Elizabeth Adler

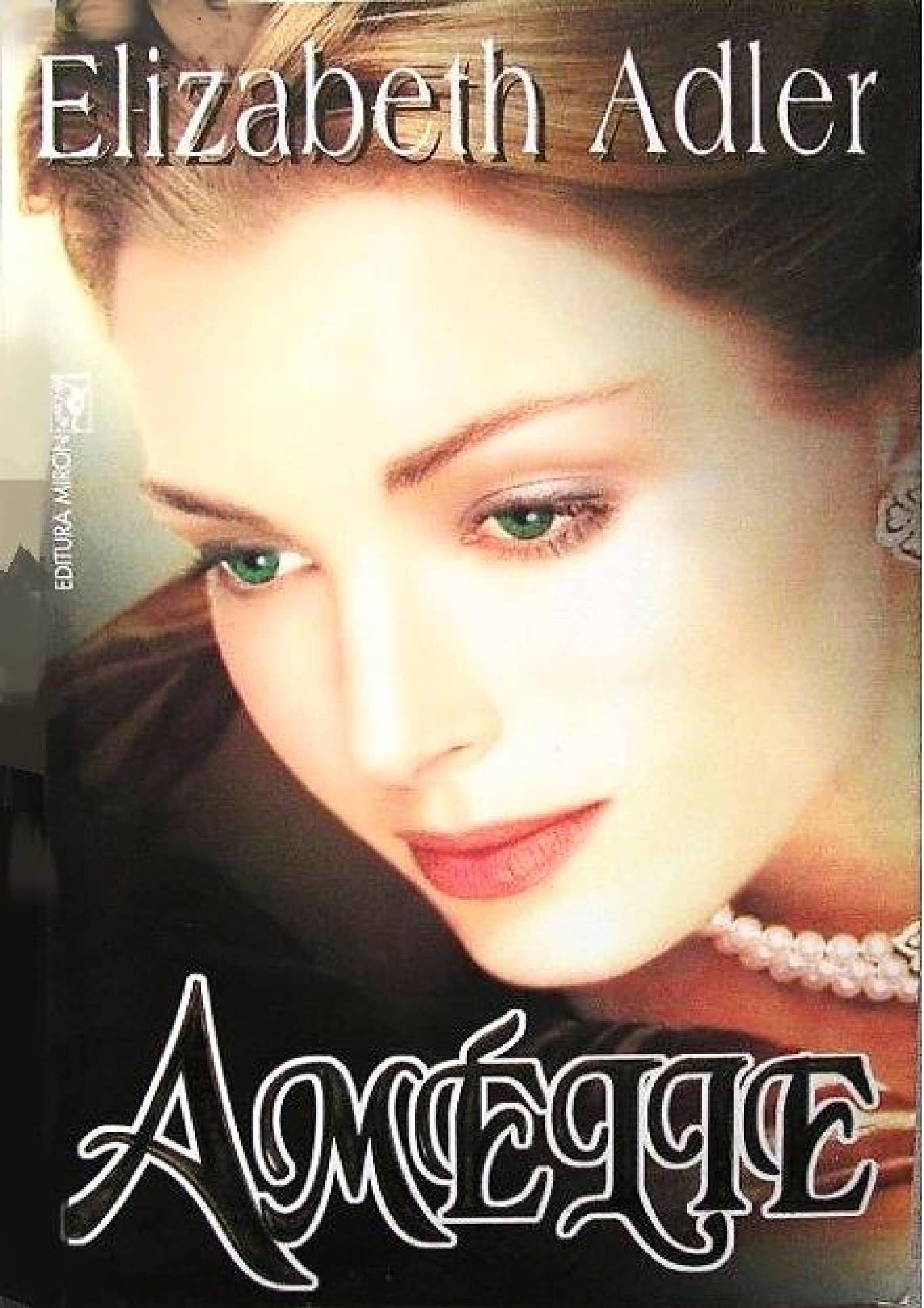

EDITURA MIRON

Amăgire

Cuprins

Cartea întâi 1902 – 1909
Cartea a doua 1910 - 1919

Elizabeth Adler

AMÉLIE

Traducere de Any Florea

Amélie
by Elizabeth Adler
© copyright 1986 by Elizabeth Adler

Cartea întâi
1902 – 1909

Capitolul 1

Amélie d'Aureville îşi aruncă spre spate, nerăbdătoare, coada de păr des blond şi se uită din podul de fân la Roberto şi la Diego care aşteptau în grajd, la vreo trei metri mai jos. Părea o distanţă mare până jos şi ea se uită cu jind la scară.

— Ţi-am spus că nu face asta, spuse Diego cu dispreţ. La ce te aştepţi? E fată şi, oricum, are doar opt ani.

— O să reuşească, replică Roberto de Santos cu încăpăţânare. Nu e laşă.

La naiba, se gândi Amélie, acum nu mai am nicio scăpare – o să trebuiască să sar; Roberto crede că pot face asta, şi n-o să-l las pe Diego Bonavente să mă învingă. Bălăbănindu-şi picioarele slabe peste margine, se târî până la capăt, balansându-se nesigură. Diego închise uşa, ca să nu-i vadă nimeni, aşa că se făcu întuneric. Abia de putea să-l zărească, sprijinit de perete, cu braţele strânse la piept, aşteptând. Părul lui Roberto, la fel de blond ca şi al ei, strălucea în întuneric când se uita la ea.

— E-n regulă, Amélie, spuse el împingând un balot de paie sub ea, asta o să te prindă în cădere... n-o să te doară, îţi promit.

Trebuia s-o facă, îşi spuse el, înlăturându-şi mila ce o simţea pentru ea. Nu-l putea lăsa pe Diego să câştige; altfel, n-o s-o mai lase niciodată să se joace cu ei, iar el nu putea suporta ca ea să fie lăsată în afară.

— Haide, o încurajă Roberto, am să te prind eu.

Apucându-se de stâlp, Amélie închise ochii şi se lăsă să alunece peste margine, clătinându-se nesigură în spaţiu; secundele treceau, braţele o dureau, nu se mai putu ţine. Podeaua veni în sus să o întâmpine, în goană, iar ea căzu pe paie cu

Roberto care îi oprise căderea, apucând-o exact înainte de a atinge solul.

— N-ai păţit nimic? întrebă el, uitându-se la ea să vadă dacă nu plânge.

Amélie se aşeză în fund.

— Bineînţeles că n-am păţit nimic, de ce să fi păţit?

— Ai trişat, se plânse Diego, ai avut paiele acolo şi atunci înălţimea e aproape cu un metru mai redusă. Oricum, Roberto te-a ajutat.

— N-am trişat, ţipă Amélie, supărată.

Cu Diego nu putea câştiga niciodată – el avea întotdeauna un răspuns. El o desconsidera pentru că era fată şi avea doar opt ani, lăudându-se mereu că el avea deja unsprezece, fiind cu un an mai mare decât Roberto. El o provoca la fapte îndrăzneţe, care erau aproape prea mult pentru ea. Dar încă nu o învinsese. Totuşi, o durea glezna, durerea începuse să pulseze şi simţi că s-ar putea să plângă.

— Bineînţeles că n-a trişat, Diego, spuse Roberto, consolator, încercând ca de obicei să menţină pacea între ei. A reuşit foarte bine.

Diego deschise uşa grajdului.

— Ei, haide, mormăi el, hai să galopăm cu caii până la câmpul de cafea.

— De ce trebuie întotdeauna să facem numai ce vrei tu, Diego Bonavente? urlă Amélie, strângându-şi piciorul dureros sub ea şi încolăcindu-se pe balotul ei de paie.

— Vino, Amélie, te rog, o îmbie Roberto. Am să te las să călăreşti pe Bicho.

Ea îl adora pe poneiul lui, Bicho, iar să-l călărească însemna un dar pe care i-l acorda doar când era deosebit de amabil.

Amélie lăsă capul în jos.

— Nu vreau, mormăi ea. Prefer să stau aici.

— Las-o, Roberto, zise Diego nerăbdător. Hai să facem o cursă. Pun pariu că Vinicius poate oricând să-l întreacă pe Bicho.

Roberto ezită.

— Eşti sigură, Amélie?

— Sigur că da.

— Haide, Roberto.

— Bine... în regulă. Ne vedem mai târziu, Amélie. Amélie aşteptă până ce ei traversară curtea spre padoc, reţinându-şi lacrimile până când dispărură din vedere. Ah! Glezna o durea rău.

— Te urăsc, Diego Benavenente, gemu ea, în timp ce se ridică cu greu în picioare şi şchiopătă în urma lor.

***

De pe verandă, Sebastião de Santos o urmări pe Amélie şchiopătând prin curte, în căutarea lui Roberto, fără îndoială. Se luptă cu impulsul de a se repezi după ea, ca să afle ce se întâmplase, dar dacă ea voia să stea cu băieţii şi să joace jocuri băieţeşti, atunci trebuie să-şi rezolve singură problemele. Totuşi, arăta atât de mică şi de vulnerabilă în şortul mare pe care insista să-l poarte ca să fie la fel ca Roberto! Purta chiar şi cămăşile lui şi îşi strângea coama de păr des cât putea de tare, ca să arate scurt ca şi al lui, pentru că, bineînţeles, Isabelle nu-i dădea voie să-l taie. Deseori, când familia d'Aureville stătea pe moşia Castelo do Santos, în timpul vacanţelor, o găseau pe Amélie dormind ghemuită în patul lui Roberto, capetele lor stând alături pe pernă, iar cele două pisicuţe moţăiau la picioarele lor. Oricum, orice i s-ar fi întâmplat ei, putea pune pariu că Diego Bonavente avea o legătură cu treaba asta. Diego îl făcea să se simtă neliniştit, în ciuda frumuseţii lui brune şi a zâmbetului lui fermecător – reuşea să iasă din orice încurcătură doar datorită limbuţiei lui. Păcat că Roberto era atât de apropiat de el, dar oricum, părinţii lor fiind prieteni de o viaţă şi familia Bonavente având moşia vecină, era firesc

ca Diego să fie cel mai bun prieten al lui Roberto. Iar sărmana Amélie îşi dorea foarte mult acest rol.

El o iubise pe Amélie din primul moment când o văzuse, o fetiţă blondă, zâmbitoare, care venise să stea cu familia lui şi în casa lor de băieţi. El, ca fiul Do Santos, cel mai în vârstă, avea şapte ani atunci, iar fratele său, Flavio, şase ani, Marcus patru, iar Roberto abia trei ani. Ea se mutase în casa lor şi în inimile lor, la fel de uşor de parcă ar fi fost o fiică a familiei Do Santos, iar buclele ei moi, ochii ei chihlimbarii şi farmecul ei foarte feminin îl făcuseră sclavul ei particular. Cum ajungea acasă de la şcoală, o căuta pe Amélie şi îşi petrecea ore în şir purtând-o călare pe spinarea lui Zeze, berbecul fără coarne al lui Roberto, degetele ei mici ţinându-se de blana lânoasă a acestuia, iar râsul ei vesel, gros, îl încânta când lovea cu călcâiele ei mici în laturile blândului animal, în încercarea de a-l face să meargă mai repede. Pe măsură ce creştea, prietenul ei de joacă deveni desigur Roberto, atât de apropiat de vârsta ei, dar tot Sebastião rămăsese confidentul ei, cel căruia îi spunea totul – toate secretele şi temerile şi grijile. El era cel care o învăţase pe Amélie să înoate atunci când îi spusese că se temea că se va îneca, la fel ca mama şi tatăl ei; cu ajutorul lui, ea depăşise aceste temeri.

Sebastião considera că ziua când Isabelle d'Aureville hotărâse să vină să locuiască la vechiul ei prieten şi rudă îndepărtată, Francisco de Santos, fusese ziua lui norocoasă. Legăturile de familie erau vechi, încă de la 1567, când François de St. Chapelle navigase de la Honeleur spre Brazilia, devenind unul dintre primii colonişti ai vastei ţări. Familia nu pierduse niciodată contactul cu ţara ei de baştină şi, deşi numele lor se brazilienizase, fiecare generaţie îşi trimisese fiii în Franţa, la studii. Francisco Castelo do Santos, tatăl, nu uitase niciodată căldura cu care familia franceză îl primise pe tânărul dureros de timid, care venise la

Paris să-şi ocupe locul la universitate şi, în special, bunătatea fiicei lor mai mici, Isabelle. Ea îl dusese la petreceri, împărţindu-şi cu el prietenii şi iniţiindu-l în manierele şi obiceiurile vieţii pariziene, dându-i o nouă încredere şi făcându-l să se simtă ca acasă.

De fapt, Francisco se considerase puţin îndrăgostit de Isabelle – de fapt, până se întorsese acasă şi o întâlnise pe Luiza, cea cu ochii întunecaţi şi păr negru. Cum reuşiseră să aibă o familie de fii blonzi, cu aspect nordic, îi uluia şi pe ei.

Mătuşa Agostinha ieşi pe uşile largi care duceau de la sufragerie pe verandă, pasul ei greu făcând să tremure uşor scândurile elastice de cedru. Ochii ei urmăriră privirea lui Sebastião, în timp ce silueta îndepărtată a lui Amélie se opri, apoi se aplecă să-şi frece glezna şi se întoarse încet pe acelaşi drum.

— Copila asta este iar în război, oftă ea.

Sebastião îi zâmbi. Agostinha era bătrâna lor doică, ea îi crescuse pe toţi băieţii Do Santos, ca şi pe tatăl lor, pe fraţii şi surorile acestuia, înaintea lor, şi îi iubea pe toţi la fel. Dar el bănuia că, şi pentru ea, Amélie era mai aparte.

— De data asta, ce s-a mai întâmplat? întrebă Agostinha, grăbindu-se să o ajute pe Amélie să urce treptele spre verandă.

— Glezna, spuse Amélie, evitând întrebarea. Cred că e fractură.

Se uită, uşurată, la Agostinha. Acum, totul va fi în regulă; Agostinha ştia cum să se ocupe de toate. Va găsi nişte ierburi şi frunze şi le va muia în apă pentru o compresă, mormăind incantaţii în yoruba, limba ei maternă, care, probabil, făcea vrăji. Agostinha arăta şi ea magică, era atât de mare – aproape de doi metri înălţime, şi aproape tot atât în lăţime, avea o frumoasă culoare netedă de mahon şi avea poalele cele mai mari şi mai confortabile pentru legănat copiii.

Agostinha râse, un sunet puternic, tunător, care o făcea întotdeauna şi pe Amélie să râdă.

— Nu e fractură, fetiţa mea, e doar sucită, asta-i tot. O să ne ocupăm imediat de asta.

— Ce s-a întâmplat exact, Amélie, întrebă Sebastião, nelăsând-o să scape.

Amélie îi evită privirea.

— Pur şi simplu, am sărit, asta-i tot.

— Şi unde era Roberto? Şi Diego?

Amélie îşi ascunse faţa în pieptul lui Agostinha, în timp ce aceasta o luă în braţe şi o duse spre bucătărie, astfel încât răspunsul fu prea înfundat, ca Sebastio să-l înţeleagă. N-avea nici o importanţă, ştia că, oricum, nu-l va pârî pe Roberto niciodată.

***

Isabelle considerase că viaţa la Rio era cu şaizeci de ani în urmă faţă de Franţa, dar pe moşie era de parcă te-ai fi întors cu secole în urmă. Tocmai acesta era farmecul ei, că nu se schimba niciodată. Izolată în mii de acri de câmpuri de cafea, casa cea mare era încăpătoare şi confortabilă, ca şi braţele mătuşii Agostinha, iar Isabelle nu ştia când îi plăcea mai mult: În timpul zilei, când lumina soarelui se filtra prin jaluzele în saloanele largi iar casa veselă răsuna de vocile copiilor, sau în orele de seară, când soarele arunca umbre lungi, liniştite pe pajişti, în timp ce ei se adunau pe verandă pentru băuturi, ca să se bucure de aerul mai răcoros şi de compania altora, sau noaptea, când singura iluminaţie venea de la nişte lămpi antice cu petrol şi de la lumânări mari de ceară, care dădeau o lumină slabă, pâlpâitoare, scenei familiale din jurul mesei din sufrageria vastă, care putea aşeza cu uşurinţă în jurul ei două duzini de persoane. Şi adesea, chiar îi aduna.

Dacă cineva ar fi întrebat-o, în urmă cu opt ani, unde ar fi dorit cel mai mult din lume să trăiască,

ea ar fi spus, fără să ezite, la castelul d'Aureville. Acum, ar fi trebuit să se oprească, să-şi dea timp să analizeze întrebarea – şi chiar şi aşa, probabil că n-ar fi putut răspunde. Casa asta era una favorită, dar şi noua ei locuinţă, Villa d'Aureville, era deosebită în felul ei propriu, mai modern, construită pe o fâşie lungă, goală a plajei, în spatele ultimului deluşor din munţii Sierra Nevada care izolau Copacabana de restul oraşului Rio.

Edouard fusese cel care alesese locul, cumpărându-l pe o nimica toată, ştiind că, într-o bună zi, aşa cum era aşezat spre Plaja Copacabana – unde valuri lungi, înspumate, de culoarea smaraldului, se rostogoleau încet ca să se spargă pe un ţărm neted, fierbând în nisipul moale – valoarea lui va urca vertiginos. Edouard se implicase în planurile casei, ocupându-se de cele mai mici amănunte, plănuind şi replănuind, căutând perfecţiunea în casa nouă a familiei d'Aureville, de parcă nu-şi permitea să se mai gândească la nimic – sau la nimeni. Îşi consacra aceeaşi energie şi muncă la plantaţia de cauciuc, îngropat în pădurea Amazonului, luni de zile, trimiţând telegrame de la Manaus când putea, ca să o anunţe pe Isabelle că era sănătos, şi mesaje lungi, iubitoare, pentru Amélie. Chiar şi acum, Isabelle bănuia că el poartă o dragoste ascunsă pentru o femeie pe care abia o cunoscuse şi pentru al cărei copil era acum tată. Léonie! Ce miracol adusese ea în vieţile lor! Le adusese o bogăţie de binecuvântări, dându-le-o lor pe Amélie. Nu numai că Amélie le amintea de Charles când era copil – în felul cum îşi înclina capul când zâmbea, sau cum îşi strângea cu hotărâre pumnii când mergea, sau în râsul ei gros, spumos, vesel – ci şi prin natura ei personală, iubitoare, şi prin inteligenţa ei. Şi nu te puteai înşela al cui copil era. Amélie era imaginea mamei sale.

Amélie câştigase în cele din urmă bătălia şi urma să meargă la şcoală. Bineînţeles că voise să

urmeze la *Collegio Pedro* II, cu toţi băieţii Do Santos, dar fusese obligată să accepte o şcoală mănăstirească de fete. Iar tocmai aceasta era problema, se gândi Isabelle. Nu pentru Amélie, ci pentru ea însăşi. Cu Amélie în centrul atenţiei, rutina ei zilnică, doici şi guvernante, dominaseră viaţa lui Isabelle. Iar acum, când Amélie era plecată ziua întreagă, timpul atârna greu pe umerii ei. Dar poate îşi va duce la capăt planurile. Ideea se născuse din complimente ale unor prieteni. Complimente câştigate de credincioasa Celestine, bătrâna ei bucătăreasă la castel, care, împreună cu soţul ei, Georges, refuzaseră să fie pensionaţi, când Isabelle părăsise Franţa. Perechea rezistase în faţa tuturor argumentelor lui Isabelle împotriva venirii lor în Brazilia. Celestine învăţase lucruri noi în bucătăriile vilei Do Santos, unde fusese iniţiată în misterele bucătăriei braziliene, cu originile ei africane, cu uleiurile şi mirodeniile ei specifice, cu fasolea neagră şi ardeii Chili. Au mai fost şi alte mistere perpetuate de servitorii familiei Do Santos, pe care nu s-au străduit să le pătrundă: coarnele de berbec legate de copaci, plantele stranii fierte în băuturi misterioase, focurile aprinse în unele nopţi la uşa bucătăriei – toate menite să îndepărteze duhurile rele.

— Astea ce sunt? întrebase Celestine uimită, când găsise mici etichete lipite pe borcanele de conserve şi dulceţuri.

— Sunt rugăciuni care să facă să nu intre furnicile.

Întotdeauna o surprindea faptul că oameni atât de cumsecade pot avea asemenea atitudini păgâne. Dar gătitul ei, atât de superb la Paris, căpătase o nouă dimensiune, iar Villa d'Aureville – cu numele scris pe uriaşele porţi într-un arc delicat de fier forjat şi cu vechii paznici grifoni de pe stâlpii vechi ai castelului – deveni curând cunoscută ca locul unde se serveşte cea mai bună mâncare din Rio şi în cel mai frumos şi mai civilizat decor. O

invitaţie la cină la Isabelle era cu adevărat preţuită. Şi, în fond, se gândi Isabelle, am condus un castel cu treizeci de dormitoare, aproape toată viaţa. Ce-ar putea fi atât de dificil în legătură cu ideea aceasta?

Întrebarea era, cum vor reacţiona Edouard şi Francisco la aceasta? Ea decise că nu era un timp mai bun pentru a o afla, decât acum, când cobora scara pentru masa de prânz.

— M-am gândit, spuse ea câteva minute mai târziu, când Francisco îi turna un pahar de vin rosé, că Amélie, fiind plecată atât de mult timp, viaţa mea poate deveni cam plicticoasă.

Ochii lui Francisco şi cei negri ai Luizei se întâlniră cu ai ei şi ai lui Edouard, gri, întrebători şi luminaţi de un zâmbet. Oare ce i-o mai fi venit acum în minte?

— Mă gândesc, spuse Isabelle clar, să deschid un restaurant. Se va numi *Pavilionul lui Amélie*.

***

Biroul era suficient; Gilles îşi scoase haina, o aruncă pe un fotoliu şi îşi dădu drumul la cravată, în timp ce se îndreptă spre fereastră şi se uită afară, peste frunzişul abundent al castanilor. Era o zi splendidă de mai, numai bună pentru a te afla pe Coasta de Azur – sau pe iaht, poate, cu o femeie, bucurându-te de soare şi de briză şi de prospeţimea începutului verii. Dar, cu ce femeie? Ah, încercase degeaba. Mai avusese şi alte femei, după Léonie, dar tot ce făceau era să-i satisfacă dorinţa de moment. N-a fost niciuna niciodată, care să-i satisfacă nevoia.

De pe biroul plin cu hârtii, el luă ultimul raport. Léonie se afla în continuare tot la han, locuind acolo liniştită, câştigându-şi existenţa simplă prin administrarea hanului. De ce să facă asta, când putea să aibă totul? Nici măcar nu i-a păsat când i-a luat totul înapoi. Ea îi trimisese cheia de la seiful

din bancă – banca lui proprie, unde oricum avea toate cheile – şi îi spusese să-şi ia înapoi bijuteriile. Îşi lăsase hainele atârnate în dulapuri – haina până la pământ, rochiile de la *Worth* şi neglije-urile de la *Serrat*. Rupsese certificatele de acţiuni, lipsite de valoare, şi le răspândise pe pat, iar el ştersese numele ei de pe toate actele de proprietate – cu excepţia unuia, a hanului. Actul acesta de proprietate era pe numele ei, precis şi clar, iar el blestemă ziua în care i-l dăduse; era singurul lucru pe care nu-l putea lua înapoi şi acesta o salvase. Avea refugiul ei, locul unde să se retragă şi să fie în siguranţă.

Se dovedea în imposibilitatea de a o spiona într-un loc atât de izolat, iar rapoartele erau rare. Nu menţionau decât că fusese la piaţă, la Saint-Jean, sau că înotase dimineaţa – lucruri obişnuite. Uneori se ducea la Nisa sau la Monte Carlo, lua masa de prânz într-o cafenea şi ducea câteva scrisori la poştă: Nu le mai lăsa niciodată în cutia de poştă din capătul de sus al aleii, aşa încât nu putea descoperi cui îi scria.

Aruncă hârtia din nou pe birou şi patrulă neliniştit prin cameră. Avea nevoie de rapoartele astea zilnice! Avea nevoie să ştie ce făcea ea acum când el nu mai era acolo, acum când ea îl condamnase – din nou – la singurătate. Aruncându-se în fotoliul mare de piele, îşi îngropă capul în mâini. Dacă ar şti că ar fi mai bine, atunci şi-ar putea-o imagina cum trăieşte şi ce face, aproape de parcă ar fi fost acolo, exact aşa cum procedase în timpul şcolii, când voia să se gândească la mama lui. Cu ea, trebuia să-şi imagineze totul, să inventeze scene şi dialoguri, dar cu Léonie fusese ceva real. Ah, Doamne, Léonie, Léonie... vino înapoi la mine!

Amélie era unicul ei punct vulnerabil, dar nu dăduse de nicio urmă a ei. Scotocise Europa în căutarea ei, urmărind şi cele mai neînsemnate fire, folosind oameni cu experienţă, dar totul fără niciun

rezultat. Începuse cercetările pe coastă, cu părinţii adoptivi, dar ei nu ştiau nimic; pusese să fie urmăriţi Alphonse şi Caro, timp de doi ani, şi Maroc... pe toţi cei pe care îi cunoştea ea. Ba chiar pusese pe cineva să facă cercetări la castelul d'Aureville, oricât de imposibil era lucrul ăsta. Îi trecuse prin cap ideea că ea ar fi putut duce fetiţa acolo, dar era ridicol, desigur, să te gândeşti că o familie ca d'Aureville ar putea accepta un copil bastard despre care o femeie oarecare pretindea că este al fiului lor. Da, dar femeia aceea era Léonie. Omul lui îl informase că la castel era închis, iar contesa Isabelle d'Aureville – zdrobită după moartea fiului ei – plecase în străinătate. Era necăjit de vestea cu privire la Isabelle d'Aureville; nu se gândise la mama lui Charles, când făcuse aranjamentele. Îl chemase imediat înapoi pe omul lui şi încercase să uite totul.

Dar revenea mereu la acelaşi lucru: Amélie era cheia pentru a ajunge la Léonie. Fără Amélie, el nu avea nicio putere faţă de ea. I-ar fi putut oferi lui Léonie totul, o casă unde să stea cu copilul ei, siguranţă – şi pe el însuşi. Dacă ea nu ar fi fost de acord, atunci copilul ar fi devenit arma lui; Léonie ar fi trebuit să se întoarcă la el, ca să fie sigură că nu i se va întâmpla nimic rău fiicei ei. Şi, desigur, de îndată ce va veni înapoi, totul va fi în ordine, ar fi ca la început. Îşi amintea vara aceea când ea înotase de la iaht şi apoi îl hrănise cu farfurii de creveţi şi brânză... gata cu omletele, spusese ea... râseseră împreună şi, după aceea, făcuse dragoste cu ea. O posedase... era proprietatea lui.

Trebuia s-o găsească pe Amélie. Brusc, îi veni o idee. Dacă nu-i putea da de urmă, atunci nu exista decât un singur mod de a pune mâna pe ea. Luându-şi haina, se îndreptă spre uşă.

— Nu mă mai întorc în după-amiaza asta, Verronet! strigă el peste umăr. S-a ivit ceva important.

Verronet se uită după el cum pleacă, ridicându-şi o sprânceană. Monsieur ducele de Courmont nu mai era omul ataşat de lucru, de odinioară.

Capitolul 2

Plicul arăta foarte oficial şi Léonie îl cântări în mână. Era ceva ameninţător în grosimea lui, în culoarea maronie şi în ceara roşie de sigiliu de pe el; era de la o firmă de notari din Paris.

— Bébé, strigă ea grăbindu-se prin grădină spre plajă.

Pisicuţa coborî treptele de lemn, după ea, în timp ce ea îşi scoase pantofii şi merse în picioarele goale, pe nisipul cald, spre o stâncă însorită şi se aşeză acolo, privind un timp la marea liniştită, adunându-şi curajul ca să deschidă plicul. Ridică din umeri. Poate că erau veşti bune. Desfăcu plicul şi scoase documentul.

Nu putea fi adevărat, Monsieur trebuie să fie nebun. Îi cerea copilul ei, pretinzând că e al lui, şi o ameninţa că o va forţa să i-o dea pe fiica lui. Se putea argumenta la tribunal că ea nu era o mamă bună, din moment ce dăduse copilul, că ea nu voia să aibă grijă de Amélie şi că el, tatăl, avea dreptul legal să-şi recapete fiica, pe care voia să o crească şi să-i asigure bunăstarea.

— Ah, Bébé, şopti ea, am crezut că suntem în siguranţă, după opt ani, am crezut că a uitat... cum am putut să fiu atât de proastă?

Se uită din nou la hârtia din mâna ei. Ce să facă oare? Tribunalul nu avea cum s-o oblige să spună unde era Amélie şi, oricum, nici nu ştia. Nu primise nicio veste, niciodată, de la d'Aureville, precauţie asupra căreia insistase chiar ea, temându-se că Monsieur îi va intercepta scrisorile şi o va găsi pe Amélie prin intermediul lor. Acum ştia că avusese dreptate; cel puţin nu trebuia să jure fals, când va spune că nu ştia unde se află Amélie, şi nici nu va spune mai mult decât atât. Bineînţeles, va susţine doar faptul că el nu este tatăl fetiţei.

Ea luă pisica şi o aşează pe genunchiul ei, în timp ce se gândea. Probabil că Monsieur a înţeles că ea va afirma că fetiţa este a altcuiva; este el, oare, pregătit să treacă prin asta? Oare el, Gilles duce de Courmont, va oferi într-adevăr Parisului un asemenea prilej de bârfă, va lăsa el oare lumea să afle că amanta lui l-a înşelat, că nu putea satisface o femeie? Ah, ea îl va umili, cu adevărat, o să-l facă să arate ca un prostănac. Învăţase să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

— Dacă aş găsi dovada, Bébé, murmură ea, l-aş putea acuza de uciderea lui Charles, dar nu există nicio dovadă. A fost prea deştept pentru asta.

Ea, împreună cu Caro şi Alphonse, au făcut tot posibilul să rupă bariera tăcerii care înconjura acest caz la Deauville, dar se dovedise imposibil. Totul se produsese prea repede, nimeni nu ştia nimic. Exista doar o descriere fizică a bărbatului care fusese în barcă, pe care le-o dăduseră alţi participanţi la cursă, un bărbat solid, cu părul rar, roşcat, cu un cap curios de mic pe un trup mare, cu tendinţă de îngrăşare, şi priceput la ambarcaţiuni. Descrierea asasinului lui Charles îi era întipărită în minte. Alphonse angajase detectivi care să-l caute pe bărbatul acela, dar fără succes.

Îşi netezi fusta şi, luând-o pe Bébé, o porni, în picioarele goale, pe marginea apei. Hanul, strălucind alb sub cerul de mai, fără nori, era cu adevărat căminul ei, refugiul ei. Ar fi fost mulţumită să o crească aici pe Amélie, să o vadă cum se dezvoltă. Ar fi dus o viaţă simplă.

— Dar noi nu suntem sortite unei vieţi simple, Bébé, spuse ea sărutând nasul mic, rozaliu, al pisicii. Trebuie să ne întoarcem la Paris şi să ne luptăm. Singurul necaz este că lupta va costa bani şi noi n-avem deloc.

***

Paul Bernard le studia pe cele două femei de la masa de lângă fereastră. Un soare pal se filtra prin draperiile lungi de plasă, reliefând profilul voluntar al lui Léonie şi părul ei bogat. Din acest unghi, arăta ca o imagine de pe o monedă antică. Dar rochia nu i se potrivea. Ah, era scumpă şi la modă, un albastru marin discret, cu un guler alb şi năsturei mici de perle, dar Léonie avea nevoie de ceva strălucitor, extravagant, ea avea o ostentaţie naturală, care făcea ca lumea să se uite după ea, orice ar fi purtat, iar dacă ar fi fost îmbrăcată cum trebuie, ar fi mai mult decât frumoasă, ar fi fost uluitoare.

Se transformase mult faţă de fetiţa pe care o întâlnise în tren, fugind din Masarde. Era şi mai frumoasă acum, la douăzeci şi opt de ani, decât fusese la şaisprezece. Era subiectul de discuţie al Parisului. Vedea cum se întorc capetele după ea chiar şi aici, în cel mai elegant restaurant, a cărui clientelă era aproape imună la bârfe şi scandal, acestea fiind o parte a vieţii lor cotidiene.

El aprinse o ţigară şi se lăsă pe spătarul scaunului, urmărind-o. O văzuse de două ori pe scenă, prima dată ca show-girl în rolul „*Frumoasa Franţă*”, cu pene şi maiou – îşi amintea picioarele acelea lungi. Apoi, a doua oară, atunci când calul crease o asemenea confuzie, iar ea aproape că-şi pierduse echilibrul – şi partea de sus a costumului! Încercase să o găsească după aceea, dar fusese imposibil. Putea să o ia încă de atunci şi să o poarte pe aripile succesului, el ştiuse încă din primul moment, din tren, că ea avea tot ce era necesar pentru asta, – iar acum perspectivele ei erau şi mai bune. Toată lumea din Paris o cunoştea deja – era atât o celebritate, cât şi o femeie cu notorietate. Bărbatul de pe stradă citea despre amanta mândră şi sexy a unui duce, iar femeile citeau despre o tânără mamă dezolată, care fusese obligată să-şi ascundă copilul de un iubit crud – fiecare vedea în ea exact ce voia să vadă. Oricum,

ar veni cu toţii grămadă la teatru, fie şi numai ca să o vadă. Se întreba dacă ea ar face lucrul ăsta – dar merita o încercare. Îi va trimite un bileţel printr-un chelner.

***

Paul Bernard – numele îi era familiar. Léonie citi repede biletul. Desigur, era bărbatul din tren. Oare îi restituise vreodată banii pe care i-i împrumutase pentru diferenţa de bilet? El jucase un rol mic, dar important, în viaţa ei – dacă nu l-ar fi întâlnit, nu s-ar fi dus niciodată la doamna Artois, n-ar fi lucrat la *Serrat*, nu i-ar fi întâlnit niciodată pe Maroc sau pe Caro şi Alphonse – şi pe Rupert. Şi pe Monsieur. Fără el, poate n-ar fi avut bucuria numită Amélie.

— Trebuie să-l văd, îi spuse ea lui Caro, deşi nu ştiu ce vrea, probabil doar să o salute pe femeia care a stârnit cel mai mare scandal al anului.

Caro râse.

— Nu uita că eşti şi o femeie frumoasă, zise ea, şi, din câte pot vedea, arată ca un bărbat foarte atrăgător.

Léonie îl examină, în timp ce el îşi făcu loc printre mese, spre ele. Ea îl considerase tare bătrân, când îl întâlnise în tren, dar acum îşi dădu seama că trebuie să fi avut nu mai mult de treizeci de ani. Ea zâmbi: la şaisprezece ani, cineva de treizeci ţi se pare bătrân! Era mărunt şi subţire, cu părul negru prematur încărunţit la tâmple şi cu ochi căprui amuzaţi care îi întâlniră pe ai ei cu admiraţie, în timp ce îi luă mâna.

— Nu eram sigur că o să-ţi aduci aminte, zise el.

— Ai jucat în viaţa mea un rol mai important decât îţi închipui, domnule Bernard, şi, în plus, nu-mi puteam aminti dacă ţi-am restituit costul biletului – oare îţi mai sunt datoare?

— Am primit un bilet şi banii de la dumneata, câteva săptămâni mai târziu. Cred că mi-ai trimis

primul dumitale salariu.

Ea râse.

— Probabil că da. Pe atunci, eram o femeie onestă. Caro, acesta este Paul Bernard, director de teatru – cred că asta scria pe cartea dumitale de vizită, nu-i aşa?

— Tocmai despre asta voiam să discutăm.

— Eram gata să comandăm nişte cafea, spuse repede Caro. Nu vreţi să rămâneţi cu noi?

Léonie o privi surprinsă. De ce acest entuziasm brusc faţă de Paul Bernard? Bineînţeles, Caro dorea ca ea să cunoască nişte bărbaţi atrăgători.

— Despre ce vorbeaţi, domnule Bernard? întrebă Caro, cu un zâmbet, când el acceptă scaunul pe care i-l împinse chelnerul.

— Îţi aminteşti că atunci când ne-am întâlnit în tren, ţi-am spus că ai ceea ce este nevoie ca să devii o stea de cabaret? Chiar şi ca simplă fată de la ţară, aveai o frumuseţe – nu, mai mult decât atât, aveai o distincţie, o strălucire care se ivea de sub straturile acelea de lâneturi. Te-am mai văzut de două ori. La cabaretul *Internationale*.

Léonie gemu.

— Ah, Doamne, n-am să uit niciodată.

— N-ar trebui să uiţi, a fost probabil cel mai nefericit debut pe care l-ai fi putut avea în domeniul spectacolului – nimic nu putea fi mai rău. A fost umilitor, pentru o fată tânără, cum erai atunci.

Ea îşi ridică o sprânceană.

— Vrei să spui, „inocentă”?

El se gândi o clipă.

— Da, probabil. Dar asta a fost demult. Eu voiam să vorbesc despre prezent. Despre situaţia de acum. Eşti o figură publică – cunoscută tuturor la Paris şi, probabil, chiar în toată Franţa. Lumea va veni grămadă la un teatru, doar ca s-o vadă pe frumoasa amantă a ducelui de Courmont.

Ea fu şocată.

— Ca pe o sălbăticiune la circ?

— N-am vrut să spun asta şi, cu siguranţă, nu e adevărat. Vor veni să te vadă pe dumneata, o femeie frumoasă, forţată în mod tragic să-şi ascundă copilul, pentru ca un bărbat bogat, puternic să nu i-l poată lua. Publicului îi va plăcea asta, va plăti doar ca să te vadă.

— Să mă vadă pe mine? Dar ce aş putea face eu? întrebă ea, amintindu-şi că pusese exact această întrebare în urmă cu ani, în tren.

— Ai face avere, răspunse el liniştit.

Bani. Din nou avea nevoie de bani, de data asta ca să plătească avocaţii – sau măcar să-i poată restitui datoria lui Alphonse şi lui Caro, pentru că ei erau cei care cheltuiau o mică avere, angajând avocaţi pentru ea. Mai lucrase şi înainte la cabaret, când a avut nevoie de bani, şi i se încreţi pielea amintindu-şi. Nu, era prea mult, prea umilitor. Nicio sumă nu merita aşa ceva.

Deci, asta era, se gândi el, nimerise bine, ea avea nevoie de bani.

— Îţi promit că nu va fi nimic din ce a fost înainte. De data asta, o să fii pregătită, o să înveţi ce trebuie să faci, cum să te mişti, cum să-ţi foloseşti vocea. O să dureze ceva timp, dar o să te facem cea mai notorie şi cea mai cunoscută femeie din Europa, Léonie Bahri, şi vei fi bogată.

Ea se cutremură gândindu-se la cabaret. O avere, spusese el. Ar putea să-i restituie banii lui Alphonse, ar plăti pentru păcatele ei, ar plăti pentru Amélie.

— Am să mă mai gândesc, acceptă ea în cele din urmă.

Caro oftă când îşi dădură mâna.

— Eu nu m-am gândit decât că e un bărbat atrăgător şi ar fi timpul să cunoşti pe cineva, iar acum, uite ce s-a întâmplat. Ah, Doamne, iar am făcut-o!

***

— Léonie, nu poți să faci asta, protestă Caro când se îndreptau spre tribunal.

Audierea preliminară era în după-amiaza aceea, iar scopul prânzului fusese de a-i ridica moralul lui Léonie, iar acum ea era tulburată.

Léonie oftă.

— Aş dori să fiu destul de curajoasă ca să fac asta, spuse ea. Aş putea face avere, Caro. Aş putea să vă restitui banii, ţie şi lui Alphonse, până la urmă. Amélie e răspunderea mea, nu a voastră.

— Am mai discutat asta. Alphonse face lucrul ăsta pentru el însuşi în aceeaşi măsură ca şi pentru tine.

El fusese acolo, când Léonie trebuise să se despartă de Amélie, îl căutase pe ucigaşul lui Charles, îl ura acum pe De Courmont aproape tot atât cât şi Léonie.

— Nu contează, Léonie, continuă ea. Îşi poate permite. Bineînţeles că nu e atât de bogat ca Monsieur, dar e totuşi foarte bogat.

Léonie era tăcută. Amândoi fuseseră atât de buni cu ea; doar datorită lor supravieţuise. Caro o ajutase să plătească extinderea hanului, adăugind camere în plus ca să poată primi mai mulţi clienţi. Şi acum, procesul ăsta! Trebuie să mai fie şi alt mod de a face bani, dar ce putea ea să facă? Ea nu ştia decât să fie o femeie întreţinută – iar în domeniul ăsta nu avea prea mare succes. Trăsura trase în faţa tribunalului şi ea se uită cu teamă la clădirea solidă care te intimida.

Caro o luă de braţ şi o strânse.

— E-n regulă, e doar o audiere preliminară. Azi o să fie doar între avocaţi – nimeni n-o să-ţi pună nici un fel de întrebări.

Merseră pe coridoarele întunecate, cu ecou, iar uşierul le ţinu uşa deschisă, lăsându-le să treacă. Sala mică era aglomerată, spectatorii stăteau în bănci, iar ziariştii aşteptau avizi cu creioanele şi carneţelele pregătite. Avocatul ei veni înaintea lor

să o salute şi, inspirând adânc, ea intră în sala de tribunal.

Putea simţi ochii curioşi aţintiţi asupra ei, căutând semnele emoţiei pe faţa ei, analizând amănuntele rochiei ei, în timp ce se îndrepta cu avocatul spre masa lui, aşezându-se cu ochii plecaţi, aşteptând. Îşi aminti vorbele lui Loulou, de demult: bărbia în sus, spinarea dreaptă, uită-te în ochii lor. Îşi înălţă capul, aplecându-şi bărbia într-un unghi arogant şi se uită direct în ochii lui Monsieur, care şedea în partea opusă. Ea nu se aşteptase la asta; oare nu va fi doar o discuţie între avocaţi? Nimeni nu-i spusese că el va fi acolo! Trupul îi fu cuprins de panică. Nu se putea mişca; se uita în ochii lui ca vrăjită – ochii aceia familiari, întunecaţi, de un albastru intens, acei ochi care o cunoşteau cum nu o cunoscuse niciun alt bărbat vreodată. Fuseseră atât de multe între ei, atâta pasiune, atâtea furtuni – iar acum, atâta ură. Dar ea l-ar fi iubit, dacă el ar fi lăsat-o; ce diferită ar fi fost viaţa, în cazul ăsta. El era mai slab şi avea riduri în jurul ochilor şi linii adânci în ambele părţi ale gurii. Arăta altfel, dar era încă un bărbat atrăgător. Se întreba, cu o pâlpâire de gelozie, dacă în viaţa lui apăruseră alte femei; avea, oare, iubite noi?

Când Léonie îşi lăsă ochii în jos, el se simţi de parcă ea îl exclusese din lumea ei. Pentru un moment, fusese din nou a lui. Ce gândea ea, oare, şezând acolo? Îl ura, oare? Îşi aminti acele prime zile pe Coasta de Azur, când gândurile ei fuseseră atât de transparente încât le putea citi pe faţa ei. Acum, nu. Fac asta doar pentru binele tău, Léonie, voia el să-i spună, ca să te aduc la sentimente mai bune, ca să te întorci la mine.

Judecătorul îşi ocupă locul, avocaţii luară cuvântul iar ziariştii scriau, preocupaţi. Léonie se simţea izolată, total separată de întreaga scenă, de parcă i se întâmpla altcuiva, ca un vis. Cât de curios, se gândi ea, că toate astea mi se întâmplă

mie şi din cauza mea şi, totuşi, mă simt ca o spectatoare. Stau aici şi oamenii din jurul meu discută despre Amélie şi iau hotărâri în legătură cu viitorul ei, iar eu nu pot face nimic în privinţa asta. Era acelaşi sentiment pe care îl avusese când o abandonase Rupert şi rămăsese singură şi fără bani, la han. Atunci, Monsieur câştigase, dar acum nu va mai câştiga. Atunci, ea hotărâse că nu va mai fi săracă niciodată şi la cheremul nimănui. Azi, Paul Bernard îi oferise o cale de ieşire din situaţie, iar ea fusese prea mândră ca să o accepte, dar acum nu mai era. Monsieur nu se va opri la acest proces, ştia acum lucrul acesta. Vorbise serios, când spusese că o va găsi pe Amélie chiar dacă îi va trebui o veşnicie. Era o luptă de o viaţă şi, dacă voia să câştige, avea nevoie de bani. Dacă Paul Bernard avea dreptate şi lumea va plăti ca să o vadă, atunci o s-o facă. Atunci va putea să o protejeze pe Amélie întotdeauna – chiar dacă ar costa-o fiecare ban pe care-l va câştiga.

Discuţia se terminase. Cazul fusese expus şi se dăduse o amânare, pentru pregătirea de noi documente. Léonie simţea privirea lui Monsieur obligând-o să se uite la el.

Avocatul ei o luă de braţ şi o conduse afară din sala tribunalului, urmată de murmurele de admiraţie ale mulţimii. Caro avusese dreptate în legătură cu rochia de un albastru marin, se gândi ea tristă; avea o imagine perfectă. Dar, pe scenă, va fi altfel, acolo va trebui să fie amanta şi nu mama.

Monsieur ieşi din tribunal flancat de avocaţii săi şi urmărit de mulţimea tăcută. Léonie era înaintea lui, cu părul ei blond strâns bine pe gât şi legat cu o panglică albastră de catifea, ca o fetiţă. El dorea să-i atingă părul, să-i simtă textura mătăsoasă... cel puţin dacă s-ar întoarce, să-i vorbească. Dar ea nu făcu asta. Caro se repezi înainte, o luă de braţ, îndepărtând-o repede de clădire. El se uită până când dispărură în mulţime, apoi coborî singur

treptele, plecând înapoi, spre superba lui casă de pe Insula Saint-Louis.

***

Marie-France se uită la ziar fără să-i vină să creadă. Cuvintele din articol o izbeau – era o relatare completă a audierii din ziua precedentă, în legătură cu bătălia pentru tutela unei fiice, între Léonie Bahri şi Gilles. Erau chiar şi descrieri ale protagoniştilor: fina, frumoasa, tânăra blondă care era mama şi arogantul şi bogatul aristocrat. Ah, ziarele erau încântate, era genul de poveste pe care o vor urmări săptămâni în şir – luni – cu toate amănuntele ei picante. Şi ea, care nu ştiuse nimic despre asta. Nimic. Fusese plecată mai mult de o lună la castel şi se întorsese abia ieri – iar Gilles nu-i spusese nimic. Tot Parisul aflase înaintea ei. Era atât de furioasă, încât tremura; nici măcar nu ştiuse despre copil. Luă din nou ziarul, să se convingă – o fiică, se spunea, Amélie, acum în vârstă de opt ani. Opt ani. N-o mai văzuse pe Léonie de ani de zile. De ce o dădea acum în judecată pentru copil – şi încă unul despre care ea pretindea că e al unui alt bărbat? Reciti cuvintele, lăsând ca amănuntele să i se întipărească în minte. Doamne, Dumnezeule, cum a putut Gilles să facă aşa ceva? Nu-şi dădea seama că se făcea singur de râs – şi o făcea şi pe ea? Oare ţinuse seama de sentimentele ei când a întreprins această acţiune? Se umilea pe el însuşi şi pe ea; numele lor era târât în tribunal şi în paginile ziarelor, ca oricine să poată citi şi face speculaţii. Era scandalul deceniului! Ea se gândi la Gérard şi la Armand. De ce naiba voia el să le facă aşa ceva fiilor lui? Nu putea continua.

Se duse la măsuţa de servit şi îşi turnă un coniac. Era prima oară în viaţa ei când făcea aşa ceva, dar alcoolul o calmă şi ea începu să gândească mai logic. Mai întâi, trebuia să discute cu Gilles şi apoi trebuia să aibă o întrunire de

familie. Propria ei familie, ca şi a lui, vor.fi împotriva lui, vor folosi toate eforturile pentru a-l opri. Nimic nu va putea întina bunul renume al copiilor ei, va avea ea grijă de asta.

Capitolul 3

Zilele lui Léonie erau împărţite între întâlniri în birourile sufocante, penelate ale avocaţilor ei şi camera rece, goală, unde îşi învăţa meseria, fiind îndrumată de echipa lui Paul Bernard de coregrafi, profesori de muzică, textieri şi desenatori de costume. Făceau exerciţii cu ea, dansau cu ea şi cântau cu ea, până când ajungea la limita epuizării şi ştia că nu va mai reuşi nimic bun, ţipându-şi furia către Paul, acuzându-l că vrea să o umilească.

— Nu-i aşa, Léonie, o linişti el în timp ce ea şedea pe scândurile goale, transpirată şi extenuată, cu lacrimi curgându-i pe obraz. Ţi-am promis că nu va fi ca rândul trecut, şi nu va fi. Ba mai mult, acum ştiu că ai voce.

— Dar e atât de slabă, nici măcar nu mă vor auzi.

Era adevărat, vocea ei era slabă, dar avea o asprime, un sâmbure de emoţie, care era atrăgător şi era un plus pe care nu contase. Desigur că fusese convins că puteau s-o formeze, ca să ştie cum să stea şi cum să facă nişte mişcări simple de dans – ar fi fost destul pentru spectatori, care voiau doar s-o zărească pe Léonie cea vestită – dar acum vedea că şi vocea ei era bună.

— Şterge-ţi lacrimile, îi ceru el, trebuie să cunoşti pe cineva.

— Nu vreau să văd pe nimeni, sunt prea obosită.

Îşi dădu părul umed de pe frunte.

— E un compozitor, o să compună cântece special pentru tine.

— Pentru mine? Dar de ce...? Abia le-am învăţat pe toate celelalte.

Era prea obosită, nu voia să fie sâcâită. Tot ce dorea era să plece acasă şi să uite toată povestea,

dar nu putea, trebuia să continue. O făcea pentru Amélie.

Jacques Miel avea probabil vârsta ei şi nu era atrăgător, dar nici respingător, era pur şi simplu obişnuit, dar scria cântecele romantice cele mai incredibile, cântece despre dragoste şi despărţire – şi sex. În spatele acelor ochelari fără ramă şi în trupul lui slab, ardea o viaţă interioară. Părea că toată energia şi emoţia lui erau turnate în cântecele sale şi în versuri.

Dumnezeu îi dăduse trăsături obişnuite, dar era unul dintre cele mai inspirate talente pe care le cunoscuse vreodată. Era fascinant. Din momentul când l-a întâlnit, actul scenic care îi stătea în minte ca un dezastru luă un alt aspect şi, pentru prima oară, simţi că s-ar putea să reuşească. Şi asta doar din cauza cântecelor lui Jacques.

Începu să-şi petreacă serile în apartamentul lui, repetând împreună versurile. El ştia exact ce frazare să folosească; era mai bun decât profesorii de muzică.

— Tu nu ai o voce studiată, îi spuse el, dar ai o calitate specială. Ai o voce aspră pe notele joase, puţin crudă şi sexy... tocmai asta trebuie să folosim. Nu vrem să cânţi melodioare dulcege, asta nu ţi se potriveşte, Léonie.

— Nu-i aşa? întrebă ea gânditoare.

— Nu eşti aceeaşi când te afli pe scenă, îşi modifică el afirmaţia.

— Asta-i problema. Aş dori să nu fiu eu pe scenă. Mi-e teamă de toţi acei ochi care se târăsc pe mine, uitându-se la Léonie Bahri. Ce am eu să le ofer? Mă fac să vreau să mă ascund.

— Uite, zise el, eu am lucrat cu actori şi actriţe de la paisprezece ani şi am învăţat demult că nimeni nu este el însuşi pe scenă. Comediantul nostim este un bărbat liniştit, modest, care vorbeşte puţin în afara scenei; actriţa arogantă devine în faţa publicului o tânără fată dulce; frumoasa şi eterica balerină transpiră în culise,

având dureri din cauza unei întinderi de muşchi. Toţi capătă o altă imagine pe scenă, devin altcineva decât ei înşişi. Nu trebuie să-i oferi niciodată publicului persoana ta proprie, Léonie, dă-le ceea ce ar dori să vadă. Asta este imaginea în spatele căreia trebuie să te ascunzi.

Bineînţeles că avea dreptate. Ea dorea să fie pe scenă altcineva, nu Léonie. Voia să fie o persoană nouă. Şi, în fond, publicul nu se aştepta, oare, la asta? Nu se aştepta să vadă pe cineva neobişnuit, diferit de ei înşişi – pe Léonie cea din ziare, mai exotică, mai elegantă şi mai excitantă? Dar cine era ea?

— Dar nu există nimic altceva în afară de mine, Jacques. Eu sunt la fel ca şi ei.

— Asta nu-i adevărat... nici nu arăţi ca oricine altcineva cunoscut de mine. În afară de faptul că eşti frumoasă, eşti ceva aparte – arăţi ca o străină.

— Asta este influenţa tatălui meu care era egiptean.

— Vezi, asta-i! E perfect.

— Ce anume?

— Imaginea egipteană. Ascunde-te în spatele ei, dacă asta doreşti. Dă-le ceva exotic la care să privească, scoate-le-o din minte pe amanta ducelui de Courmont. Ai, mult mai mult de oferit decât simplul fapt că ai fost femeia lui, Léonie.

Ea se gândi la Sekhmet şi la rochiile lipite de trup, ca rochiile de la *Fortuny*, care îi plăceau înainte – poate că încă de pe atunci, în subconştient, adopta un aspect egiptean.

Jacques scoase câteva cărţi din rafturi şi se uitară la ilustraţii cu egiptenii antici. El îi arătă ornamentele pentru păr, straniile linii albastre desenate pentru a sublinia ochii şi rochiile suple, mulate. Ah, da, era perfect, se putea ascunde în spatele strămoşilor ei.

— Jacques, zise ea aruncându-şi braţele în jurul lui, eşti minunat. Am crezut că nu voi reuşi să

continui treaba asta, dar dacă sunt o altă persoană, atunci poate că va fi mai uşor.

— Vrei să faci ceva pentru mine? întrebă el, ţinând-o în continuare.

Ea îl privi, aşteptând.

— Păstreaz-o pe Léonie, pentru mine.

Ea ezită, privindu-l în ochi; erau negri, cu gene lungi, în spatele ochelarilor aceia groşi. Ea îi scoase cu blândeţe ochelarii.

— O parte din mine, Jacques, şopti ea, doar o parte din mine.

Se simţea atât de bine să fie din nou în braţele unui bărbat – atât de bine – şi el era un iubit atât de dulce şi tandru, blând cu ea de la început, sărutând-o, mângâindu-i părul, şoptindu-i ce frumoasă era. Apoi, ea se dezbrăcă pentru el, întorcându-se să se uite la el, gol ca şi ea. Era subţire dar musculos, cu şolduri fine şi un fund mic şi picioare surprinzător de puternice; el era gata să facă dragoste şi ea era gata să i se ofere. O sărută, o tachină şi o mângâie, până când ea ceru mai mult; apoi, o pătrunse plin de pasiune, iar ea era la fel de pasionată ca şi el. Trecuse mult timp; nu mai avusese niciun alt bărbat, de când îl părăsise pe Monsieur, dar numai în momentul final se gândi la el – şi îşi aminti de senzaţia trupului lui când au făcut dragoste prima oară.

Uitase ce plăcut era să te trezeşti alături de un bărbat şi să faci dragoste dimineaţa devreme, iar apoi să sorbi cafeaua, stând amândoi strânşi sub cearceafuri mototolite.

— Asta merită un toast, spuse ea, cu un zâmbet, pentru o epocă nouă în viaţa mea.

El ridică ceaşca lui de cafea.

— Pentru noua viaţă a lui Léonie, spuse el solemn, pentru fericirea ei.

— Ah, Jacques, sunt fericită aici, cu tine... sunt mulţumită.

El puse jos ceaşca şi o sărută.

— Mulţumită sau nu, draga mea, eşti o femeie care munceşte – e timpul să te scoli.

— Stăpân de sclavi ce eşti!

Ea râse, amintindu-şi că, într-adevăr, trebuia să fie în sala de repetiţii, la ora zece, iar apoi la o întâlnire cu avocaţii, la ora două şi din nou la alte repetiţii. Şi acum, bineînţeles, va avea mai multe de discutat cu Paul – noi idei de costume şi decoruri – o cu totul altă metodă de lucru. Pentru prima oară, era interesată şi ea, incitată de această idee. Ba chiar asta o făcuse să uite un timp de Monsieur.

***

Gilles se uită, obosit, cum Marie-France se învârtea prin cameră. Nu o văzuse niciodată atât de furioasă. Era mai mult decât furie, era turbare. Era aprinsă. Îi promisese cu săptămâni în urmă că nu va mai continua procesul, deşi, bineînţeles, îl continuase. Nu ştia cum de aflase că avocaţii lui continuau procesul; contase că ea nu va afla, până când nu avea să fie prea târziu. Ea îl ameninţase, împreună cu întreaga familie – iar cu familia în spatele ei nu mai avea de ales. Erau unele lucruri asupra cărora nici el nu avea un control final iar organizaţia familială, cu trusturile şi fundaţiile respective, era unul dintre acestea. Dacă familia hotăra că făcea ceva contrar intereselor ei, atunci trecea la acţiune. Marie-France mai patrula încă prin cameră, vorbind despre instabilitate mintală, ameninţându-l că va lua copiii de sub îngrijirea lui. Fiii lui! Va trebui să găsească o cale să o îmbuneze, dar nu va renunţa niciodată la şansa lui de a o aduce înapoi pe Léonie.

— Ce nu înţeleg, fierbea ea, este de ce vrei copilul ăsta? Léonie pretinde că nici nu-i al tău. De ce? De ce vrei să iei bastardul altui bărbat? Eşti pregătit să-ţi sacrifici propria ta familie – pe copiii

care ştii că sunt ai tăi – doar ca să o torturezi pe femeia aia? Eşti nebun, Gilles. Eşti total nebun!

— Tu nu înţelegi, Marie-France. El îşi menţinu în mod deliberat vocea calmă. Tocmai pentru că este fata mea, trebuie să o iau. Nu pot suporta gândul că ea este pierdută undeva, într-o familie ţărănească, pur şi simplu pentru că Léonie nu o vrea.

— Ea nu pretinde aşa ceva. Ea susţine că a trebuit să o ascundă pe Amélie din cauza ta, că se teme.

— Marie-France, eşti mamă... fata e o De Courmont. Este fiica mea!

— Şi dacă o capeţi – ce se întâmplă? Ce ai de gând să faci cu ea? Să o aduci aici?

— Am nevoie de ea, Marie-France. E şi copilul meu.

Ea se uită fix la el, furia părăsind-o. Arăta bolnav, obosit. Disperat. Să fie, oare, sincer? Fusese, oare, destul de nebun să-i facă un copil lui Léonie? Doar o singură persoană putea să ştie adevărul. Se lăsă obosită într-un fotoliu. Oricât de umilitor ar fi, trebuia să o întrebe pe Léonie.

***

Léonie se întinse, leneşă. În dimineaţa asta nu avea repetiţie. Iar după eşecul de ieri, care se întinsese până la jumătatea nopţii, era mulţumită de pauză. Paul nu păruse prea tulburat, nici măcar atunci când reflectoarele n-au funcţionat cum trebuie şi costumele nu se potriveau. Ultima picătură a fost atunci când frumoasa panteră neagră ce stătuse liniştită cea mai mare parte a serii, în lanţul ei, sărise la el, aruncându-se înainte cu ghearele şi cu dinţii pregătiţi.

— E-n regulă, spuse el filosofic, nu m-a atins!

Au râs cu toţii, gălăgios, uşuraţi. Paul era minunat, calm şi neclintit în faţa fiecărui nou dezastru.

— Le-am mai văzut pe toate, draga mea, spusese el deschizând o sticlă de şampanie. Ia, ai nevoie de înviorare.

— Ceea ce îmi trebuie, de fapt, sunt nişte nervi noi, îi spusese ea, sorbind, recunoscătoare, băutura.

— Léonie, eşti minunată. Eşti exact aşa cum trebuie să fii. Ai încredere în mine, eu ştiu. Toate celelalte lucruri – luminile, costumele, decorurile – sunt chestii tehnice, pot fi rezolvate. Dar tu şi muzica sunteţi exact cum trebuie. Nu vreau să te mai îngrijorezi... du-te acasă şi dormi bine.

El ştia că ea dormea cu Jacques, – acum o ştiau toţi – şi era bucuros. Devenise altă femeie de când îl întâlnise pe compozitor; se ruga doar să ţină legătura asta, măcar atât timp cât ţinea spectacolul.

Jacques îi aduse micul dejun la pat, apărând în uşă cu o tavă încărcată.

— Mmm, făcu ea, flămândă, inspectând brioşele şi cornurile, când el se aşeză pe pat, alături de ea, mutând-o pe Bébé cu o mişcare blândă a piciorului.

— Bine măcar că nu ţi-ai pierdut pofta de mâncare, comentă el, când ea muie brioşa în cafea.

Ea zâmbi şăgalnic.

— Să vezi mai târziu... acum nu mă gândesc la nimic altceva decât la micul dejun – şi la tine.

Întinzând mâna în spatele ei, scoase un pachet micuţ de sub pernă.

— Este un cadou pentru premieră – pentru tine, zise ea.

— Pentru mine?

Ochii lui căprui, miopi, se aprinseră de plăcere, în timp ce îşi căută ochelarii, înainte de a rupe hârtia.

Îi cumpărase nişte butoni de cămaşă – de aur cu turcoaze, piatra egipteană – şi îi putea vedea plăcerea reflectată pe faţă.

— Este un fel de a-ţi spune mulţumesc, Jacques, îl sărută ea, pentru că m-ai ajutat. Încă s-ar putea

să iasă un dezastru, dar cel puţin nu va fi din cauza muzicii şi pot să-mi ascund teama în spatele noii Léonie.

— Şi eu am un cadou pentru tine, spuse el, dar e la teatru – ca să fie desfăcut mai târziu.

Ea râse.

— Ha, ha – o surpriză! Poate o să-mi abată gândul de la tracul de scenă.

— Nimic nu ajută la asta, decât să mergi mai departe.

— Diseară am să-mi aduc aminte de lucrul ăsta, promise ea, strângându-se lângă el.

***

La ora două, era neliniştită. Jacques plecase la teatru pentru o trecere finală în revistă cu orchestra şi ea se plimba prin apartamentul lui cu Bébé drept companie, neputând să stea liniştită. Se duse la oglindă şi îşi analiză faţa. Arăta la fel ca întotdeauna, netedă şi fără riduri – în afara liniei de îngrijorare dintre sprâncene. Oftă şi se îndepărtă; măcar machiajul era minunat. Paul avusese dreptate să nu permită să fie prea dramatic, să nu arate ca o mască; mai mult, ochii erau desenaţi cu albastrul acela intens pe care îl foloseau în antichitate femeile egiptene, iar părul ei va fi împletit într-o sută de mici codiţe, fiecare cu pene şi mărgele turcoaz. Ah, Doamne, dura ore întregi. Se uită la ceas – două şi jumătate – coaforul va fi la teatru la patru. Va pleca de pe acum. Măcar, dacă va fi acolo, poate că se va simți mai bine și n-o să poată să fugă!

***

Marie-France avusese probleme să o găsească pe Léonie; ea nu avea metodele soţului ei de a afla multe lucruri. Ştiuse atât de puţine despre amanta lui Gilles, încât nu avea idee unde s-o caute. Nu-i întrebase pe avocaţii lui Gilles, din motive clare şi,

deşi cunoştea numele avocatului lui Léonie, nu voise să se ducă la el. Nu avea idee cine erau prietenii lui Léonie, sau unde locuia acum. Nu avusese motive să se gândească la ea, de la vizita pe care o făcuse la Léonie acasă, cu ani în urmă. Abia când citise în ziar că Léonie avea premieră la *Teatrul Royal* în seara aceea, aflase că Léonie avea legătură cu teatrul. Ei, o seară de premieră s-ar putea să nu fie un moment potrivit ca s-o văd, dar nu am de ales. Nevoia mea este mai urgentă decât a ei.

Portarul de la intrarea artiştilor recunoştea o persoană de calitate când o vedea, aşa încât sări din poziţia lui fixă de pe scaun la chemarea ei.

— Te rog, du biletul ăsta domnişoarei Léonie, comandă ea.

— Da, doamnă! Să spun de la cine este?

Ea se uită la bărbatul care aştepta, dornic să afle cine era – fuseseră destule bârfe. Dar de data asta, era ceva între ea şi Léonie.

— Nu, replică ea cu răceală, nu spune.

El porni târşit pe coridor şi ea se uită nerăbdătoare în urma lui. Nu mai fusese în spatele scenei unui teatru până atunci şi, uitându-se la pereţii urâţi, coşcoviţi şi la podelele prăfuite, nu dori să vadă mai mult

Portarul se întoarse după câteva minute.

— Veniţi, vă rog, pe aici, doamnă, o pofti el.

Coridorul din faţa cabinei lui Léonie era cel mai curat şi mai bine luminat, dar nu prea mult. Totuşi, vopseaua de pe uşi era proaspătă, un auriu luminos şi, când bătu, uşa se deschise larg, dezvăluind camera diferită. Pereţii şi tavanul erau acoperiţi cu un material de un roşu bronz cu modele aurii, astfel încât camera semăna cu un cort. Decoruri joase, cu perne, înconjurau pereţii, şi un miros dulce de mosc venea de la lumânările care ardeau în scoici de bronz. Léonie aştepta pe un fotoliu în gen de tron auriu, în faţa unei oglinzi uriaşe cu lumini pe margine.

Ochii ei erau enormi, strălucind ca nişte diamante între liniile de un albastru intens. Pometii străluceau sub un fard coraliu cu praf de aur, iar gura era dată cu un roşu umed, lucios. Veni spre Marie-France, aruncându-şi spre spate codiţele cu pene şi îi întinse mâna. Purta un chimono larg de mătase, avea picioarele goale şi unghiile vopsite roşu, la fel ca buzele şi unghiile de la mâini.

— Nu ştiu de ce ai venit aici, spuse Léonie în timp ce Marie-France îi ignoră mâna întinsă. Eu mă lupt cu soţul dumitale, cu dumneata n-am nimic.

— Am să trec direct la subiect, spuse Marie-France. N-am venit aici să mă cert. Am venit să aflu adevărul. Poate îţi aminteşti că data trecută când ne-am întâlnit te-am avertizat că, dacă va exista vreodată un conflict, atunci copiii mei – şi bunul lor renume – vor fi pe primul plan. Ei bine, acum există un conflict. Gilles ne distruge numele. Familia noastră e veche şi onorabilă, iar fiii mei au dreptul să moştenească acest nume nepătat de vreun scandal. Gérard e la o vârstă vulnerabilă – are aproape şaptesprezece ani – băieţii de la el de la şcoală ştiu ce se întâmplă cu tatăl lui. E incorect, domnişoară.

— Atunci, de ce nu-i ceri dumneata să înceteze? Cu siguranţă că poţi face asta! Nu crezi că eu l-aş fi oprit deja, dacă aş fi putut? N-am nicio putere, doamnă.

— Există o cale, dar trebuie să ştiu adevărul. Gilles se jură că fetiţa e a lui – iar dacă e aşa, atunci are un drept legal la ea. Dă-i-o lui, te rog, te implor. Putem pune capăt acestui proces, îl putem rezolva în mod civilizat, în particular. Îţi promit – ca mamă – că voi avea grijă de Amélie; cu siguranţă că ar fi mai bine decât să o ascunzi undeva. Ai putea să o vezi, mă angajez să fie aşa.

— Şi dacă nu e copilul lui?

Marie-France se uită direct la ea.

— Atunci, am să-mi folosesc toată puterea – şi cea a familiei noastre – să-l opresc să mai continue acţiunea.

Léonie îşi dădu pe spate codiţele ei cu pene de pe capul care îi zvâcnea. Era tentant să creadă că Marie-France ar putea lua fetiţa şi să o protejeze, dar nu era adevărat. Monsieur tot va avea putere asupra ei.

— Amélie nu e fetiţa soţului dumitale, spuse ea clar. Tatăl ei a fost Charles d'Aureville. El a murit... înecat într-un accident nautic.

Marie-France scoase un oftat de uşurare. Nu ştia ce să spună. Sub fard, faţa fetei arăta atât de palidă!

— Fiica mea este Amélie d'Aureville, şi poţi să-i spui asta lui Gilles. Acesta-i adevărul.

— Mulţumesc, Léonie, spuse ea, liniştit. Să ai încredere în mine că acum voi face tot ce pot ca să opresc procesul. Nu vei mai avea neplăceri din partea familiei de Courmont.

Léonie se uită după ea, când ieşi din cameră. Nu va mai avea neplăceri din partea familiei de Courmont! Cu un râs slab, se lăsă din nou pe tronul ei aurit. Monsieur o va urmări tot restul vieţii – ca şi pe Amélie.

Jacques intră grăbit în cameră, ţinând un mic pachet în mâini, cu faţa veselă în spatele ochelarilor lui fără ramă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Arăta curios şi era foarte palidă sub machiajul strălucitor.

Léonie se uită fix la el. Avea încă de făcut faţă premierei. Începuse să tremure, nu ştia dacă va reuşi.

— Ah, Jacques, şopti ea, când lacrimile îi apărură în ochi.

— Pentru Dumnezeu, nu plânge, gâfâi el, ai să-ţi distrugi machiajul.

Ea începu să râdă.

— Ah, Jacques, dar vreau să plâng.

Râsul şi plânsul se amestecau, iar el îi tampona ochii cu bucăţi de vată.

— Sărută-mă, mai bine, îi ceru el. E mai uşor să machiezi din nou buzele, decât ochii.

Ea îl sărută, ascultătoare, iar el îi strecură cadoul în mână.

— Uite, spuse el emoţionat, asta-i pentru tine.

Bébé se încălzea sub luminile fierbinţi din jurul oglinzii, uitându-se curioasă peste umărul lui Léonie, în timp ce aceasta desfăcea cadoul lui. Moneda egipteană de aur, antică şi subţiată de atâta folosire, data din timpul dinastiei a optsprezecea. O dăduse la montat într-o bandă delicată de aur şi atârna pe un lanţ fin de aur, ca să-l poată purta în jurul gâtului.

Léonie mângâie cu degetul desenul ros, un papirus şi nişte hieroglife stranii. Era ceva care să-i amintească de faptul că rolul pe care-l juca era bazat pe realitate. Doar Jacques se putuse gândi la aşa ceva – şi doar el putuse să se străduiască să găsească un asemenea lucru. Era un dar de la un bărbat sensibil, grijuliu, şi însemna pentru ea mai mult decât nişte simple diamante.

— Îţi mulţumesc, Jacques, şopti ea, sărutându-l şi lăsând urme roşii pe obrazul lui, m-ai făcut să mă simt mai bine. Tu ştii întotdeauna care e cel mai bun lucru de făcut sau de spus.

Capitolul 4

Caro nu ştia cine era mai nervos, ea sau Alphonse. El se foia, îşi freca mâinile, jucându-se cu programul şi uitându-se în jur la public, deşi nu avea de ce să se îngrijoreze, căci era vizibil că va fi o sală plină. Ei îi invitaseră pe toţi cunoscuţii, astfel încât Léonie să fie sigură că va primi nişte aplauze. Dar ea nu ştia despre aceştia – se uita cu teamă la balcoanele care se umpleau rapid. Erau grupuri de fete care, presupunea ea, veniseră din curiozitate să vadă cum arată amanta ducelui de Courmont; mai erau şi nişte bărbaţi singuri, care, probabil, că se aflau acolo ca să aibă idee despre cum trebuie să ai o amantă ca frumoasa Léonie, cum ai simţi pielea ei sub mâna ta şi cum sunt sânii ei, când îi atingi. Erau şi femei de vârstă mijlocie şi mame tinere şi grupuri de tineri dornici să vadă strălucirea şi sexualitatea reprezentate de Léonie. Iar în mijloc şi în loji erau ceilalţi, cei care veniseră să râdă de decăderea lui Gilles de Courmont, în timp ce amanta lui se expunea pe scenă, ca toată lumea să facă speculaţii despre ea. Acum, Caro ştia ce a vrut să spună Léonie când a afirmat că ochii lor se târăsc pe trupul ei – niciunul dintre ei nu va scăpa niciun amănunt. Având încă limpede în minte amintirea ultimei apariţii pe scenă a lui Léonie, Caro se ruga ca de data asta să se desfăşoare totul cum trebuie. Dar avea în sinea ei un sentiment îngrozitor că totul va fi un dezastru.

Maroc aştepta în fundul stalurilor, uitându-se la mulţimea care se îmbulzea. Léonie îi ceruse în mod special să vină, îi spusese că nu va putea reuşi dacă el nu era acolo. Oare nu participase el la toate evenimentele importante din viaţa ei? Şi, de data asta, avea o nevoie disperată de el. Nu ştia de cât

ajutor avea să-i fie, era la fel de nervos pe cât trebuie să fi fost şi ea. Avea palmele umede de transpiraţie şi şi le ştergea mereu cu batista. De când primise slujba la *Hotelul Lancaster*, nu o mai văzuse pe Léonie atât de des pe cât i-ar fi plăcut, deşi îşi scriau mereu. El reuşea să se ducă pe Coasta de Azur, o dată sau de două ori pe an, dar timpul lui nu-i stătea la dispoziţie – slujba i-l consuma în întregime. Avansase în slujbă până la administrator adjunct şi voia ca, într-o bună zi, să-şi deschidă localul său. Pe scenă, cortina de securitate se ridică încet, în timp ce orchestra începu să intre în fosă. Nu mai era mult. Ah, Doamne, el spera că va fi bine. Ea păruse destul de calmă în urmă cu o jumătate de oră, când fusese în cabină, dar de atunci încoace se putuse întâmpla orice.

Orchestra începu să-şi acordeze instrumentele, zgâriindu-l pe nervii deja încordaţi, şi el se plimbă neliniştit pe spaţiul din spatele stalurilor. Oare va fi în stare să se uite? Îşi aminti de ultima oară – când venise la el prăbuşită şi umilită. Luminile din sală se micşorară şi el îşi luă locul la perete, cu braţele încrucişate. Dorea să fi avut acum ceva de băut.

Când se stinseră luminile, Caro îl apucă strâns de mână pe Alphonse, aruncând o ultimă privire spre prietenii lor – cel puţin ei ştiau ce să facă: trebuiau să aplaude, orice s-ar fi întâmplat. Pianul începu cu primele note ale uverturii, vioara i se alătură şi zumzetul conversaţiei dispăru într-o tăcere plină de aşteptare. Era momentul să înceapă.

***

Léonie se simţise bine până la plecarea lui Jacques. El dirija orchestra pentru ea şi trebuia să controleze dacă muzicanţii aveau notele şi dacă totul era în ordine. Era meticulos în legătură cu

muzica lui şi nu voia să lase nimic la voia întâmplării.

Acum, rămăsese doar Paul Bernard şi cabiniera care încă se mai ocupa de mătasea rochiei ei. Ea se uită la ceas – orchestra cânta uvertura, asta însemna că mai avea o jumătate de oră până la intrarea ei în scenă. Prima parte a spectacolului era în genul music-hall-ului, cu dansatori, cu un comic, cu show-girls şi cu un decor mare, numai culori şi strălucire.

— Dar de ce, îl întrebase ea pe Paul, de ce nu se poate să fiu doar eu? N-ar trebui să mă duc eu singură să fac ce trebuie să fac? În fond, pentru asta am venit aici.

— Trebuie să îi faci să aştepte, îi explicase el, să le sporeşti dorinţa şi emoţia... să-i faci să te vrea puţin mai mult. O să le dăm toată rutina de dansuri strălucitoare şi apoi o să le prezentăm contrastul unei femei solitare, singură pe scenă. Ai să fii magnifică, Léonie.

Ea se uită îngrozită. Da, arăta magnific. Nenorocirea era că, în interior, nu se simţea magnific. Ah, Jacques, se poate ca tu să fi greşit? Cum o să devin oare „altă persoană”? Nu cred că pot face asta.

Paul o sărută pe creştetul capului ei cu codiţe.

— Stai liniştită, îi zâmbi el. O să fie bine.

— Oare o să fie, Paul?

Ochii ei îi trădau panica.

— Toată lumea simte aşa, la premieră, zise el blând. O să fim cu tine aici, să te ajutăm să treci prin asta, Léonie. Nu eşti singură. Jacques va fi acolo, în fosa orchestrei – o să-l poţi vedea – prietenii tăi sunt în sală. Curaj, fata mea!

Îi făcu semn cu mâna, când se îndreptă spre uşă, ca să urmărească cum se desfăşura spectacolul. Şi lui însuşi îi trebuia curaj, se gândi el cu teamă. Spera că ea va reuşi.

Cabina era plină cu flori – grămezi de trandafiri galbeni, de la Caro şi Alphonse, uriaşe buchete de

flori cu miros de vară, de la Paul, şi camelii delicate de la Jacques – chiar şi avocatul ei îi trimisese trandafiri. Parfumul lor umplea camera; dacă închidea ochii, îşi putea imagina că se află într-o grădină. Era un singur parfum care le domina pe celelalte, chiar mai puternic decât cel al cameliilor; venea de la o creangă de iasomie care sosise doar câteva minute mai devreme. Stătea în faţa ei pe măsuţa de toaletă, împreună cu un bilet. Scrisul familiar, sever şi neelaborat, se distingea pe hârtie. Îl mai citi o dată: „*Nu te-am uitat*, *Léonie*". Era semnat simplu, *Monsieur*.

Paul apăru din nou în uşă.

— E timpul, Léonie! spuse el.

Ea inspiră adânc şi, cu o ultimă privire în oglindă la femeia care nu era ea, se întoarse spre el.

— Sunt gata! spuse ea, ridicându-şi bărbia cu aroganţă.

***

Paul avusese dreptate, publicul o aştepta cu interes, dornic să o zărească pentru prima oară pe amanta celui mai bogat om din Paris. Ea aştepta în culisele scenei, când Jacques dădu semnalul, luminile scenei scăzură şi muzica începu. Aminteşte-ţi de Loulou, îşi şopti ei înseşi, când îşi îndreptă spinarea; umerii înapoi şi în jos. Arată-te, îi spusese ea. Apucă strâns lanţul animalului, înfăşurându-l în jurul încheieturii mâinii şi, cu pantera mergând alături de ea, intră cu aroganţă pe scenă.

Spectatorii rămaseră cu gura căscată când ea se întoarse spre ei, provocându-i să o privească – pe această fiinţă exotică – diferită de ei, mai măreaţă, mai puternică. Pisica cea uriaşă stătea culcată la picioarele ei, iar reflectorul chihlimbariu le încercuia intim, când ea îşi ridică braţele, permiţându-le micilor cristale care formau

mânecile tunicii ei să se întindă ca un evantai fin auriu. Urmă un murmur de comentarii, aplauze din staluri şi tăcerea admiraţiei uluite de la balcoane. Ei nu ştiau la ce se aşteptaseră, dar oricum nu la asta; asta nu era doar o fată drăguţă, care a reuşit cu greu, sau sărmana tânără mamă nefericită, sau amanta umilită, înlăturată, a unui bărbat nemilos. Asta era o fiinţă din altă lume.

Ea începu să cânte, un cântecel blând al unei femei îndrăgostite, despre cum îşi iubea bărbatul, cum îi plăcea să-i atingă pielea, cum se simţea când el era culcat lângă ea şi o ţinea în braţe.

Alphonse se uită repede la public. Erau transportaţi, aplecaţi în faţă ca să-i prindă cuvintele – ascultând nuanţele şi sensurile ascunse – captivaţi de vocea ei joasă, aspră, flagrant sexuală.

Reflectorul se stinse când se termină cântecul ei, luminându-i apoi doar capul înclinat. Şi începură aplauzele, mai întâi uşor, căpătând forţă pe măsură ce oamenii îşi recăpătau suflul şi se alăturau, murind apoi în tăcere când Jacques trecu la numărul următor şi reflectoarele dezvăluiră şase nubieni uriaşi, păzind o canapea de bronz. Stăteau în picioare, toţi având peste un metru optzeci, goi, doar cu o pânză aurie legată, în stil egiptean, în jurul şoldurilor, cu piepturile negre, masive, strălucind sub reflectoare, şi cu muşchii abdominali încordaţi, care tremurau când se mişcau. Léonie umbla cu pas maiestuos în arenă, cu picioare lungi, elegante, ca ale panterei, în timp ce cânta al doilea cântec, ritmul barbar latin al acestuia subliniind cuvintele de tentaţie faţă de fructul oprit, atracţia faţă de interzis...

Maroc ştia, bineînţeles, că era ea, dar era o parte a ei despre care nu ştiuse că există. Spectatorilor le plăcea, nu-şi puteau lua ochii de la ea, îi urmăreau fiecare mişcare, de parcă voiau să şi-o imprime în minte pentru totdeauna. Uşa dinspre foaier se deschise în spatele lui şi o siluetă se strecură repede înăuntru; un întârziat; se îndoia că acum va

mai găsi un loc. Bărbatul se sprijini de perete, urmărind totul. În întuneric, i se păru ceva familiar, văzând silueta respectivă, umerii aceia laţi. Scena se lumină şi el zări profilul puternic; era Monsieur. Se uita fix la scenă, fără să-i mai pese de nimic, în afară de ea. De ce era el oare aici? Va încerca, oare, să o vadă după aceea? Maroc spera că nu. Ar însemna doar neplăceri.

Aici, în întuneric, era aproape ca şi când ar fi fost singur cu ea. Era aproape de el, doar la câţiva metri, pe scenă. Tunica subţire, aurie, strălucea sub reflectoare, bucăţelele de cristal fluturând în jurul curbelor trupului ei, atingând-o ca o limbă caldă. Era frumoasă, tulburător de sexuală. Pentru el, nu era o străină. Asta era acea Léonie pe care o ştia doar el. El deveni supărător de conştient de existenţa publicului, când aplauzele şi uralele răsunară în teatru pătrunzând în visul lui. Nu era drept, oamenii ăştia *n-ar* trebui să fie aici; lucrul acesta trebuia rezervat doar pentru el. Nu ştiau ei, oare, că ea era a lui? Furios, se întoarse să plece, nu putea suporta această expunere a femeii pe care o iubea. Dar nu putea face asta, nu putea s-o părăsească – trebuia să stea până la capăt. Şi apoi? Îşi aminti scena cu Marie-France, chiar înainte de a pleca. Ea câştigase runda asta, dar el nu era încă învins. O va găsi pe Amélie. Şi atunci, Léonie va veni înapoi la el. Îşi fixă din nou atenţia spre scenă adăpându-se cu prezenţa ei ca un călător însetat într-o oază. Măcar acum va şti mereu unde se află; cu preţul unui bilet putea să o vadă oricând dorea – era un punct de pornire.

Maroc îl urmărea pe Monsieur cum o privea pe Léonie, amintindu-şi cum arăta odată – un bărbat înalt, arogant, civilizat, întotdeauna îngheţat de politicos, întotdeauna controlat. Când a început, oare decăderea lui fizică? Odată cu Léonie? Sau înainte de ea – mai la începutul vieţii lui? Fusese oare atât de cătrănit de femei încât simţea nevoia să le trateze cu dispreţ, sau Léonie îl mânase la

fapte îngrozitoare? Se ucisese din cauza ei, se umilise din cauza ei; uită-te la el acum, aici, în teatrul acesta, înfruntând riscul de a fi recunoscut de mulţime, doar ca să o zărească p ea. Nu putea să renunţe la ea! Era cu adevărat un bărbat obsedat.

Ultimele acorduri muzicale se încheiară, se făcu linişte, iar Léonie şi pantera priveau spre public cu ochi identici ca de topaz. Stătea fără să zâmbească, în timp ce publicul se ridică în picioare şi teatrul răsună de strigăte de bravo. Transpiraţia i se prelingea rece pe spate, de oboseală sau de teamă, nu ştia. Se simţea amorţită. Pantera se mişcă, neliniştită, pe lanţ, iar ea se aplecă şi îi mângâie capul fin, negru, simţind-o cum pulsează, torcând zgomotos. Ştia că nu trebuia să se teamă de creatura asta, era o pisică şi ea o iubea. Se aduceau buchete de flori la scenă şi, privind în jos, prinse ochii lui Jacques. El îi zâmbi încurajator şi, brusc, se simţi din nou normal. Se terminase. Zâmbi în jurul ei, surprinsă, când publicul ceru bis. Să fie oare adevărat? Fusese într-adevăr bine? Gheaţa se topise în venele ei, nu mai putea cânta. Era din nou Léonie. Îşi scutură capul cu pene, râse zgomotos când uralele crescură în intensitate şi ieşi plutind din scenă, pe picioare încălţate în sandale, cuprinsă de un val de bucurie, şi cu pisica cea mare mergând alături de ea.

Paul o strânse în braţe şi o sărută, în timp ce dansatorii şi muncitorii de la scenă izbucniră spontan într-o rundă de aplauze.

— Minunat... ai fost minunată, Léonie. Eu am ştiut dintotdeauna.

Şampania la rece aştepta în cabina ei, când ea îşi scoase de pe cap banda de aur şi se lăsă obosită pe tronul auriu. Jacques năvăli pe uşă, faţa lui slabă, tânără, luminată de emoţie, plin de fericire pentru succesul ei. El îngenunche dramatic şi îi sărută picioarele goale.

— Léonie Bahri, ai fost uluitoare... mult mai bine decât la oricare dintre repetiţii. Ce s-a întâmplat? De unde a venit totul?

Ea râse.

— Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu ce am făcut deosebit. Presupun că am devenit cealaltă persoană, cea pe care o dorea publicul.

— Orice a fost, a fost straşnic, spuse Paul, ridicând paharul în cinstea ei. Ai avut succes.

Ea zâmbi şi sorbi minunata şampanie, oboseala părăsind-o.

— Dar datorită ţie, Paul. Şi ţie, adăugă ea, sărutându-l pe Jacques îndelung, în timp ce Paul privea zâmbitor. Ce m-aş fi făcut fără tine?

Cabina se umplu brusc de prieteni. Caro se repezi la ea, râzând şi plângând, şi o îmbrăţişă. Alphonse o ţinu aproape, mângâind-o pe păr de parcă ar fi fost un copil care trebuia încurajat, iar Maroc o luă în braţe şi o strânse, râzând împreună cu ea pentru triumful ei. Reporterii încercară să fie primiţi în cercul fermecat din cabină, dar au fost ţinuţi departe cu fermitate de către paznici. Léonie se duse după paravanul *Coromandel* – un cadou de la Paul – ca să se schimbe.

Petrecerea avea loc la *Voisins*, scena multor triumfuri şi bătălii ale ei, un restaurant în care nu mai intrase de ani de zile. Când o întrebase Alphonse, i se păruse că era unicul pe care-l putea alege. Dacă spectacolul ar fi fost un dezastru, *Voisins* ar fi reconfortat-o în pernele lui de catifea, iar dacă ar fi fost bun, nicăieri în altă parte nu s-ar fi simţit mai bine.

Râsetele şi vorbele curgeau odată cu şampania, în timp ce ea se uita în oglindă şi Julie îi scotea penele din păr. Purta o rochie favorită, una dintre puţinele pe care le păstrase din vremurile trecute, pentru că, întâmplător, se aflase la han. Era de culoarea ametistului, plisată, ca şi costumul ei de pe scenă. O lega de ea o amintire. Monsieur o alesese el însuşi în acea dimineaţă însorită la

Cannes, când lumea devenise, brusc, din nou, minunată pentru ea. Era o idee perversă s-o poarte acum, deşi nu se gândise la asta – mai avea una nouă, specială, care aştepta în dulap. Dar se simţea atrasă de asta. Îşi prinse în jurul taliei cordonul de aur de la *Cartier* şi începu să-şi scoată machiajul, înlăturând cu cremă fiinţa exotică de pe scenă, până fu din nou ea însăşi. Ezită când apăru în faţa propriilor ei ochi; îi plăcea să se ascundă în spatele acestei noi persoane căci îi permitea să fie doi oameni în acelaşi câmp – la fel ca Sekhmet. Şi, în fond, nu era ea oare ca Sekhmet, protejându-i pe cei pe care îi iubea, şi teribilă împotriva duşmanilor ei? Léonie se cutremură amintindu-şi de Monsieur, amintindu-şi de ce făcea asta, amintindu-şi de Marie-France şi de Amélie – vai, Amélie, – poate într-o bună zi am să te am din nou cu mine, dar fiecare an care trece te îndepărtează tot mai mult de mine şi te apropie de propria ta familie. Curând, va fi prea târziu. Se uită, tăcută, în oglindă.

Caro îi atinse umărul.

— Ar trebui să zâmbeşti, nu să stai aici şi să fii tristă. Ea îi prinsese privirea în ochi. În fond, continuă ea cu veselie, în seara asta totul e în regulă. Mai mult decât atât, e minunat.

Léonie râse, iar Jacques veni şi o luă de braţ.

— Atunci, haide. Să mergem să sărbătorim.

***

Mulţimea se îngrămădea la intrarea artiştilor, făcând trecerea aproape imposibilă, încercând să o mai zărească o dată, să o atingă. Léonie se retrase, alarmată, iar Jacques şi Paul se aşezară protector în faţa ei, până reuşiră să-şi croiască drum liber.

— Léonie, Léonie, strigau spectatorii, iar ea se uită înapoi la ei, uimită; ce mai voiau, ce mai putea să le dea?

— Zâmbeşte-le, îi şopti Paul la ureche, fă semne cu mâna, strigă-le ceva... orice... Asta-i tot ce vor.

Ea făcu gesturi cu mâna şi zâmbi ascultătoare, prinzând privirea unei fete tinere – tânără cum fusese şi ea. Brusc, ea înţelese ce anume voiau, amintindu-şi acele plimbări singuratice prin Paris în după-amiezile de duminică, pe când avea şaisprezece ani şi simţea că nu aparţinea nici unui loc, că totul se petrecea în altă parte şi că dorea să găsească locul acela. Fetele astea credeau că-l găsiseră. Voia să le spună că totul nu e decât o iluzie, nu e realitate.

Vestea se răspândise deja în tot Parisul, iar cei de la *Voisins* erau dornici să salute o veche clientă – şi o nouă stea. Şampania *Roederer Cristal* aştepta, la fel şi icrele negre şi ouăle de prepeliţă şi strugurii umpluţi cu brânză şi somon şi sparanghel – toate lucrurile care îi plăcuseră aici. Bineînţeles că la mijloc erau Alphonse şi Caro. Ei au vrut ca totul să fie perfect. Voia bună o cuprinse din nou, când începu să se bucure de petrecerea ei, acceptând felicitări de la oameni total străini care veneau să-i strângă mâna, înconjurată de chelneri gata să-i îndeplinească dorinţele – şi cu Jacques alături de ea, se simţea minunat.

Aşteptară primele ediţii ale ziarelor, dornici să vadă ce aveau de spus oamenii de presă. Jacques i le citi, dar ea văzuse deja zâmbetul de pe faţa lui Paul.

— Ei spun că ai avut un triumf, zise el, aşteptând o reacţie pe chipul ei îngrijorat.

Léonie îşi dădu capul pe spate, râzând.

— Nu e oare o zicală, Jacques, că „Triumful se naşte din nefericire”?

Era obosită dar mulţumită, când părăsiră restaurantul împreună, dornici de aer curat. Noaptea se transformă în cenuşiul prăfos al zorilor, în timp ce ei mergeau pe stradă, înconjurându-se cu braţul unul pe celălalt, niciunul dintre ei neobservând automobilul mare al lui De

Courmont, parcat peste drum; geamurile întunecate făceau ca ocupantul să nu fie văzut. Când ei dispărură după colţ, motorul reveni la viaţă şi maşina cea mare coti, făcându-şi drumul solitar, înapoi, la Insula Saint-Louis.

Capitolul 5

Isabelle trecu prin grădini spre restaurantul ei, *Pavilionul d'Aureville*, construit pe un teren alăturat vilei ei, astfel încât era cu faţa la mare. Amélie ţopăia înaintea ei, mirosind cu entuziasm briza oceanului; cele două pisici ale ei, Fido şi Minou, alergau după ea ca doi câini fideli. Năvălind în bucătărie înaintea bunicii ei, Amélie aruncă o privire în jur să vadă ce bunătăţi se puteau căpăta; luă o mică tartă cu fructe, râzând când observă încruntarea indulgentă a lui Celestine. După părerea lui Celestine, Amélie nu putea face nimic rău, întotdeauna exista o prăjitură în plus pentru ea şi pentru Roberto. Pe Diego nu-l plăcea; era un băiat antipatic, întotdeauna îţi zâmbea în faţă iar pe la spate se strâmba.

Lui Amélie îi plăcea să se ducă la restaurant. Arăta ca o frumoasă casă de vară, octogonală, cu un acoperiş ascuţit la mijloc şi cu uşi din sticlă care dădeau spre terase cu copertine albastre, pentru a se putea lua masa de prânz afară sau pentru a lua cina la lumina lumânărilor, în serile liniştite de vară. Feţele de masă erau de un frumos acvamarin, având deasupra altă faţă de masă albă, proaspătă, iar tacâmurile, cumpărate la *Cristofle* în Franţa, erau grele şi simple. Era o cameră foarte plăcută, se gândi Amélie, îndreptând un cuţit în trecere, şi trecând cu degetul peste o uriaşă prezentare de fructe şi inspirând parfumul imenselor coşuri cu flori proaspete; nu era de mirare că oamenilor le plăcea să vină aici.

Deşi pisicile ei nu aveau voie în restaurant, erau binevenite în bucătărie, unde întotdeauna găseau ceva resturi, şi ea fugi înapoi să le ia de acolo. Roberto avea să fie curând acasă. Noua lui

locuinţă era aproape de a lor – exact pe nisipoasa Avenida Atlantica.

Sebastião o văzu venind, cu părul fâlfâind în toate direcţiile, sărind la fiecare al patrulea pas, picioarele ei lungi parcurgând drumul repede.

— Amélie! El îi făcu semn cu mâna. Ce-ai zice de un înot?

— Nu acum, strigă ea ferindu-şi ochii de soare. Trebuie să-l găsesc pe Roberto.

Oare nu asta făcea întotdeauna? se gândi el îndreptându-se prin grădină spre plajă. Îi va lipsi, când va pleca în Franţa; nu-şi putea închipui viaţa fără Amélie. O iubea cu adevărat, dar Franţa însemna promisiunea unei noi vieţi pentru el, cu acces la cei mai buni profesori în domeniul pe care şi-l alesese, arhitectura. Unde se poate studia mai bine decât în Europa? Va vedea, în sfârşit, acele minunate palate ale Renaşterii din Italia, castelele şi bisericile din Anglia şi marile catedrale ale Franţei. Şi, bineînţeles, Parisul!

Diego Benavente se prefăcea că nu ascultă, în timp ce Roberto vorbea cu Amélie într-un colţ – ea spusese că are să-i încredinţeze un secret. Buzele lui Diego se curbară în timp ce o urmărea; încă nu ştia că nu putea să câştige? Roberto era prietenul lui, prietenul lui special; erau nedespărţiţi la şcoală – şi acasă. Doar când era primprejur, apăreau probleme – când erau singuri, Roberto era altfel, mai uşor de convins, întotdeauna gata să accepte ceea ce sugera el. Azi avea o surpriză pentru micuţa Amélie. El se îndreptă, nepăsător, un băiat brunet, atrăgător, de treisprezece ani, cu un trup îndesat, musculos şi ochi imenşi verzui sub sprâncene negre, dese.

Amélie îl urmări cu coada ochiului. Ce mai pregătea, oare? De obicei, nu o lăsa singură cu Roberto.

— Uite, spuse scoţând o prăjitură turtită din buzunarul şortului, am păstrat asta pentru tine – e de la Celestine, din care-ţi plac.

Roberto şterse praful şi firele de aţe de pe ea şi îi oferi şi ei să guste.

— Nu, mulţumesc, spuse ea, îndepărtându-se. E toată pentru tine.

Se uită în jurul fântânii, băgându-şi repede capul în jetul ei de apă răcoroasă, scuturându-şi picăturile din păr ca un căţel.

— Roberto!

— Mm? mormăi el terminându-şi repede prăjitura.

— Unde crezi că s-a dus Diego, oare?

— Nu ştiu, era aici acum un minut.

Amélie era neliniştită. Diego pregătea ceva, simţea asta.

Uitându-se în jur să se asigure că nimeni nu era pe aproape, Diego scoase săculeţul pe care îl ascunsese în spatele uşii grajdului. Gura săculeţului era strâns legată cu o sfoară şi îl ţinu cu atenţie, departe de trupul lui. Fido şi Minou leneveau lângă peretele grajdului, la soare, uitându-se la el cu ochi somnoroşi.

— Vino aici, Fido, o chemă el, bătând cu un băţ în pământ. Aici, fetiţo!... vino să vezi ce am aici.

Era tipic pentru Amélie, se gândi el cu dispreţ, să-i dea unei pisici nume de câine, şi încă unul masculin.

— Aici, fetiţo, o îndemnă el.

Intrigată de băţul care bocănea, pisica se mişcă, precaută, spre el. Diego o apucă repede de ceafă, trecând o bucată de sfoară prin zgarda ei, ca s-o ţină. Apoi, vesel, desfăcu săculeţul şi îl aruncă jos. Un şarpe subţire, negru, se strecură din deschizătură, cu limba mişcătoare, dând din cap clătinat, căutându-l pe cel care îl prinsese. Diego aruncă pisica ce se zbătea în faţa şarpelui şi se dădu repede înapoi, când şarpele îşi aruncă veninul în aer. Târându-se, Fido se uită fix la reptilă, mişcându-şi coada încet.

— Haide, murmură Diego, îmboldind-o cu băţul. Pisica se dădu iar înapoi. Diego împinse

băţul lui cu exasperare spre pisică, exact când Amélie şi Roberto dădeau colţul. Când Amélie ţipă, şarpele se mişcă din nou aruncându-se spre pisică; aceasta sări înalt, muşcându-l tare în spatele capului, aproape tăindu-i-l. Stând apoi pe picioarele din spate, Fido se uita, uluită, la şarpele care se zbătea pe jos.

Sebastião veni în fugă de după colţ, speriat de ţipetele îngrozite ale lui Amélie. Înţelegând scena dintr-o privire, îl apucă de braţ pe Diego, răsucindu-i-l la spate.

— Spune-mi imediat, ce se întâmplă, zise Sebastião ameninţător. Adevărul, Diego!

— Am văzut şarpele, urlă Diego, când Sebastião îi ridică ceva mai mult braţul. Am încercat să-l îndepărtez de pisică. Am bănuit că o s-o atace.

— Şi de unde a apărut şarpele, Diego?

— Nu ştiu!

— Atunci, nu cumva din sac?

— Nu ştiu!

Sebastião îi mai suci mâna ultima oară.

— Asta o să te înveţe să mai încerci să omori pisica lui Amélie, spuse el. Era timpul să capeţi şi tu din propria ta doctorie. Eşti un rău şi un laş, Diego Bonavente. Dacă Amélie ar fi băiat, n-ai îndrăzni să faci ceea ce-i faci ei – am văzut cum cravaşai poneiul ei, zilele trecute. Dacă îi mai provoci vreun necaz, am să-i spun tatălui tău – probabil că o să te trimită înapoi la ţară.

Diego era cu adevărat un băiat al oraşului şi ameninţarea cu trimiterea la ţară era una îngrozitoare.

— O să-i ceri scuze lui Amélie, îi ceru Sebastião, cu o privire dezgustată, şi spune-i că n-o să mai încerci niciodată să le faci vreun rău pisicilor ei.

— Dar sunt sigur că n-a vrut să facă asta, Sebastião. Roberto sări în ajutorul prietenului său. E aşa cum a spus el – şarpele era acolo şi el încerca să o salveze pe Fido.

Amélie şedea ghemuită pe trepte, strângând-o protector pe Fido, când se apropie Diego.

— Îmi pare rău, Amélie, spuse el uitându-se în jos la piciorul lui. N-am să mai încerc să le fac rău pisicilor tale, îţi promit.

Amélie nu răspunse, uitându-se, tristă, când el plecă de lângă ei, o figură singuratică, îndreptându-se spre întinderea goală a plajei. Roberto se uită după el, suferind. Se întoarse înapoi spre Amélie.

— Sunt sigur că, într-adevăr, n-a vrut să-i facă niciun rău lui Fido, Amélie... şi, oricum, şi-a cerut scuze.

El se uită cu îngrijorare peste curte, văzând cum dispărea Diego după cotitură, şi nu mai putea suporta.

— Mă duc după el, zise, luând-o la fugă.

Amélie se uită jos, în pământ, luptându-se cu lacrimile. Sebastião se uită la ea cu îngrijorare. Episodul era mai mult decât o meschinărie. Diego devenea periculos, nu se putea şti ce va încerca data viitoare şi, orice ar fi, avea să fie împotriva lui Amélie.

— Uite ce-i! spuse el, aşezându-se alături de ea şi luându-i mâna mică, aspră, în mâna lui. O să trebuiască să te fereşti de Diego, când eu n-o să fiu aici. Nu poţi avea încredere în el.

— Ştiu, şopti ea, strângând-o pe Fido lângă obrazul ei, ca el să nu-i vadă lacrimile. Ah, Sebastião, aş fi dorit să nu pleci. Parisul e atât de departe. Ai să-mi scrii?

— Am să-ţi scriu în fiecare săptămână, zise el. Promit.

— Iar eu am să-ţi scriu în fiecare zi, jură ea. Am să-ţi spun totul. Ah, te iubesc cu adevărat, Sebastião.

***

Edouard d'Aureville se afla în mijlocul mării întunecate. Urmări, cu un sentiment de panică, cum luminile feribotului dispăreau în Golful Mexicului întrebându-se cum de reuşise să se bage singur în această situaţie. Atunci când luase feribotul din Tampa, Florida, ei uitaseră să menţioneze că St. Petersburg era doar un sătuc şi nu avea debarcader. Pur şi simplu, l-au aruncat peste bord în barca asta mică şi putredă şi i-au arătat spre un mal invizibil.

— Sunt zece minute de vâslit, îi spusese căpitanul. Nu te îngrijora în ce priveşte barca! Următorul pasager din St. Petersburg o să o aducă înapoi.

E ridicol, se gândi el, aranjând vâslele. Dacă am supravieţuit în Amazon, să mă ia naiba dacă o să mor aici.

Băgă vâslele în apă şi ascultă. Trebuie să fi vâslit de cel puţin douăzeci de minute, iar căpitanul zisese că nu-s decât zece. Dar, oricum, era în Mexic. Câteva minute în plus sau minus nu mai contau.

Fluxul părea să se schimbe, simţea cum creşte, apoi, în cele din urmă, auzi sunetul valurilor care se sparg de mal. Aproape în acelaşi timp, văzu luminile, clipind şi mişcându-se peste valuri şi se îndreptă spre ele, ajutat de flux, ştergându-şi de pe frunte transpiraţia de uşurare şi de teamă, când legă barca la micul debarcader de lemn, iar picioarele lui tremurânde dădură din nou de pământ solid.

Se afla acolo pentru că auzise că Henry Flagler, petrolist şi antreprenor de căi ferate, voia să dezvolte acest stat tânăr, din care unele părţi erau încă în stare de sălbăticie. Din cauza soţiei lui bolnave, Flagler fusese obligat să-şi petreacă iernile în St. Augustine şi descoperise plăcerile climei ideale cât şi lungile plaje bătute de vânt ale Atlanticului. Dându-şi seama de potențialul lor ca loc de distracţie pentru înfiguraţii din Nord, el

cumpărase calea ferată, o extinsese în sud până la Miami şi intenţiona să o prelungească mai departe, până la punctul cel mai îndepărtat – Key West.

Edouard trecuse în zig-zag, neliniştit, prin Florida, uneori călare şi uneori cu trenul, mergând spre Est, prin micile orăşele de coastă Daytona şi Rockledge, apoi în jos, spre oraşul adormit Miami, prin ale cărui parcuri atârnau flori tropicale roşii pe fundalul celui mai curat cer albastru. Noul hotel măreţ al lui Flagler se înălţa deja şi avea să fie terminat în curând. Edouard ştia că va fi loc pentru mai mult de un singur hotel într-un loc ca acesta, iar pământul era ieftin – îşi putea alege o parcelă. El cumpără o bucată mare de plajă care se întindea în spate, prin ierburi de dune, până la pietrişul măturat de vânt. Într-o bună zi, se gândi el, măsurându-l cu pasul, cu satisfacţia pe care doar pământul lui propriu o putea da unui bărbat, am să construiesc aici un hotel care o să fie mai bun decât al lui Flagler – mai bun ca al oricui.

Nu era uşor să ajungi la Key West. Feribotul se oprea la zeci de insuliţe care formau coada Floridei, dar călătoria merita să fie făcută. Vechiul nume spaniol al oraşului era Cayo Huesco – Cheia de os – numit astfel din cauza stâncilor albe de coral, care erau transformate de valuri într-o pulbere fină, de culoarea oaselor omeneşti. Pulberea se amesteca în mare, transformând-o într-un turcoaz opac uluitor, iar drăguţul port mic îşi trimitea flota de pescuit pe această apă lăptoasă, ce aducea zilnic o captură de creveţi şi crabi cu carcasa moale, şi cu tot felul de peşti. Străzile nisipoase din Key West erau mărginite de trotuare din lemn şi de copaci care făceau umbră, ca şi de case cu faţada albă, iar pe dealurile din spate, ascunse între desişuri de magnolii, lauri şi portocali, erau vile răcoroase, pastelate, a căror linişte era tulburată doar de fâşâitul sec al frunzelor de palmier şi de ţârâitul ascuţit al greierilor.

Cerând o bere rece, Edouard privea trecătorii stând pe veranda hotelului *St. James* de pe Strada Principală.

Ce rai mai bun de pace şi linişte ar putea găsi oare, în afară de acesta? Va cumpăra una dintre acele case de pe dealuri şi o va aduce pe Amélie aici

— O să-i placă. Ah, cât de mult îi lipsea. Îi lipsea, îi plăcea când ea i se ghemuia pe genunchi, cerându-i să-i spună vechile poveşti, de când el şi cu tatăl ei erau doar copii, în castelul din Franţa. Uneori vorbea, gânditoare, despre mama ei, Léonie.

— De ce a trebuit să moară, Edouard? Pusese aceeaşi întrebare, cu aceeaşi tristeţe, de mai multe ori. Dacă tatăl meu era un înotător atât de bun, de ce nu a putut-o salva pe ea şi pe el însuşi?

El îi răspunsese cu mici minciuni protectoare. Léonie devenise un mit: frumoasa tânără mamă, care murise atât de tragic împreună cu soţul ei. În mintea lui Amélie, Léonie era doar o figură de vis – aproape ca şi în mintea lui. De câte ori se uita la Amélie, îşi amintea de ea. Îi semăna atât de mult: aceeaşi piele ca de piersică, frumoşii ochi chihlimbarii şi, bineînţeles, acelaşi păr de culoarea şampaniei.

Edouard se uită, fără să vadă, peste marea albastră, spre insula exotică. La distanţă doar de un drum cu feribotul, era Cuba. Brusc, se simţi foarte singur. Ce-mi trebuie mie, se gândi el cu un zâmbet, este dragostea unei femei bune. Poate că atunci voi fi mulţumit!

Capitolul 6

Verronet oftă cu exasperare în timp ce căuta printre numeroasele hârtii de pe biroul lui Monsieur. Va trebui făcut ceva, se gândi el cu resemnare; era imposibil să găseşti ceva printre hârtiile astea, în ultima vreme. Mai erau încă hârtii despre procesul demult încetat, pentru copil – fuseseră păstrate toate. Luă un document şi se uită la el, uluit, – era un raport în legătură cu o propunere privind unirea a două oţelării. Crezuse că Gilles se ocupase de treaba asta, în urmă cu câteva săptămâni. Oare nu-i spusese aşa chiar De Courmont? Probabil că omul înnebuneşte, ia te uită la masa asta de lucru!

Împinse, nerăbdător, teancul de hârtii. Cine ştie ce s-o mai fi pierdut pe-aici? Lui De Courmont nu-i mai păsa în ultima vreme decât de rapoartele despre Léonie şi de căutarea inutilă a fetiţei. Era obsedat de afurisita aia de fetiţă! Din cauza ei, îşi neglija problemele de afaceri. De ce nu renunţa la ea – şi la Léonie? Desigur, nu pentru că nu avea alte femei. Doamne, exista o listă întreagă şi îl costau o avere. Dar era ca un copil care a pierdut o jucărie favorită – numai pe aia o voia!

Singurul lucru care îl interesa în oarecare măsură, în afară de Léonie şi fiica ei, erau automobilele lui – şi, slavă Domnului şi pentru atât! Cel puţin pe astea le păstrase sub controlul său personal – aproape toate celelalte afaceri erau delegate altcuiva în ultima vreme, pentru ca el să o poată urma pe ea prin Europa. Cum pleca Léonie într-unul din turneele ei, el dispărea pentru câteva zile ici, câteva colo. Pur şi simplu, nu putea sta departe de ea.

Ah! Aici era ceea ce căuta – nota cu preţul componentelor pentru noua limuzină care era

programată să intre în producţie în toamna următoare. Ca de obicei, cauciucul costa mai mult decât oţelul, mai mult decât aproape oricare dintre celelalte elemente de pe listă. Cauciucurile alea începeau să aibă un preţ prohibitiv. Se gândi la cauciuc un timp, trebuia făcut ceva în sensul ăsta – o să discute cu De Courmont, când o să vină. El avea câteva idei.

***

Monsieur stătea în fundul sălii teatrului întunecat, fără să privească scena, pierdut în gânduri. Se afla acolo în fiecare seară, ca întotdeauna când Léonie era la Paris. Seara asta era ultima din a treia stagiune a ei şi, de fiecare dată, ea era şi mai perfectă. Era supărat pe succesul ei – era mai mult decât un succes, ea devenise un cult, o celebritate. Oriunde se ducea, era tratată ca o regină, nu doar în Franţa, ci şi în întreaga Europă. Ba auzise azi un zvon că urma să plece în America. America! Cât de des se rugase de el să o ia acolo. Iar acum, era independentă; ea crea moda pe care o urmau alţii, îi copiau stilul, coafura, aspectul. Chiar şi cea care îl aştepta acum la *Hotel Crillon*, în apartamentul albastru, avea un păr blond care se mişca în jurul umerilor ei, în acelaşi stil egiptean ca al lui Léonie.

Plasatorul se uită la el fără interes – bărbatul ăsta era mereu acolo, nu se aşeza niciodată, spunea că preferă să stea în picioare. Şi Maroc îl observă. El controla în fiecare seară să vadă dacă era acolo – Léonie îi cerea asta întotdeauna. Şi creanga de iasomie apărea în fiecare seară; cabina se sufoca de mirosul florilor. Dar, curios, ea refuza să le arunce. Privi la ceas când Léonie intră în scenă, uitându-se la public cu aceeaşi privire provocatoare. În seara asta, aveau o întârziere de cinci minute. Trebuia să vadă din ce cauză. Maroc era managerul lui Léonie de trei ani deja,

organizându-i turneele, coordonând producţia împreună cu Paul Bernard, ajutând-o să găsească noi melodii şi noi scenografi, făcând contractele pe sume tot mai mari, atât de uriaşe acum, încât şi el era uimit că directorii de teatre erau de acord să le plătească. Dar plăteau – şi se rugau să mai vină. Călătoriseră împreună prin Europa şi, în curând, vor pleca în America unde, deşi era încă o artistă necunoscută, direcţia-îi garantase suma substanţială în dolari pe care o ceruse el. Era emoţionant: cucerise Europa, iar acum avea să cucerească Lumea Nouă! Viaţa particulară a lui Léonie, când avea timp pentru ea, era a ei proprie, cât se putea de simplă, în contrast cu situaţia ei în societate. Tot timpul liber pe care-l avea şi-l petrecea la han, refugiul ei faţă de public şi de publicitatea care o urmărea peste tot.

El se uită la Monsieur. O urmărea cu intensitate. Ea nu mai vorbise cu el de peste zece ani şi totuşi el continua să vină în fiecare seară s-o vadă. Clătinând din cap cu uimire faţă de forţa obsesiei acestui bărbat, Maroc se strecură pe uşă, întorcându-se în culise.

***

— Domnule, tuși Verronet, încercând să-i atragă atenția.

De Courmont ridică privirea de la birou, obosit.

— Ce mai e, Verronet?

— În legătură cu cauciucurile, domnule... pentru maşinile cele noi. Vă amintiţi că am mai vorbit despre chestiunea asta. Preţul lor este acum cu adevărat prohibitiv.

De Courmont se lăsă pe spătarul fotoliului de piele verde şi se gândi la problemă. Era adevărat. Costul cauciucului părea să crească de fiecare dată când se interesa, iar producătorii urcau şi ei preţul în mod corespunzător. Profiturile lor trebuiau să fie uriaşe.

— Ştiu că veţi fi de acord cu mine, domnule, când spun că suma cheltuită pe cauciucuri pentru automobilul nostru este disproporţionată, dar am o Idee. În prezent, nu există nicio cale de a reduce costurile, dar odată cu extinderea industriei de automobile, poate ar trebui să ne gândim serios să devenim noi înşine producători – am putea furniza Europei cauciucuri şi produse asociate, reducând preţurile actuale şi, în acelaşi timp, reducând propriile noastre costuri. Există o marjă mare de profit ce se poate obţine. Iată aici nişte cifre, domnule. O să fie nevoie de puţină muncă, desigur, dar am făcut nişte cercetări şi cred că, dacă aţi vrea să cumpăraţi cauciucul direct din Brazilia – poate chiar preluând o plantaţie – ar fi o chestiune mai mult decât viabilă.

De Courmont asculta. Verronet era un om priceput, era loial şi avea instinctul intrigantului, de a găsi o neregulă într-un contract sau într-o afacere avantajoasă. Luând micul model roşu al noii limuzine De Courmont de pe birou, el o plimbă în mâini, plăcându-i liniile netede, lipsa de fleacuri şi de ornamente care o stricau pe cea dinainte. Asta era mai subţire, mai lungă şi cu mult mai puternică. Îşi aminti când le dăduse lui Gérard şi lui Armand micile modele ale primului automobil – nu fusese oare atunci când Gérard se îmbolnăvise atât de rău? Sperase că Gérard îl va urma în afaceri, dar el era hotărât să devină arhitect. Armand va prelua afacerea, lui îi plăceau automobilele.

— Domnule!

El se uită în sus.

— Acum, ce mai e?

Verronet se stăpâni.

— Cauciucul, domnule, pentru roţi. Dacă sunteţi interesat, am găsit câteva contracte în Brazilia, există câteva firme care produc cauciucul cel bun, *Pará*, de care avem noi nevoie. Trebuie să fie foarte dur şi am înţeles că acesta provine numai de

pe malurile de Sud ale Amazonului; pe cele de Nord creşte doar tipul „moale”. Sunt mai multe companii, *Agenţia Hevea Belem*, *Compania Pentamayo* şi *Oro Velho*, sunt cele mai bune. Va fi nevoie să se meargă la Manaus şi să se aranjeze cumpărarea producţiei dintr-un anotimp întreg, de la una sau mai multe dintre aceste companii, la un preţ favorabil.

Era o idee bună. Puteau organiza o fabrică pe locul de lângă depozitul de piese. De Courmont se uită la ceas. Trenul de Nisa pleca peste cincisprezece minute; îşi împinse fotoliul, grăbit, întinzând mâna după haină.

— O să discutăm asta mai târziu, Verronet.

— Dar...

— Nu acum, Verronet, n-am timp.

Verronet scoase un oftat furios. Asta poate însemna o amânare de încă o lună, chiar două. De Courmont nu spusese când se va întoarce.

Capitolul 7

De data asta, Monte Carlo o salută pe Léone după voia ei – ca pe o stea, o celebritate, eleganta tânără femeie în mătăsuri de la *Fortuny* şi brăţări cu smaralde şi cu păr lung, blond închis. Léonie îşi juca rolul cu aplomb, zâmbindu-i mulţimii când umbla prin cazinou, amintindu-şi uimirea ei din acea primă seară când îl întâlnise pe Monsieur, când lumea se dăduse deoparte ca să-l lase să treacă pe ducele de Courmont cu ea la braţ. Acum, lumea îi făcea loc ei, directorii se înclinau şi portarii o salutau. Iar la *Café de Paris* i se reţinea întotdeauna masa ei.

Dar faima îşi avea preţul ei. Muncise din greu ca să o obţină – şi muncise şi mai mult ca să se menţină – iar viaţa ei publică îi lăsa prea puţin timp pentru plăceri personale. Jacques, nefericit cu puţinele momente pe care i le acorda din viaţa ei ocupată, nu plecase de bunăvoie. Iar acum, se întorsese la han, locul ei favorit, singură, în camera aceea albă, încă neschimbată din ziua în care se dusese acolo pentru prima oară. Poate doar o lampă şi un mic covor, eventual, din când în când, un bărbat..

Uneori, îl zărea pe Monsieur de la distanţă, în vreun restaurant elegant sau la cazinou – întotdeauna cu vreo tânără blondă la braţ. Dar ea îl ignora.

***

Era întotdeauna uşor să-i evite pe spionii lui Monsieur, când era la han. Era imposibil ca ei să se învârtească pe acolo prea mult şi, oricum, nu puteau trece la nesfârşit prin faţa hanului. Gilles îi schimba din când în când, dar el ştia că ea aflase despre ei – deveniseră aproape ultima ameninţare,

ultima speranţă că ea îl va duce la Amélie. Ea ştia însă cum să-i evite, când era necesar.

Se trezise înainte de ivirea zorilor şi era gata îmbrăcată, aşteptând pe terasă, când domnul Frenard apăru să o conducă la Nisa. Drumurile erau pustii şi micul oraş alb abia începea să se trezească, în momentul când ei ajunseră. El o lăsă la gară, iar ea se grăbi pe peron ca să prindă trenul, rugându-se ca nimeni să n-o recunoască. Nu era nicio urmă a imaginii ei egiptene, nici ochi alungiţi cu albastru, nici părul împletit, nici bijuterii şi tunici de mătase. Era discretă, într-o rochie simplă, de bumbac, şi cu o jachetă, cu părul strâns sever la spate şi legat cu o panglică. Era doar o femeie oarecare, o femeie frumoasă, cu privirea pierdută.

Călătoria cu trenul era lungă şi Léonie deveni neliniştită în cele din urmă, fiind incapabilă să citească din cartea ei şi dornică să ajungă mai repede la destinaţie. Maşina o aştepta la gară şi traversară frumoasa regiune Loire, străbătută de râuri şi punctată de case medievale înconjurate de şanţuri cu apă, în drum spre castelul d'Aureville. Stâlpii gemeni de piatră ce flancau marile porţi de fier nu mai aveau grifonii, luaţi la plecarea familiei, ca să le împodobească noua lor casă. Dar castelul arăta exact aşa ca atunci când familia plecase, numai că ocupanţii erau alţii.

O călugăriţă cu faţa rotundă o aştepta la uşă să o salute. O îmbrăţişă, veselă şi o conduse în hol.

— Copiii vor fi atât de bucuroşi să vă vadă, doamnă Léonie, spuse ea. Întotdeauna aşteaptă cu nerăbdare vizitele dumitale.

Aceştia se ridicară cu mare zgomot de pe scaune, când ea intră în cameră; erau două duzini de feţişoare mici, care îi zâmbeau şi îi spuneau în cor „Bună ziua, doamnă", aşteptând, ca nişte căţei în lesă, un semnal de eliberare.

— Veniţi încoace, le zise ea, veselă, întinzând braţele când ei alergară spre ea, emoţionaţi, dorind să fie primii care primesc sărutările ei,

împingându-se, fiecare vrând să fie preferatul pe care-l va lua de mână când se vor duce cu ea la masă.

— Bine, bine, acum fiecare a fost sărutat – şi e ora de prânz. Şi apoi...

Ea zâmbi spre feţele lor curioase.

— Şi apoi... rostiră ei în cor.

— Şi apoi veţi primi darurile!

Sora Agnes râse.

— N-au să mai mănânce prânzul acum, spuse ea. N-o să-i putem ţine, până când nu-şi văd darurile.

— Acum să vedem, spuse Léonie, umblând în jurul mesei. Al cui este rândul să stea lângă mine de data asta?

— Al meu, al meu, al meu este.

— Şi al meu... Cécile...

— Vino încoace, Cécile, şi tu, Veronique... hai să vedem cât puteţi mânca.

Ea le tăie carnea şi le încurajă să mănânce legumele, ascultând, mulţumită, discuţiile despre micile evenimente din viaţa lor cotidiană. Doar aici trăia în realitate amintirile ei despre Amélie.

Ideea îi venise din senin. Banii începuseră să curgă – mai mulţi bani decât crezuse că e posibil. Fusese şocată, văzând castelul d'Aureville scos la vânzare – el fusese întotdeauna acolo – familia d'Aureville locuise întotdeauna acolo. Charles îi spusese asta. Şi atâta timp cât le mai aparţinea încă, însemna că într-o bună zi vor veni înapoi; dar acum ştia că nu vor mai veni nici ei şi nici Amélie. Léonie nu uitase poveştile pe care i le spusese Charles despre copilăria lui idilică; era o casă care avea nevoie de copii. Dacă Amélie nu avea să locuiască niciodată în castelul d'Aureville, atunci alţi copii trebuiau să aibă această şansă.

Restul fusese simplu. Cumpărase castelul, discret, folosind numele uneia dintre companiile ei, şi-l transformase într-un orfelinat. Douăzeci şi patru de copii, care dintr-o întâmplare nefericită

rămăseseră singuri şi fără părinţi, au găsit aici un cămin, fiind îngrijiţi cu dragoste de o echipă de tinere călugăriţe alese pentru tinereţea lor şi pentru înţelegerea faţă de problemele copiilor, sub supravegherea blândă şi competentă a sorei Agnes. Cel mai mic copil avea acum doi ani şi fusese găsit pe trepte, o fetiţă abia născută. I se dăduse numele Léonie, după patroana lor. Iar cea mai mare dintre copii avea doisprezece ani, vârsta lui Amélie. Léonie îi iubea pe toţi.

Ziua trecu prea repede, darurile fură împărţite – jucării de pluş şi mingi săritoare de cauciuc şi păpuşi şi cai de jucărie şi trenuleţe şi multe cărţi. Erau zmeie de înălţat în vânt şi pungi colorate cu dulciuri – acestea din urmă date pe ascuns şi cu chicoteli, în spatele călugăriţelor indulgente.

Călătoria spre casă părea şi mai lungă decât la ducere. Nu era o zi odihnitoare, iar Léonie ştia că avea nevoie de odihnă, dar fusese ziua cea mai fericită pe care o petrecuse, de luni de zile.

***

Se afla la han de două săptămâni – două săptămâni fericite de lenevie – şi aduna forţe pentru turneul din America. Mai întâi, aveau să fie repetiţiile şi probele la costume şi cântecele noi şi – ah, un milion de amănunte la care nu voia să se gândească de pe acum. Deocamdată, dorea să nu facă nimic, să se plimbe, să lenevească, învârtindu-se de colo-colo, fără să facă nimic important. De pildă, îşi usca părul la soare sau alegea legume şi peşte pentru doamna Frenard, la Saint-Jean, sau stătea întinsă pe terasă, după cină, cu Bébé în poală.

Apusul era minunat în seara asta, se gândi ea somnoroasă, mângâindu-i blana lui Bébé, uitându-se peste marea care se întuneca, spre orizontul roşu, pătat cu nori liliachii. Ochii i se închideau deja şi căsca, întrebându-se cum de reuşea să fie

atât de obosită aici la han. La Paris nu era niciodată obosită; poate că acumula oboseala până ce venea aici.

— Ne culcăm devreme în seara asta, draga mea, spuse ea luând-o pe Bébé sub braţ şi îndreptându-se, somnoroasă, pe terasă spre camera ei.

Bébé se uita de pe pat cum Léonie îşi împletea părul, aşteptând momentul când stăpâna ei va intra în aşternut, ca să-şi facă şi ea drum pe cuvertură şi să se cuibărească în braţele lui Léonie. Aşa a fost întotdeauna.

Léonie nu-şi putea aminti ce anume o trezise. Se gândi că poate pentru că Bébé încetase torsul, sau din cauză că era straniu de rece? Blăniţa era la fel de moale, capul ei mic era tot alături de al lui Léonie, pe pernă, dar Bébé se pierduse.

O ridică şi o ţinu aproape, rugându-se ca propria ei căldură să reînvie trupul fără viaţă al lui Bébé, dar Bébé murise, iar Léonie îşi pierduse cea mai scumpă şi mai iubită prietenă, deţinătoarea secretelor ei, cea cu care împărţise necazurile, aducătoarea de râs şi linişte. i se părea că lacrimile nu i se vor opri niciodată.

Luând foarfeca, ea îşi tăie capotul de caşmir, locul favorit de odihnă al lui Bébé, şi o înfăşură în faldurile lui moi. Goli cutia ei din lemn de trandafir, sculptată, în care îşi ţinea bijuteriile, şi puse trupul mic, nemişcat, al lui Bébé, în acest coşciug. Apoi, luă cutia în grădină şi o îngropă în locul unde stătuseră întotdeauna împreună să privească oceanul şi păsările şi cerul. Ea plantă un pom pe locul acela, un păr care va înflori în fiecare primăvară şi care va fi întotdeauna o parte din Bébé.

***

Turneul a fost amânat. Nu putea lucra. Era neatentă, distrasă, moale, fără energie.

— O plânge pe Bébé, îi spuse Maroc lui Caro, în timp ce se uitau amândoi la ea, neajutoraţi.

— Trebuie să-i găsim altă pisică. O pisicuţă... de aceeaşi rasă.

— Dar n-am văzut niciodată una ca Bébé, nicăieri în altă parte... era atât de mică şi maronie. Nu ştiu de ce rasă era, Maroc.

— Am să aflu, promise el. Am să-i găsesc altă pisicuţă. Nu pot suporta să o văd aşa.

Îi trebui o lună de căutări intense; nimeni de pe Coasta de Azur nu ştia de pisici de soiul ăsta; de unde apăruse Bébé era un mister. Se duse mai departe, în interiorul ţării, gândindu-se că venise de la vreo fermă, sau de pe dealuri, dar nimeni nu ştia. Trebuia să găsească un specialist. Doamna Hermione era specialistă. Avea cincisprezece pisici şi înţelese imediat ce căuta el.

— Astea sunt pisici din munţii elveţieni, îi spuse ea, de parcă ar fi fost surprinsă cum de întreba aşa ceva. Le găseşti sus, în Alpi, chiar la graniţă. În locul dumitale, aş căuta în apropiere de Annecy.

Maroc a făcut această călătorie obositoare cu dragă inimă, sperând că, la capătul ei, va afla o nouă Bébé.

La Annecy primi însă altă informaţie: exista un mic lac, imediat după graniţă, nu era mare lucru acolo – câteva ferme, câteva vile – dar era posibil ca acolo să aibă pisicile alea mici, maronii.

Se plimbă în jurul lacului, dorind să fi avut timp să se bucure de aerul rece, proaspăt, cu miros de eucalipt şi pin, îndreptându-se spre ferma de la marginea unei pajişti împestriţate cu flori albastre şi galbene, auzind sunetul tălăngilor. Când ajunse la lăptăria unde soţia fermierului se ocupa cu bătutul untului, aproape că se împiedică de o pisicuţă mică, maronie. Stătea pe spate, mişcându-şi prin aer lăbuţele cu perniţe roz. Găsise pisica lui Léonie.

***

Era doar cu o nuanţă mai închisă decât Bébé şi ceva mai deschisă pe burtă şi sub bărbie, dar avea acelaşi cap triunghiular şi ochi oblici galbeni şi era la fel de moale. Se cuibări în braţele lui Léonie, de parcă aparţinea locului aceluia, torcând încrezătoare. Léonie nu crezuse posibil să iubească o pisică, după Bébé, dar asta era irezistibilă.

— Vai, Maroc, cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată?

— Nu-i nevoie, zise el cu un zâmbet. Mi-e de ajuns că eşti fericită.

— N-am s-o uit niciodată pe Bébé.

El se aşează lângă ea şi îi luă mâna.

— Nici nu trebuie, spuse el, dar asta este alta... o pisicuţă ciocolatie. Şi uite, deja te iubeşte.

Lăbuţele mici îi frământau braţul drăgăstos, şi Léonie zâmbi printre lacrimi.

— Chocolat, spuse ea, aşa o va chema.

Singurătatea fără Bébé fusese de nesuportat, camerele de la han i se păruseră goale fără prezenţa ei poznaşă, terasa era tăcută fără zgârieturile lăbuţelor ei, iar patul era trist fără greutatea ei mică, liniştitoare. O strânse în braţe pe noua ei pisicuţă; vor fi prietene.

Capitolul 8

Sebastião de Santos era bucuros că venise la Paris. Îi plăcea totul acolo: viaţa străzii cu cafenele, terase şi bistrouri, acele *bal musette* unde puteai întâlni fete şi puteai dansa şi bea puţin, şi spaţiul deschis de la Bois şi grădinile Luxembourg şi podurile şi buchiniştii de pe chei, unde puteai găsi minunate cărţi vechi, pe câţiva bani. Era fericit, cufundat săptămâni întregi în desene şi schiţe şi cercetând clădirile vechi şi contemporane, care făceau ca obiectul studiilor lui de arhitectură să fie viu, în sfârşit. Se bucura de libertatea pe care o avea, departe de restricţiile casei şi ale familiei, trăind în oraşul cel mai fascinant din lume, în compania noilor săi prieteni.

Locuinţa lui era într-o clădire veche, dărăpănată, de piatră, care dădea spre o curte pietruită, păzită de o portăreasă aprigă, care urmărea cu ochi de vultur ca nu cumva bărbaţii tineri să aducă fete acolo. Totuşi, faptul că ea era surdă de-a binelea şi că dispărea în fiecare seară la opt, închizându-se în apartamentul ei, luând cu ea o sticlă de băutură, permitea ca apartamentul lui să fie locul multor petreceri zgomotoase, ca aceea pe care o avusese cu o seară mai înainte.

Se ridică din pat, îşi trecu mâinile prin părul des, drept, blond, şi o porni căscând spre fereastră; o deschise, ca să lase să pătrundă aerul proaspăt de dimineaţă.

Inhală adânc. Gérard mai dormea încă pe canapea.

— Hai, trezeşte-te, strigă el. Mi-e foame.

— Uf! fu singurul răspuns.

Sebastião râse.

— Mă duc la *Dôme* să iau micul dejun. Vii şi tu?

— Bine... cred că da.

Gérard ieşi mormăind de sub pături, clipind din ochii lui albaştri, la soarele luminos al dimineţii.

— Cum poţi să mai mănânci, după noaptea trecută, spuse el, uitându-se cu dezgust la şirul de sticle goale de vin de pe masa pătrată. Unde sunt ceilalţi?

Sebastião ridică din umeri.

— Dacă te referi la fete, ele au plecat înainte ca dragonul să se trezească... sunt îngrozite de ea.

— Trebuie neapărat să-ţi schimbi apartamentul, Sebastião, spuse Gérard râzând. Cum poţi să te împaci cu femeia aia bătrână care se amestecă în treburile tale?

— Îmi place aici. Îmi place această clădire veche... mi se potriveşte. Oricum, hai să mergem. Mor de foame.

Gérard de Courmont era tot atât de brunet pe cât era Sebastião de blond; avea păr castaniu închis, aproape negru, ochi de un albastru închis, care păreau că văd mai mult decât intenţionai să-i arăţi şi o faţă fină, cu oase puternice, cu o oarecare aroganţă în profil. Îl cunoscuse pe Sebastião la universitate şi, cu toate că era cu un an mai mare, cei doi au devenit curând prieteni. El locuia practic în apartamentul lui Sebastião, preferând libertatea acestuia în locul casei familiei.

— Mai bine te-ai duce acasă săptămâna asta, spuse Sebastião, citindu-i gândurile; mama ta o să se îngrijoreze.

— Stă la ţară, majoritatea timpului, în ultima vreme, şi n-are importanţă prea mare dacă sunt sau nu acolo.

— Şi tatăl tău? Sebastião era curios.

Gérard ridică din umeri.

— Cine ştie? Cred că îşi petrece cea mai mare parte a timpului la fabrică cu desenatorii – vor să scoată o nouă maşină-sport anul acesta.

Nu voia să se gândească la tatăl lui, îl vedea rareori în ultima vreme şi, când îl vedea, se simţea

vinovat că nu intră în afaceri. Tatăl lui trăise întotdeauna viaţa cum a socotit de cuviinţă – la fel va face şi el.

Alergară împreună în jos, pe scară, strigându-i un vesel „bună ziua” bătrânei în rochie neagră şi ghete, ce şedea în curte tricotând altă îmbrăcăminte, tot neagră.

— Hei, strigă ea, ai o scrisoare.

El se uită la plic.

— Trebuie să fie iar de la Amélie, spuse el zâmbind.

Îi plăcea să primească scrisorile ei.

— Ce o mai fi făcut de data asta? zâmbi Gérard. Scrisorile lui Améllie erau o mare sursă de distracţie. Ea îi scria mereu lui Sebastião epistole lungi, cu amănunte ale activităţii zilnice: călăritul împreună cu Roberto şi Edouard de-a lungul plajei, cum au fost prinşi de furtună afară, la Barra de Tijuca, plictiseala examenelor de la şcoală, întâmplări cu Fido şi Minou, şi lupta ei continuă cu Diego Bonavente. Ea ilustra aceste lungi poveşti cu mici desene cu portretul ei, o fată cu faţa rotundă, părul vâlvoi şi picioare subţiri în şort de băiat, zâmbitoare sau furioasă, sau stând în cap – asta doar ca să-ţi aminteşti cum arăt, scria ea.

La *Dôme* era liniște şi s-au aşezat afară. Gérard comandă o cafea, în timp ce Sebastião deschise scrisoarea. Zâmbea în timp ce o citea, trecându-i-o, pagină cu pagină, lui Gérard: de data asta, avea necazuri. Într-o zi foarte călduroasă, îşi tăiase părul, forfecându-l urât deasupra urechilor, iar Isabelle, supărată, o dusese la coafor la *Hellot*, unde i-l aranjaseră în bucle scurte, care stăteau lipite de cap. Era mulţumită, spunea ea, pentru că acum arăta mai mult ca Roberto, dar sărmana bunica plânsese pierderea frumosului ei păr şi adunase şuviţele groase, lucioase, pe care le-a împletit în cozi, ca să le păstreze. În curând o să-i treacă supărarea, adăugă ea, pentru că e tare ocupată cu planurile ei de extindere a *Pavilionului*,

ca să-l transforme într-un mic hotel. Uneori nu o pot crede pe bunica, şi nici ea singură nu poate. Se jură că era menită să facă parte din burghezie. I s-ar fi potrivit să fie doamna de pe scaunul înalt din spatele maşinii de înregistrat, într-un bistrou.

Se plângea că Roberto considera că era prea autoritară şi îi desenase o mică imagine a ei, cu colţurile gurii lăsate în jos, şi o alta cu faţa cu un zâmbet larg, unde îi scria despre masa ei de ziua de naştere, la *Pavilion*, şi despre uriaşul tort îmbrăcat în zahăr şi cu douăsprezece lumânările. Iar acum, abia aştepta să plece la Key West din nou, cu Edouard; îi plăcea acolo, mai ales să meargă la pescuit cu barca şi apoi să gătească seara, pe terasă, ce au prins, pe un grătar care scotea fum – de data asta mergea şi Roberto. Diego era furios.

Gérard respiră adânc şi râse – propoziţiile şi gândurile lui Amélie curgeau într-o linie continuă, lăsându-l pe cititor fără suflu, dar amuzat.

— Mor de nerăbdare să crească, spuse Sebastião.

— Zău? De ce?

— Ca să mă pot îndrăgosti de ea, răspunse el cu un zâmbet.

Gérard se uită la el, plin de curiozitate.

— Cred că vorbeşti foarte serios.

— Dacă ai să o întâlneşti vreodată, ai să înţelegi de ce. Amélie te farmecă, nu poţi decât s-o iubeşti.

Gérard simţi o înţepătură de invidie. Ce plăcut e să ai o familie ca a lui Sebastião – unită şi fericită – în loc de una destrămată şi amară ca a lui. Oftă. I-ar plăcea să întâlnească pe cineva ca Amélie, într-o bună zi.

— De ce n-ai veni cu mine în vacanţă? se oferi brusc Sebastião. Gérard emitea asemenea semnale de singurătate, încât uneori îi părea rău pentru el. Ţi-ar plăcea la Rio. Ne-am duce la fermă cu toată familia – putem lucra afară la câmp, în loc să stăm aplecaţi toată ziua peste desene şi perspective. Şi o poţi cunoaşte pe Amélie.

Starea de spirit a lui Gérard se îmbunătăţi.

— Mi-ar plăcea. Bineînţeles că o să trebuiască să-i cer permisiunea tatălui meu.

Sebastião râse.

— S-ar putea să nu vrei să te mai întorci, îi atrase el atenţia. Rio este la fel de seducător ca o femeie frumoasă.

Capitolul 9

Verronet ura localitatea Manaus. Ura umiditatea care îl făcea să transpire neplăcut în costumul lui alb parizian, ura insectele şi ţânţarii care îl ciupeau cu insistenţă, ura mirosurile de junglă umedă, de putrefacţie şi descompunere şi mirosurile fierbinţi ale oraşului, de parfum, transpiraţie şi trestie de zahăr. Şi în plus, nu suporta putoarea acră, atotcuprinzătoare, a cauciucului.

Ferindu-şi privirile de la bordelurile luminate şi de la femeile vulgar machiate, cu dinţii de diamante, piliţi ascuţit ca dinţii felinelor, se uită cu nervozitate la carabinele Winchester, aruncate neglijent pe umerii unor bărbaţi mândri, oacheşi, veniţi din terenurile îndepărtate de cauciuc din susul râului. Aştepta să-l întâlnească pe ultimul proprietar de terenuri de pe lista lui. Stătuse deja de vorbă cu o jumătate de duzină – unii dintre ei, cu ochii lor duri şi pistoale purtate la vedere, îl băgaseră în sperieţi. Alţii îşi fluturau bogăţia lor nouă, îmbrăcaţi în costume de in de la Londra, cu cravate *Charvet* de la Paris şi cu femei la braţul lor, împodobite cu smaralde de la *Cartier*; îi dăduseră preţuri la fel de ridicate ca şi stilul lor de viaţă. Se iviseră şi una sau două posibilităţi mai convenabile, dar plantaţiile lor se dovediseră a fi prea mici. De Courmont va avea nevoie de mult cauciuc, iar Verronet spera ca Wil Harcourt să fie cel care să i-l furnizeze. În caz contrar, asta putea să însemne încă o lună în Manaus, în căutare. Se îndoia însă că ar mai putea suporta.

Localul *Churrascaría Onça* se numea aşa după frumoasa femelă jaguar îmblânzită, care stătea leneşă pe lanţul ei, în capătul îndepărtat al lungului bar de mahon cu oglinzi, iar Verronet se ţinu cât

mai departe de aceasta, când comandă o bere americană din marele frigider.

— Dumneata trebuie să fii Verronet.

El se răsuci surprins.

— Arăţi atât de al naibii de stingherit, încât am ghicit că eşti venit de curând la Manaus.

Verronet îl analiză repede: era un bărbat puternic, cu manierele directe ale unui om care nu avea nimic de ascuns şi nu purta pistoale şi nici inele cu diamante! Dă Doamne să aibă destul cauciuc, se rugă el în gând, şi de calitate care îmi trebuie.

Wil îl conduse la o masă, trecând pe lângă păzitoarea Onça. Ochii ei îl urmăriră pe Verronet, în timp ce el o ocolea cu nervozitate.

— E destul de blândă. Wil rânji. E jucăuşă ca o pisicuţă – cu proprietarul ei!

Verronet trecu direct la afaceri, înşirând necesităţile *Companiei europene a Fierului şi Oţelului*: detalii cu privire la cantităţi, la contractul pe cinci ani la un preţ fix, iniţial ridicat, care, după aprecierea lor, se va amortiza într-o perioadă scurtă de timp şi care va fi, în orice caz, substanţial mai coborât decât dacă l-ar fi cumpărat de la intermediari. Spre uşurarea lui, Wil confirmă ceea ce spera el să audă: plantaţia Oro Velho avea copacii cei mai buni de hevea brasiliensis, furnizând cauciuc *Pará* dur şi aveau o cantitate suficientă pentru nevoile lui. Wil promise că va discuta condiţiile lui Verronet cu partenerul său şi o să-i comunice rezultatul într-o zi, două. Părea probabil că vor încheia afacerea.

Verronet îl mai privi o dată pe Wil Harcourt, care mânca, entuziasmat, din farfuria lui cu carne friptă. Harcourt cerea plata pe doi ani înainte. Asta însemna o sumă mare de bani, totuşi, raţionamentul lui – că va acoperi orice creştere mare a preţului la cauciucul din anotimpul următor – era valabil. Asta însă îl făcea să fie nervos. Putea, oare, avea încredere în el? Dar dacă, la

sosirea în Franţa, cauciucul era de calitate inferioară? De Courmont îl va considera pe el răspunzător. Verronet se cutremură, gândindu-se la consecinţe. N-avea niciun rost să controleze cauciucul din depozite, puteau să-i arate orice voiau. Nu putea face altceva decât să se ducă pe râu în sus, să inspecteze plantaţia lor. Sper, De Courmont, să apreciezi treaba asta, se gândi el cu amărăciune, pentru că o să te coste! Se gândi avid la mărirea de salariu şi la posibile înlesniri la acţiunile De Courmont, pe care le-ar putea obţine dintr-un asemenea contract, şi oftă. Va merita oboseala.

***

Verronet se simţea ca un caraghios în costumul lui nou pentru junglă; cămaşa cu mâneci lungi îi ţinea cald, iar cizmele înalte erau neplăcut de strânse pe picioarele lui deja umflate. În plus, Wil Harcourt purta hainele lui obişnuite. Fierbea în tăcere, dorind ca partenerul lui Harcourt să vină mai repede, căci vasul *Liverpool Lady* era deja pregătit de plecare.

— Uite-l, spuse Wil, aplecându-se peste balustradă. Haide, urlă el, căpitanul Beckwith o să fie furios dacă îl faci să întârzie plecarea!

Edouard îşi aruncă sacul pe puntea vasului cu aburi şi se grăbi să urce scara.

— A trebuit să mă opresc la telegraf ca să trimit un mesaj acasă, zise el zâmbind. Îi întinse mâna lui Verronet. E o plăcere să întâlneşti un concetăţean francez. Eu sunt Edouard d'Aureville.

Verronet clipi. Auzise, oare, bine? Îi întinse mâna umedă.

— Domnul... d'Aureville?

— Nu v-am spus că partenerul meu e francez? întrebă Wil.

— Un francez uitat, spuse Edouard. N-am mai fost acasă de doisprezece ani.

Un zâmbet fix masca interesul lui Verronet – desigur existase un frate care locuia în străinătate şi nu trecuseră oare doisprezece ani de la moartea lui Charles d'Aureville şi de la dispariţia fetei lui Léonie?

— Şi unde era casa dumneavoastră, domnule? întrebă el.

Edouard surprinse uşorul tremur din vocea lui Verronet. De ce era, oare, atât de nervos bărbatul ăsta?

— Pe Loira, aproape de Tours. Vă rog să mă scuzaţi, adăugă el. Trebuie să discut cu căpitanul pentru o încărcătură suplimentară, pe care o aducem înapoi din Santarém.

Verronet se întoarse spre Wil.

— O coincidenţă curioasă! spuse el. Din întâmplare, tocmai un francez furnizează Franţei cauciuc din Brazilia. Spune-mi, de ce nu s-a întors niciodată în Franţa? Sunt vapoare care pleacă în fiecare săptămână din Belem.

— Familia lui Edouard s-a mutat cu el, la Rio – mama lui şi fetiţa lui mică. Sunt fericite aici.

— Fetiţa lui? vocea lui Verronet deveni ascuţită. Atunci, e căsătorit?

— Nu, nu e căsătorit. Amélie e fetiţa fratelui lui Edouard. El a murit când ea era foarte mică, iar Edouard a crescut-o ca pe copilul lui.

Verronet inspiră greu. Ah, căile misterioase ale soartei. Iată, el se afla pe un vas cu aburi, la cinci sute de kilometri în sus pe râul Amazon, şi a găsit-o pe Amélie! Se cutremură de emoţie. Trebuia să fie singur, trebuia să se gândească. Trebuia să-şi analizeze mişcarea următoare.

Şedea pe patul îngust din micuţa lui cabină şi se uita la peretele alb din faţa lui. El – Verronet – deţinea cheia obsesiei lui Gilles de Courmont. Amélie era singurul lucru de care avea nevoie de Courmont în viaţa asta – şi avea să-l coste scump!

Verronet râse tare. Nu mai trebuia să fie chiar atât de atent cu afacerea asta cu cauciucul. Va

pleca în schimb la Rio, să caute fata; se uită prin hublou, dar Manaus era doar o siluetă ştearsă pe orizontul care se întuneca. La naiba! Acum o să trebuiască să treacă şi prin asta. Oftă şi se trânti pe pat. Ei, Amélie a aşteptat toţi anii ăştia, iar câteva zile în plus nu contau.

***

Nori cenuşii atârnau deasupra acoperişurilor din Santarém şi Edouard urmărea cum ultimele baloturi de cauciuc erau încărcate pe *Liverpool Lady*, aruncând o privire îngrijorată spre cer. Dacă nu ar fi fost Verronet, ei n-ar fi făcut drumul atât de târziu; spera că vor reuşi să se întoarcă la Manaus, înainte de a începe ploile torenţiale.

Fuseseră câteva zile grele. Verronet îl făcea să nu se simtă în largul lui, dar nu ştia de ce. Era ceva neobişnuit la el. Fusese totuşi amuzant să-l urmărească pe Verronet, umblând obosit în tăcerea înaltă, verde a junglei, aruncând priviri în dreapta şi în stânga, de parcă s-ar fi aşteptat să fie mâncat de viu în orice moment, leşinând de teamă când maimuţele ţipau în corul lor din zori, spărgând tăcerea pădurii nemişcate. Verronet se întorsese mulţumit la bordul vasului *Liverpool Lady* şi îşi îngrijea nervii cu o sticlă de whisky a căpitanului Beckwith.

Verronet compuse cu grijă telegrama către De Courmont. „*Acţiunea cauciuc*, *succes*, scrisese el, *amân întoarcerea câteva săptămâni*, *ca să urmăresc o informaţie importantă de natură personală*. *Voi raporta cât mai curând posibil*”.

Oare spusese destul? Voia să-i dea lui De Courmont informaţia cu încetul, să-l lase să creadă că ar fi o treabă extrem de dificilă, ba chiar periculoasă. Apoi, îi va spune că o găsise. Îndelung pierduta fiică a lui Léonie! Şi îl va face să plătească fiecare pas din drumul lui!

Cu un puternic sunet de sirenă, vasul *Liverpool Lady* se îndepărtă de docuri în largul râului leneş, nămolos; în sfârşit, se întorceau la Manaus. Verronet îşi sorbea mulţumit băutura. În cele din urmă, câştigase.

***

Zgomotul ploii care bătea toba pe punţi îl trezi pe Edouard. Se uită la ceas – trecuse de ora trei – şi se întoarse pe partea cealaltă, închizând ochii, dar zgomotul ploii bătea necontenit în întuneric şi vasul se clătina neplăcut pe râul învolburat. Acum era complet treaz; înjurând ploaia, îşi trase pantalonii şi o cămaşă şi plecă în căutarea unei băuturi.

Îl găsi pe căpitanul Beckwith la timonă, uitându-se afară în noaptea spălată de ploaie.

— Bună vreme, nu-i aşa? comentă căpitanul umplând paharele. Doar pentru raţe!

Edouard rânji şi sorbi din whisky. Ploaia era ca o pânză solidă, izolând micul vas cu aburi care îşi făcea drum în susul râului. Timoneria părea un mic rai de siguranţă într-o lume sălbatică, străină. Lumini pâlpâitoare se reflectau în urmă, în timp ce Edouard asculta poveştile lui Beckwith despre vapoare şi furtuni din cei cincizeci de ani ai lui petrecuţi pe mare. Era un bărbat îndesat, din Yorkshire, care îşi dădea drumul la gură abia după cel de al treilea pahar de whisky. Beckwith alterna băutura cu nişte căni de ceai negru aburind, preparat de omul ce stătea la timonă.

Ploaia se opri brusc, de parcă ar fi fost închis robinetul, iar căpitanul îşi ridică privirea, surprins. Pe punte, el mirosi aerul ca un câine de vânătoare, privind cerul neguros dinaintea zorilor şi apa neagră a râului, cercetând prin ceaţa care se mişca în spirale, locul unde s-ar fi putut zări malul dinspre partea portului.

— Mm, mormăi el. Nu ştiu ce e... ceva nu e în regulă.

— Poate se pregăteşte o furtună, sugeră Edouard, întinzându-se obosit.

Căpitanul ridică o mână noduroasă în timp ce-şi ascuţeau urechile la linişte. Departe, dincolo de mişcarea râului, puteau auzi un zgomot surd, ca un tren îndepărtat care trece prin noapte.

— Doamne, zbieră Beckwith, o să avem necazuri! Secund, sună clopotul ăla afurisit... toţi oamenii pe punte... sunt malurile râului, afurisitele, le rup apele ploii. Se rup bucăţi mari – sute de metri după alte sute de metri. Forţa căderii lor va produce un val monstruos, poate ajunge şi la şase-şapte metri înălţime. Edouard, mai bine trezeşte-i pe prietenii tăi şi du-te jos. O să ne repezim spre adăpostul insulelor din mijlocul râului.

Wil era deja treaz şi îşi trăgea pe el hainele, când Edouard bătu la uşa lui Verronet.

— Ce este? strigă iritat Verronet. Abia adormise, după ce petrecuse ore neliniştite, frământându-se, în ciuda sticlei de whisky pe care o consumase.

— Îmbracă-te, urlă Edouard, avem necazuri; se prăbuşesc malurile râului.

Verronet apăru în uşă, alb la faţă.

— Vrei să spui că suntem în pericol?

Era clar că el nu putea fi de niciun ajutor.

— Mai bine stai aici, jos, îl sfătui Edouard, îndreptându-se spre scara dintre punţi. O să fii destul de în siguranţă aici.

Verronet se uită după el, cu faţa încordată de panică. Se uită în sus şi în jos pe coridor – nu se vedea nimeni. Era absolut singur aici, jos. Auzi brusc paşi care alergau deasupra capului său, în timp ce vasul trăgea tare spre tribord, prinzând viteză, aruncându-l în genunchi. Îngrozit, se ridică cu greu în picioare şi se târî spre scara dintre punţi, uitându-se afară la râul sălbatic, înfuriat, noroios, zgomotul asurzitor sunându-i în urechi. Un val izbi puternic peste punte, scurgându-se în jos pe trepte

şi aruncându-l din nou. Cu un scâncet, el se ridică, scuipând apă de râu şi se căţără din nou sus pe scară. O luă spre timonerie, trecând pe lângă Wil care lucra alături de marinari pe punte, închizând nebuneşte tambuchi şi hublouri.

În camera motoarelor, oamenii aruncau cărbuni în cuptoarele încinse, în timp ce Beckwith întorcea vasul spre adăpostul insulelor. Edouard îndreptă binoclul spre orizontul ceţos, aşteptând.

Verronet stătea în uşă, ud leoarcă.

— Ce se întâmplă? întrebă el, răguşit. M-aţi lăsat singur, acolo jos.

— Închide uşa aia afurisită, urlă Beckwith, când vasul se aplecă şi apa intră în cabină.

Verronet trânti uşa, ghemuindu-se la adăpostul lemnului solid, urmărindu-le privirea îndreptată spre râu, expirând prin buze îngrozite, cu un sâsâit prelung, când se uită afară. La vreo sută de metri mai departe, un val uriaş de apă traversa lăţimea râului, îndreptându-se spre ei, căpătând viteză pe măsură ce se apropia. Cu un zgomot asemănător ruperii unor stâlpi de fier, malurile râului Amazon se prăbuşiră, cărând cu ele copaci bătrâni de secole şi aruncându-i în torent, de parcă ar fi fost surcele. Se mai auzea şi un alt zgomot în afară de urletul pământului care cădea, iar Verronet îşi dădu seama brusc că era propriul lui urlet îngrozit. Avea să moară aici, în sălbăticia asta. Îi aduseseră aici ca să-l înece. Se răsuci, când Edouard vru să treacă pe lângă el şi se aruncă pe timona care se sfărâma, împreună cu căpitanul Beckwith, care se străduia să ţină vasul drept. Apoi, valul îi acoperi.

Vasul *Liverpool Lady* se cutremură sub impact, ca un animal care moare; lemnăria se rupse cu un sunet de împuşcătură de pistol; metalele pârâiau şi gemeau, în timp ce torentul pătrundea înăuntru. Verronet se luptă cu greutatea apei, înecându-se cu masa groasă, noroioasă, care îi apăsa ochii, îi invada nasul, îi sfărâma plămânii. Era fără fund,

fără sfârşit, se îneca sub greutatea aceea fără formă.

— Râu împuţit, urla Beckwith, ieşind la suprafaţă, încă agăţându-se de timona nefolositoare, care se mişca nebuneşte, aruncându-l pe el şi pe Edouard înapoi în apă. Edouard simţi o durere ascuţită, când o bucată de sticlă spartă îl izbi în frunte. Beckwith ieşi din nou la suprafaţă, apucându-l pe Verronet, scuturându-l ca pe un şobolan, scoţându-i apa din el cu lovituri în spate, până când Verronet scuipă şi trase aer în piept. Edouard se ridică cu greu în picioare, clătinând din cap şi împroşcându-i pe amândoi cu sânge. Unde era Wil? se întreba el ameţit. Ah, Doamne, unde era Wil? Apa încă mai inunda timoneria. Clătinându-se, îşi făcu drum spre uşă, împiedicându-se de Verronet, care se agăţase, paralizat de frică, de bara scării. Vasul se cutremură din nou, scufundându-se adânc în apă, iar Verronet îl apucă pe Edouard.

— Unde te duci? urlă el. Nu mă lăsa aici singur... Vrei să mor... vrei să mor?

Sărmanul, e nebun, se gândi Edouard, îndreptându-se hotărât spre uşă, să-l găsească pe Wil.

Mă lasă aici să mă înec, se gândi Verronet, îngrozit de frică. Asta-i! El a descoperit că eu lucrez pentru Monsieur, ştie că am aflat unde este Amélie şi că am să-i spun lui Monsieur că ea e la Rio şi îl aşteaptă. Iar el vrea să scape de mine. *Să mă ucidă*! *O să mă închidă aici ca să mă înec – şi nimeni n-o să afle niciodată*! Verronet se aruncă spre Edouard când acesta dispăru în sus pe trepte, apucându-l de picioare. Edouard căzu pe treptele înşelătoare de lemn, alunecând înapoi, împingându-l pe Verronet sub apa care curgea, adâncă de vreo şaizeci de centimetri, prin timonerie. Verronet se ridică să apuce ceva, râul îl cerea din nou, noroiul îl îneca, îi astupa ochii,

plămânii. Străduindu-se să se ridice în picioare, îşi scutură apa de pe el.

— Ucigaşule, ţipă el, cu vocea subţire ca lama de cuţit din cauza spaimei. Vrei să mă ucizi pentru ea, ştiu eu... tu ai plănuit asta, tu şi cu partenerul tău...

Sângele curgea pe obrazul lui Edouard din tăietura de deasupra ochiului. Să fie, oare, Verronet în faţa lui?

— Bastardul, a înnebunit! urlă Beckwith.

Edouard încercă să vadă clar, să se concentreze; ce spusese Verronet despre el şi partenerul lui? Partenerul lui! Trebuia să-l găsească pe Wil! Se împletici iar spre trepte.

— N-ai să mă laşi aici, ţipă Verronet, când Edouard dispăru şi vasul se clătină brusc, aruncând un nou val. Edouard se ţinu de uşă, în timp ce râul eşua vasul *Liverpool Lady* ca pe un dop. Pânze rupte se întindeau ude pe scândurile alunecoase şi barele de fier ale punţilor se îndoiau ca acele de păr ale doamnelor, smulse din ţâţâni. Ştergându-şi cu mâneca sângele de pe ochi, Edouard se mişcă atent înainte.

Verronet alunecă după el.

— Aşteaptă! strigă el. Aşteaptă-mă, n-o să mă laşi aici jos, să mor!

Un zgomot prevestitor de rele se auzi sub punţi şi *Liverpool Lady* se cutremură şi apoi, încet şi graţios, îşi scoase prova din apă, ridicându-i în vârful unei pante periculoase.

— Ajută-mă... ajută-mă, urla Verronet, căutând un punct de sprijin pe scândurile netede alunecoase.

Omul ăsta ţipă din nou, se gândi Edouard, clătinându-şi capul, încercând să vadă limpede. De ce nu tace, oare, nu vede că vasul se înclină?

Verronet se rostogoli pe lângă el, alunecând repede peste punte şi, instinctiv, Edouard întinse mâna să-l apuce. Degetele lui Verronet se apucară de ale lui ca o gheară, trăgându-l pe Edouard cu el,

pe punte. Mâna stângă a lui Edouard căuta, înnebunită, ceva de care să se prindă; putea vedea cum râul absoarbe vasul. Sunt doar la un pas de moarte, se gândi el, mintea limpezindu-i-se. Aveau să cadă împreună peste bord; râul îi aştepta, la câţiva zeci de centimetri mai încolo.

— Nu pot să mor... nu pot, urlă el.

Bolardul de fier îl pocni în burtă, luându-i suflul când acesta îşi îndoi trupul în jurul lui. Edouard încerca, disperat să respire, pipăind metalul neteed cu mâna liberă. Degetele lui se strânseră pe inelul de metal, când Verronet, încă prins cu disperare de mâna lui dreaptă, alunecă peste bord.

O durere albă, fierbinte, îl săgetă pe Edouard în umeri, când muşchii i se întinseră.

— Trebuie să rezist, se gândi el, închizând ochii împotriva agoniei, trebuie să rezist!

Verronet atârna de braţul lui drept cu picioarele şi partea de jos a trupului în apă.

— Ucigaşule, ucigaşule, urla Verronet.

Ochii uimiţi ai lui Edouard îi întâlniră pe ai lui.

— Ucigaşule, urlă din nou Verronet, când vasul se răsuci, băgându-l sub apă. Mâna ca o gheară o ţinea pe a lui Edouard cu puterea fricii, trăgându-l, refuzând să-i dea drumul, unghiile lui intrându-i în carne. Vasul *Liverpool Lady* se clătina în curent, iar mâna slăbi strânsoarea şi dispăru.

Wil se ridică în picioare, mişcându-se printre sfărâmăturile din bar, dând deoparte bucăţi de lemn ce pluteau şi cioburi mortale de sticlă spartă, sticle de whisky şi ziarele ude care se înfăşurau în jurul picioarelor lui. Împingând bucata ruptă de stejar care fusese cândva uşa, ieşi tremurând pe punte. Nu ştia prin ce miracol, dar era viu!

Beckwith apăru din timonerie, alergând şi alunecând spre el, pe punte.

— E Edouard, urlă el. Ia-l pe Edouard.

Edouard zăcea, jumătate aplecat peste bord, cu o mână prinsă de inelul de metal. Îl aduseră înapoi pe punte şi Wil îl examină cu îngrijorare.

— Şi-a pierdut cunoştinţa, exclamă el, şi, Dumnezeule, uită-te la mâinile lui!

Mâna dreaptă a lui Edouard era neagră şi umflată, cu toate degetele fracturate.

Stânga era îngheţată în jurul inelului de metal, iar când îi desfăcură degetele amorţite, curse sânge acolo unde metalul tăiase adânc în carnea palmei. Wil se uită, neajutorat, la partenerul său. Edouard era foarte rece şi nu exista nici măcar o singură pătură uscată ca să-l învelească în ea. Wil îl ridică încet şi îl duse în bar.

Oamenii începură să apară de sub punţi, uitându-se cu ochii speriaţi, uluiţi, la scenă. Vasul tremură şi se auzi un nou zgomot prevestitor de rele.

— Doamne, urlă căpitanul, nu avem spărturi, e afurisitul de cauciuc care ne dezechilibrează – se rostogoleşte. Câteva grade în plus şi ne scufundăm!

Wil nu-şi dăduse seama până acum cât de îngrozitor puţea cauciucul. Credea că se obişnuise cu el, dar aici, în magazia udă, putoarea îl copleşi. Cu capul în jos, cu umerii dureroşi, transpiră alături de ceilalţi ridicând şi rostogolind baloturile de o sută de kilograme de cauciuc de la pupa plină de apă, la prova, ferindu-se de mingile acestea care se învârteau nebuneşte şi treceau pe lângă ei, ca într-un joc de biliard, de coşmar. Trecură ore nesfârşite, petrecute în magazia mucegăită, puturoasă, transpirată, în timp ce Beckwith mârâia comenzi şi, unul câte unul, baloturile fură prinse şi fixate sigur cu cabluri de oţel. Treptat, vasul *Liverpool Lady* se instală din nou drept pe apă, ca să-şi lingă rănile.

***

Trecură două săptămâni, până când căpitanul Beckwith îşi îndreptă vasul spre marele doc plutitor de la Manaus. Ca multe alte vase de râu

prinse în aceste *terras caidas*, căderi de teren, din Amazon, fusese considerat pierdut.

Cel mai bun doctor din Manaus, sosit proaspăt din strada Harley din Londra, îngriji rănile lui Edouard. El refuzase să rămână în spital şi şedea cu Wil la o cafenea pe Avenida Edouardo Ribiero, cu umerii pansaţi, cu mâinile în ghips şi cu un şir de fire pe frunte. Trecătorii se întorceau să se uite şi să şuşotească, dar Edouard nu observa. El nu-şi putea scoate din minte imaginea lui Verronet, ochii lui de nebun, mâna agăţată de a lui, alunecând. De ce, se întreba el pentru a o suta oară, de ce mi-o fi spus că sunt un ucigaş?

Wil oftă.

— Ştii, spuse el în cele din urmă, tu şi cu mine suntem norocoşi că suntem în viaţă. Eu nu cred că e bine să-mi forţez norocul. Hai să vindem Oro Velho celui care oferă mai mult şi să plecăm naibii de aici.

Capitolul 10

Gilles îşi scoase haina şi îşi lărgi cravata, uitându-se obosit la cele două telegrame care zăceau alături pe biroul său. Venise la birou direct de la gară, după o călătorie mult întârziată de la Milano şi aproape că uitase că Verronet era în Brazilia.

O încruntare uimită îi apăru pe faţă, când citi primul mesaj. Ce naiba voia să înţeleagă Verronet cu „o *informaţie importantă de natură personală*”?

Oare găsise o chichiţă nouă în contractul pentru cauciuc? O idee ca să scoată mai mulţi bani pentru el însuşi? Aruncă iritat hârtia pe birou. Sau, pur şi simplu, găsise un club bun cu jocuri de noroc la Manaus? Ştia mica slăbiciune a lui Verronet. Cunoştea întotdeauna slăbiciunile fiecărei persoane.

Cu un oftat de exasperare, desfăcu şi a doua telegramă, adresată către *Compania europeană a Fierului şi Oţelului*. Era semnată „*Wil Harcourt de la Oro Velho*”. Inspiră scurt când o citi, punând telegrama lângă cealaltă pe birou, uitându-se furios la amândouă.

Prostul! Cum a putut să moară într-o furtună pe Amazon? Verronet lucrase cu el cincisprezece ani, ştia totul, ştia exact unde să găsească informaţia necesară, cine era încurcat cu cine, unde erau îngropate secretele rivalilor lor. La naiba, cum o să se descurce fără el? Şi ce voise să spună cu mesajul acela curios? Doamne, omul ăsta fusese un prost! Dacă n-ar fi fost prost, n-ar fi murit!

Gilles măsură furios camera. Şi ce se întâmplă cu afacerea, cu cauciucul din Brazilia? În cine putea avea încredere să ia locul lui Verronet? Cine era oare aşa de şiret şi inteligent – şi aşa de loial? Ştia răspunsul. Nimeni.

Gérard ezită în faţa uşii grele de stejar a biroului. Nu putea şti niciodată dacă tatăl său va fi furios din cauză că-l întrerupe sau va fi atât de pierdut în propriile lui gânduri, încât abia dacă îşi va da seama că el se afla acolo – sau dacă s-ar putea să fie bucuros, întotdeauna fusese la fel, chiar când ei erau mici: acum era zâmbitor şi îţi acorda toată atenţia, ca în momentul următor să fie de parcă nu te mai văzuse niciodată. Gérard se învăţase cu asta, dar nici acum nu-şi putea da seama de starea de spirit a tatălui său.

Gilles îşi ridică privirea cu iritare. A, era Gérard. Era un băiat frumos, ba nu, chiar un tânăr bărbat! Câţi ani avea acum? Nouăsprezece, douăzeci? Nu-şi putea aminti.

— Ai avut o călătorie bună, tată?

Gérard era încă prudent. Nu voia să ajungă la problemă, până nu ştia în ce stare de spirit era Gilles.

— Am avut o grămadă de probleme, dar până la urmă, totul a mers bine. Aş fi dorit să fii cu mine, spuse Gilles brusc, te-ai fi bucurat la negocieri – e ca un joc de noroc, un joc complex, fascinant.

— Şi tu câştigi întotdeauna.

Gilles ridică din umeri.

— Până acum. Nu vrei să te mai gândeşti, Gérard? Afacerea e aici, te aşteaptă – îi aşteaptă pe amândoi fiii mei.

Mai jucaseră scena asta şi mai înainte, de multe ori. Tatăl lui ştia că el era hotărât să devină arhitect – asta era ce-şi dorise dintotdeauna.

— Ai doi fii, tată, iar Armand e nebun după maşini. Când o să fie destul de mare, o să se alăture afacerii. Gérard profită de ocazie. Tată, am fost invitat să-mi petrec vacanţa cu un prieten. Am vrut să-ţi cer permisiunea.

— Nu văd de ce nu, răspunse Gilles neatent, cu gândul tot la Armand şi la viitorul lui.

— Atunci, pot să plec în Brazilia? atacă Gérard problema direct.

— În Brazilia?

Cele două telegrame stăteau pe birou în faţa lui. Verronet era mort. Mort în Brazilia!

— Nu poţi pleca, Gérard, spuse Gilles brusc. Uită-te la asta. Gillles îi întinse telegramele. Verronet şi-a găsit moartea pe Amazon. Crezi că am să te las să te duci acolo?

— Dar, tată, eu o să stau cu familia Do Santos la Rio.

— Îţi interzic, Gérard. Ai să stai aici, în Franţa.

Şi cu asta basta, se gândi Gérard, cu amărăciune. Dacă tatăl lui n-ar fi primit telegrama aia în legătură cu ajutorul său, totul ar fi fost în regulă. Se gândi la Verronet, umbra tatălui său, aflat tot timpul în fundal. Nimeni nu l-a cunoscut cu adevărat, în afară de tatăl lui.

— Îmi pare rău, tată, de Verronet, vreau să spun.

— Omul a fost un prost. Chipul lui Gilles era lipsit de expresie. A fost ideea lui să se ducă pe Amazon după cauciuc... numai el singur e vinovat. Şi m-a lăsat într-o încurcătură afurisită!

Gérard se uită la tatăl său cum se ocupa cu hârtiile de pe birou. Nici nu părea să-i pese de Verronet. Ce o fi cu familia acestuia, dacă avea vreuna? N-avea rost să-l întrebe pe tatăl său despre asta, o să se ocupe el de toate, în felul lui specific. Şi n-avea rost să-l mai întrebe încă o dată despre vacanţa sa, ştia asta.

Gilles întindea deja mâna după telefon, cu gândul la alte probleme, când Gérard se îndreptă spre uşă. Nici nu observase că fiul său plecase.

Capitolul 11

Léonie puse creanga de iasomie într-un pahar cu apă pe măsuţa de toaletă şi se uită la ea, gânditoare. El continua să i-o trimită, oriunde s-ar fi aflat ea în lume; ştia întotdeauna ţara, oraşul, teatrul; chiar şi în toiul iernii, ea primea iasomie. Nu era un gest romantic – sau ar fi putut fi, dacă bărbatul ar fi fost altcineva decât Monsieur – totuşi, nu-i venea niciodată să o arunce. Stătea acolo pe măsuţa ei, parfumând camera cu amintiri.

Dar în seara asta era altfel. Împreună cu florile primise şi o scrisoare. Se uită la plic cu teamă; ce mai voia acum? Dându-şi părul pe spate, nerăbdătoare, îşi fixă cercul de aur în jurul frunţii, uitându-se urât la imaginea ei. Era timpul să intre în scenă – era ultima seară a stagiunii, slavă Domnului. Iar în noaptea asta va pleca în Sud, ca o pasăre migratoare, înapoi la refugiul ei. Se întinse, obosită. De data asta, era mai ostenită ca oricând până acum şi, în plus, mai avea de făcut noul turneu în America. Uneori se gândea că era deja prea bătrână pentru toate astea. E adevărat, se gândi ea deodată. Avea treizeci şi unu de ani. Au trecut treisprezece ani de când l-am părăsit pe Monsieur şi lupta între noi continuă. Se uită din nou la iasomie şi apoi la plicul care stătea neatins, alături de acesta. Oare ce scrisese? se întrebă ea. Plicul strălucea alb, ademenind-o, aşa cum ştia el că se va întâmpla. Întorcându-se brusc, se duse la uşă, trântind-o când o închise după ea.

***

Era ceva excitant să călătoreşti în vagonul de dormit, de lux, se gândi ea. Poate că asta se datora tocmai troncănitului continuu prin noapte, peste câmpii şi munţi, spre destinaţia ta, învelit între

cearceafuri albe proaspete, ca apoi să te trezeşti ajunsă în alt oraş. Era un fel de magie în asta.

Ea se relaxă în luxul compartimentului particular, ai cărui pereţi de panel întunecat erau împodobiţi cu desene de ghirlande şi flori din alte esenţe de lemn, şi care era luminat cu lămpi discrete, cu abajururi roz; banchetele de catifea rubinii, capitonate gros, erau moi, iar o vază de cristal avea în ea un trandafir rubiniu, asortat.

Chocolat exploră noul teritoriu, adulmecându-l cu interes, apoi se instală pe pernele de catifea, uitându-se la Léonie.

— Doriţi să luaţi masa de seară, doamnă? întrebă stewardul. Vagonul restaurant va servi masa imediat după ce plecăm.

— Nu cred, mulţumesc. Se simţea prea obosită ca să mai meargă la masă. Dar, dacă vrei, adu-mi, te rog, un ceai cu lămâie, când ai un moment liber, îi zise ea stewardului, cu un zâmbet.

— Desigur, doamnă.

Uşa compartimentului se închise încet în urma lui şi Léonie închise ochii. Mâine va fi acasă.

***

Gilles merse spre trenul care aştepta, aruncând deja aburi şi pufăind de parcă era dornic să pornească. Încă îi plăcea să călătorească în *vagons-lits;* îl făcea să se simtă ca un copil bucuros de o aventură: să pleci spre un loc misterios în toiul nopţii!

Stewardul îl conduse la compartimentul lui, asigurându-se că se simţea confortabil.

— Luaţi masa de seară, domnule? întrebă el.

— Masa? Acum când se gândea la asta, parcă îi era foame, dar nu putea suporta un vagon restaurant aglomerat. E plin trenul?

— A, nu, domnule, în seara asta e mai liber.

— Atunci, da, am să iau masa.

Gilles se instală între perne şi îşi turnă puţin whisky din sticla lui de argint. De ce, pentru Dumnezeu, nu a răspuns Léonie la biletul lui? Se umilise doar. O implorase să se vadă cu el. De fiecare dată când o vedea pe scenă, era o tortură. Trecuse prin aceşti ultimi ani cu credinţa că, într-o bună zi, ea se va întoarce la el. Acum, trebuie să se ducă la ea la han şi să-i vorbească. O va ruga să vină înapoi. Era singura cale.

***

Ceaiul fierbinte veni şi Léonie îl sorbi, bucurându-se de aroma lămâii, în timp ce căldura îi liniştea trupul obosit. Mai bine ar fi cerut şi un sandviş pe lângă ceai; îi era chiar foame acum. Poate îi va cere stewardului să-i aducă ceva; ba nu, era mai bine să se ducă ea însăşi.

Vagonul restaurant era gol – doar o singură persoană se afla în capătul celălalt al vagonului, uşor luminat; îi putea vedea doar vârful capului, deasupra banchetei înalte.

— O masă pentru câte persoane, doamnă? întrebă chelnerul zâmbind cu graţie.

— Sunt singură, răspunse Léonie.

Gilles de Courmont îngheţă. Mâna în care ţinea încă paharul de vin îi tremură, în timp ce se uita la chelnerul care trecea pe uşa spre bucătărie. Era singur cu Léonie.

Lungimea vagonului i se păru infinită, când se îndreptă spre ea.

— Léonie!

Ochii ei aurii, speriaţi, se ciocniră de privirea lui pătrunzătoare. Adrenalina şocului îi străbătu şira spinării, gonindu-i sângele prin vene, înroşindu-i obrajii. Ochii i se lărgiră în panică: ce făcea el, oare, acolo? O urmărea?

— N-am vrut să te sperii; n-am ştiut că eşti aici. Vocea lui era blândă. Sunt şi eu la fel de surprins ca şi tine.

Trebuie să fie adevărat, se gândi ea. De unde putea să ştie că ea va veni la vagonul restaurant? Nu ştiuse nici ea, până cu câteva minute mai înainte. Avea riduri pe la coada ochilor, iar părul lui des încărunţise, fiind periat de la tâmple spre spate, în meşe netede, argintii. Ea tremură, neputând să-şi ia ochii de la faţa lui.

— Pot să şed, Léonie?

El o întrebase, dar ea ştia că nu-l va refuza. Nu avea de ales. Decât, bineînţeles, să se ridice şi să plece. Dar nu făcu asta. Nu putea.

Monsieur se aplecă spre ea peste masa micuţă, luându-i mâna în ale lui. Aceasta stătea, mică, fără rezistenţă, între palmele lui, iar el închise ochii, ca ea să nu vadă emoţia din ei – chiar şi acum, trebuia să ascundă ceea ce simţea cu adevărat. Era exact aşa cum fusese întotdeauna, îi ţinea mâna într-a lui, îi putea mirosi parfumul, îi auzea respiraţia – îi simţea mâna tremurând. O întoarse cu palma în sus şi o sărută, mângâindu-i cu degetul pielea de pe încheietura mâinii.

Léonie îşi lăsă mâna într-a lui, simţind şocul atingerii, urmărind, fascinată, degetele lui lungi cu vârfurile pătrate, unghiile imaculate şi micile fire negre de păr de pe dosul mâinilor lui, de parcă s-ar fi uitat la ele prin microscop.

Ea îşi ridică ochii cu un efort. I se părea că timpul trece foarte lent, desfăşurând o secundă letargică după alta, iar ea nu avea energia să se mişte. Ochii lui erau la fel de întunecaţi, de un albastru adânc. Ea devenise acum altă femeie în faţa acestor ochi, o femeie şocantă, îndrăzneaţă, cu pretenţii, care îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el – ar fi dorit-o oricând şi oriunde – iar acum ea se simţea la fel de lipsită de putere faţă de el ca şi atunci, la Monte Carlo, când avea şaptesprezece ani. El avea încă pentru ea o asemenea atracţie sexuală, încât atingerea lui îi aprinse amintirea reacţiei de atunci. Cu un efort, se strădui să se ridice în picioare.

— Te rog, stai de vorbă cu mine, Léonie. Te implor.

Trenul căpătase viteză, fulgerând prin noapte, fluierându-şi prezenţa în liniştea serii, izolându-i în luxul lui rozaliu.

— Te rog, dă-mi drumul!

Vocea ei era slabă.

El îi ţinu mâna mai strâns.

— Stai cu mine câteva momente, Léonie... să fim civilizaţi... trebuie să discutăm, te implor.

Chelnerul apăru în uşă, uitându-se curios la ei.

— Să vă servesc acum, domnule?

— Léonie, bea măcar un pahar cu mine... lasă-mă doar să-ţi vorbesc câteva minute.

Privirea lui o ţintuia. Ea se lăsă din nou pe locul ei şi el îi comandă ceva chelnerului, aşezându-se pe scaunul din faţa ei şi eliberându-i mâna, în cele din urmă. Ea şi-o frecă pe sub masă, pe furiş, ţinând-o pe Chocolat, ca să o reconforteze. Ce făcea ea, oare, aici, ce i se întâmpla?

— Léonie, eram în drum spre Cap Ferrat ca să-ţi cer să mă vezi... ştii de ce, nu-i aşa? De ce mă gândesc la tine în fiecare zi şi te visez noapte de noapte? De ce nu te pot uita şi nu pot trăi în pace fără tine? De ce îţi trimit iasomie, amintindu-mi mirosul pielii tale când te sărutam? Şi de ce tu nu arunci niciodată această iasomie? Pentru că şi tu ţii la mine! Nu-i aşa, Léonie?

Vocea lui era un murmur slab, liniştitor, care se insinua în ascunzişurile minţii ei.

— Tu n-ai uitat, nu puteai să uiţi, nopţile acelea, nopţile lungi, minunate, de goliciune... cât de cald era trupul tău sub al meu, cât de neted şi moale şi cât de mult ţineai la mine...

Chelnerul tuşi discret, aşezând lângă masă frapiera, iar Léonie se lăsă pe spătarul scaunului, cu obrajii în flăcări.

Gilles turnă el însuşi şampania.

— Vezi, murmură el, urmărind-o cum soarbe, ascultătoare, vinul familiar. Eu nu uit nimic.

Léonie ţinu strâns paharul, uitându-se prin noaptea care alerga în întunericul de dincolo de fereastră şi la imaginea lor reflectată în geam – o pereche frumoasă, sorbind şampanie într-o lume confortabilă, rozalie. Simţea dorinţa de a-l atinge din nou. Ah, ştia că nu trebuia, dar o dorea.

El se aplecă mai aproape, vorbind în continuare cu aceeaşi voce hipnotică, spunându-i tot felul de lucruri: cât de mult îi simţise lipsa, ce anume îi lipsise – excitând-o.

Chocolat îi sări brusc pe genunchi, răsturnând paharul de şampanie pe fusta ei, readucând-o, speriată, la realitate. Pisica şedea mândră pe genunchii ei şi linse cu plăcere picăturile de şampanie.

Léonie strânse pisica la piept şi se ridică în picioare. Monsieur stătea în faţa ei, înalt şi îi ceru:

— Nu pleca!

Léonie ezită. Era sfâşiată de o dorinţă pe care ştia că nu trebuia să o simtă; era vulnerabilă, fără apărare, singură cu el aici, într-un tren ce alerga în întunericul nopţii. Nu era realitate, era un vis. Se desprinse de lângă el, alergând prin vagon, luptându-se cu uşa. El o ţinea închisă, în timp ce chelnerul se întoarse cu spatele, prefăcându-se că se ocupă cu masa.

— Léonie, spuse el cu emoţie, lasă-mă să-ţi vorbesc – măcar ascultă-mă!

— Deschide uşa, şopti ea, sau trebuie să chem chelnerul?

Privirile li se întâlniră, el ezită, apoi se îndepărtă încet de uşă, ţinându-i-o deschisă. Ea trecu repede, luând-o la fugă atunci când aceasta se închise cu zgomot în urma ei. El o prinse la următoarea uşă, ţinând-o cu trupul lui, lipită de zidurile panelate ale coridorului, cu câte un braţ de fiecare parte a capului. Ea întoarse capul când el se apropie cu gura de ea, ţinând în faţa ei, ca o barieră, pisica speriată. Chocolat lovi cu labe speriate spre faţa

lui, zgâriindu-l pe obraji, iar el se retrase ţipând, tamponându-şi rănile sângerânde.

— Ştiu ce vrei să-mi spui, zise ea, adusă înapoi la realitate de această violenţă, iar răspunsul meu nu se va schimba niciodată. Este imposibil, Monsieur – tu ai făcut să fie imposibil.

— Dar ştiu că mă doreşti. Mă doreşti, nu-i aşa?... Simţi la fel cum simţeai întotdeauna. Am văzut asta în ochii tăi.

— Ai greşit, răspunse ea cu răceală. Totul e doar imaginaţia ta, Monsieur. Şi, cu siguranţă, că e timpul să te trezeşti la realitate.

— Hai să lăsăm ce s-a întâmplat, acolo, în trecut, unde este! Hai să o luăm de la început.

Vocea lui era mai aspră acum. Îşi pierduse acel murmur dominator, acea atracţie insinuantă, calmantă. Ochii lui întunecaţi străluceau astfel încât ea îşi putea vedea faţa reflectată minuscul în pupilele lui lărgite.

— O poţi avea pe Amélie, o să locuim toţi împreună – toţi trei. Am să te fac fericită, Léonie, poţi avea tot ce doreşti, orice, îţi promit.

Amélie – cum de îndrăzneşte măcar să-i rostească numele, cum îndrăzneşte! Ea pierduse copilăria lui Amélie din cauza lui. Ura îi reveni, răsucindu-se în ea ca un cuţit.

— Ne-am luat rămas bun cu ani în urmă, Gilles de Courmont. Viaţa ta e a ta şi nu mă va mai include pe mine niciodată – sau pe copilul meu.

Trecu pe lângă el, mergând repede pe coridor şi prin uşă şi apoi, cuprinsă de panică, alergă prin tren, până ajunse la compartimentul ei. Trânti uşa în urma ei, încuind-o cu mâinii nesigure. Chocolat mieună, nervoasă, în braţele ei, aşteptând ca tremuratul să înceteze.

Era bolnav mintal, desigur. Fusese nebună că-l ascultase, că-l lăsase să încerce să o seducă vorbindu-i – întotdeauna fusese capabil să facă lucrul ăsta. El o cunoştea bine. Vai, Doamne, ea îl dorise pentru câteva momente mai mult decât orice

pe lume. Se privi în oglindă, răsucind lampa ca să se poată vedea mai bine. Voia să vadă ce fel de femeie era ea, încât putuse să uite de crimă şi de pericol, trădată de amintirile şi dorinţele propriului ei trup.

Dimineaţa, fu prima care coborî din tren, mergând alături de stewardul care se ocupa de bagajele ei, trecând în fugă prin barieră. Îl zări venind repede după ea când se urcă în taxi şi stewardul închise portiera. El întârziase. Ea era deja în siguranţă.

Hanul nu arătase niciodată mai primitor şi zidurile lui văruite mai solide şi mai sigure. Simplitatea sănătoasă a familiei Frenard o adusese înapoi la realitatea plăcută, făcând ca evenimentele din tren să-i pară un coşmar.

Capitolul 12

Edouard tocmai îl condusese pe Wil la trenul de Miami, în drum spre New York. Oro Velho fusese vândut, şi el era un om mai bogat decât visase vreodată că ar fi posibil.

Slavă Domnului că zilele lui ca producător de cauciuc se încheiaseră. Îşi frecă mâna peste cicatricea dureroasă de pe frunte. Deşi trecuse un an, încă îi provoca neplăceri. Amintindu-şi privirea din ochii lui Verronet când mâna îi alunecase din prinsoarea lui Edouard, se consideră un bărbat foarte norocos.

Feribotul de la Key West spre Havana se clătina în drum spre golf, în timp ce el se învârtea pe punte. Viaţa era liniştită, deciziile fuseseră luate, schimbările acceptate, iar viitorul îi stătea înainte, cu un mare semn de întrebare.

***

Xara Rosalia O'Neil de Esteban călărea încet peste culmea care despărţea cele două proprietăţi, cea dinspre Apus ce aparţinea fratelui ei, Tomas, şi cea dinspre Răsărit, a soţului ei decedat, *don* José. De la această înălţime, putea vedea şoseaua care şerpuia ca o panglică albă, prăfuită, la orizont şi palmierii regali care stăteau, înalţi de douăzeci de metri, marcând proprietatea Flor de Sevilla. Câmpurile de tutun se desfăşurau clar în faţa ei, pătate ici-colo de mici parcele albe, unde plantele tinere, plăpânde erau acoperite cu pânză, pentru a le apăra de soarele arzător. Imediat mai jos, în vale, soarele de seară se reflecta pe ţiglele roşii ale acoperişului întins al fermei şi lumina minunata alee de copaci mango care mărgineau drumul ce ducea, drept ca o săgeată, până la şoseaua exterioară – unul dintre puţinele drumuri drepte

din Cuba, unde vechile proprietăţi avuseseră o formă circulară.

Plantaţia lui José de Esteban era exact aşa cum fusese lăsată de bandiţi cu doi ani în urmă: nesfârşite câmpuri goale, care abia acum începeau să se acopere cu rare porţiuni de iarbă aspră; ruina unei case mari părea o cicatrice neagră, printre flori purpurii şi roz, care căutau să-i acopere rănile.

Legând-o pe Florida sub un copac ca să pască iarba bogată, Xara se plimbă pe coama micului deal plăcut, uitându-se contemplativ la vechiul ei cămin, scena vieţii ei de femeie măritată.

— José, spuse ea cu vinovăţie, nu e vorba că nu te iubesc, o să te iubesc întotdeauna, dar trebuie să existe şi pentru mine ceva mai mult decât doar atât.

Ochii ei cuprinseră întreaga scenă; o lume singuratică, îngustă, o plantaţie.

— Poate că dacă aveam copii, totul ar fi fost altfel, dar la douăzeci şi şase de ani sunt încă tânără.

Se întoarse cu regret de la scoica moartă a bătrânei ei case; voia atât de mult să se întoarcă din nou la viaţă!

***

Zorile perlate explodară, transformându-se în dimineaţă, când tunul autorităţii portuare bubui peste port, semnalizând astfel că vapoarele pot intra, trezind Havana la o viaţă trepidantă, viguroasă. Străzile înguste ale oraşului, pline de copertine ce ofereau umbra atât de preţuită, mişunau de oameni. Negustorii îşi aranjau marfa în magazine cu vitrine în culori deschise: erau colorate în roz pastel, liliachiu şi galben, pline cu vrafuri de organdiuri şi stofe; altele erau în negru şi roşu, cu evantaie de dantelă desfăcute, sau în vineţiu şi portocaliu, în verde şi galben, de la grămezile lucitoare de fructe şi legume. Gospodine

şi servitoare îşi umpleau coşurile cu banane şi mango, cu pepeni şi ananas, tocmindu-se peste cuşti cu păsări de vânat şi găini costelive. Cerşetori chinezi şi creoli leneveau pe terasele cafenelelor de pe Paseo Tascon, unde oamenii de afaceri, în costume albe, beau cafea neagră, densă şi discutau la un joc de şah sau domino. Chitarele răsunau ca un acompaniament la zgomotul roţilor căruţelor ţărăneşti de pe strada pietruită, iar aromele de mirodenii şi cafea şi de rozeta înflorită se amestecau cu parfumul greu al femeilor pudrate care bârfeau în faţa cafenelei *Dominica*.

Edouard inspiră totul, lăsând această aromă să-i pătrundă ca vinul în sânge; veselă şi deschisă sau furioasă şi secretoasă, oricum voiai să fie, Havana te atrăgea, promiţătoare.

Magazinul *Oberon* de pe Calle Fundador era specializat în ultima modă de la Paris, iar Xara se îndreptă spre el cu hotărâre.

— Acum ori niciodată, îşi spuse ea când deschise uşa. Am de gând să-mi schimb viaţa şi am să încep chiar de aici.

— Doña Xara, o salută vânzătoarea, nu ne-am mai văzut de multă vreme.

— Nu, Marcella, nu m-ai văzut, dar azi mă răzbun pentru asta. Uită-te bine la mine... uită-te la culorile astea anoste, la îmbrăcămintea asta demodată. Am devenit un fel de corcitură între o verişoară de la ţară şi o văduvă obosită. Am nevoie de o schimbare, Marcella. Schimbă-mă, te rog. Am nevoie de culoare, de roz şi galben şi turcoaz, şi de ciorapi albi de mătase şi pantofi frumoşi cu mici fundiţe nostime la vârfuri! Vreau bluze de dantelă şi fuste largi, cu volane. Nu trebuie să te străduieşti ca să-mi vinzi ceva, scoate doar tot ce ai şi eu am să cumpăr totul!

Marcella râse.

— Foarte bine, dar ţine minte, va fi foarte scump.

Xara oftă.

— Sunt o văduvă bogată, fără copii, şi am douăzeci şi şase de ani. Pe ce altceva să cheltuiesc?

Se cufundă într-un fotoliu de catifea, încruntându-se.

Nu trebuie să te gândeşti la trecut, îşi reaminti singură. Asta, ţine minte, e ziua schimbării!

Tinere ajutoare fură puse în mişcare şi în faţa ei începu parada îmbrăcămintei: rochii de zi din cele mai fine pânze, răcoroase şi proaspete, în culoarea bananei, a căpşunii, a fisticului, cu ultima linie lungă, fină, bluze din batist de culoarea piersicii şi a vaniliei, fuste care se mişcau în straturi de mici buline, deasupra picioarelor îmbrăcate în mătase crem. Le cumpără pe toate şi micile jachete albe şi albastre şi fustele pentru călătorie şi pantofii asortaţi şi sandalele micuţe cu barete strălucitoare de mărgele colorate pentru seară, şi rochia de mătase lungă, albă, dreaptă, care i se potrivea de parcă ar fi fost turnată pe ea, cu o strălucire delicată de cristale la tiv şi cu un şal lung, fin pregătit pentru o protecţie inutilă în aerul nopţilor tropicale. Dar rochia ei favorită era cea roşie, de tafta, cu bluza strâmtă şi fusta înfoiată, sexy, ca rochia unei ţigănci dansatoare.

E o orgie de minunăţii, se gândi ea, uitându-se, fericită, la cumpărături, în timp ce acestea erau împachetate cu grijă în cutii, de către ajutoarele tinere, uluite; asta o scăpase, în cele din urmă, de văduvie. Iar lucrul cel mai frumos era că José ar fi vrut ca ea să facă asta; el nu ar fi vrut ca ea să fie înmormântată odată cu el, la moşia Flor de Sevilla.

— Marcella, trimite totul la Santa Isabella! strigă ea. Trebuie să mă mai opresc în câteva locuri, înainte de prânz.

Magazinul de lenjerie îi vându lenjeria de corp cea mai alunecoasă, mătăsoasă, cea mai plăcută ce se poate imagina, iar mâinile ei dădură iama în moliciunea pastelată a cămăşuţelor, furourilor şi chiloţeilor cu margini de dantelă, prin cămăşile de

noapte în alb virginal şi în roz mai puţin virginal, în bej şi chiar în roşu, ca să semene cu rochia de tafta. Îşi cumpără ciorapi de mătase şi papuci de satin, cu pompoane de pene şi catarame perlate. Oftă cu satisfacţie. Ce dimineaţă absolut perfectă fusese asta! Mai era doar o singură problemă, se gândi ea, în timp ce se aşeza, bucuroasă, într-un fotoliu, în răcoarea fântânii de marmură de la cafeneaua *Dominica*. Unde o să le port pe toate astea? Şi – mai important încă – pentru cine?

Uitându-se în cafeaua neagră, o amestecă, gânditoare. Nu era o întrebare la care să răspundă uşor. De ce, oare, nu putea apare în viaţa ei vreun străin înalt, brunet, care să o ameţească?

***

Gleznele alea, se gândi Edouard, uitându-se pe sub frunzele de palmier care se aflau între el şi ea, erau glezne foarte drăguţe. Erau fine, îmbrăcate în mătase şi se terminau cu picioare subţiri în pantofi frumoşi de la Paris, cu mici funduliţe la vârf. Dacă şi-ar mişca scaunul spre dreapta, ar putea, probabil, să vadă mai mult, dar asta ar putea să-i strice fantezia. O fi probabil vreo matroană spaniolă, plinuţă, aşteptându-şi soţul să o ducă la masa de prânz, după o dimineaţă dificilă de cumpărături. Nu era mai bine să şadă acolo şi să se bucure de priveliştea picioarelor acelora frumoase de sub frunzele de palmier?

Erau, într-adevăr, frumoase, mai ales când se încrucişau, oferindu-i astfel unui bărbat posibilitatea să le zărească puţin mai sus. Ei bine, se gândi el, făcându-i semn chelnerului pentru plată, o să-mi păstrez visele pentru mine.

***

Uite, se gândi Xara, sorbindu-şi cafeaua, acela e un spate foarte frumos. Păcat că pleca, n-o să ştie niciodată cum arăta din faţă, dar îi plăcuse spatele.

Era înalt şi subţire şi purta părul castaniu, puţin lung, răsucit în dreptul gulerului. Era un păr des şi puternic şi probabil moale la pipăit. El ieşi cu oarecare aroganţă, trecând printre mesele aglomerate, cu haina albă aruncată neglijent pe umăr. Xara oftă când ceru plata. De ce nu poate să întâlnească, oare, pe cineva de felul ăsta? Nu fi ridicolă, îşi spuse cu fermitate, probabil că e un bărbat căsătorit cu o soţie grăsuţă, provincială, şi cu patru copii, care îl aşteaptă acasă, în timp ce el pleacă să-şi viziteze micuţa prietenă într-un apartament încins. În timp ce se gândea la prietena aceea închipuită, simţi un mic regret – sau oare era invidie? Mai bine n-ar fi inventat o asemenea prietenă!

***

Clădirea barocă, rozalie, care fusese cândva palatul conţilor de Santavenia, era acum hotelul *Santa Isabella*, condus de un american din New Orleans, iar holul, îmbrăcat în marmură, era pustiu. Edouard sună clopoţelul de la recepţie, care scoase un sunet ascuţit, şi aşteptă. Nu se auzea decât susurul apei care cădea uşor în fântâna frumoasă, cu ceramică albastră, şi fâsâitul lent al celor două ventilatoare cu palete lungi, atârnate în tavanul înalt, cu grinzi. O colivie cu păsări cântătoare, dublată prin reflectare într-o oglindă ornamentală, rămânea tăcută, de parcă şi păsărelele îşi făceau siesta. El mai sună o dată clopoţelul, nerăbdător.

Apăru un băiat care îşi încheia în grabă jacheta albă, neaşteptându-se, evident, să sosească oaspeţi chiar în timpul siestei, dar îl însoţi bucuros pe Edouard pe scara cu galerie şi printr-un hol, spre o cameră mare, aerisită, ale cărei ferestre cu obloane dădeau spre piaţa acum tăcută. De vreme ce toată Havana dormea, cine era el ca să facă altminteri?

Edouard se trânti în patul mare, de alamă, şi închise ochi.

— Mă întreb, se gândi el înainte de a adormi, dacă restul era la fel de frumos ca şi gleznele ei?

***

Xara se analiză în oglinda lungă de pe uşa marelui dulap din camera ei. Faţa nu era prea rea, hotărî ea, dar era obişnuită cu aceasta şi, deci, n-avea de unde să ştie! Îşi trecu un deget peste valea pometilor, care cobora parcă prea brusc. Şi ochii erau poate puţin prea alungiţi; n-ar fi fost, oare, mai frumoşi dacă ar fi fost albaştri strălucitori nu acest maroniu lucios? De ce nu o fi moştenit şi ea ceva din culorile bunicii ei irlandeze, nu doar pielea acesteia de culoare crem, cu tente măslinii? Şi părul? Ea ridică masa neagră albăstrie strălucitoare care cădea până aproape de talie; n-ar fi trebuit, oare, să-l tundă şi să încerce o coafură nouă, mai interesantă? Avea dinţi frumoşi, totuşi, recunoştea asta, erau albi şi drepţi şi, dacă va avea cui să-i zâmbească, persoana ar fi ameţită de dinţii ei!

Îşi scoase capotul şi se uită la rest cu un oftat; un trup înalt, subţire. Era, oare, prea înaltă, prea slabă? Sânii erau înalţi, ascuţiţi, iar picioarele lungi – cel puţin picioarele erau frumoase – cu glezne fine şi laba piciorului drăguţă. Cum arăta ea, oare, pentru un bărbat? Trecuse atâta timp, nu putea să ştie.

Se căsătorise cu José când avea şaptesprezece ani, iar el era cu peste douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă. Oare un străin – un alt bărbat – nu i-ar găsi defecte? Lucruri de care ea nu-şi dădea seama? Îşi puse o mână pe sân. Cum l-ar simţi, oare, mâinile unui bărbat? Îşi luă capotul din nou, încruntându-se. Asta era problema. Cum putea o tânără văduvă cubaneză să găsească un bărbat

frumos, liber – şi nu unul pe care să-l fi cunoscut toată viaţa?

Cutiile de la magazinul *Oberon*, cu toate hainele cu etichete pariziene, stăteau grămadă, nedesfăcute, pe pat iar ea se uită la ele drăgăstos. Erau atât de frumoase, erau sortite să împodobească o femeie inteligentă, care călătoreşte singură într-o lungă croazieră pe mare, care va fi o atracţie pentru toţi bărbaţii de la bord şi motivul tuturor speculaţiilor şi comentariilor. Erau haine pentru o femeie îndrăzneaţă.

Ea începu să le despacheteze, aruncându-le pe pat, într-o beţie de cute şi volane şi pete de culoare. Da, rochia roşie de tafta era favorita ei. Dorea să o poarte. Se duse la oglindă şi o ţinu în dreptul ei. Dacă ar purta părul strâns la spate, în stil spaniol, şi cerceii cu rubine?

— La naiba, Xara, îşi spuse în sinea ei, diseară ai s-o porţi. Ai să iei cina la *Velasquez* şi ai să cinezi singură.

***

Edouard deschise ochii şi privi camera străină. Se duse la fereastră şi deschise obloanele spre o lume colorată în roz. Cerul era ca o draperie de un roşu ameţitor, suspendat ca o pânză fină peste piaţa aglomerată, unde terasele cafenelelor se umpleau deja de lume care voia să se bucure de ceea ce putea oferi noaptea. Şi ce anume îi va oferi lui, se întrebă?

Mai întâi, o baie. Dar când mâncase ultima oară? Pe vapor nu luase nimic aseară, doar o cafea şi o bere; era mort de foame. Asta era. Va găsi cel mai bun restaurant din oraş şi va cina în stil mare – singur.

***

Taftaua roşie fâşâia plăcut, când Xara mergea prin galerie, spre scară, şi ea zâmbi. Se simţea la

fel ca atunci când, copil fiind, mama ei o îmbrăcase cu o rochiţă frumoasă vaporoasă. Legându-i la spate funda roz de satin şi întorcând-o cu faţa să se uite la ea, mama îi spusese cu un zâmbet: „Ce drăguţă eşti, Xara” – şi până în ziua de azi îşi putea aminti că se simţise drăguţă. Ei bine, în seara asta se simţea din nou drăguţă şi ea îşi ridică bărbia, dând mersului ei o languroziţate provocatoare.

Arată ca o creolă aristocrată în drum spre o întâlnire, se gândi Edouard d’Aureviile. Norocos bărbat, îşi spuse invidios, când ea se îndreptă spre uşă. Desigur, cu oricine s-ar fi întâlnit, acela era un bărbat.

Asta e o aventură, îşi zise ea aşteptând un taxi. Cubanezele bine educate nu se duc singure la restaurante, ci merg cu taţii, fraţii sau verii lor, sau cu soţii; mai avea timp să se întoarcă, îi şopti, plină de îndoială, o voce interioară. Ai putea lua o cină liniştită, în sufrageria hotelului. În fond, *Velasquez* este un restaurant foarte elegant, nu poţi şti cu cine te întâlneşti acolo, gândeşte-te la bârfă.

— Nu, îşi spuse ferm. O voi face.

— Aţi spus ceva? întrebă Edouard, stând alături de ea.

— Ah, mă scuzaţi, nu era nimic, vorbeam singură.

Xara urcă în maşină.

— La *Velasquez*, spuse ea, întorcându-se să se uite la el prin fereastră. Privirile li se întâlniră un moment. Ochii lui erau oare cenuşii sau argintii? se întrebă ea, sprijinindu-se de spătar. Sau poate erau transparenţi ca sticla şi te puteai uita în sufletul lui – dacă erai destul de aproape? Oare pe cine întâlnea el în seara asta? Probabil vreo străină frumoasă, rece, blondă, vreo englezoaică, sau poate vreo americancă elegantă – oricine ar fi fost, era o femeie norocoasă.

Edouard visa şi el în legătură cu ochii aceia maronii, oblici. Îi zâmbise ea oare, sau fusese un

semizâmbet? Parfumul gardeniei pe care o purta ea în păr persista ameţitor. La *Velasquez*! spusese ea. El avusese de gând să se ducă la *Habanera*. Ezită doar o secundă:

— La *Velasquez*, îi spuse şoferului.

Restaurantul era mai liniştit decât se aşteptase Xara şi chiar dacă şeful de sală era surprins că o vede singură, nu arătă asta. O însoţi la masa ei, într-o nişă de lângă căminul spaniol ornamentat, ornat în seara aceasta cu flori, în loc de foc.

— *Señora*, spuse el, punându-i pe genunchi uriaşul şervet alb proaspăt şi prezentându-i lista. Doriţi să comandaţi ceva de băut?

— *Manzanilla*, spuse ea, cu un zâmbet – un vin de *Xeres* sec era potrivit, ea fiind atât de spaniolă în seara asta. Se uită în jur cu dezamăgire, nişa avea exact două mese, aşezate opus una faţă de cealaltă, şi dacă rotea puţin scaunul, putea să vadă partea principală a restaurantului, şi pe ceilalţi comeseni.

La naiba, se gândi ea, am vrut să văd oameni împreună, perechi căsătorite şi amanţi. Am vrut să le văd fericirea, să văd viaţa, chiar şi de la distanţă.

Sorbi cu tristeţe din băutura fină, aspră.

Edouard se uită în jur, prin restaurant. Ea nu era acolo; să fi făcut el o greşeală? Să fie ăsta un alt restaurant?

— *Señor*!

Şeful de sală îl conduse în nişă, lângă cămin. Erau doar două mese, iar fata cu rochia roşie şedea singură la cealaltă masă. Edouard o salută, politicos, din cap, când se aşeză pe scaun. Iubitul ei probabil că a întârziat; era clar că îl aştepta. Simţea din nou mirosul gardeniei.

Xara se uită la el pe sub gene – el era! Ah, îngrozitor! Va trebui să stea în faţa lui, în timp ce el va cina cu iubita lui. Mesele erau atât de apropiate, încât va putea auzi conversaţia lor cea mai intimă, le va vedea feţele când se vor uita unul

la altul, le va zări mâinile strânse pe sub masă. Sorbi cu nervozitate din *Manzanilla*.

Edouard studie lista, uitându-se peste marginea ei la doamna în roşu. Cine putea fi, oare? Şi ce fel de bărbat putea s-o facă să aştepte? Doar un prost! răspunse cu regret. Bărbatul ăsta trebuie să fie un prost, dacă pierde măcar un singur moment să fie cu ea. Umerii ei sunt ca smântâna, pe lângă rochia roşie ca o căpşună, iar părul negru-albăstrui străluceşte ca aripa unei mierle.

— Domnule, întrebă chelnerul.

— Peşte sabie – şi o sticlă de *Roederer Cristal*.

Noaptea asta va fi, probabil, o noapte lungă. Nu intenţionase să aibă o asemenea privelişte de primă mână a doamnei în roşu şi a iubitului ei. De ce mă gândesc, oare, că se întâlneşte cu un iubit? se întrebă el brusc. Ar putea fi soţul sau fratele ei. Nu, ştia că nu era aşa. Femeia asta s-a îmbrăcat pentru un iubit, taftaua ei roşie fâşâia a promisiune. Arăta ca o floare între petalele fustei, ca o gardenie.

Xara studie cu nervozitate faţa de masă. A comandat! N-ar face asta, dacă s-ar întâlni cu cineva, ci ar aştepta. S-ar putea, oare, să fie singur? De ce să nu-l invite să i se alăture? În fond, a venit în căutare de romantism. Dar cum să facă una ca asta? se întrebă ea, în panică. Nu pot face asta!

— *Señora*? Doriţi vin? Ea ridică ochii spre chelner.

— Vin? Se uită la frapiera cu sticla de şampanie de pe masa lui. Şampanie, te rog!

Poate asta îi va da curaj, voia ca ochii aceia argintii cenuşii să se uite într-ai ei.

Trebuie să fie singură, se gândi Edouard surprins. O femeie ca ea – să cineze singură? Dar de ce? Nu întreba de ce, prostule, îşi spuse în sinea lui, ea e aici singură, la fel eşti şi tu, invit-o să ţi se alăture. Există, oare, vreun soţ cubanez ascuns, gata să-l împuşte? Dar, la naiba, merită!

— Scuzaţi-mă, spuse el.

— Iertaţi-mă, spuse ea.

Ochii lor se întâlniră – ai ei maronii lucioşi, prelungi, acoperiţi de gene întoarse; ai lui la fel de transparenţi şi limpezi ca un lac de munte.

— Ah, inspiră ea, cum aţi căpătat cicatricea aceea groaznică?

Nu ştia de ce spusese asta, nu avusese de gând ci, pur şi simplu, îi scăpase. Ah, Doamne, ce-o să creadă despre ea acum?

— E o poveste lungă, spuse el cu un zâmbet, dar pe care aş fi încântat să v-o spun. Am intenţionat să vă întreb dacă aţi vrea să vă alăturaţi la masa mea – se pare că sunteţi singură în seara asta, iar eu sunt tot singur. Ştiu că nu ne cunoaştem, dar se pare că locuim în acelaşi hotel. E un fel de a face cunoştinţă, nu-i aşa?

— Dar am comandat amândoi şampanie, spuse ea prosteşte. O să avem acum două sticle.

Edouard făcu cei trei paşi până la masa ei, zâmbindu-i.

— Atunci, vă sugerez să le bem împreună, spuse luându-i mâna. Numele meu este Edouard d'Aureville.

— Eu sunt Xara… Xara O'Neil de Esteban, spuse dintr-o răsuflare.

Aşa să se întâmple oare – chiar aşa? Bărbatul visurilor tale vine la tine într-un restaurant şi îţi spune că numele lui este Edouard – ce nume frumos – şi beţi şampanie împreună şi flirtezi cu el până la sfârşitul serii, când ştii că vrea să facă dragoste cu tine?

— Da.

Îşi aminti că se uitase în oglindă mai devreme şi, gândindu-se că măcar dinţii ei erau frumoşi, râse.

Edouard se uită la ea cu încântare, aproape că putea simţi gustul gurii ei coralii sub a lui – era o gură de care te puteai ocupa, să stai aproape, să o atingi cu limba, să o muşti cu tandreţe. Era în mod clar o gură pe care ar fi dorit mult să o sărute.

— Spune-mi, zise el aşezându-se alături de ea, cum se poate să te numeşti O'Neil şi Esteban.

— O'Neil datorită tatălui meu de origine irlandeză – familia a venit în Cuba în urmă cu două sute de ani. Esteban a fost numele soţului meu.

— Al soţului?

Ochii lui păreau surprinşi.

— Soţul meu a murit, spuse ea încet. A fost ucis acum doi ani de bandiţi. Au incendiat ferma noastră. José avea cea mai bună plantaţie de tutun din insulă, Flor de Sevilla.

Ridică uşor din umeri şi volanele de tafta de pe umeri îi foşniră plăcut.

— Îmi pare rău, îi spuse Edouard.

— Au trecut doi ani. Se uită în ochii lui. E mult de atunci. Ea sorbi din şampanie. N-ar trebui să-ţi spun asta, continuă ea, dar azi am hotărât să-mi schimb viaţa. Am continuat să locuiesc la ţară, pe moşia fratelui meu şi, dintr-odată, n-am mai putut suporta. Am vrut să mă eliberez de tot. Am venit la Havana, mi-am cumpărat nişte rochii noi – mâna ei se aşează uşor pe volanele de la piept – şi am venit aici să cinez singură. Am vrut să mă oblig să intru din nou în lumea adevărată.

— Cât de norocos am fost că ai făcut asta, spuse Edouard. Am şi eu o confesiune de făcut. Te-am urmărit aici, de la hotel. Credeam că aveai întâlnire cu iubitul tău.

— Iubitul meu? zise ea, uluită. De ce te-ai gândit că am un iubit?

— Arătai ca o femeie pornită spre o aventură, spuse el cu un zâmbet, îmbrăcată în mătase roşie, cu flori în păr... o creolă cuceritoare.

— Şi tu, şopti ea. Mă gândeam că te întâlneşti cu vreo englezoaică rece, blondă... probabil vreo aristocrată îngheţată şi la fel de tentantă ca vinul rece într-o seară de vară.

El se uită în ochii ei lucioşi, iar ea îşi muşcă buzele cu nervozitate. Îşi pierduse suflul. Luă o

înghiţitură de şampanie.

— Xara O'Neil de Esteban, şopti Edouard, mi-e teamă că mă îndrăgostesc de tine.

Ea uită de restaurant, de chelneri, de chitare şi de zumzetul conversaţiei – el se îndrăgostea de ea! Oare şi ea îl privea la fel de dornică pe cât o privea el?

Edouard îşi lăsă capul în jos şi o sărută blând pe buze; avea gust de şampanie şi moliciune.

— Am ajuns deja prea departe, Xara, şopti el, nu e cale de întoarcere.

Ea ar fi vrut să-l mai sărute, ar fi vrut cu orice preţ să-l mai sărute. Într-adevăr, merseseră prea departe, ca să se mai întoarcă acum, dar ea n-ar fi trebuit să facă asta. Fetele binecrescute nu se comportă aşa, să se sărute cu cineva cu totul străin într-un restaurant. Dar ea era deja îndrăgostită de acest om cu totul străin.

Chelnerul îi întrerupse cu o tuse discretă, evitând cu grijă să se uite la ei, în timp ce servea mâncarea. În Cuba, se gândi el, se poate întâmpla orice..

— Nu te cunosc, spuse Xara. Nu ştiu nimic despre tine.

Brusc, simţi teribil nevoia să ştie totul despre el, unde se născuse, unde locuia, dar nu voia să afle că era căsătorit – să nu-mi spună aşa ceva, se rugă ea în gând, chiar dacă e adevărat, nu în seara asta.

Ea asculta, în timp ce el vorbea, sorbind din şampanie, fascinată de gura lui. Ea întinse mâna şi puse un deget pe ea, plimbându-şi-l uşor pe buza de jos. El îi apăsă degetul spre el, sărutându-l tandru. Ea întoarse capul, în timp ce tensiunea creştea între ei; era de parcă ar fi fost suspendaţi în timp şi spaţiu, doar ei doi.

Niciunul dintre ei n-avea chef să mănânce.

— Hai să plecăm. El îi luă, ferm, mâna. O să ne plimbăm.

Toată Havana era afară pe străzi, căutând o gură de aer în noaptea fierbinte fără vânt, înghesuindu-

se pe terasele luminate ale cafenelelor, unde cerşetorii se mutau de colo-colo, făcându-şi rondul. Fete drăguţe flirtau, în spatele evantaielor de dantelă, cu tineri îndrăzneţi, în haine de seară imaculate, stând la mese alături de familii, ai căror copii, în hainele cele mai înzorzonate, alergau râzând prin mulţime, iar fete tinere, mlădioase, cu feţe machiate abundent şi ochi negri fulgerători, se învârteau pe lângă cafenele, în căutare de clienţi. Mirosurile amestecate de flori şi fum de ţigară, de mâncăruri cu mirodenii şi parfum ameţitor, pluteau în aerul nopţii, plin de promisiuni şi excitant.

Edouard o luă de braţ, simţind răcoarea netedă a pielii ei sub mână. Nu m-am simţit aşa niciodată, până acum, se gândi el. Ea e un vis, o imagine ireală, în mătase roşie şi pantofi cu tocuri înalte – iar eu sunt îndrăgostit de ea.

În umbră, la colţul pieţei, se întoarseră instinctiv, înconjurându-se unul pe altul cu braţele, strângându-şi trupurile mai aproape, în timp ce se sărutau, un sărut nesfârşit, cercetător, adânc. Nu era cale de întoarcere.

Mână-n mână, tremurând, se plimbară pe străzile întunecate spre holul cu galerie de deasupra. Xara se sprijini de el, moale, în timp ce el răsucea cheia în broască. Uşa se închise în spatele lor şi ea era deja în braţele lui, pierdută din nou în sărutul lui. Nu voia să se mai oprească din acest sărut. El avea gust de vin. Ea se lipi mai aproape de el, iar mâinile lui alunecară pe spatele ei gol. Ea voia să atingă fiecare părticică din el cu trupul ei, să fie atât de aproape de acest bărbat, încât să-i poată vedea sufletul prin ochii lui transparenţi.

Ferestrele camerei erau deschise spre noaptea fierbinte, iar sunetul chitarelor din cafenele ajungea slab, prin întuneric, până la ei. Patul mare cu căpătâiul lui înalt, în stil spaniol, provenea, probabil, de la vreo mănăstire izolată, având sculpturi cu heruvimi şi îngeri înaripaţi, muţi şi

misterioşi sub tifonul alb, protector împotriva ţânţarilor. Desprinzându-şi gardenia, ea o puse, atentă, pe măsuţa de lângă pat şi îşi scutură părul liber ca o bucată de mătase neagră, lucitoare. El întinse mâna să atingă bogăţia aceea moale. Voia să-şi îngroape capul în părul acela parfumat. Umeri ei erau fragili sub mâinile lui, când îi alunecă rochia roşie de pe trup, lăsând-o să cadă ca o grămadă de petale la picioarele ei.

— Eşti frumoasă, Xara, şopti el, ridicând-o şi ducând-o la pat. Eşti perfectă.

Grămada de rochii de la Paris fură măturate cu nerăbdare de pe pat, şi ea rămase culcată sub cortul de tifon, iar el se gândi, în timp ce-şi scotea hainele, că arăta ca o pictură de Goya.

Se culcă alături de ea, tremurând de nevoia de a o avea. Pielea ei era ca un satin crem întins bine pe o structură de oase delicate. Se pierdeau unul în ochii celuilalt, ameţiţi de prima atingere pasionată, extatică, în timp ce mâinile lor se explorau reciproc, iar ei se sărutau pe ochi, pe gură şi pe gât, pe curbe şi moliciuni, promiţându-şi plăceri unul altuia, încântaţi de felul cum se simţeau unul pe celălalt, dorind tot mai mult şi mai mult. El îngenunche peste ea, subţire şi puternică, amânând acel moment final de unde nu mai exista întoarcere.

— Şi tu eşti perfect, Edouard, omul meu cu totul străin, şopti ea, întinzând mâna spre el. El o copleşi cu pasiune, strângându-i trupul lângă al lui, ridicând-o spre noi înălţimi de împlinire, iar transpiraţia lui se unea cu a ei, în noaptea cubaneză fierbinte, iar chitarele din piaţă însoţeau ca un acompaniament trupurile lor unite, acoperind dorinţele lor gemute, rugăminţile ei, exclamaţiile lor frivole.

Încă îmbrăţişaţi, el împinse părul ei mătăsos de pe gâtul umed ca să i-l sărute, îngropându-şi faţa în curba acestuia, mirosindu-i parfumul, liniştindu-i trupul care mai tremura încă sub mâinile lui.

— Te iubesc, Xara O'Neil de Esteban, spuse el. Suntem străini, pentru că ne-am întâlnit abia azi, dar ne-am căutat unul pe celălalt toată viaţa noastră. Te iubesc, ah, da, te iubesc!

Xara zâmbi, culcată acolo în semiîntuneric, cu un bărbat care o iubea. Viaţa era minunată. Uneori, aceasta avea nevoie doar de un impuls ca să înceapă să fie plină de lucruri minunate, ca de pildă, acest Edouard d'Aureville.

***

Edouard stătea culcat pe spate şi se uita spre tavan. Piciorul mătăsos al Xarei era încă aruncat peste el şi capul ei se odihnea pe umărul lui. Ea dormea, respirând adânc şi cu un aer atât de mulţumit pe faţa ei vulnerabilă, adormită, încât el îşi puse braţul protector în jurul ei. Cum ar putea să lase această femeie să plece? Era a lui, atât de complet, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Nu avea importanţă că se întâlniseră abia acum, el ştia cum arăta, cum gândea, ce simţea – felul în care îi răspunsese. Xara O'Neil de Esteban era femeia lui şi voia ca ea să fie soţia lui cât mai curând posibil. Nu va pleca din Cuba fără ea.

Ea se mişcă uşor în somn, iar el îi înlătură cu tandreţe părul negru albăstrui de pe faţa ei caldă. Va aştepta până când se va trezi şi apoi îi va cere să se mărite cu el. În orice caz, el nu-l va accepta pe „nu" drept răspuns.

Lumina pală a soarelui de dimineaţă devreme se filtra printre barele obloanelor, când ea se trezi şi el o sărută înainte de a fi deschis ochii.

— Căsătoreşte-te cu mine, murmură el lângă pleoapele ei închise. Mărită-te cu mine, azi. Acum. Te vreau chiar în minutul ăsta.

Ochii ei se deschiseră brusc, genele ei se întoarseră, gâdilându-i gura zâmbitoare. Ea îl sărută, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui.

— Eşti sigur că n-a fost de vină doar taftaua roşie şi noaptea cubaneză romantică? şopti ea.

— Acum e dimineaţă iar eu sunt foarte romantic şi te iubesc. Te rog să fii soţia mea, Xara O'Neil.

— Abia ne cunoaştem, spuse ea ezitând.

— Avem tot restul vieţii ca să descoperim ce ne lipseşte. Mărită-te cu mine, Xara, te rog!

— Când?

Gura ei trecu peste buzele lui, sărutându-i-le cu uşoare oftaturi.

— Azi.

Mâinile lui îi mângâiau ceafa.

— Nu pot azi. Trebuie să vorbesc mai întâi cu fratele meu, iar tu trebuie să-mi cunoşti familia.

Ea se apropie mai mult de el, cu piciorul ei lung înfăşurat în jurul lui, ancorându-l lângă trupul ei.

— Mâine atunci... săptămâna asta... El o sărută pe gât, mişcându-şi buzele în jos, mai departe, peste pieptul ei.

— Da, murmură ea fără suflu, ah, da, Edouard. Am să mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 13

New York! Amélie sări jos din pat şi alergă la fereastră să vadă dacă oraşul mai era încă acolo, în exteriorul hotelului *Waldorf*.

Fulgi moi cădeau dintr-un cer invizibil, învârtindu-se, aşezându-se tăcuţi pe pământ ca o pătură groasă, moale. Ochii ei se măriră, rotunzi de uimire. Zăpadă! Ningea cu adevărat! Veselă, se grăbi prin salon şi intră într-un dormitor întunecat, scuturând forma îngropată sub un munte de aşternuturi.

— Roberto, Roberto, scoală-te! Ninge.

— Ah... lasă-mă-n pace, Amélie, zise el şi se afundă mai mult în pături.

— Roberto! Trebuie să te scoli! Afară ninge.

— Amélie! Capul lui blond, somnoros, ieşi de sub pături. E abia ora şapte dimineaţa. Asta trebuie să fie o vacanţă... hai, lasă-mă.

— Dar, Roberto, nu-înţelegi? strigă ea cu exasperare. Eu n-am mai văzut zăpadă până acum.

El se înălţă încet, dându-şi părul deoparte şi căscând, ochii lui albaştri analizându-i faţa emoţionată.

— Ei, bine. Zâmbi. Am să mă scol.

— Grăbeşte-te, spuse ea, sărind pe pat, trebuie să te îmbraci imediat.

Ea apucă păturile şi începu să le tragă de pe el, dar el le ţinea alarmat.

— Nu face asta, Amélie, protestă el.

— Dar de ce nu? Îl privi surprinsă. Pieptul lui gol era bronzat contrastând cu cearceafurile albe. Nu porţi pijama? întrebă ea, bănuitoare.

— Nu port pijama. Nu-mi place.

— Ce prostie, spuse Amélie, trăgând de pături. Oricum, te-am văzut destul de des fără haine pe tine.

— Era altceva când eram doar copii, zise Roberto cu fermitate, dar eu am şaisprezece ani şi tu paisprezece şi e timpul să te comporţi ca o tânără doamnă.

Amélie se simţi zdrobită.

— Ah, Roberto, n-am crezut niciodată că tocmai tu o să-mi spui aşa ceva. Oricine altcineva, dar nu tu!

— Păi, e adevărat. Ea arăta atât de nefericită, încât el trebui să zâmbească. Cu toţii creştem, Amélie. Prietenele tale de la şcoală nu devin acum altfel?

— A, ele, spuse ea dispreţuitoare, ele nu se gândesc decât la rochii şi la băieţi.

— Păi, să vorbeşti despre rochii nu e o idee rea, spuse el, coborându-şi picioarele din pat şi înfăşurându-se cu cearceaful. Ai arăta mult mai bine în nişte rochii mai drăguţe.

Amélie se uită în jos la modelul complicat al covorului verde din hotel. Ea nici nu-şi închipuise vreodată că el ar fi gândit că nu arăta drăguţă; să arate frumos era o treabă pe care nici nu o luase în consideraţie măcar până acum. Era aşa cum era. Aspectul nu i se păruse important, oricum, nu atât de important ca să merite să-şi taie părul doar pentru că aşa ar fi fost mult mai uşor de îngrijit; părul îi crescuse din nou după întâmplarea nenorocită când ea singură şi-l tăiase aproape de tot. Cât privea ideea de a fi o tânără doamnă, Amélie oftă. Totul era atât de complicat în ultima vreme. Ea şi Roberto fuseseră mereu împreună – ea se băga în patul lui să se cuibărească lângă el, să-i şoptească secrete, când erau mici; ea purtase şorturile lui mari, albe, de pânză, prinse în talie cu una dintre curelele lui, îi împrumutase puloverele, înotase goală cu el în râu, la fermă – iar acum, el voia ca ea să fie o tânără doamnă! Aceasta ar fi presupus ca el să fie acum un tânăr bărbat, cu toate consecinţele ce decurg din asta. Se uită urât la el, cum stătea înfăşurat în cearceaf; ce ascundea el

acolo şi nu mai văzuse ea înainte? Şi ce importanţă avea, oricum? Ea sări de pe pat şi se îndreptă spre uşă.

— Mă duc să mă îmbrac şi pe urmă plec să văd zăpada, anunţă ea. Poţi să vii şi tu, dacă vrei.

El sesiză uşorul tremur din vocea ei.

— Bineînţeles că am să vin, spuse el. Vreau să fiu primul care arunc în tine un bulgăre de zăpadă.

— Un bulgăre de zăpadă? Amélie se opri cu mâna pe clanţa uşii. Un bulgăre, Roberto de Santos! Pun pariu că eu arunc prima!

Îi trebuiră exact două minute ca să-şi arunce hainele pe ea şi să-şi îndese părul sub noua ei căciuliţă de lână, pe care şi-o cumpărase ieri, când îi fusese atât de frig la urechi. Nu simţise niciodată un asemenea frig; te cuprindea, îngheţându-ţi oasele, până ce le simţea încordate şi chircite, iar vântul rece te zgâria pe obraji La Rio nu era niciodată aşa, dar nu aveau nici această minunată zăpadă. Se uită prin uşa întredeschisă la Isabelle. Mai dormea încă, iar capotul ei cu dantelă era împăturit frumos pe fotoliul de lângă pat. Camera mirosea dulce a parfum – ca florile, se gândi Amélie. Bunica mirosea întotdeauna ca florile de vară, oare asta voia să înţeleagă Roberto prin „să creşti”? Ar trebui ea oare să miroasă acum a flori în loc de săpun şi apă, ar trebui oare să aibă capoate dantelate şi mici papuci feminini, cu pompoane? Se uită în jos la picioarele care îi ieşeau, mari, de sub noul ei palton de iarnă, călduros. Cum puteau, oare, picioarele ei să arate vreodată mici şi frumoase? Ea înlătură ideea cu hotărâre. Unde era Roberto?

— Haide, spuse el, ieşind din cameră şi îndreptându-se spre uşă. Mă faci să te aştept.

— Ah, Roberto!

Ea alergă după el, furioasă, fugind pe coridor spre ascensor, aşteptând nerăbdătoare ca acesta să-şi facă drum în sus, la etajul şase, împingându-l pe Roberto deoparte, ca să poată ea să apese pe buton.

Grila de metal alunecă, închizându-i înăuntru când începu să coboare.

— Suntem ca nişte animale într-o cuşcă, prinse de proprietarul rău al circului. Ea râse.

Roberto îi zâmbi cu dragoste. Era într-adevăr o fetiţă. El se simţea mult mai în vârstă decât ea, mult, mult mai în vârstă.

Amélie ţâşni prin holul hotelului elegant, gol, cu excepţia unui funcţionar de la recepţie şi a unei perechi de hamali; se opri la marile uşi de sticlă, turnante, pentru a se uita la perspectiva de afară. Strada, în haina ei albă, avea o nouă luminozitate, iar clădirile cenuşii din faţă erau ascunse de un văl de fulgi mişcători.

— Aşteaptă, spuse Roberto, răsucind-o cu faţa spre el. Lasă-mă să-ţi aranjez fularul înainte de a ieşi acolo în frig.

Ea îşi ridică bărbia, urmărindu-i faţa în timp ce el îi lega fularul albastru de lână. Roberto era într-adevăr foarte frumos, cu păr atât de frumos, drept, blond, des, şi avea ochii albaştri, limpezi; puteai avea încredere în el în orice problemă. El îi aranjă bine fularul sub bărbie şi, cu un gest rapid, îi trase căciuliţa de lână peste ochi, apoi ieşi repede prin uşa turnantă ca să fie el primul afară, în zăpadă.

— Bestie, strigă Amélie, aruncându-se în uşă, după el, şi ieşind pe trotuar râzând, în timp ce alunecă pe zăpada neaşteptat de moale.

— Nu era de presupus să fie aspră? întrebă ea luând o mână de zăpadă şi frecându-şi-o de obraz. Era minunată, rece şi curată.

În noua linişte îmbrăcată în alb, chiar şi vocea ei suna curios de înăbuşită. Fifth Avenue era pustie; neobişnuita furtună de zăpadă de octombrie liniştise oraşul şi nu se auzea decât scârţâitul propriilor ei paşi, în timp ce umbla cu atenţie pe trotuar.

Bulgărele de zăpadă se izbi în umărul ei şi ea se întoarse să protesteze, aplecându-se, când un altul veni spre ea.

— Am să te prind eu, strigă ea, vocea ei izbindu-se de ziduri, în timp ce lua zăpada şi o aruncă spre Roberto.

— Aşteaptă, aşteaptă, strigă el, *pax*, Amélie. El ridică în sus două degete încrucişate. *Pax*, vino la mine! El îi luă mâna şi o duse în mijlocul străzii. Uită-te la strada asta, spuse el cu o voce neobişnuită. Fifth Avenue se întindea înaintea lor, albă, imaculată, fără urmă de picioare omeneşti sau de circulaţie.

— Parcă am fi primii oameni pe Lună, strigă Roberto.

Ţipând şi râzând, ei alergară mână-n mână, prin mijlocul bulevardului, un zig-zag de urme alunecoase marcând înaintarea lor aiurită.

— Stop, stop! protestă Amélie, când ajunseră în dreptul străzii Treizeci şi patru. Eu abandonez, tu nu?

— Încă nu... haide!

El o trase pe strada Treizeci şi patru, târând-o de mână, iar ea gâfâia prea tare ca să protesteze. Se opri, moale, aproape de magazinul *Macy*,

— Nu mai pot să alerg.

Ea se sprijini de sticla vitrinei, trăgând aer.

El îi zâmbi sarcastic.

— Ţi-ajunge, da? Fetele nu pot alerga cum trebuie, îşi mişcă întotdeauna braţele prea mult.

— Ah, Roberto, dacă aş mai fi avut putere, ţi-aş fi frecat faţa cu zăpadă.

— Să nu ameninţi niciodată atunci când eşti în dezavantaj, rânji el, ţinând deasupra capului ei o mână de zăpadă care se topea.

— Bine, bine, spuse Amélie râzând. Mă predau, dacă îmi cumperi o ceaşcă de ciocolată fierbinte şi o gogoaşă. Mor de foame.

Roberto se uită în vitrina lucitoare a lui *Macy*.

— Uite, Amélie, de ce nu porţi şi tu aşa ceva? El arătă spre o rochie de mătase roz, cu un guler mare, alb. Ai arăta cu adevărat drăguţă în asta – bineînţeles, dacă ţi-ai aranja părul cum trebuie.

Amélie o inspectă critic; era tot ce ura ea: mătase! Aşa că trebuia să fie atentă cu ea. Şi încă roz, pfui! Şi gulerul ăla caraghios! De ce trebuie să fie drăguţă, aşa deodată, doar pentru că avea paisprezece ani? Cu o privire neîncrezătoare spre rochia roz, traversă strada de mână cu Roberto spre cafeneaua de pe partea opusă. Ar arăta, oare, drăguţă în rochia aia? Şi de ce, oare, spusese el asta?

***

— Bună, strigă Isabelle când uşa apartamentului se închise. Unde aţi fost atât de devreme?

— Bunico! Amélie îşi scoase căciuliţa udă şi paltonul, lăsându-le grămadă pe podea. Cum te simţi astăzi?

— Mult mai bine, draga mea, mulţumesc. Isabelle îşi mişcă degetele cu satisfacţie. Două săptămâni de tratament evitaseră instalarea unei artrite, de care se temuse ea. Meritase călătoria la New York, doar ca să-şi înlăture temerile.

— Bunico, ninge! E minunat. Roberto şi cu mine ne-am bătut cu bulgări de zăpadă, am alergat prin mijlocul străzii, pe Fifth Avenue – se uită pe fereastră – se mai văd încă urmele noastre.

Obrajii lui Amélie erau încă roşii de frig, iar ochii ei limpezi străluceau de bucurie. Isabelle îi zâmbi.

— Prima ta zăpadă, Amélie... e un cadou neaşteptat, în octombrie.

— Bunico, vrei să mergi cu mine la cumpărături? întrebă ea, brusc. Vreau să-mi cumpăr nişte haine noi, câteva rochii şi alte lucruri, ştii tu – ceva, pentru că am crescut.

Isabelle puse jos cana cu ceai şi luă mâna nepoatei sale. Aşadar, micul băieţoi voia rochii de fată, nu-i aşa? Oare recunoştea şi ea că crescuse în cele din urmă?

— Bineînţeles că o să mergem, draga mea, promise ea, nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere.

***

De Courmont îşi controlă obosit ceasul. Trenul de la Chicago avea deja o oră întârziere, iar dacă mergea în ritmul ăsta, când vor ajunge la gara Grand Central, vor avea deja aproape două ore întârziere. Cine s-ar fi aşteptat la o furtună de zăpadă atât de timpuriu? Se sprijini de spătarul banchetei capitonate, încercând să se concentreze la documentele sale, dar cifrele îi jucau în faţa ochilor şi el le împinse deoparte cu un oftat, gândindu-se la întâlnirile care tocmai avuseseră loc cu producătorii de automobile din Chicago. Nu fuseseră întâlniri bune. Automobilele *De Courmont* coborau în cursa vânzărilor, pe măsură ce tot mai multe companii invadau piaţa. Maşinile lui erau prea „speciale”, îi spuseseră ei, prea exclusive şi scumpe pentru piaţă. Dacă voia să aibă vânzări mari, trebuia să facă ce făcuse Ford! Ei erau ca Citroën în Franţa, făceau maşini mici, ieftine, pentru cumpărători mărunţi şi nu prea bogaţi! Ei puneau muncitorul în micile lor cutiuţe negre, pe şosea, şi le numeau, automobile! Noul *De Courmont* era un obiect de o mare frumuseţe, cu linii lungi, netede, cu luciul adânc de o duzină de straturi de vopsea emailată, în roşu sau albastru regal, sau verde adânc, bogat. La acest automobil fiecare amănunt era lucrat perfect şi gândit cu grijă. Pielăria era comandată special la o singură tăbăcărie, care folosea doar piei fără defecte şi le prefera perfecte, moi ca untul; apoi, le vopsea în maroniu sau crem, sau bronz, ca să se potrivească perfect cu exteriorul lăcuit. Lemnăria era făcută dintr-un stejar rar, fără noduri, iar motorul era din piese măiestrite de creatori francezi şi italieni,

combinaţie care produsese cel mai bun instrument de precizie pentru a asigura viteza şi forţa.

Atunci, de ce naiba nu se vindeau, afurisitele? Întrebarea îl rodea. El ştia că erau cele mai bune de pe piaţă, iar oamenii cumpărau destule maşini scumpe, pe care le vedea pretutindeni: Rolls-Royce, Bugatti, Hispano-Suiza, Mercedes-Benz, Lagonda.

Scoase un oftat şi se uită din nou la ceas. Ah, Doamne, va mai dura încă vreo câteva ore, ştia asta. Dar avea, oare, vreo importanţă? Nu-l aştepta nimeni, nimeni pe care să fi dorit să-l vadă. N-avea motive să întârzie prin New York. Va încerca să găsească un vapor cât mai curând posibil, poate chiar mâine, sau poimâine, deşi, fără îndoială, că toată lumea hotărâse să plece acum, când se stricase vremea; nimeni nu voia să mai rămână şi să facă o traversare a oceanului pe o furtună de iarnă. Era teribil de frig în trenul ăsta. Gilles îşi frecă mâinile reci. Se va duce să vadă dacă putea găsi un whisky să se încălzească. Va fi bucuros să ajungă odată; cel puţin, la *Waldorf*, va fi confortabil.

***

Roberto le aştepta pe Amélie şi pe bunica, în camera de zi, dar ele nu se grăbeau deloc în seara asta, deşi el era gata de un veac.

— Haide, voi două, strigă el prin uşa închisă a camerei lui Amélie. Ţineţi minte că e ultima noastră seară la New York.

Urmau să se ducă să ia cina la *Delmonico* şi el aştepta cu nerăbdare. Va fi ceva cu care să se laude în faţa lui Diego, care se tot grozăvea că a fost la *madame* Susana şi alte de-astea. Se întreba cum o fi la *madame* Susana. Diego zicea că fetele erau minunate: nordice, mari, blonde, din Germania şi Suedia; fete cu pielea netedă şi ochi migdalaţi din Asia; fete cu ochi albaştri din Irlanda; frumoase şi

senzuale mulatre localnice. Roberto se cutremură gândindu-se la ele, întrebându-se din nou de unde avea Diego bani. Nu-i mărturisea niciodată. Diego nu-i spunea niciodată chiar totul, întotdeauna reţinea ceva, avea secrete.

Mătasea dă o senzaţie plăcută, se gândi Amélie, alunecând-o peste umeri şi netezind-o în jos. Nu-şi dăduse seama că o va simţi astfel, cumva răcoroasă şi moale. Cutele fustei se mişcau drăguţ, îşi prinse în jurul taliei cordonul cu micuţa cataramă şi se inspectă în oglindă. Nu încăpea îndoială că o făcea să arate ca o domnişoară, îi evidenţia micuţii sâni pe care ea încercase să pretindă că nu erau acolo, dar, cumva, acum, arătau frumos. Strângându-şi cordonul cu încă nişte găuri, se răsuci să se vadă la spate. Roberto avusese dreptate. Îi venea bine.

— Sunt gata, anunţă Amélie, intrând măreaţă în cameră, oprindu-se în faţa lui Roberto ca să-i permită s-o vadă în noua ipostază.

Roberto îşi retrase cu vinovăţie gândurile de la *madame* Susana şi de la coapsele albe. El se uită surprins la Amélie. Era atât de drăguţă, chiar frumoasă de-a binelea! Mătasea roz, luminoasă, cădea în cute moi, ascunzându-i subţirimea de fetiţă, făcând-o să arate mai rotundă şi mai vârstnică. Mâneci lungi, bufante, se terminau cu manşete strimte, albe ca şi gulerul lat ce înconjura decolteul în V; purta ciorapi roz pe picioarele încă prea subţiri şi sandale argintii, cu tocuri mici. Coama ei frumoasă de păr fusese periată şi iar periată, până când creţurile se suprapuseseră, iar ea îl legase la spate, pe ceafă, cu o fundă mare de catifea.

Amélie aştepta, îngrijorată, verdictul lui, gata în orice clipă, după cum gândea Isabelle, să alerge înapoi în cameră şi să se schimbe, dacă el ar fi spus un singur cuvânt critic.

Roberto scoase un fluierat grav, apreciativ.

— Nu e asta, oare, rochia pe care ţi-am arătat-o în vitrină la *Macy*?

Amélie îşi netezi cu nervozitate fusta.

— Da, recunoscu ea.

— Poţi avea întotdeauna încredere în gustul meu, Amélie, spuse Roberto, cu un zâmbet şmecher. Arăţi grozav! O să am la braţ în seara asta cele mai drăguţe femei din New York. *Delmonico*, atenţie, sosim!

***

Era şapte şi treizeci, când Gilles de Courmont intră, în cele din urmă, în *Waldorf* şi se duse direct la recepţia principală, să afle vapoarele care plecau în cursul săptămânii spre Franţa. Slavă Domnului, primul noroc pe care-l avea de când ajunsese aici! Exista un vas britanic de linie care pleca a doua zi la unsprezece dimineaţa. Nu era prea devreme. Se uită pe lista de nume, când semnă în registru – nu era nimeni cunoscut. Era singur la New York. Directorul, chemat în grabă de funcţionarul de la recepţie, se îngriji personal de distinsul oaspete şi Gilles îi reteză saluturile pline de efuziune. Aşteptă nervos ascensorul, care părea că se opreşte la fiecare etaj. Directorul se uită la el, cerându-şi parcă scuze, când primul ascensor se opri în faţa lor şi o femeie bine îmbrăcată, însoţită de un tânăr blond, frumos, ieşi zâmbind. Gilles intră în cabină şi uşile ornamentate se închiseră în spatele lui, cuprinzându-l brusc într-o singurătate copleşitoare. Se gândi la luxosul apartament care îl aştepta, gol.

***

Isabelle aşteptă în hol împreună cu Roberto, ca să coboare celălalt ascensor cu Amélie, care din nou îl ironiza pe Roberto.

Cine o fi oare bărbatul acela? Faţa lui îi era familiară, era cineva cunoscut, era sigură de asta, şi era francez. Trecuse atâta timp de când nu fusese

în Franţa, încât nici nu-şi mai putea aminti feţele propriilor ei prieteni, – cel puţin nu în amănunt; erau, pur şi simplu, o amintire ştearsă.

Uşile celui de-al doilea ascensor se deschiseră şi Amélie apăru, zâmbind fericită. Roberto o ajută să-şi pună capa, aranjându-i-o cu grijă pe umeri, în timp ce Amélie îşi netezi părul, şi aşa destul de netezit. Era o fată atât de strălucitoare, se gândi Isabelle; cam înaltă pentru vârsta ei, dar cu o graţie feciorelnică, de care nu era conştientă. Va fi o femeie frumoasă, ca mama ei, şi totuşi erau şi urme ale lui Charles în natura ei spontană, în atitudinea ei nonşalantă. Sărmanul Charles, nici măcar n-a aflat că avea această fiică drăguţă. Şi sărmana Léonie, care trăia, dar nu putea s-o mai vadă niciodată.

— Vino, bunico! exclamă Amélie, luând-o de braţ pe Isabelle. Iar visezi!

***

Transatlanticul *Normandie* avusese o traversare dificilă. Octombrie nu era renumită ca lună cu vreme bună în Atlantic, dar această călătorie fusese excepţional de furtunoasă, iar pasagerii prost dispuşi îşi petrecuseră cea mai mare parte a timpului în cabine. Maroc bătu la uşa camerei lui Léonie.

— Afară ninge, spuse el scuturându-şi fulgii topiţi de pe haină, când intră, dar am aflat că vom ajunge la New York mâine dimineaţă.

Léonie oftă uşurată; aveau deja o zi întârziere şi se va simţi mult mai bine cu picioarele pe uscat. Ea împinse într-o parte tava cu cina neconsumată şi se uită afară la noaptea furtunoasă.

— Cât de devreme dimineaţa?

— În jur de ora şase.

— Şase! Ah, Maroc! Se aruncă într-un fotoliu, pufnind. De ce am fost de acord să fac concertul ăsta?

Amândoi ştiau de ce. Era pentru acţiunea ei favorită de binefacere. El fusese uimit că ea o acceptase, deşi ştia că ea ar face orice pentru copii. Dar să călătoreşti tot drumul ăsta până la New York doar pentru un concert şi un bal de binefacere, însemna să ceri prea mult, mai ales când asta însemna să rupi din perioada de odihnă câştigată din greu.

Cererea venise în ultimul moment şi Léonie nu ezitase.

— Ai idee câţi bani pot aduna într-o seară femeile astea de societate? îl întrebă ea când el protestase. Pot strânge suficient pentru îngrijirea a sute de copii, sugari nou-născuţi, lăsaţi la uşă ca nişte pisicuţe nedorite, copii sărmani, flămânzi şi fără adăpost. Îşi desfăcuse larg braţele, uitându-se în jur la minunata ei casă; vechiul han, mereu lărgit, mereu frumos: Cum pot să stau aici, în tot confortul ăsta, când ştiu că aş putea face ceva ca să-i ajut pe copii? spusese ea.

Marele transatlantic se clătina pe valuri.

— Iar a început! Ea râse, când sunetul de sticlă spartă se auzi de sus şi Chocolat se repezi prin cameră, în braţele ei. Maroc, mai bine scoate un whisky şi cărţile de joc... şi mai găseşte nişte pasageri care se mai ţin pe picioare. O să fie iar una din nopţile alea lungi!

***

James Homer Alexander Jamieson III se relaxa în fotoliul lui roşu de piele, bucurându-se de băutura sa şi urmărind grupul de la masa de cărţi. Îi mai văzuse şi înainte pe unul sau pe doi dintre ei – erau printre puţinii care se arătaseră la cină în timpul acestei traversări – dar era prima oară când o vedea pe femeie şi îi plăcu ce vedea. Ea îşi suflecase mânecile bluzei simple de bumbac, aşa cum fac muncitorii, iar minunatul ei păr blond era periat bine spre spate, de pe faţa netedă, arogantă,

fără nicio concesie faţă de vanităţile feminine, sau poate una singură: funda copilărească, de catifea, pe care şi-o legase neglijent la gât. Îi plăcea părul ei care se răsucea în şuviţe rebele şi pe care, din când în când, le dădea deoparte cu o mână fină, fără inele; observase în mod deosebit lucrul acesta, niciun inel. Era liberă!

Ea lua foarte în serios acest joc de poker, jucând cu eleganţă şi fără teama de a pierde, sorbind whisky dintr-un pahar care era umplut mereu, punându-i mereu la încercare prin jocul ei viu şi, uneori, făcându-i să râdă cu vreun comentariu ironic.

Vaporul tot se mai clătina sub ei, de parcă încerca să se agaţe de ceva pe o suprafaţă alunecoasă, iar majoritatea pasagerilor nu se aventuraseră afară din cabinele lor. Camera de joc era liniştită şi în penumbră; nu era decât o lampă care lumina masa cu postav verde şi jucătorii, şi mai era un singur steward de serviciu, care curăţa scrumierele şi aducea băuturi proaspete. El se uită la ceas – era ora trei – peste câteva ore, vor fi la New York. În urmă cu câteva ore, nu s-ar fi bucurat, dar acum? Cum aş putea, se întrebă el, să o cunosc înainte de a debarca?

Léonie îşi aruncă pe masă cărţile, ridicându-şi braţele deasupra capului şi lăsându-şi scaunul pe spate, în timp ce îşi împinse înainte picioarele ei lungi.

— Domnilor, eu am terminat, spuse ea. Sunt obosită şi am băut prea mult whisky... şi v-am luat prea mulţi bani. Le zâmbi răutăcios. Ar fi trebuit să vă atrag atenţia că sunt specialistă.

Era adevărat, pokerul era o pasiune pentru ea; începuse să joace mai întâi ca să-i treacă orele interminabile din timpul călătoriilor cu trenul, învăţând de la muzicienii care mergeau cu ea în turneu, iar acum putea bate aproape pe oricine.

Îşi luă geanta şi se uită prin cameră. Maroc se dusese la culcare, cu ore în urmă. Doar un singur

bărbat mai şedea într-un colţ. Stătuse acolo cea mai mare parte a nopţii, uitându-se la ei – îi simţise privirea asupra ei şi se uitase şi ea o dată sau de două ori, dar nu putuse să-l vadă prea bine în semiîntuneric. Presupunea că era un pasager care nu putea nici el să doarmă pe acest vapor care se clătina şi prefera să-şi petreacă noaptea treaz, în loc să caute în zadar odihna. El se ridică, zâmbind.

— Te rog, nu pleca, spuse el.

Era înalt şi aspru, cu păr negru, frumos păr, moale şi ondulat, şi îl purta destul de-lung. O mustaţă plină se curba peste gura lui mare. Îi plăcea clar gura lui, buzele îi erau ferme, iar colţurile erau uşor ridicate, făcându-l să arate gata să zâmbească. Îi plăcea şi restul. Felul în care haina lui bine croită i se potrivea pe umerii laţi şi felul cum arăta trupul lui, musculos şi tare – şi bine făcut. Era clar un american. Şi era probabil cu vreo zece ani mai tânăr decât ea.

— E foarte târziu, domnule...

— Jamieson – James Homer Alexander Jamieson, al treilea – Jim.

Léonie râse.

— Mama dumitale aştepta probabil mult de la dumneata... Homer şi Alexander! Sper că nu ai dezamăgit-o.

— Am încercat, dar ştii şi dumneata cum sunt mamele.

Ştiu oare? se întrebă ea, ştiu eu cum sunt mamele? Brusc, se simţi foarte obosită. Prea obosită pentru o conversaţie ca aceasta.

— Îmi pare rău, domnule Jamieson, dar e târziu, aş vrea să mă odihnesc puţin, înainte de a ajunge la New York. Noapte bună.

Ea o porni spre uşă, dar el veni după ea, vorbind repede, în timp ce străbăteau coridoarele goale.

— Cum de nu te-am văzut până acum? Am fost pe vapor peste o săptămână şi totuşi nu ne-am întâlnit. Nici nu-ţi cunosc numele.

Léonie se opri la uşa cabinei ei. Nu ştia cine este ea? Putea fi oare adevărat? Îşi aminti de bluza cu mânecile suflecate, de părul legat la spate cu o panglică şi de faţa ei nemachiată. Bineînţeles că nu arăta ca „Léonie” – era doar ea însăşi.

— Sunt domnişoară, replică ea. Domnişoara Bahri. Noapte bună, domnule Jamieson.

Cu un ultim zâmbet, ea închise uşa, îşi scoase pantofii, îşi descheie bluza şi o aruncă pe podeaua care se clătina în continuare, alături de fustă, îşi scoase ciorapii şi îi lăsă în urma ei, în timp ce se îndrepta spre pat; se strecură goală în aşternut. Oboseala o răzbi; nimic, nici alunecarea legănată a vaporului nu o mai putea ţine trează încă un moment. Faţa lui Jim Jamieson, cu gura lui simpatică, fu ultimul lucru la care se gândi înainte de a adormi. Acea gură frumoasă care se ridica la colţuri de parcă era gata să zâmbească.

***

Maroc îşi scoase paltonul, bucuros să se afle în sfârşit la căldură, în hotelul *Waldorf*. La debarcader fusese frig, deşi trecuseră destul de repede pe la imigrare şi vamă. Avusese dificultăţi să o trezească pe Léonie dar, în cele din urmă, ea se dăduse jos din pat şi se băgase în haina caldă, ascunzându-şi oboseala sub o pălărie cu boruri mari şi un uşor machiaj pe obrajii palizi. Se ghemuise nefericită în blana ei, reuşind să zâmbească atunci când era necesar, deşi tot ce dorea de fapt era să se urce din nou în pat. Trebuia să doarmă, avea de dat un spectacol în seara asta. Blestemă vremea care făcuse să întârzie vaporul şi îi lăsase atât de puţin timp.

— Am să le spun să trimită sus nişte ceai fierbinte cu lămâie pentru gâtul tău, spuse Maroc, apoi te odihneşti până diseară. Am să mă ocup eu de toate.

Directorul de la *Waldorf* o considera pe Léonie printre puţinii oaspeţi pentru care merita să se scoale atât de devreme dimineaţa, ca să-i întâmpine. Îi arătă apartamentul, cu un gest elegant, deschizând uşi şi aprinzând lumini. Focurile străluceau în căminele de marmură şi pe fiecare masă erau flori. Léonie îi mulţumi şi se prăbuşi pe canapea, aruncându-şi pantofii când uşa se închise în urma lui.

— Julie, strigă ea la camerista ei. Eu mă bag direct în pat şi nu vreau să fiu deranjată până la ora cinci.

***

Maroc luă grămada de plicuri şi mesaje de la recepţie şi le răsfoi repede. Erau lucrurile obişnuite, o notă despre repetiţie – ora cinci – mai devreme decât se aşteptase. Voiau să pună la punct luminile. Pianistul va fi acolo la ora două ca să se asigure că pianul *Steinway* era în regulă. Ce ar dori doamna să aibă în cabina ei – şampanie, vin, whisky, mâncare? Va avea nevoie de serviciile unei cabiniere în plus? Era şi o notă încântătoare de la doamna Van Wyk, preşedinta Trustului Caselor de Binefacere, care îi ura lui Léonie bun venit la New York, oferindu-i orice ajutor de care avea nevoie. O alta era de la doamna Austin, care organizase balul, vânzând bilete cu două sute de dolari şi care scria că ar fi putut vinde de două ori mai multe. Strângerea de fonduri era deja un succes şi aceasta fără donaţiile care urmau să fie solicitate de la oaspeţii bogaţi, mai târziu, în aceeaşi seară.

El luă tocul să semneze în registru. Un scris aspru, fără floricele, negru, îi sări în ochi: „*Ducele de Courmont*”. Monsieur era aici? Împinse furios registrul. De unde dracu ştiuse că Léonie va fi aici? Stai puţin, oare ştia? Monsieur venea adesea în America, pentru afaceri.

— Ducele de Courmont! îi spuse el ca din întâmplare funcţionarului de la recepţie. Văd că a venit ieri. Stă mai mult timp?

Funcţionarul controlă lista.

— Nu, domnule. Stă aici doar o noapte. Pleacă spre Franţa în dimineaţa asta.

Maroc scoase un oftat de uşurare. Slavă Domnului, asta însemna că nu ştia. Şi n-o să-i spună lui Léonie că Monsieur se afla aici, în acelaşi hotel. Nu era cazul să o necăjească inutil.

— Scuzaţi-mă, domnule, îi întrerupse gândurile funcţionarul. Aţi uitat să semnaţi în registru.

El împinse registrul spre Maroc, cerându-şi scuze când câteva pagini se întoarseră.

Registrul nu era deschis la pagina corespunzătoare şi Maroc se opri, cu tocul în mână, când ochiul lui remarcă scrisul înflorat al unui nume franţuzesc. „*D'Aureville... contesa Isabelle d'Aureville*, *domnişoara A. D'Aureville şi domnul R. Castelo de Santos*".

Numele explodară în capul lui ca nişte rachete, reverberând în valuri de şoc. Să fie oare adevărat? Probabil că sunt aceiaşi: nu pot exista două Isabelle d'Aureville! Dar atunci cine e A. D'Aureville? Se uită din nou la scrisul clar. Asta trebuie să fie Amélie.

Întreaga implicaţie a situaţiei îl izbi brusc. Cumva, ştiuse dintotdeauna că aşa se va întâmpla. Ani de zile va merge, vor fi atenţi, nu vor lua legătura cu familia d'Aureville, neîncercând nici măcar să afle unde se afla Amélie, parând fiecare mişcare de spionaj a lui Monsieur. Apoi, într-o bună zi, va apărea coincidenţa care va declanşa suita de evenimente de care s-au temut întotdeauna.

Ce trebuia oare să facă el? Se întoarse spre funcţionarul de la recepţie.

— Când pleacă familia d'Aureville?

Funcţionarul se uită la el cu surprindere. Poate era de vină călătoria dificilă cu vaporul, dar

oaspetele acesta se comporta neobişnuit.

— Contesa d'Aureville pleacă în dimineaţa asta, domnule. Se uită la ceasul din perete. De fapt, în vreo cincisprezece minute. Vor să prindă un tren, devreme, spre Florida.

Maroc ezită. Decizia era groaznică.

— Ah, Léonie, murmură el, ai să mă ierţi vreodată pentru asta?

Funcţionarul de la recepţie se uită la el, alarmat.

— S-a întâmplat ceva rău, domnule? Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu. Mulţumesc.

Maroc se uită neliniştit prin hol. Nu era nimeni, cu excepţia unor oameni care făceau curăţenie şi a unor hamali. Desigur, era încă foarte devreme, abia ora şapte. Amélie va fi, cu siguranţă, plecată din hotel, înainte ca Monsieur să coboare. Şi, cu puţin noroc, Monsieur va pleca şi el, fără să ştie că Léonie era acolo. Doamne, simţea nevoia să bea o cafea, simţea frigul şi în oase, dar trebuia să aştepte. Trebuia să o vadă pe Amélie. Era cel mai mic lucru pe care-l putea face pentru Léonie. Luă loc în hol, pe jumătate ascuns de o coloană, dar cu o vizibilitate bună spre uşi.

Nu trebui să aştepte mult şi îi recunoscu imediat. Bunica, tânărul şi fata. Erau amândoi blonzi şi aproape de aceeaşi înălţime – fata era înaltă pentru vârsta ei. Isabelle îi grăbi prin hol spre uşile mari şi Amélie se învârti de două ori, râzând, înainte de a ţâşni afară în stradă.

Maroc expiră, nu-şi dăduse seama că-şi ţinuse respiraţia. Aceasta era copila pe care o dusese în siguranţă de la Menton, sugarul care dormise în braţele lui? Amélie arăta *exact* ca Léonie când o cunoscuse el prima oară, o fată tânără, cu o faţă frumoasă, inocentă, încă prea slăbuţă, dar cu promisiuni de frumuseţe. Şi cu acea calitate specială, magică, a mamei ei.

Merse încet prin hol spre ascensor. Ştia că ar trebui să se simtă uşurat că trecuse pericolul, dar se

simţea doar trist.

***

Valizele elegante *Vuitton* ale lui Léonie aşteptau în faţa hotelului ca să fie duse înăuntru, iar hamalul se grăbi să vină cu un cărucior. Amélie şi Roberto se uitară curioşi la ele.

— Uită-te, Roberto, spuse Amélie. Închipuieşte-ţi, să ai atâtea bagaje – sunt suficiente pentru şase persoane şi totuşi au aceeaşi monogramă.

Trecu un deget curios pe iniţialele de aur cu blazon, de pe fiecare valiză.

— L.B., zise ea. Mă întreb, ce nume reprezintă? Trebuie să fie o persoană foarte importantă, ca să aibă nevoie de atâtea bagaje.

— De unde ştii că aparţin unei femei? întrebă Roberto.

Amélie se uită la el, batjocoritoare.

— Care bărbat ar avea şaisprezece valize asortate, prostule?

Ei îl urmăriră pe hamalul care manevra muntele de bagaje pe cărucior.

— Sunt ale lui Léonie, spuse hamalul irlandez cu un zâmbet. Întotdeauna stă aici – şi are întotdeauna bagaje, cât pentru şase persoane. De obicei, sunt mai multe decât azi.

— Cine-i Léonie? întrebă Roberto curios.

— Nu ştiţi cine-i Léonie? Unde trăiţi? Pe Lună? întrebă hamalul neîncrezător. E cântăreaţa aia, vedeta, asta e! Cea mai frumoasă femeie din lume!

— Închipuieşte-ţi, spuse Amélie cu o voce uimită, închipuieşte-ţi, Roberto, e cea mai frumoasă femeie din lume!

— Hm, nu cred, sunt o grămadă de femei frumoase.

— Da, dar totuşi... ce frumos e să se spună aşa despre tine, oftă Amélie. Léonie – cântăreaţa-vedetă, cea mai frumoasă femeie din lume.

Numele mamei mele era Léonie, îi spuse ea hamalului.

— Ei, sunt sigur că şi ea era drăguţă. Dacă mă uit bine, semeni mult cu ea.

El se uită la ea, brusc surprins. Era doar o fetiţă, dar avea ceva deosebit.

— Ai auzit asta? îi spuse ea triumfătoare lui Roberto. El zice că semăn mult cu cea mai frumoasă femeie!

— Ar trebui să te vadă într-un şort vechi, larg, cu picioarele tale slabe şi mari! o tachină Roberto, ferindu-se când ea îi trase un picior.

— Veniţi încoace, voi doi, îi strigă Isabelle. Bagajul e încărcat. Să mergem, altfel o să întârziem.

***

Maroc îşi petrecu dimineaţa măsurând neliniştit apartamentul său, consumând mari cantităţi de cafea şi îngrijorându-se în legătură cu De Courmont. Minutele treceau şi, la zece şi jumătate, se duse înapoi jos în hol, unde cumpără un ziar şi merse, ca din întâmplare, la biroul portarului. El zâmbi, arătând spre titlurile care vorbeau despre furtuna de ieri.

— Am avut ghinion că ne-a prins furtuna asta.

— Într-adevăr ghinion, domnule, spuse politicos funcţionarul.

— Cred că un prieten al meu pleacă cu vaporul: Ducele de Courmont.

— Da, domnule. A reţinut locul în ultimul moment şi a avut noroc că a găsit o cabină; pun pariu că unii au anulat călătoria, cu vasul *Împărăteasa*, care pleacă la unsprezece, temându-se de vremea proastă.

Maroc împături frumos ziarul şi îl puse sub braţ. Uşurarea era atât de intensă, încât se simţi slăbit. Era în regulă, Monsieur nu ştia.

Traversă spre locul hamalului, în stânga holului, dându-i un bacşiş omului care aştepta şi îl întrebă într-o doară:

— Ducele de Courmont a plecat deja?

— A, da, domnule, spuse hamalul. În urmă cu mai bine de o oră.

— Ştii unde s-a dus?

— A luat un taxi spre debarcaderul din West Street.

Asta era deci. Plecase. Şi Amélie plecase. Léonie nu-l va vedea pe niciunul dintre ei. Ridicându-şi umerii sub palton, ieşi în strada îngheţată, ridicându-şi gulerul împotriva vântului. Se hotărî să nu-i spună lui Léonie, înainte de concertul din seara asta.

***

Jim Jamieson nu era un bărbat care să renunţe în faţa unei sarcini grele. Căutase aur în Munţii Stâncoşi, lucrase în minele de argint din California şi făcuse avere din afacerile cu petrol în Texas. Trăise viaţa aspră, dură, a oraşelor de frontieră şi acum, la douăzeci şi şase de ani, era şeful propriei sale companii de construcţii şi terenuri, cu sediul în San Francisco.

Domnişoara Bahri era greu de contactat, dar el va reuşi. Se afla la *Waldorf*, dar nu primea niciun telefon şi nu accepta să vadă pe nimeni. Umblase prin holul hotelului toată după-amiaza şi, în cele din urmă, o zări, înfăşurată într-o amplă haină de vulpe şi pe jumătate ascunsă sub o uriaşă pălărie, în timp ce se grăbea prin hol, spre o maşină care o aştepta. Era însoţită de un bărbat mărunt, brunet – îl văzuse pe vapor – dar nu-i văzuse niciodată împreună.

El luă un taxi spre apartamentul său din Gramercy Park, unde îşi împachetă în grabă câteva lucruri, se întoarse la *Waldorf* şi îşi luă o cameră. Apoi se duse jos, să aştepte. Trecură câteva ore.

Luă cina. Mai aşteptă. Se uită la ceasul mare, aurit, de pe perete; era aproape ora două noaptea şi nu o zărise. Oftă. Va mai încerca şi mâine. Cu siguranţă că nu va renunţa.

***

Maroc se uită la Léonie, în timp ce şedea alături de el, în limuzină. Era trecut de ora două noaptea, şi ea era vizibil extenuată. În afara superbei ei apariţii pe scenă, fusese minunată la balul ce a urmat. Ea zâmbise, vorbise, dansase; i-a sărutat pe bărbaţii care dăduseră cele mai mari cecuri; dăduse premii şi felicitări şi ţinuse şi un discurs – totul fără niciun semn că ar fi fost plictisită sau obosită.

Muncise din greu pentru acei copii. El se întrebă când ar trebui să-i spună. Cât timp mai putea să amâne?

— A fost într-adevăr bine, Maroc? întrebă ea cu ochii închişi. Ea îi punea întotdeauna aceeaşi întrebare; încă mai avea nevoie de asigurarea lui, deşi aplauzele trebuie să-i fi dat răspunsul.

— Mai mult decât bine, răspunse el, ţinându-i mâna. O să faci mulţi copii fericiţi datorită serii acesteia.

— Sper că da, spuse ea obosită, când maşina opri în faţa hotelului. Holul mare, cu scara largă şi coloanele de marmură, era foarte liniştit şi ei aşteptară ascensorul în tăcere.

— Léonie, spuse el în cele din urmă, trebuie să-ţi vorbesc.

— Nu se poate mâine?

Tot ce avea în minte era imaginea patului frumos, moale şi alb, cu Chocolat ghemuită pe pernă, torcând.

El ezită. Era atât de obosită.

— Ba da, spuse simplu.

Capitolul 14

Holul hotelului *Waldorf* nu era locul unde ar fi vrut să-şi petreacă restul vieţii, se gândi Jim Jamieson când încercă din nou să o obţină pe domnişoara Bahri la telefon. Din nou i s-a spus că ea nu acceptă niciun fel de convorbiri. El închise telefonul, dezamăgit. Ce naiba se petrecea? Trecuseră trei zile şi ea nu părăsise apartamentul. I se trimiteau flori, dar ea nu primise nicio vizită. De la cine erau florile, se întreba el? Oare să fie bolnavă? Nu fusese chemat niciun doctor, ştia sigur. Dar de ce o fi venit la New York, dacă îşi petrece vremea într-un apartament de hotel?

Intră în salonul principal şi se aşeză la un birou, scriind repede ceva pe o foaie de hârtie. Semnă cu fermitate, traversă din nou holul şi merse pe coridor până la florărie, unde alese un singur trandafir perfect, de culoarea piersicii, cu coada scurtă şi plin, care tocmai începea să se desfacă – nu voia trandafirii aceia cu cozi lungi, ascuţiţi şi roşii ca să-i trimită domnişoarei Bahri. Ea era o femeie a trandafirilor de vară, care cresc în grădini şi miros a soare şi a petale bătute de vânt.

Prea nerăbdător ca să aştepte un ascensor, urcă în fugă scara curbată, până la etajul patru, îl căută pe chelnerul care ducea comenzile în camere şi îl găsi în micuţa bucătărie din capătul coridorului. Cu câteva vorbe şi un bacşiş substanţial, îşi realiză ţelul.

— Tocmai trebuie să-i duc micul dejun, domnule, spuse bărbatul, cu un zâmbet. Am să pun asta chiar lângă farfuria ei.

Jim se uită la tavă – era doar un vas cu cafea, nişte suc şi pâine prăjită – nu era un mic dejun prea bogat.

— Domnişoara Bahri e cumva bolnavă?

— Nu, nu e bolnavă, domnule. Ea stă întotdeauna aici când e la New York şi, de obicei, e foarte vioaie, nu însă şi de data asta.

Jim plecă gânditor. Ce i s-o fi întâmplat rău? Fusese bine pe vapor; a fost probabil singura femeie de pe vas care nu a fost bolnavă. Ei, n-avea altceva de făcut decât să aştepte. Nu era uşor pentru un bărbat activ, dar dacă asta era singura cale, va aştepta.

***

Trandafirul e frumos, se gândi Léonie, luându-l şi ducându-l la obraz. Şi mirosea minunat, un parfum dulce, greu, care-i amintea de grădina de la han la începutul verii, verde, proaspătă şi umedă. Ah, dorea să se ducă acasă. Îşi terminase treaba. Abia aştepta sâmbăta, care nu venea destul de repede.

Văzu un bilet, împreună cu trandafirul, şi se uită la el indiferentă. Era de la Jim Jamieson, bărbatul de pe vapor – cel cu gura simpatică, zâmbitoare. „*James Homer Alexander*” semnase. Ce nume ridicol!

„*Am măsurat holul hotelului* Waldorf *timp de trei zile*, *dragă domnişoară Bahri*, citi ea *şi sunt în mare pericol de a fi arestat pentru vagabondaj*. *Poţi să te milostiveşti*, *te rog*, *şi să iei prânzul cu mine*? *Sau* c*eaiul*! *Sau cina*, *sau supeul*. *Floarea ce ţi-o ofer poate nu e atât de bogată ca altele pe care am văzut că le primeşti*, *dar te reprezintă mai bine*. *Te rog*, *spune da*! *Am să telefonez la prânz*, *după răspuns*”.

Se uită la trandafir, cu un zâmbet. El consideră că acesta o reprezintă. Da, trandafirul era o alegere perfectă, era genul ei, dar voia oare să-l vadă pe cel ce îl trimisese? Puse trandafirul deoparte, cu un oftat.

***

Chocolat torcea mulţumită în scobitura braţului lui Léonie, aproape ascunsă de blana lungă a mantoului ei amplu. În ascensor nu mai era decât un bărbat, iar Léonie dădu din cap, politicoasă, la salutul acestuia, ridicându-şi gulerul şi ascunzându-se sub borul pălăriei. Când ascensorul se opri, ea se grăbi la stânga, pe coridor, şi ieşi pe uşa laterală. Prima pală de aer rece îi tăie răsuflarea şi, aplecându-şi capul împotriva vântului, o strânse pe Chocolat mai aproape de ea. Făcuse o greşeală că ieşise, îşi zise ea, luptându-se să înainteze; era mult prea rece iar Chocolat nu putea merge pe jos pe vântul ăsta. În plus, pisicii nu-i plăcea pavajul de oraş, ci îi plăceau iarba şi grădinile şi plajele, la fel ca şi ei.

— Ce căutăm noi în oraşul ăsta friguros, Choc? şopti ea, luând-o pe o stradă laterală, ferită de bătaia vântului şi alergând înapoi spre hotel.

Uşile turnante se învârtiră în urma ei în timp ce ea traversă holul, îşi scoase pălăria şi îşi trecu mâna prin păr.

— Ştiam că, dacă voi aştepta destul de mult, voi avea noroc. Bună dimineaţa, domnişoară Bahri.

Vocea cu accent american era veselă şi nu putea fi confundată. Léonie se întoarse şi privi direct în ochii albaştri cu gene negre ai lui Jim Jamieson. Erau la fel de zâmbitori şi de veseli ca şi vocea lui, iar ea îşi simţi gura ridicându-i-se în sus, ca un răspuns. Avea ceva irezistibil, un farmec plin de încredere.

— Bună dimineaţa, domnule Jamieson. Şi, mulţumesc pentru trandafir.

— Întrebarea este, mi-ai fi mulţumit oare dacă nu te-aş fi oprit din drum? Mai era şi o scrisoare lângă trandafir. Îţi aminteşti?

Chiar şi insistenţa lui era de natură să-i insufle încredere.

— Îmi amintesc.

Ea apăsă butonul ascensorului.

El se mişcă, astfel încât să stea între ea şi ascensor.

— Nu-mi faci impresia unei femei care rămâne tăcută mult timp, zise el, aşa că am să spun ce am de spus, cât mai am şansa. Am vrut să te întâlnesc, de când te-am văzut jucând poker pe vapor. Am păzit holul acesta zile întregi. Sunt un bărbat foarte hotărât, domnişoară Bahri. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare. Prânzul? Ceaiul? Cina? Sunt gata chiar să-ţi plimb şi pisica.

Léonie îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Bine, bine, domnule Jamieson. De ce n-ai veni în apartamentul meu, la ceai? La ora cinci.

Jim îşi consultă ceasul.

— Dar, e abia douăsprezece şi jumătate. Am putea lua masa de prânz – şi apoi ceaiul. Nu-i poţi cere unui bărbat să aştepte atâtea ore!

Uşile se închiseră în urma ei şi ascensorul începu să urce.

Vocea ei pluti în jos, spre el, iar el se uită după cabina ce dispărea şi zâmbi.

— Ora cinci să fie!

***

— Fă-te comod, îi strigă Léonie din dormitor, vin într-un minut la dumneata.

Ea îşi analiză faţa în oglindă. Nu ştia dacă Jim Jamieson era aici ca s-o vadă pe „Léonie”, dar dacă da, atunci asta va căpăta. Îşi aplică îndemânatic creionul de pleoape, întinzând linia într-o umbră mai blândă, aplică puţin roşu pe obraz şi se pudră, în timp ce Julie îi peria părul într-o coamă netedă, aurie. Îşi puse pe frunte un cerc de aur şi se examină critic în oglindă. Da, e de ajuns. Era gata pentru domnul Jamieson. Îi trebuiseră exact zece minute ca să devină din nou, „Léonie”.

***

Jim se învârtea prin camera de zi. În ciuda decorului prea opulent, încărcat cu prea multe fotolii aurite, fragile, camera căpătase ceva din personalitatea lui Léonie. Fotografii în rame de argint erau răspândite pe mese, iar o mulţime de perne de mătase moarată, de o moliciune primăvăratică, colorate în verde sau roz, sau liliachiu, erau răspândite pe canapele şi fotolii. Un covor de blană moale era aşezat pe canapeaua mare din faţa căminului, iar Léonie scosese în hol obişnuitele aranjamente florale primite, umplând camera de zi doar cu plante verzi, în ghivece – ferigi şi mici copăcei graţioşi. Trandafirul lui Jim, aşezat într-un vas îngust de argint, îşi răspândea petalele pe covor. Grămezi de cărţi erau răspândite pe mese, pe scaune, pe podea, iar nişte partituri se aflau pe suportul pianului mare. O pereche de sandale aurii ale lui Léonie zăceau acolo unde le aruncase ea, iar Jim zâmbi, ridicându-le şi aşezându-le frumos.

El se uită de aproape la fotografii: o frumoasă cu păr negru, foarte spaniolă, cu un bărbat mai mărunt, cu ochelari, alături de ea; o alta, cu o pereche mai în vârstă, într-o grădină, în faţa unei vile albe, pătrate, pe un deal înconjurat de chiparoşi şi măslini. Nu era nicio fotografie a vreunui bărbat; e sigur că, dacă ar fi existat un bărbat în viaţa ei, ar fi umblat cu fotografia lui după ea.

Un tablou stătea sprijinit pe un suport auriu lângă fereastră, iar el se dădu un pas înapoi, să se uite mai atent la el; înfăţişa o fată goală, pe un pat răvăşit, o minunată pânză de lumină şi culoare; era senzuală, frumoasă.

— Ei? Îţi place?

Jim nu o auzise intrând şi se întoarse cu un zâmbet.

Ah, Doamne, ce prost fusese! Cum de nu şi-a dat oare seama cine era? Domnişoara Bahri, jucătoarea de poker de la miezul nopţii, în bluză cu

mâneci suflecate, cu părul zburlit şi ochii luminoşi, era faimoasa „Léonie”. Cum de fusese atât de nebun să n-o recunoască?

Léonie urmări expresia de uimire care îi trecu pe faţă. Uluirea lui era atât de vizibilă, încât ea râse. Ea fusese cea care greşise: Jim Jamieson dorise să o vadă pe domnişoara Bahri. Avea o anumită inocenţă. Nu era naivitate, ci o inocenţă adevărată şi sănătoasă.

— Îmi pare rău, spuse Jim zâmbind cu tristeţe, cred că sunt singurul bărbat american care nu te recunoaşte. O să mă ierţi?

Léonie se instală pe canapea în faţa focului, cu Chocolat ghemuită într-un colţ, lângă ea.

— Sunt flatată, îi spuse ea, şi sunt bucuroasă că ai recunoscut că în mine sunt două Léonie. Doar cei mai apropiaţi prieteni ai mei ştiu secretul acesta.

— Atunci, asta mă include oare în aceeaşi categorie?

Ochii de un albastru deschis ai lui Jim îi zâmbiră.

Privirea lui era intimă. Sau aşa simţea ea? Léonie se decise să ignore întrebarea lui.

— Îţi place tabloul?

— E minunat.

— L-am cunoscut pe artist – demult.

— Nu acum?

— Nu. Nu acum.

Este şi deştept, se gândi ea, a surprins toate nuanţele.

Chelnerul veni cu ceaiul – o servantă plină cu sandvişuri cu castraveţi şi somon, fără coajă, subţiri, şi cornuleţe prăjite pline cu unt, prăjituri calde cu gem de căpşuni şi smântână groasă, spumoasă, de pus pe deasupra şi o prăjitură neagră, umedă, de ciocolată. Léonie şi Jim se uitară încântaţi unul la altul, pe deasupra festinului. Focul trosnea în cămin iar dincolo de ferestrele înalte cerul rece începea să se întunece. Cumva,

servanta încărcată şi ceainicele de argint dădeau camerei de hotel un aer de intimitate domestică, de parcă ar fi fost o pereche de oameni căsătoriţi, aşezaţi la ceai într-o după-amiază friguroasă de iarnă. Doar că nu erau căsătoriţi, se gândi Léonie, deşi abia îl cunoscuse pe bărbat.

— Am sentimentul că ne-am cunoaşte de ani de zile, spuse Jim, luând un scaun subţire, auriu să se aşeze.

El începu să toarne ceaiul. Mâinile lui ferme, pătrate, păreau capabile să facă şi asemenea treburi mărunte, se gândi ea uitându-se la ele. Avea degete lungi, iar fire de păr negru, rare, îi făceau pielea mai mătăsoasă.

— Dar eu nu te cunosc, Jim Jamieson. Nu ştiu care parte a numelui dumitale eşti în realitate. Eşti Homer învăţatul? Sau Alexander, războinicul? Şi dacă nu, atunci cine-i Jim? Nu ştiu ce faci şi nici măcar unde locuieşti.

— Acum locuiesc în San Francisco, dar mă gândesc să mă mut.

— Zău? Unde?

El îi dădu o ceaşcă de ceai.

— La Paris.

Léonie râse.

— Eu credeam că în California locuiesc doar căutătorii de aur – bărbaţi sălbatici, acoperiţi cu praf de aur!

Ochii lor se întâlniră pe deasupra ceştilor.

— Totul depinde de ce anume cauţi, doamnă, spuse Jim cu un zâmbet caustic.

Ea simţi palpitaţia aceea caldă a unei reacţii. Îi plăcea. Îi plăcea gura lui frumoasă, zâmbitoare, ochii albaştri cu genele lungi, statura lui, umerii laţi care arătau destul de puternici ca să facă faţă oricărui dezastru, îi plăcea felul cum arăta trupul lui, ferm şi dur. Era o listă nesfârşită de lucruri care îi plăceau la el. Se întreba ce senzaţie îţi dădea oare acea mustaţă mătăsoasă, când te săruta?

Chocolat sări de pe canapea, întinzându-şi încet fiecare picior, înainte de a se îndrepta spre Jim, cu coada fluturând ca un steag. Sărind pe genunchiul lui, îşi puse labele pe pieptul lui şi se uită la faţa lui surprinsă, mirosindu-l curioasă. Satisfăcută, se ghemui în braţele lui, băgându-şi coada frumos în jurul labelor şi sprijinindu-şi capul pe genunchiul lui. Torcea încet.

— Ei, spuse Jim glumeţ, se pare că am fost acceptat de familie. Acum, tot ce trebuie să fac este să te conving şi pe dumneata.

— De ce anume să mă convingi?

— Am nişte planuri, zise el misterios.

Léonie îşi amestecă ceaiul, un zâmbet făcându-şi loc pe gura ei în ciuda impertinenţei lui. Ea se uită cum pune gem şi o grămadă de smântână pe o prăjitură.

— Mănâncă asta, comandă el. Ai nevoie de mai multă carne pe oase, Léonie Bahri. Ai nevoie de un bărbat care să aibă grijă de tine.

— Oare am nevoie? murmură ea, bucurându-se.

Jim avea calitatea de a-şi asuma o răspundere care era foarte atrăgătoare şi o făcea să se simtă ocrotită. O făcea să râdă. Muşcă bucuroasă din prăjitură, lingându-şi smântâna de pe buze.

Jim se aplecă în faţă, pe scaunul lui, şi o privi. Fiecare mişcare pe care o făcea ea era o încântare.

Chiar în timp ce mânca, limba ei rozalie, care trecea uşor peste buze, curba genelor ei lungi pe obraji când închidea ochii pe jumătate ca să savureze prăjitura cu cremă, mişcarea uşoară a părului ei care se răscula împotriva periatului, toate îl încântau. Este curios, se gândi el, ca o asemenea femeie de succes să pară atât de singură şi atât de vulnerabilă.

— Nu m-ai întrebat care sunt planurile mele, zise el brusc.

— Spune-mi, râse ea. Nu mai pot de nerăbdare.

Ochii aceia maronii, luminoşi se uitau direct la el.

— O să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine, spuse el, privind-o drept în ochi.

Léonie simţi cum îi bate tare inima. Acest străin plănuia să se căsătorească cu ea? Sau, mă rog, plănuia să-i ceară asta? O mai ceruse cineva în căsătorie? Rupert îi promisese să se însoare cu ea, iar Jacques ţinuse la ea suficient pentru aşa ceva, dar condiţiile i-au despărţit înainte de a fi ajuns la această etapă. Ceilalţi, toţi, au fost doar iubiţi. Şi Monsieur? Nu, Monsieur nu spusese niciodată asemenea vorbe, el nu o iubise cu adevărat niciodată. Edouard d'Aureville o iubise, simţise asta în seara aceea, lângă râu, când o sărutase. În acel sărut s-ar fi putut întrezări un viitor, dar nu era posibil. Trebuie să fie atentă cu Jim Jamieson; mergea prea departe, după părerea ei.

— Nu te îngrijora, spuse el, atingându-i fruntea încruntată. Nu vreau să te zăpăcesc. M-am gândit doar să-ţi spun că intenţiile mele sunt onorabile.

Fără să vrea, Léonie râse. Era foarte atrăgător.

— De ce nu am începe cu începutul? sugeră ea, relaxându-se din nou.

— O idee excelentă, zise el zâmbind. Lasă totul pe seama mea, Léonie.

***

Maroc fu uimit când Léonie anulă plecarea de sâmbătă.

— Dar de ce? întrebă el. Am crezut că arzi de nerăbdare să te întorci în Franţa.

— Dar mă simt mai bine acum... şi am o companie plăcută.

— Jamieson?

Léonie îi zâmbi.

— Jamieson.

— E o întrunire a epitropilor Castelului d'Aureville, pe douăzeci şi nouă, îi reaminti el.

Era prima dată că uitase. Epitropia Castelului d'Aureville era lucrul cel mai important din viaţa

ei. Totuşi, mai avea două săptămâni, încă două săptămâni cu domnul Jamieson.

***

Jim îi făcea curte cu o asiduitate foarte americană, trimiţându-i flori în fiecare dimineaţă, mereu aceiaşi trandafiri de culoarea piersicii, cu parfum generos, şi apărând în fiecare după-amiază ca să o ia la masă, într-un restaurant mai deosebit din oraş, sau în vreo expediţie pe coastă, ca să mănânce homar, moluşte şi mici scoici delicioase. Seara mergeau la spectacole şi beau şampanie, în timp ce el îi povestea fragmente din viaţa lui.

Jim era din Sawannah, Georgia. Un „american adevărat", după cum se caracterizase el, în timp ce se uita în jur, în restaurantul aglomerat.

— Nu ca yankeii ăştia.

— Dar, pentru francezi, toţi americanii sunt yankei, spuse Léonie simţind expresia lui pretins şocată.

El îi spuse că avea treizeci şi cinci de ani, dar ea ştia că minţea; nu putea avea mai mult de douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte, dar o emoţionase faptul că era destul de sensibil ca să se gândească la faptul că diferenţa de vârstă o putea deranja.

În fiecare seară, îi cerea să se mărite cu el. Şi, în fiecare seară, ea îl refuza. În fiecare seară o ruga să-l lase să vină să bea un ultim pahar la ea şi ea îl refuza.

Culcată singură în pat, ea se întreba de ce. Oare pentru că ea era mai în vârstă decât el? Dădu deoparte păturile şi coborî din pat, îşi scoase cămaşa de noapte şi se analiză în oglinda prelungă. La treizeci şi trei de ani, trupul ei era încă tare şi rotunjit şi îl privi cu satisfacţie, amintindu-şi acele dimineţi dure din studioul rece, când se forţase să înveţe dansul şi exersase. Majoritatea femeilor de vârsta ei aveau deja carnea lăsată, susţinută de corsete, se gândi ea trecându-şi mâinile peste trup.

Era bine să ai sâni care stăteau încă în sus şi un fund care era încă rotund şi tare.

Nu, nu vârsta ei o îngrijora, şi nici gândul că trupul ei o va trăda. Atunci, de ce nu? Au mai fost şi alţi iubiţi. Dar acesta era diferit. Jim nu era genul de bărbat care să joace un rol secundar în viaţa ei. El se ocupa de toate, ceea ce era plăcut, se gândi ea cu regret. Îi plăcea că avea grijă de ea; relaxarea în braţele lui ar putea fi tot o plăcere. Ea înlătură acest gând. Cu un bărbat ca Jim nu începeau compromisuri. El putea să vrea mai mult decât era ea pregătită să dea. Şi, oricum, nu putea să meargă treaba. El era american, locuia şi lucra în America. Ea trăia în Europa. Şi ea *trebuia* să lucreze. Copiii ei depindeau de ea.

Se urcă înapoi în pat. Castelul d'Aureville părea că înghite bani, iar investiţiile pe care le făcuse nu fuseseră prea reuşite. Se frământa în pat, îngrijorată. Viaţa era întotdeauna atât de plină de probleme! Faţa lui Jim, cu oase puternice, o urmări în visele ei tulburate. Era un bărbat pe care te puteai sprijini. Un bărbat de care o femeie putea depinde, dar ea nu avea acest drept. Destinul ei era altul.

***

Metoda lui Jim era directă şi fără compromis, dar avea un farmec sudic şi un umor de nestăvilit, care o făcea să râdă tot timpul.

— Léonie, vii cu mine în California? întrebă el într-o seară, când se întoarseră de la cină. O să-ţi placă San Francisco, e mai degrabă genul tău de oraş, decât New York-ul.

Léonie simţi o înţepătură de nelinişte.

— Dar când trebuie să pleci?

— Săptămâna viitoare. Îşi puse un deget sub bărbia ei, zâmbindu-i. Nu-mi spui că s-ar putea să-mi simţi lipsa?

Săptămâna viitoare, se gândi Léonie în panică. Săptămâna viitoare, el se va duce la San Francisco. Iar ea se va întoarce în Franţa.

— Poate că o să-ţi simt lipsa, recunoscu ea.

Ştia că aşa va fi.

— Atunci, vino cu mine.

Vocea lui era convingătoare şi se uita la ea aşteptând un răspuns. El credea cu adevărat că ea ar putea pleca împreună cu el. Viaţa lui Jim era atât de simplă, atât de necomplicată.

— Nu pot să plec cu tine, Jim. Ce-ar spune lumea? Ea observă cum se ridau ochii lui când râdea, şi el râdea mult. Viaţa cu Jim Jamieson ar fi fost atât de veselă!

— Cu siguranţă, nu mai mult decât spune acum. Aproape tot New-York-ul crede că suntem deja amanţi, ştii? În fond, ne petrecem atât de mult timp împreună – aproape că îmi vine şi mie să cred că suntem!

Léonie oftă.

— Voi, americanii, sunteţi întotdeauna atât de grăbiţi! El o înconjură cu braţul, rugător.

— Léonie, cel puţin invită-mă să bem un pahar, înainte de a mă goni, noaptea.

— Foarte bine, spuse ea, dându-i cheile în timp ce mergeau pe coridor. Dar numai un pahar.

Coniacul aştepta pe o masă, lângă foc, şi cărbunii mai aveau încă o strălucire roşie, caldă. Jim îşi turnă de băut, învârtindu-se prin cameră, mutând scaunele fine, aurite, din calea lui, iritat.

— Ah, jucăriile astea franţuzeşti, mormăi el, şi n-ai unde să te aşezi.

— Stai aici, lângă mine, îi sugeră ea, cuibărindu-se pe canapea.

El se aşeză cu grijă, alături de ea.

— Eşti sigură că n-o să se rupă? întrebă el cu o preocupare prefăcută.

Léonie oftă cu exasperare.

— Jim, nu te mai preface. Ştii perfect de bine că nu eşti bărbatul sălbatic din California. Eşti un

adevărat domn, bine educat, din Sud.

— Cred că sunt gata să-mi pierd bunele maniere din Sud, spuse el, alunecându-şi braţul în jurul umerilor ei.

Ochii lor se întâlniră şi Léonie se aplecă spre el. Ea îl sărută uşor pe gură. Trecură câteva secunde şi ea îşi retrase capul, iar privirile li se întâlniră. Apoi, el o îmbrăţişă, până când ea simţi că el îi explora gura, savurându-i dulceaţa, ca a căpşunilor din iunie. Părul ei mirosea la fel de bine ca iarba proaspăt tăiată; voia să-l prindă în mână, să învârtească în jurul lui şuviţele lungi, mătăsoase, să o lege de el pentru totdeauna cu propriul ei păr frumos.

Trebuia să fie doar un singur sărut, se gândi Léonie, plimbându-şi mâinile pe lungimea spatelui lui, simţindu-i muşchii încordaţi, în timp ce o ţinea aproape. Doar un singur sărut.

Jim le zâmbi ochilor ei maronii, surprinşi, când aruncă pe podea blana moale în faţa focului, şi apoi începu să o dezbrace, scoţându-i fiecare obiect de îmbrăcăminte de parcă ar fi dezvelit o statuie preţioasă dintr-o marmură de culoarea piersicii. Doar că pielea ei nu se simţea ca marmura, era caldă şi infinit de moale şi el voia doar să o ţină, goală, lângă el, pentru totdeauna.

Se simţea în siguranţă, aproape de trupul lui puternic. Era dur şi musculos, pielea lui era bronzată de soarele californian, netedă şi mătăsoasă sub mâinile ei care tremurau. Afectivitatea lui era tonică şi neinhibată. Îi acoperi trupul cu sărutări şi mângâieri, lingând-o, gustând-o, atingând-o.

— Deschide ochii, uită-te la mine, uită-te la mine! Îi ceru el, şi privirile li se uniră la fel de adânc ca şi trupurile, până ce chipul lui se contorsionă de pasiune şi ea ţipă triumfătoare.

Jim stătea culcat şi râdea, iar Léonie îi zâmbi, uluită.

— Dar de ce râzi? întrebă ea. Am făcut ceva caraghios?

— Râd, spuse el, pentru că sunt fericit. Oamenii sunt fericiţi, uneori, ştii?

Léonie râse şi ea.

— Eu am avut intenţia doar să te sărut, dar ăsta-i lucrul cel mai bun ce mi s-a întâmplat la New York. Trebuie să spun, adaugă ea, jenată, că voi, domnii din Sud, ştiţi ce faceţi!

El se răsuci.

— Asta-i o declaraţie romantică şi iată că eu sunt îndrăgostit nebuneşte de tine.

Avu brusc o amintire îngrozitoare a clipei când stătuse aşa culcată, cu Monsieur, dorind ca el să-i spună că o iubeşte, doar să-i spună – chiar dacă nu o credea cu adevărat. Alţi bărbaţi îi spuseseră că o iubesc, de atunci încoace, dar nu fuseseră la fel de importanţi. Jim însă era important. Făcuse dragoste cu ea la fel de pasionat ca şi Monsieur, dar era şi o nuanţă de tandreţe în mângâierile lui, o căldură în sărutările lui, care o făceau să dorească mai mult.

— Eşti cu adevărat îndrăgostit de mine, Jim?

— Bineînţeles că sunt. Nu ţi-am spus mai înainte asta?

— Da, bine, dar... ştii, am crezut că voiai doar să fii drăguţ.

El zâmbi.

— Nu te-am auzit însă pe tine spunându-mi că mă iubeşti. Ai folosit alte cuvinte, dar nu cred că ele insinuau asta.

Léonie se ridică, ţinându-şi genunchii la piept.

— Nu sunt sigură dacă pot s-o spun. Ah, nu ştii, dar nu pot să mă leg printr-o dragoste, implică prea mult. Sunt o femeie independentă şi, crede-mă, a fost nevoie de o luptă grea şi îndelungată ca să ajung aici. Vreau să-mi păstrez independenţa. Şi, în plus, mai am şi alte obligaţii.

— Am trecut toţi prin alte amoruri, prin alte vieţi, Léonie. Niciunul dintre noi n-a crescut fără vânătăi şi cicatrici. Oricum, e prea târziu, te-ai

legat deja de mine. O să te căsătoreşti cu mine, să nu greşeşti în privinţa asta.

— Mă tentează, adăugă ea, fără voia ei.!

— Bine. O prinse triumfător în braţe. Atunci, vino cu mine în California, ne căsătorim acolo. Ştiu un loc perfect în Mill Valley, o mică biserică din lemn de sequoia, o să-ţi placă.

— Jim, Jim, protestă ea când el o strânse tare în braţe, nu merge atât de repede, nu pot să mă ţin în pas cu tine. Ne-am întâlnit doar în urmă cu două săptămâni.

— Dar gândeşte-te, şopti el, sărutându-i urechea, bisericuţa aia mică din lemn de sequoia... ca o cabană din lemn.

Se gândi la ea – cu regret – în timp ce îl săruta.

***

Maroc încercase zile în şir să-şi adune curajul. Acum ştia că trebuia să-i spună, fie că avea sau nu curaj. Ar fi fost mai bine s-o facă acum, cât Jim Jamieson mai era pe aici, şi înainte de a pleca spre Franţa. Va avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea găsi.

— Nu eşti uşor de prins, zilele astea, spuse el, sprijinindu-se de poliţa căminului şi împingând buşteanul cu piciorul.

Acesta aruncă scântei şi scoase mici flăcări portocalii, iar el le privea cu fascinaţie.

— Ce este, Maroc? întrebă Léonie preocupată. Arăţi.. Ea ezită, căutând cuvântul. Nu era „bolnav”, nu arăta bolnav – „necăjit” era cuvântul cel mai potrivit pe care-l găsi. Şi nervos.

— Am ceva să-ţi spun, zise el grav, şi, după ce o fac, sper să ţii minte că tot ce am făcut a fost spre binele tău. Am făcut aşa cum am căzut de acord, cu ani în urmă, toţi cei implicaţi, că nu va exista niciun contact cu Amélie.

Ea se încordă, când el menţionă numele fiicei ei.

— Ce tot spui, Maroc? strigă ea. Ce-i cu Amélie?

— Amélie a fost aici, în acest hotel.

Léonie se uită la el crispată.

— Era cu doamna contesă d'Aureville. Plecau exact când am sosit noi. Din întâmplare, am văzut numele lor în registru. Am aşteptat. Le-am văzut.

— *Tu* ai văzut-o pe *Amélie*?

Vocea lui Léonie era subţire ca sticla, de parcă venea de la distanţă.

— Am văzut-o, Léonie. Am văzut-o pe fiica ta. Vorbele pe care Maroc le reţinuse atâta vreme se rostogoleau în graba unei mărturisiri. Îţi aminteşti cum arătai când ai venit prima oară pentru slujbă la *Serrat*, cu mâini şi picioare subţiri şi o masă de păr... arată exact cum arătai tu atunci, Léonie. *Exact ca tine*.

— De ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai lăsat să o văd?

Lui Léonie i se frângea din nou inima. Se rostogoli disperată pe canapea, lovind cu mâinile în perne, înăbuşindu-şi ţipetele în moliciunea lor.

— Léonie, n-am putut... n-am putut. Mai e ceva. Monsieur, era şi el aici, în hotel.

Îngheţată în tăcere, se uită fix la perna de mătase, modelul acesteia în zig-zag fiind ca un ecou al gândurilor ei frânte. O găsise oare Monsieur pe Amélie în cele din urmă? Ea întoarse încet faţa de la pernă, speriată de răspunsul la întrebarea nerostită.

— Nu! spuse Maroc. El nu ştie! A fost o coincidenţă, s-a întâmplat, pur şi simplu. Nimeni n-a ştiut, în afară de mine.

Faţa lui Léonie era atât de plină de disperare, încât el simţea nevoia să i-o ţină în mâini, să-i şteargă lacrimile, fardul pătat şi creionul de pleoape. Era atât de lipsită de apărare, ca o pisicuţă în curentul unui râu care curge repede. Nu putea să o lase să se scufunde, nu putea să o lase să fie înfrântă, acum.

— A fost o pură şansă, Léonie, jur. Amélie e în siguranţă.

— Eşti sigur, Maroc? Eşti absolut sigur?

— Sunt sigur, Léonie.

Începu să plângă din nou, de data asta molcom, lacrimile curgându-i neascunse pe obraji.

— Mai spune-mi o dată, Maroc, cum arăta?

— E drăguţă, Léonie... e o fată drăguţă. Înaltă şi foarte subţire, cu părul tău şi cu ochii tăi, exact.

— Ar, ar fi trebuit s-o văd... doar de data asta, gemu ea, aruncându-se din nou în perne.

— Nu ai dreptul, Léonie, murmură Maroc. Amélie îşi are viaţa ei acum, familia ei... s-a terminat, Léonie.

Ea se uită la el, uluită. Dar ştia că el avea dreptate. Se terminase.

***

— Ce naiba am făcut oare? spuse Jim cu glas tare, în timp ce măsura iar holul hotelului *Waldorf*. Au trecut deja trei zile de când Léonie n-a mai ieşit din camera ei. Nu răspundea la niciun telefon şi nu primea mesaje. Trebuia să plece mâine la San Francisco – trebuia neapărat să plece la San Francisco, mâine. Dar cum putea să plece şi să lase lucrurile în aer, aşa? Ce naiba se întâmpla? Se îndreptă spre telefon; va încerca din nou – încercase la fiecare jumătate de oră, în ultimele două zile!

Léonie se grăbi să intre pe uşa laterală a hotelului, strângând-o pe Chocolat în braţe. Trăgându-şi mai mult borul pălăriei peste faţa palidă, se îndreptă spre ascensor. Trebuise să o scoată afară pe sărmana Chocolat, căci drăguţa de ea stătuse în casă zile întregi, dar niciuna dintre ele nu s-a bucurat de plimbare. Dorea doar să vină sâmbăta, să poată pleca mai repede. De ce venea atât de greu ascensorul? Era curios, dar deodată simţi cum i se slăbesc picioarele şi i se învârteşte

capul; se sprijini, speriată, de un stâlp, strângând pisica în braţe.

— Léonie!

Se uită în sus, cu vinovăţie. Se uită la Jim, fără să poată vorbi.

— Te simţi bine?

Ea simţi îngrijorarea din glasul lui şi întoarse capul într-o parte.

— Ce se întâmplă, te simţi rău?

Spre groaza ei, simţi lacrimile alunecându-i pe obraji şi se îndepărtă. Nu putea plânge aici, în holul hotelului *Waldorf*.

El o apucă de braţ.

— Sprijină-te de mine, Léonie, spuse el ferm. Am eu grijă de tine.

Ea se sprijini de el, ascunzându-şi faţa în haina lui, neputând să-şi oprească lacrimile.

El o ajută să intre în ascensor.

— E-n regulă, să ştii! îi şopti el la ureche. Sunt aici, o să am grijă de tine. Am eu grijă de toate. Nu-ţi fie teamă, totul o să fie bine.

Ea se sprijini din nou de el, pe coridor, recunoscătoare pentru braţul lui care o susţinea pe după umeri. Ajunsă în apartamentul ei, o chemă pe Julie să o ajute să se dezbrace şi să o înfăşoare într-un capot călduros, în timp ce el chemă doctorul să vină să o vadă şi apoi sună la serviciul în cameră, ca să-i comande un prânz uşor.

Léonie se culcă pe pernele de moar, în faţa focului, şi îl privea cum se plimba tăcut prin cameră, aşteptând sosirea doctorului. Era atât de mare, atât de puternic – şi atât de hotărât. Arăta ca un bărbat pe care o femeie se putea baza. Trecuse mult de când niciun bărbat nu se mai îngrijise astfel de ea; de fapt, a avut oare vreun bărbat grijă de ea? Jim se asemăna mult cu Edouard d'Aureville. Edouard era un aventurier dur, dar un bărbat tandru. Şi sub această faţetă aspră, Jim era şi el un bărbat tandru. În timp ce doctorul o examina, Jim îi lăsă discret singuri. Doctorul

confirmă că singurul medicament de care avea nevoie era odihna şi mâncarea, iar apoi o urmări în timp ce ea sorbi puţină supă. Apoi, el o înfăşură cu o pătură, aranjând-o pe canapea ca să se odihnească.

— O să mă întorc mai târziu, spuse Jim sărutând-o uşor pe creştetul capului, iar tu trebuie să adormi.

Pentru prima oară, de zile în şir, adormi uşor, fără efort, netulburată de niciun vis.

***

Jim se întoarse la patru, cu un ceai. Stătea aplecat asupra ei, în timp ce ea mânca sandvişuri cu castraveţi. Era atât de diferit faţă de primul lor ceai, încât se simţi şi mai tristă.

— Am aşteptat trei zile jos în holul ăla şi când, în sfârşit, am dat de tine, văd că nu mai eşti aceeaşi femeie. Eşti palidă, sfârşită, obosită – nici chiar o traversare a Atlanticului pe furtună nu te-ar fi transformat aşa. Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut oare? Pot să pun pariu că lacrimile astea nu sunt doar de oboseală, dar, oricare ar fi motivul, Léonie Bahri, nu e cazul să dispari. Nu există nimic pe lumea asta care să nu se poată rezolva.

Cumva, când spunea asta, aproape că-l putea crede că e adevărat. Ea împinse farfuria deoparte, cu un oftat, şi el se uită la ea, controlând-o.

— E-n regulă, zise ea. Am mâncat trei. Acum pot să vorbesc?

— Te rog, vorbeşte, spune-mi ce se întâmplă, Léonie. Vreau să te ajut.

— Nimeni nu poate face nimic, iar eu nu pot să-ţi spun despre ce este vorba. Este ceva care durează de ani de zile şi nu există nicio soluţie. Dar tu m-ai ajutat. Se aplecă şi îi luă mâna. Doar prin prezenţa ta aici.

Ochii lui albaştri erau îngrijoraţi.

— Nu te pot obliga să-mi spui, Léonie, dar ţine minte, în caz că-ţi schimbi părerea, sunt capabil să împart o problemă cu tine.

Jim ezită. Cum putea să o lase aşa?

— Vino cu mine mâine, o îndemnă el, te rog, Léonie. O să vezi că lucrurile or să arate cu totul altfel, în alt loc. Te rog, vino.

— Nu pot, Jim.

Ochii lui albaştri erau atât de rugători şi, de data asta, faţa lui era serioasă. Dacă ar fi fost posibil! Dar acum, mai mult ca oricând, trebuia să se întoarcă în Franţa. Răspunderea ei era clară.

— Atunci, promite-mi că ai să aştepţi aici până mă întorc, săptămâna viitoare. Promite-mi.

Vocea lui era imperativă. Nu-i lăsa frâu liber.

— Am să văd, spuse ea evaziv.

El îşi puse braţele în jurul ei, ţinând-o aproape. Era o senzaţie atât de plăcută. Pieptul îi era puternic, braţele lui îi dădeau siguranţă.

— Atât nu e suficient, Léonie, promite-mi.

— Promit, spuse ea, ascultându-i bătăile inimii lângă obrazul ei.

***

Léonie reciti scrisoarea, înainte de a o împături, apoi o puse în plic şi o închise cu fermitate. Iată, o făcuse. Dacă nu o va expedia imediat, s-ar putea să se răzgândească. Se uită în jurul ei, prin cameră. Arăta goală, fără lucrurile ei. Erau doar valizele de vapor, cu Chocolat cocoţată nervoasă în vârful grămezii, cum făcea întotdeauna atunci când călătoreau, asigurându-se, bănuia ea, că nu va fi uitată şi lăsată acolo. Dar tot ce rămânea acolo, în urma ei, era Jim – şi un mod de viaţă care nu putea fi al ei.

Trecu un deget peste numele de pe plic, Jim Jamieson. Ar fi putut fi doamna Jamieson. Dar era „Léonie” şi îşi avea de jucat rolul ei. O aştepta munca. Se apropia şedinţa epitropilor Castelului

d’Aureville, acasă, iar ea trebuia să controleze lista cifrelor, să studieze raportul financiar şi al investiţiilor, şi apoi trebuia să plece din nou în turneu, să mai facă nişte bani. Îşi consacrase viaţa acestei probleme, doar pentru Amélie.

Jim plecase cu două zile în urmă, rugând-o în continuare să vină cu el, apoi îi aminti de promisiunea ei de a-l aştepta.

Léonie coborî să pună scrisoarea pentru San Francisco, urmărind-o căzând prin fanta strâmtă de sticlă, pecetluindu-i soarta. Nu mai exista acum cale de întoarcere. Vaporul avea să plece la amiază, iar la capătul drumului era Franţa şi realitatea.

Capitolul 15

Amélie se plimba în picioarele goale de-a lungul terasei Vilei Encantada, din nou comodă, în vechiul ei şort şi în cămaşă. Se sprijini, fericită, de balustradă uitându-se în jos, la deluşorul acoperit de pomi şi la priveliştea golfului liniştit de sub el, bucurându-se de mângâierea razelor soarelui pe braţele goale şi pe picioare. Zăpada nu e rea, se gândi ea, amintindu-şi de Fifth Avenue, dar aici e mai bine. Urmau să se ducă la cină la St. James în seara asta, iar ea îşi propusese să-şi îmbrace rochia cea nouă, roz. Edouard nu o văzuse încă în ea. Ea se întinse leneşă, întrebându-se de ce era el atât de misterios. Urmau să participe la o mare festivitate, le spusese el înainte de a dispărea în Key West, în urmă cu o oră, lăsându-i pe toţi nedumeriţi şi curioşi. Amélie lovi cu piciorul o pietricică de pe terasă şi o urmări cum se rostogolea pe deluşor. Viaţa era frumoasă, mai ales când Diego nu era în jur. Roberto era atât de diferit când erau doar ei doi, era bucuros să fie doar cu ea, ştia că aşa simţea.

O căruţă cu un măgar apăru după cotitura aleii, încărcată cu blocuri de gheaţă care se topeau, lăsând o dâră udă, în timp ce animalul mergea încet printre lămâi, oprindu-se să roadă puţină iarbă aici, o frunză colo, până ce era din nou readus la acţiune de către băiatul care-l mâna.

— Şampania voastră – rânji băiatul, făcându-i semne cu mâna – e gata răcită.

Maşina micuţă a lui Edouard urcă dealul în urma măgarului, ridicând un val de praf în aerul curat. Râsul lui şi cel al femeii cu părul negru care stătea lângă el, pluti spre ea. Amélie se încordă. Cine putea fi oare? Se aplecă peste balustradă să

vadă mai bine, când maşina încetini pe ultimii metri şi se opri în spatele măgarului.

Edouard îi făcu semn cu mâna.

— Asta-i Amélie, îi spuse el lui Xara. Ştiu că o să te iubească.

Xara îi zâmbi siluetei înalte, subţiri, de pe terasă. Amélie se răsuci şi se repezi în casă.

— Nu sunt chiar atât de sigură, Edouard, spuse Xara. Mamele vitrege nu sunt de obicei prea iubite.

— Ăsta e un caz diferit, zise Edouard, ajutând-o să iasă din maşină. Pentru că şi tu eşti diferită şi pentru că Amélie n-a avut niciodată o mamă. Tu eşti prima mamă pentru ea.

Dar, desigur, se gândi ea, Amélie avea să o considere o străină care intrase acum în viaţa lui Edouard, o rivală. În fond, ea avea acum paisprezece ani – aproape cincisprezece. Va începe să ştie ce înseamnă să fii femeie – cu toată durerea şi nesiguranţa. Sărmana fată! se gândi ea brusc, urcând treptele casei. Sărmana fetiţă.

— Mamă, strigă Edouard, Amélie... Roberto. M-am întors, cu o surpriză şi cu şampanie.

Roberto merse prin hol, ajungând în spatele lor.

— Bună, spuse el, care-i surpriza? Ah, bună ziua. Întinse o mână spre Xara. Eu sunt Roberto de Santos.

— Ea este Xara O'Neil de Esteban, spuse Edouard.

— Edouard! Isabelle veni în grabă din camera ei, netezindu-şi părul în mers. N-am ştiut că vom avea o vizită.

— Mamă, vreau să ţi-o prezint pe Xara.

Cele două femei se priviră una pe cealaltă, plăcându-le ce văzură. Nu este îndoială că e o fiinţă deosebită, se gândi Isabelle, luând mâna răcoroasă, moale, a fetei în mâna ei.

— Bun venit, draga mea, la Vila Encantada.

Ea zâmbi.

— Unde-i Amélie? Edouard se uită în jur. De obicei ea e prima care iese.

— Îl ajută pe băiat să descarce şampania, spuse Roberto. Mai bine mă duc să o ajut.

— Grăbeşte-te atunci, îi strigă Edouard. O să o bem afară, pe terasă.

Xara luă cutia lungă pe care Edouard o cărase şi o duse pe terasă, cu ea. Cel puţin, mama lui Edouard era drăguţă; totuşi, cum va reacţiona oare la anunţul brusc al logodnei fiului ei cu o văduvă pe care o cunoscuse doar de câteva săptămâni? Acesta va fi testul adevărat!

Amélie ridică sticlele reci din cuibul lor şi le duse înăuntru, în timp ce Roberto îl ajuta pe băiat să descarce un bloc de gheaţă, cărându-l cu cleştele lui mare la bucătărie..

— Care-i surpriza? întrebă Amélie, lingându-şi degetele reci ca să şi le încălzească.

Roberto rânji spre ea.

— Bătrânul Edouard e îndrăgostit, zise el. Se vede în ochii lui, când o priveşte pe Xara O'Neil de Esteban.

— Xara, şopti, Amélie, recunoscându-l instinctiv ca pe numele unei rivale.

— Pun pariu că o să-şi anunţe logodna, continuă Roberto, iar eu nu-l judec. E minunată – brunetă şi exotică şi foarte elegantă.

El puse paharele pe o tavă, luând frapiera de argint şi umplând-o cu gheaţă sfărâmată cu câteva lovituri experte de ciocan.

— Logodna lor, rosti Amélie ca un ecou.

Edouard se va căsători cu femeia asta? Dacă Edouard se căsătorea, însemna că o va părăsi. Poate că va avea şi copii – copiii lui adevăraţi. Brusc, se simţi dezolată şi buna ei dispoziţie din urmă cu o oră se pierdu în adâncuri.

— Haide, o strigă Roberto, ducând afară tava, să începem sărbătorirea.

Amélie ezită lângă masa din bucătărie. Nu voia să o cunoască pe Xara. Nu voia să ştie nici măcar

că există această femeie.

— Amélie.

Era vocea lui Edouard, care o chema. Trebuia să se ducă. E doar o logodnă, îşi spuse în sinea ei, trec ani până ce oamenii se căsătoresc, poate nici nu se va întâmpla vreodată.

Xara stătea lângă balustradă, admirând priveliştea care o încântase pe Amélie cu puţin timp mai înainte. Era perfectă, aprecie ea întorcându-se cu un zâmbet, când Edouard o anunţă în sfârşit pe Amélie.

Faptul că fata era prea slabă nu avea importanţă. Va fi o frumuseţe – o fată înaltă, aurie. Privirea din ochii lui Amélie în timp ce dădea mâna politicos o făcu pe Xara să-şi amintească de propriile ei nesiguranţe, de fata fără părinţi, la vârsta de paisprezece ani. Fata era speriată şi inima Xarei se emoţionă pentru ea.

Zâmbetul Xarei era atât de cald, ca de soră, se gândi Amélie, de parcă s-ar fi cunoscut una pe alta de multă vreme şi aveau aceleaşi secrete. Ea se mişcă neliniştită de pe un picior pe celălalt, dorind să se fi gândit să poarte rochia roz în locul acestui şort îngrozitor, vechi. Xara era atât de elegantă în rochia ei răcoroasă de în albastru cu alb şi cu pantofi albi perfecţi. Şi era frumoasă. *Foarte frumoasă.* Amélie nu ştiuse că gelozia putea fi aşa, o sufoca. I se făcuse cald şi îi bătea inima tare.

— Ei, spuse Edouard, încântat de prezenţa familiei sale, acum vine surpriza.

Luă mâna Xarei în mâna lui şi se întoarse spre cele trei feţe în aşteptare.

— Xara va fi soţia mea. O să ne căsătorim poimâine, aici în Key West.

— Edouard... Xara! Isabelle îşi aruncă braţele în jurul amândurora, lacrimile apărându-i în ochi. E o prostie să plâng, se smiorcăi ea, dar asta e doar pentru că sunt atât de fericită pentru voi doi.

— Am sperat să nu vă supăraţi că totul s-a petrecut atât de brusc, explică Xara, dar ne iubim

unul pe celălalt şi ni s-a părut că n-are rost să mai aşteptăm.

— Eu n-am nicio intenţie să aştept.

Ochii lui Edouard îi întâlniră pe ai Xarei, iar privirile dintre ei îi părură lui Amélie că excludeau din lumea lor pe oricine altcineva. Era lumea lor aparte.

— Pot săruta mireasa? întrebă Roberto strângând mâna lui Edouard şi sărutând-o ferm pe Xara pe obraz.

— Amélie, strigă vesel Edouard, tu ce ai de zis?

— Felicitări, murmură ea, făcând un pas înainte, cum se cuvenea, abia atingând cu buzele obrazul Xarei.

Edouard o cuprinse pe Amélie în braţe şi o ridică în aer.

— Nu orice nevastă nouă capătă o fiică gata făcută, ca tine, spuse el, zburlindu-i părul.

— Nu face asta! exclamă Amélie ascuţit, netezindu-şi părul cu mâinile şi retrăgându-se din nou în spatele mesei.

Roberto se uită la ea cu surprindere, dar Edouard era prea ocupat ca să observe mica ei faţă încordată. El turnă şampanie din plin, dându-i câte un pahar rece fiecăruia dintre ei, ridicându-l pe al lui cu un toast.

— Pentru Xara, spuse el, debordând de dragoste, viitoarea mea soţie.

Amélie avu impresia că se va îneca cu şampania. Ea luă o înghiţitură şi se uită nefericită la plăcile de teracotă. Cum de a putut el să facă una ca asta? Au fost dintotdeauna doar bunica, Edouard şi ea. Acum, ce se va întâmpla? Edouard discuta cu Isabelle despre Xara, iar ea putea spune sigur, după expresia de pe faţa lui, că nu-l mai văzuse arătând aşa până acum, atât de emoţionat. Naiba s-o ia, se gândi ea brusc, în timp ce lacrimile îi înţepau pleoapele. La naiba cu Xara, o urăsc.

— Amélie – Edouard îşi puse braţele în jurul ei – avem un cadou pentru tine.

El îi întinse cutia cea lungă cu emblema complicată a magazinului *Oberon*.

— Un cadou! Amélie se uită cu îndoială la cutie.

— Hai, deschide-o.

Amélie desfăcu funda, trăgând de capac, nerăbdătoare. Sub un strat de hârtie de mătase, era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată. Era rozul vineţiu al liliacului sălbatic, iar volanele ei fine de coton erau mărginite cu panglică de satin de culoarea levănțicii şi roz.

— E frumoasă, spuse ea, atingându-i moliciunea.

— Xara a ales-o pentru tine. Vrem ca tu să-i fii domnişoara de onoare.

Edouard zâmbi larg.

Ochii lui Amélie îi întâlniră pe ai Xarei. Va izbucni în lacrimi, ştia precis. Lăsând rochia din nou în cutie, ea alergă de-a lungul terasei, prin hol.

Edouard se uită după ea, uluit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ce-am făcut?

— Sărmana Amélie, spuse blând Xara. E şocată, Edouard. E prea mult pentru ea să accepte atât de repede că tatăl ei se căsătoreşte. Eu înţeleg ce simte.

— Mă duc la ea, spuse Roberto, intrând în casă.

***

Amélie trânti uşa când o închise în urma ei, aruncându-se pe pat, în timp ce o scuturau hohotele de plâns. El era tatăl ei, nu avea dreptul să se căsătorească şi să o părăsească. Nu voia să-l piardă.

Roberto îi putea auzi plânsul, chiar înainte de a deschide uşa. El se aşeză pe marginea ferestrei, uitându-se la ea cum stătea culcată pe pat cu capul ascuns sub o pernă. Sărmană copilă proastă, se gândi el plin de compasiune. Se duse spre ea şi ridică perna. Faţa lui Amélie era pătată şi umflată iar ochii îi erau încă plini de lacrimi.

— Arăţi groaznic, spuse el, aducând un prosop ud şi ştergându-i faţa cu blândeţe. Nu-i nevoie, de fapt, de toată agitaţia asta a ta, să ştii. Se căsătoreşte doar.

— Tu nu înţelegi, şopti ea cu disperare.

— Ce anume nu înţeleg? El îngenunche lângă pat şi îi luă mâna. Spune-mi, Amélie.

— N-ai să înţelegi niciodată, Roberto, pentru că tu ai propria ta familie mare. Bunica şi cu Edouard sunt tot ce am eu şi mă tem atât de tare să nu-i pierd. Nu vezi? strigă ea. Probabil că o să plece să trăiască în altă parte, apoi o să aibă alţi copii – ai lui proprii. Ah, Roberto, femeia asta n-o să vrea prin jur o fată atât de mare şi n-o să vrea să fie mama mea. De ce să vrea? O să-l vrea pe Edouard doar pentru ea.

— Asta nu-i adevărat, Amélie. Edouard n-o să lase să se întâmple aşa ceva, niciodată. Ştii că te iubeşte. Tu eşti fiica lui, ca şi când ar fi tatăl tău adevărat.

Ochii înroşiţi ai lui Amélie erau îngrijoraţi.

— Dacă aş fi cunoscut-o pe mama mea, dacă aş fi ştiut cum arăta, atunci aş şti ceva despre mine însămi.

Roberto păru uimit.

— Ce vrei să spui – despre tine însăţi?

— Nimeni nu vorbeşte niciodată despre mama mea. Numele ei era Léonie, era frumoasă şi bună şi dulce. Şi eu arăt exact ca ea. Dar cum era ea, Roberto? Călărea, îi plăceau pisicile? Râdea de orice prostie, aşa ca mine, şi îi plăcea să danseze şi să poarte rochii frumoase... sau poate îi plăcea să umble desculţă prin nisip? Nu ştiu nici măcar dacă a fost vreodată geloasă. Sau dacă spunea anumite lucruri! Nu vezi, Roberto? Eu sunt ca un joc de puzzle din care lipseşte o piesă, s-a pierdut pe undeva, pe sub un covor, şi tabloul s-a stricat. E aproape terminat, dar nu poţi fi foarte sigur cum era în realitate!

— Amélie, n-are rost să te îngrijorezi de o mamă pe care nu ai cunoscut-o. Tu faci parte din familia mea şi a lui Edouard. Ştii că tatăl meu te consideră ca a noastră. Nu-ţi spune el oare „celălalt băiat al lui” când te tachinează? El îi şterse ochii cu prosopul ud. Tu eşti cine eşti, Amélie d’Aureville, şi eşti foarte drăguţă. Şi eu te iubesc.

Amélie se ridică şi împinse prosopul.

— Adevărat, Roberto? Chiar mă iubeşti?

— Bineînţeles că da.

Ochii lui albaştri, limpezi, subliniau sinceritatea lui şi Amélie scoase un oftat de uşurare.

— Ei, bine măcar că te am pe tine, spuse ea luându-i mâna.

— Haide, şterge-ţi ochii şi spală-te pe faţă şi să le spunem lui Edouard şi Xarei că eşti bucuroasă pentru ei. Merseră mână-n mână spre uşă. Lasă-i şi pe ei să fie fericiţi, zise el.

Edouard zâmbi bucuros, când Amélie veni spre el, pieptănată şi curată şi foarte supusă, urmată de Roberto. Arăta atât de vulnerabilă, cu braţele şi picioarele ei subţiri şi cu faţa umflată de plâns.

— Îmi pare rău, spuse timid. N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Am fost doar surprinsă şi puţin speriată că te pierd, Edouard. Vreau cu adevărat să fii fericit – şi Xara la fel.

Edouard o înconjură cu braţele.

— Mulţumesc, micuţa mea fiică, mulţumesc.

***

Ziua nunţii începu în zori, la fel de albastră, de senină şi de perfectă, ca toate zilele din Florida, iar Amélie şi Isabelle aşteptau în micuţa cameră de zi a Xarei, de la St. James, în timp ce ea se îmbrăca pentru nuntă. Asta-i, se gândi Amélie, nefericită, nimic nu va mai fi cum a fost, după ziua de azi.

— Ai să fii o domnişoară de onoare frumoasă, spuse Isabelle, încurajator. Arăţi atât de drăguţă în

rochia asta frumoasă şi semeni atât de mult cu mama ta.

Amélie îşi ridică ochii, plină de speranţă.

— E adevărat că semăn cu ea, bunico?

Isabelle îi mângâie părul frumos, care atârna liber, roşiatic, cu meşe aurii mai pale din cauza soarelui, cu câteva fire rebele care se încreţeau în jurul feţei ei, în ciuda periatului viguros la care îl supusese ca să-l facă să stea neted. Coroniţa de flori roz pe care o purta începuse să devină maronie din cauza căldurii, iar parfumul ei dulce umplea camera.

— Nu e nicio îndoială că eşti fiica lui Léonie, ai totul la fel ca ea – părul, ochii.

Măcar ştiu că arăt ca ea, se gândi Amélie, e ceva şi asta. Acum, dacă aş şti cum era de fapt...

***

Xara şedea în faţa măsuţei de toaletă, periindu-şi părul lung, negru. Rochia ei de nuntă, din organdi alb avea panglici de satin pe fusta amplă şi pe decolteu şi acum aştepta pe umeraş, iar ea o putea vedea reflectată în oglindă. Marcella şi magazinul *Oberon* nu o abandonaseră, era frumoasă. Se întreba ce făcea oare Edouard acum. El o lăsase discret, aseară, în holul de la St. James, după ce o trăsese în umbra unei uşi şi îi acoperise faţa cu sărutări. Ea închise ochii, amintindu-şi senzaţia buzelor lui calde pe pielea ei. *Mâine*, *vei fi contesa d'Aureville*. *Mâine*, şoptise ea drept răspuns –, *vei fi al meu*, *în sfârşit*. *Ba nu*, spusese el, *tu vei fi a mea*. *Oricum*, şoptise ea de sub sărutări, *voi fi fericită*.

Doar Amélie o îngrijora. Şi Amélie, la rândul ei era îngrijorată din cauza Xarei. Nu avea cum să fie o mamă pentru această fată. Isabelle făcea deja o treabă bună în sensul ăsta. Dacă Amélie s-ar putea gândi la ea ca la o soră, le-ar fi mai uşor să devină prietene.

Xara puse jos peria de păr şi se duse la uşă.

— Nu ştiu ce să fac cu părul meu, spuse ea ridicându-l în sus, în vârful capului. Ce crezi, Amélie, să-l prind în sus, aşa?

— Ah, nu, răspunse instinctiv Amélie, lasă-l liber.

— Ai putea să mă ajuţi? Sunt atât de nervoasă, nu pot să fac nimic cum trebuie.

Ochii lor se întâlniră. Arată ca o fetiţă, se gândi Amélie, uimită. Chiar e nervoasă, oare? În fond, nu o făcea decât pentru Edouard. Totuşi, e ziua nunţii ei, toate miresele sunt nervoase.

O urmă pe Xara la masa de toaletă şi începu să-i perie părul negru, greu. Era atât de neted şi de mătăsos, nu ca părul ei dezordonat.

— Uite, spuse ea, periind vârfurile părului peste degete, acum ai nevoie doar de o floare sau aşa ceva. Luă gardeniile şi le ţinu lângă părul Xarei. Astea sunt perfecte.

— Ai dreptate, Amélie. Xara prinse florile. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat.

— Cu plăcere, spuse Amélie jenată. Eu arăt bine – pentru o domnişoară de onoare, vreau să zic?

Xara se temuse să comenteze despre rochie, sau despre cum arăta. Amélie era atât de sensibilă, căuta înţepături ascunse în fiecare vorbă. Dar arăta adorabil, decolteul cu volan şi fusta înfoiată îi ascundeau subţirimea şi culoarea se potrivea cu blondul ei roşcat.

— Arăţi ca o prinţesă din Renaştere, spuse ea, atingându-i uşor bogăţia de păr blond. Eşti o domnişoară de onoare perfectă.

Îşi zâmbiră una alteia. Lucrurile păreau să se prezinte mai bine decât se aşteptase, se gândi Amélie ieşind din cameră. Dacă Xara nu s-ar fi măritat cu Edouard, probabil că ar fi considerat că e foarte drăguţă.

Fratele Xarei, Tomas, şi soţia lui, Lola, sosiseră cu feribotul de la Havana. Lola era o apariţie în

mătase galbenă, strălucind de emoţie şi fericire, încât şi Amélie fu cucerită de farmecul ei.

— Ah, eşti atât de drăguţă, micuţo! exclamă ea, rochia a fost o alegere perfectă... şi ce păr! Uită-te la părul ei minunat, Tomas. O strânse pe Amélie la piept. Ce drăguţ să te am ca nouă cumnată... sau noră? întrebă ea, mişcând din nas uimită, iar Amélie râse. Ceva de genul ăsta, oricum. Lasă-mă să-ţi aranjez fundele. Îi strânse cordonul, aranjă o fundă ici-colo, şi îi fixă bine coroniţa pe cap. Acum, este gata. Acum, avem nevoie doar de mireasă.

Xara ieşi din camera ei, palidă şi perfectă, ţinând cu nervozitate în mână un buchet de gardenii crem. Stătură o clipă să o admire în rochia ei albă, elegantă, care îi sublinia perfect frumuseţea brună, exotică.

— Xara, spuse Lola blând, arăţi minunat. Ah, Tomas, uită-te la ea.

— E începutul unei vieţi noi pentru tine, Xara. Sunt sigură că vei fi fericită.

Trecătorii zâmbeau admirativ, în timp ce grupul nuntaşilor parcurgea scurta distanţă până la mica biserică albă, unde Edouard aştepta împreună cu Roberto. Edouard se întoarse, când orga începu să cânte, iar el şi Xara îşi zâmbiră în timp ce ea înaintă pe culoar şi îşi puse mâna în mâna lui.

Amélie stătea în spatele lor, ascultând vorbele liniştite ale slujbei, urmărindu-l pe Roberto care îi dădu inelul lui Edouard. Ea surprinse expresia de dragoste dintre Edouard şi Xara în timp ce el i-l puse în deget. Arătau atât de drăguţi, se gândi ea, neajutorată, negăsind cuvântul potrivit. Oare căsătoria te face să te simţi aşa? Iubită, de parcă ai aparţine cuiva? Se uită din nou la Roberto. Era cu spatele spre ea, părul lui blond, lung, era pieptănat bine, iar haina albă era foarte elegantă. Arăta foarte maturizat. O să ne căsătorim într-o bună zi, se gândi ea, şi atunci o să ne simţim exact aşa cum se simt Xara şi Edouard.

Capitolul 16

„*La Vieille Auberge*”. Numele apărea cu un scris înflorat pe o mică poartă de lemn, în capătul unei alei stâncoase şi Jim controlă pe bucăţica de hârtie din mâna lui. Da, asta era. Trânti portiera Mercedes-ului galben şi îşi îmbrăcă haina. Mai bine să arate elegant, deşi era cald. Nu-i poţi cere unei femei să se mărite cu tine, când eşti doar în cămaşă, chiar dacă te cunoaşte mult mai bine fără haine. Zâmbi în timp ce mergea pe cărare.

Casa era albă, pătrată, cu jaluzele verzi, printre multe flori, pe un deluşor cu măslini care ducea la mare. Zâmbi cu satisfacţie. Îi plăcea marea aceea albastră. Îi plăcea locul acela. Totul. Era natural ca ea să trăiască aici. O porni spre uşa din faţă, care stătea deschisă spre soare, flancată de vase mari de pământ cu muşcate, dar se opri brusc. Urmă cărarea din jurul casei, care dădea spre o terasă mare ce avea faţa spre mare. O altă cărăruie ducea de la trepte în jos, pe pantă, pe lângă un bazin tăcut, ce reflecta albastrul cerului şi o viţă de vie. Era o grădină perfectă unde să stai şi să visezi la umbră, trândăvind ore-n şir, ca să-ţi revii după loviturile mortale ale vieţii. Era grădina lui Léonie şi ştia că acolo o va găsi.

Urmă cărarea, până când o găsi. Îngrijea un strat de flori, sub un copac înflorit, în timp ce Chocolat alerga printre picioarele ei. Râsul lui Léonie pluti spre el.

— Cel puţin, e plăcut să te aud râzând din nou, spuse el.

Léonie purta o fustă simplă, albastră, de bumbac, şi o bluză, iar faţa ei era aurie de la soare şi luminată de surprindere. Niciodată nu i se păruse mai frumoasă.

— Jim Jamieson, zise ea, ce faci aici?

— Ştii, noi americanii, nu ştim niciodată când să renunţăm.

El se îndreptă spre ea pe cărare, în jos, şi o luă în braţe, sub copac.

— Nu trebuie să mă mai părăseşti aşa, şopti el ţinând-o strâns la piept. Am să te găsesc întotdeauna. Nu te împotrivi, Léonie Bahri, spuse el sărutând-o. Ne aparţinem unul altuia. O să te căsătoreşti cu mine.

***

Se ciorovăiră o săptămână, iar între timp făceau dragoste, beau vin şi luau mese copioase pentru că el îşi descoperi o pasiune pentru bucătăria din Provence.

— Asta-i mâncare adevărată, afirmă el, înfruptându-se dintr-o mâncare de miel cu rozmarin şi măsline. Sunt obişnuit cu mâncarea franţuzească de la New York, cu sosuri complicate, e ca şi scaunele de la hotel, falsă.

— Ai să te îngraşi, îi atrase ea atenţia. Cu toate cârnăţăriile şi supele astea...

— Nu-s şanse, răspunse liniştit. Ai să vezi, o să am aceeaşi talie şi la şaptezeci de ani.

Ea oftă.

— Asta e o altă problemă. Sunt mai în vârstă decât tine.

— Ei, şi?

— Talia mea o să fie cea care o să dispară mai întâi.

El râse de ea.

— Léonie, tu ai să fii întotdeauna frumoasă.

El o liniştea mereu şi ea îşi dădea seama.

— Nu pot părăsi Franţa, argumentă ea. N-aş putea trăi într-un loc unde aş fi întotdeauna o „străină”.

— Atunci o să fac naveta, sau o să-mi vând afacerea şi o să încep din nou aici... oricum vrei tu..

— Cum poţi face naveta, peste continente? Ea era uluită de energia lui.

— O lună aici, o lună acolo – şi o lună de călătorii – dacă promiţi să călătoreşti cu mine.

Asta era. Ajunseseră la realitate. Ea nu putea călători cu el. Nu se putea căsători cu el. Trebuia să continue să lucreze, atâta timp cât publicul o dorea; banii tocmai fuseseră înghiţiţi de castel şi ea le va da copiilor tot ceea ce aveau nevoie.

— N-aş putea face asta, Jim, spuse ea liniştit, am munca mea.

El o privi cu şiretenie.

— Am impresia că te-ai săturat să fii „Léonie", că nu mai ai nevoie de ea. Am dreptate, domnişoară Bahri?

Ea îi evită privirea.

— Bineînţeles că nu. Asta e ceea ce fac. Ţi-am zis că sunt o femeie independentă. Îmi place asta.

El îi luă mâna.

— Bine, spune-mi adevărul. Îmi ascunzi ceva şi vreau să ştiu ce anume.

Ochii lui albaştri, limpezi, erau serioşi, şi aşteptau răspunsul ei.

— Trebuie să fac bani, spuse ea simplu. Nu, nu spune nimic, nu e vorba doar de câţiva. Am nevoie de mulţi. Am patruzeci de copii care depind de mine... acolo se duc banii lui Léonie.

— Patruzeci de copii... ai cui copii?

— Sunt orfani. Eu le-am asigurat un cămin. Sunt copiii mei.

Nici în cele mai nebuneşti vise nu s-ar fi putut aştepta la aşa ceva. Patruzeci de copii se interpuneau între el şi căsătorie! Ce altceva oare va mai apărea?

— Nu m-am gândit niciodată, spuse el încet, dar îmi închipui că eşti plătită substanţial şi mi-ai spus tu însăţi că lucrezi nouă luni pe an. Cu siguranţă că trebuie să ai destui bani, deja.

Ea ridică din umeri, neajutorată.

— Am făcut nişte investiţii proaste. Am urmat sfaturile comitetului meu... se pare că s-au pierdut mulţi bani pe parcurs. Ea oftă. Nu ştiu, Jim, dar oricât de mult câştig, niciodată nu-mi ajunge.

El se aplecă spre ea, peste masă.

— Îţi aminteşti că, la prima noastră întâlnire, ţi-am spus că nu poate exista nimic ce nu poate fi rezolvat? Lasă totul în seama mea, Léonie... copiii tăi vor fi îngrijiţi – toţi. O să reorientez investiţiile alea şi o să le înmulţesc. Doamne, Léonie, oare banii sunt singurul lucru care stă între tine şi mine? Asta-i cea mai uşoară problemă de rezolvat.

Oare putea el face asta? Speranţa îi sclipi în ochi.

— Dă-mi mie sarcina asta, îi spuse el cu un zâmbet, şi n-o să mai fie probleme.

Când spuse asta, ea ştiu că aşa va fi. Se lăsă în fotoliul ei şi se relaxă; acum totul va fi bine.

— Te iubesc, Jim Jamieson, oftă ea. Ce m-aş face fără tine?

— Oare nu ţi-am spus eu asta tot timpul? strigă el triumfător.

***

Datorită lui Sekhmet, ea îi spuse în cele din urmă că se căsătoreşte cu el. Statuia se uita la ea noaptea, de pe piedestalul de marmură din faţa patului ei, iar el se uita urât la ea.

— Hai să o întoarcem cu faţa la perete, spuse el. Se uită mereu la noi.

— Nu. Nu poţi face asta.

El o privi surprins de vehemenţa reacţiei.

— A fost doar o glumă, Léonie.

— Ştiu. Îmi pare rău, dar pentru mine e important.

— Pentru că au fost ale tatălui tău?

— Da... dar şi din alte motive, răspunse ea evaziv, culcată între perne.

El se sprijini într-un cot şi o privi.

— Ei?

— Ei, ce?

— O să-mi spui? Sau e vreun secret îngrozitor pe care nimeni nu-l poate cunoaşte niciodată... blestemul lui Sekhmet! spuse râzând.

— Vai, Jim! Nu vorbi aşa!

Ea întoarse faţa, ca el să nu-i poată vedea teama din ochi.

— Hei, ia stai puţin. Ce se întâmplă? El o trase blând cu faţa spre el. Doar nu vrei să spui că tu crezi că există un blestem al lui Sekhmet?

— Nu este exact un blestem, e ceva mai mult... Ah, nu pot să-ţi spun. O să râzi doar şi o să spui că sunt o proastă.

Jim puse un braţ în jurul ei, liniştitor. Dacă ea era atât de necăjită, trebuia să fie ceva cu adevărat rău.

— Pune-mă la încercare, Léonie. Spune-mi despre ce e vorba.

Ea se aşeză în pat şi îşi dădu părul la spate.

— Ei bine, am să-ţi spun. Dar mai întâi trebuie să citeşti asta.

Se duse la birou şi scoase o hârtie.

— Este o transcriere a hieroglifelor de pe statuie.

El citi şi se uită la ea întrebător.

— Nu am idee de unde le-a primit tatăl meu, dar am statuile de când eram copil. Ele erau păpuşile mele, dormeau noaptea în patul meu şi le iubeam. Abia când aveam optsprezece ani, am aflat secretul lui Sekhmet, cine e şi ce e. Iar de când am aflat, totul s-a schimbat. De parcă Sekhmet îmi conducea viaţa. Ah, la naiba, spuse ea izbucnind în lacrimi. Ţi-am spus că o să sune ridicol. De asta n-am spus-o nimănui până acum, nici măcar lui Caro.

— Spune-mi mie, o îndemnă el. Te ascult.

— Tu crezi că mă cunoşti, dar nu mă cunoşti, şopti ea. Mai bine să ştii cum este cu adevărat femeia căreia îi ceri să fie soţia ta. Eu nu mă pot

căsători cu nimeni, Jim. Mă urmăreşte trecutul meu şi n-am să fiu niciodată liberă decât dacă... decât dacă sunt ca Sekhmet. Decât dacă îmi ucid duşmanii.

El luă capotul ei, o înfăşură în el, strângându-l în jurul ei cu dragoste.

— Vino, îi spuse luând-o în braţe şi conducând-o afară pe terasă. Hai să stăm aici împreună în întuneric şi poţi să-mi vorbeşti. Să nu omiţi niciun amănunt. Vreau să ştiu totul.

Ea se uită la profilul lui, pe fundalul cerului negru-albăstrui al nopţii calde. Ce mare uşurare ar fi să-i spună, să se descarce de acea teamă. Povestea se revărsă din ea, despre Monsieur, despre Amélie, despre temerile ei pentru siguranţa fiicei ei.

— Şi ştiu, zise ea, în sfârşit, că într-o bună zi, o coincidenţă neînsemnată îl va duce pe Monsieur la Amélie... iar când o s-o găsească, atunci o să trebuiască să-l ucid. Destinul lui Sekhmet este şi al meu.

Vorbele ei se risipiră în noaptea de catifea. Ea aşteptă cu nervozitate reacţiile lui, dar el nu zise nimic, uitându-se spre orizontul întunecat, peste marea cu valuri foarte mici.

Am ştiut, se gândi ea cu disperare, am ştiut că o să creadă că sunt nebună. L-am pierdut. Ar fi mai bine să mă duc, să plec pur şi simplu. O să mă duc jos la plajă şi o să mă plimb, iar când o să mă întorc, el va fi plecat. Şi voi fi din nou singură – doar cu Monsieur. Şi cu Sekhmet. Ea se ridică repede şi se îndepărtă. El o prinse de mână.

— Încotro? întrebă el.

— Mă duc jos, la plajă. Simt nevoia să mă plimb... tu poţi să pleci, dacă doreşti.

— Să plec? Bineînţeles că nu plec. Încerc doar să înţeleg cum a devenit viaţa ta atât de complicată şi ce putem face ca să o îndreptăm.

Îşi puse braţul în jurul ei şi porniră împreună în jos pe scară, spre plajă. Simţeau nisipul răcoros şi

umed sub picioarele goale, în timp ce mergeau pe malul apei tăcute.

— Foarte bine, spuse el, acum e rândul meu să vorbesc. În primul rând, bărbatul ăsta... Monsieur. Încă te mai spionează, încă mai pune pe cineva să te urmărească?

— Da. Oriunde mă aflu... el mă urmăreşte. E întotdeauna acolo, în teatru, sau îl văd într-un restaurant sau în afara unui magazin, iar când sunt aici, el este pe iaht, aşteaptă.

— Ce anume aşteaptă?

— Pe mine, să-i spun că vin înapoi la el. Sau ca eu să-l duc la Amélie.

— Şi acea „crimă”... eşti sigură că aşa a fost? A fost o crimă?

— Da. Sunt sigură. Când am aflat că Charles era mort, am ştiut ce se întâmplase. Monsieur mă luase chiar şi pe mine la Deauville... voia să văd cum se întâmplă! L-am confruntat cu lucrul acesta şi atunci m-a ameninţat cu Amélie, pentru că ştia că-l voi crede.

— Dar nu ai nicio dovadă?

— Niciuna. Doar o descriere a bărbatului care a făcut lucrul ăsta. Era pe barcă împreună cu Charles, un coechipier găsit întâmplător la Deauville. El s-a întors singur şi a zis că Charles a căzut peste bord. Avea ţeasta fracturată. Autopsia s-a făcut în grabă, totul s-a terminat într-o zi. Monsieur aranjase totul, adăugă ea cu amărăciune. Caro, Alphonse şi cu mine l-am căutat pe omul acela peste tot, dar fără niciun succes.

— Şi Amélie? Ştie ceva despre tine?

— Nu, spuse Léonie, obosită. Mă îndoiesc că ştie măcar că exist. Era modul cel mai sigur de a o proteja.

— Bine, acum cunosc faptele. Monsieur tot nu ştie unde este fata – în ciuda vigilenţei permanente. Deci, deocamdată, ea e în siguranţă... şi a fost timp de aproape cincisprezece ani. Totuşi el e destul de nebun să se ţină după tine, să

continue să te spioneze şi să te urmărească, crezând că te poate obliga să te întorci la el. Există un singur mod de a opri un bărbat ca ăsta, şi anume o contraameninţare. Trebuie să descriem identitatea asasinului lui Charles. Monsieur trebuie să-l fi plătit – şi încă bine – ca el să rămână liniştit toţi aceşti ani.

— Dar am încercat, spuse ea cu disperare. Şi a trecut atât de mult timp, cine şi-ar mai aminti?

— Vrei să mă laşi pe mine să încerc? întrebă el blând. Îţi promit că, dacă mai e încă în viaţă, o să-l găsesc. Şi după aceea, o să am eu grijă de Monsieur.

— Nu-l cunoşti pe Monsieur... nu-ţi poţi închipui cum este el. Nu uita că e o personalitate publică, Jim, are atâta putere, poate să facă orice.

— Léonie, nimeni – nici măcar un bărbat puternic – nu poate scăpa de o acuzaţie de crimă. Va trebui să-i facă faţă... sau va trebui să cedeze. Mie mi se pare că e un om mândru. Cei doi fii ai lui, pe care i-ai amintit, trebuie să fie mari, cum ar putea să-i lase să creadă că tatăl lor e un ucigaş? Nu, o să-l avem la mână, Léonie. Am să-l găsesc pe omul acela. Lasă-l în seama mea.

Ea se sprijini de el, în timp ce uşurarea o cuprindea. Cum de trăise vreodată fără acest bărbat, şi cum de putea el oare să îndrepte toate lucrurile?

— Şi acum, mai este cealaltă problemă, spuse el, punându-şi braţele în jurul ei şi ţinând-o. Părul ei flutura în jurul lor, în briza mării, iar el îi ridică faţa mai sus, luminată de stele şi lună.

— Este oare asta faţa unei zeiţe? Sau este faţa unei femei? O muritoare ca şi noi toţi. Léonie, nu poţi crede în mod serios că eşti reîncarnarea unei zeiţe egiptene... nu vezi, e ceva de care te-ai autoconvins. Destinul lui Sekhmet nu e al tău. Tu eşti cea care permiţi ca legenda să-ţi influenţeze viaţa. Mi-ai spus tu singură că sunt două „Léonie”. Oare nu Sekhmet e cea de pe scenă şi nu tu?

— Dar e adevărat, nu vezi...

— Nu! răspunse el ferm. Nu e adevărat, iar eu n-am să te las să crezi asta. Nu-ţi dai seama ce faci... te pregăteşti tu singură să-l ucizi pe Monsieur!

Avea dreptate. Ea se pregătea singură. Ştiuse dintotdeauna că, într-o bună zi, avea să-l omoare.

— Tu eşti Léonie Bahri, spuse el ferm. Tu nu eşti Sekhmet, iar destinul tău nu e condus de o forţă misterioasă din Egipt. Din cauza celor întâmplate, ţi-ai permis să crezi că soarta ei e şi a ta. Te-ai gândit la asta ani de zile, până ţi s-a părut o realitate. Dar acum sa terminat. Înţelegi, Léonie? S-a terminat!

Voia atât de mult să-l creadă – el avea întotdeauna dreptate, el ştia întotdeauna cum să rezolve problemele. Oare în izolarea ei îşi pierduse identitatea în favoarea lui Sekhmet?

— N-o să mai fie nici Sekhmet, nici Léonie – nici măcar Léonie Bahri. O să începi o viaţă nouă, ca doamna Léonie Jamieson.

— Ah, Jim, oare poţi cu adevărat să îndrepţi toate lucrurile? Poţi să mă eliberezi în sfârşit de Monsieur?

— Îţi promit. Iar fără Monsieur, nu-i nevoie de Sekhmet.

Ea se sprijini de pieptul lui masiv, iar el o ţinu strâns, strivind-o de el, ca să nu mai fugă niciodată.

— Şi îţi mai promit ceva, Léonie. Într-o bună zi, ai s-o întâlneşti pe fiica ta. O s-o găsim.

— Pe Amélie? Dar cum? Ea nici nu ştie că eu trăiesc.

— Ssst, spuse el liniştitor, lasă totul în seama mea.

Povara pe care o dusese singură atâta vreme i se păru brusc miraculos de uşoară, împărţită cu Jim, cu umerii lui laţi şi cu gândirea lui calmă, logică.

— Jim Jamieson, spuse ea ţinându-l strâns, mama ta a avut dreptate să-ţi dea numele Homer şi

Alexander... eşti un gânditor şi un luptător şi nu ştiu cum am trăit atât de mult timp fără tine.

— Atunci, căsătoreşte-te cu mine, Léonie, şopti el.

— Da, zise ea. Vreau să fiu Léonie Jamieson.

***

Primul lucru pe care-l făcu a fost să o întoarcă pe Sekhmet cu faţa la perete.

— Ar trebui să ne descotorosim de ea, spuse el cu fermitate.

Dar Léonie fusese atât de necăjită de această idee, încât el cedă.

— Asta din cauză că era a tatălui meu, pledă ea. Trebuie s-o păstrez.

— Nu din cauză că e Sekhmet? întrebă el. Eşti sigură?

Ea era aproape sigură.

— Şi ce-i cu cealaltă... pisica?

— Asta-i Bastet, pisica sfântă.

El zâmbi.

— Oare observ o asemănare stranie cu Chocolat? De asta ai luat-o?

— A, nu... nu, spuse amintindu-şi cum o găsise Bébé pe ea.

Aşadar, statuile rămaseră pe loc, iar el îşi îndreptă atenţia spre alte probleme.

Datorită calităţilor sale, îl fermecă pe primarul din Nisa să le dea o autorizaţie specială de căsătorie. Veni acasă, fluturând-o triumfător.

— Ne putem căsători chiar mâine, o anunţă el fericit.

— Ah, dar nu pot... nu mâine.

— De ce nu? gemu el. Acum ce mai e rău?

— Faptul că eu n-am mai fost măritată înainte... şi vreau să fiu mireasa ta. Vreau să fiu frumoasă şi să arăt deosebit. În plus, nu m-aş putea căsători fără să fie alături de mine cei mai dragi prieteni.

El zâmbi.

— Acum ai să-mi spui că locuiesc toţi la Viena sau la St. Petersburg şi că o să le trebuiască săptămâni ca să ajungă aici.

— Nu. Doar la Paris. Vor fi Caro şi Alphonse – şi Maroc, bineînţeles.

— Şi bănuiesc că trebuie să te duci să-ţi cumperi tu singură o rochie nouă sau aşa ceva.

— Bineînţeles că da.

— Foarte bine. O să le trimitem la toţi câte o telegramă şi o să le spunem să fie aici joi, dacă vor să te vadă căsătorindu-te. Dar te avertizez, nu pot să aştept mai mult decât atât. Vreau să te duc în luna de miere... unde doreşti tu: o casă-vapor pe un lac în Kaşmir, o vilă în pădure la Vermont, o insulă în mările sudice – unde să fie?

— O lună de miere? Dar Jim, nu pot. Trebuie să fiu la Paris, săptămâna viitoare, pentru repetiţii. Turneul începe peste câteva săptămâni... e vorba de costume, de probe, de cântece, totul.

— Léonie Bahri, urlă el, problemele noastre nu se vor termina oare niciodată? Anulează turneul ăla afurisit.

— Bineînţeles că nu, spuse ea privindu-l furioasă, şi nu ai dreptul să-mi ceri asta. Am obligaţii în privinţa acestor concerte. Biletele sunt vândute şi eu trebuie să fiu acolo. Nu e vorba numai de mine, Jim, sunt şi alţi oameni implicaţi, este şi viaţa lor acolo. Dacă eu nu lucrez, nici ei nu lucrează.

— Ai dreptate, desigur. El oftă şi o îmbrăţişă. Dar aş dori să nu trebuiască să o faci.

— Mai e ceva, spuse ea cu o voce slabă.

El o privi cu un zâmbet slab.

— În regulă, spuse el, dă-i drumul şi la asta.

— Te-ar deranja dacă am ţine secretă căsătoria noastră la început – nu faţă de prietenii noştri apropiaţi, desigur, dar faţă de public. Din cauza concertelor. Imaginea lui Léonie nu este cea a unei femei măritate. Ea e doar o femeie.

— Contează foarte mult pentru tine?

— Da, răspunse ea, contează, cel puţin pentru un timp. După aceea, când nu vor mai fi concerte, am să fiu doar doamna Jamieson.

— Nu-mi place asta, îi zise el, dar dacă aşa simţi tu că este necesar...

Zâmbetul ei acoperi uşurarea pe care o simţea. Ea nu dorise, să-i spună celălalt motiv pentru care voia să păstreze secretul. Se temea de răzbunarea lui Monsieur, se temea pentru Jim.

***

Caro şedea cu domnul şi doamna Frenard în faţă, în mica biserică anglicană din Nisa. Era plăcut, se gândi ea, întuneric şi răcoare, cu o strălucire de sfeşnice de argint şi puţină culoare de la vitralii. Da, era un loc plăcut unde să te căsătoreşti. Ea îşi netezi rochia şi îi zâmbi doamnei Frenard, care era elegantă în rochia de mătase bleumarin, cumpărată probabil de Léonie. Domnul Frenard, cu faţa lui bronzată de om care stă mult pe afară, era solemn cum cerea ocazia şi era îmbrăcat într-un costum frumos, gri. Orga cânta încet şi dulce – Haendel – iar cei doi bărbaţi stăteau în capul culoarului, vorbind încet cu preotul. Maroc, cavalerul de onoare al lui Jim, zâmbea în legătură cu ceva ce spusese acesta. Totul fusese atât de neaşteptat, dar foarte mulţumitor. Avea intuiţii bune în privinţa lui Jim. El se întoarse, îi prinse privirea şi îi zâmbi. Şi era foarte frumos – ochii aceia albaştri şi genele negre – şi arăta sigur pe el, era un om pe care te puteai baza. Era exact omul de care avea nevoie Léonie. Avusese de parcurs un drum lung spre fericire, dar în cele din urmă se părea că ajunsese acolo. Amintindu-şi de Monsieur, speră să fie cum gândea ea.

O dâră de lumină se filtră pe coridorul scurt, când se deschise uşa bisericii şi intră Léonie, la braţul lui Alphonse. Arăta minunat: costumul ei de

mătase crem era moale, fusta plisată, jacheta simplă, legată cu o fundă de catifea în talie. Părul ei blond era strâns la spate într-un coc strălucitor şi purta o pălărie cu boruri late şi cu flori şi un mic buchet de trandafiri crem. Caro îşi şterse lacrimile de fericire.

E frumoasă, se gândi Jim, când ea veni spre el. Mireasa mea frumoasă! Ochii ei chihlimbarii îi întâlniră pe ai lui, îndrăgostiţi. El îi luă mâna şi i-o reţinu şi îşi zâmbiră unul altuia. Acum erau doar ei, împreună pentru totdeauna.

Doamna Frenard îşi ştergea ochii. Ea îi spusese lui Léonie că, într-o zi, îşi va găsi fericirea şi acum, previziunea i se împlinea. Nu mai văzuse pe nimeni să arate atât de fericit. Când Jim îi puse inelul în deget, faţa ei era exact ca raza de soare când se deschisese uşa – era luminată pe dinăuntru. Ea întinse mâna după a soţului ei, ţinând-o. Cel mai bun lucru în viaţă era să fii cu bărbatul pe care-l iubeşti.

Caro urmă grupul nuntaşilor, ca să semneze în registru, sărutând-o pe Léonie printre lacrimi.

— Dar nu trebuie să plângi, spuse Léonie cu tandreţe, ştergându-i obrazul cu o batistă de dantelă.

— Asta e doar pentru că sunt atât de bucuroasă pentru tine. Sunt lacrimi de fericire.

Alphonse îi luă mâna.

— Putem să facem o dublă ceremonie, sugeră el.

— Vai, Alphonse, eu sunt fericită aşa cum sunt. Ştii doar că te iubesc.

— Ştiu, spuse el sărutând-o, iartă-mă, e doar un obicei al meu.

Jim izbucni în râs.

— Aşa sunt ei întotdeauna? o întrebă el pe Léonie.

— Întotdeauna – şi sunt perechea cea mai „căsătorită”, dacă se poate spune aşa.

— Ei bine, doamnă Jamieson, fiindcă vorbim de căsătorie, cum ţi se pare?

Ea îşi înclină bărbia cu aroganţă, cu ochi zâmbitori, sub borul pălăriei.

— Domnule Jamieson, murmură ea, mi se pare minunat.

Capitolul 17

Armand de Courmont stătea culcat în pat, contemplând cu satisfacţie ziua ce-i stătea în faţă. Era aniversarea lui de douăzeci şi unu de ani, soarele strălucea, iar o fată frumoasă, brunetă, îl aştepta la Paris, ca să sărbătorească împreună. Se uită la ceasul de deasupra căminului – şapte şi treizeci – era încă devreme. Se duse la fereastră şi se uită afară, dincolo de intrarea cu coloane a castelului De Courmont. Hoskins, şoferul englez al tatălui său, era deja afară, cu mânecile cămăşii suflecate, dând cu plăcere un lustru final lacului roşu fără pată al noii maşini sport. Radiatorul, cu mascota lui, un vultur, strălucea în soarele dimineţii, iar liniile frumoase, joase, ale automobilului ascundeau promisiuni de putere şi viteză. Era cadoul pe care-l primise cu ocazia aniversării de la tatăl său – prima dintre noile maşini sport ale fabricii De *Courmont* şi aceea în care tatăl său îşi punea speranţele că va reînvia afacerile lui proaste cu automobile. Armand cunoştea motorul acesta pe dinafară. Studiase prototipurile, le testase şi lucrase la ele până peste cap, umplându-se de unsoare, alături de mecanici. Era o maşină bună.

Se auzi un tropăit de copite pe prundiş, când apăru Gérard călare pe calul lui mare, cu Sebastião după el.

Armand deschise fereastra.

— Hei, aşteaptă-mă. Cobor într-un minut.

Aruncându-şi hainele pe el, alergă pe coridor şi apoi în jos pe scară, în hol.

— Armand!

Tatăl lui ieşi din camera pentru micul dejun, cu o ceaşcă de cafea în mână.

Arată obosit, se gândi Armand, de parcă nu dormise – nu doar noaptea trecută, ci de câteva săptămâni. Simţi o înţepătură de milă; tatăl lui era un bărbat atât de disperat de singur.

— La mulţi ani, băiatul meu, spuse Gilles, cu un zâmbet. Ţi-ai văzut cadoul?

— L-am văzut, de la fereastră, tocmai mă duceam afară să-l arăt lui Sebastião şi lui Gérard.

Ei merseră împreună printre coloanele înalte de malachit ale vastului hol.

— Ei, spuse Gilles, ce crezi, Armand? Am dat lovitura de data asta?

— Sunt sigur. Nu poate da greş, e un automobil grozav. Pun pariu că, în şase luni, vânzările vor urca până la cer.

— Şi tu ce crezi, Gérard?

— E minunat, tată, un automobil frumos. Sebastião tocmai spunea că i-ar plăcea să ia unul cu el, în Brazilia.

— Nenorocirea e că, deocamdată, nu-mi pot permite aşa ceva, adăugă Sebastião râzând.

— Fă şi tu ce-am făcut eu, spuse Armand, urcându-se la volan, spune-i tatălui tău să-ţi dea una cadou de ziua ta de naştere.

El porni motorul, apăsând uşor cu piciorul pe accelerator. Caii se dădură nervoşi la o parte, când el făcu un viraj cu maşina, într-o ploaie de prundiş, şi o luă în jos pe alee.

— Da, murmură Gilles cu satisfacţie, e un automobil bun..

— Ne vedem mai târziu, tată, strigă Gérard, îndreptându-se spre râu, cu Sebastião.

Gilles se uită după ei, doi tineri drăguţi, într-o frumoasă dimineaţă de vară. Era păcat că Gérard n-a vrut să i se alăture în afaceri, dar îl avea pe Armand – şi n-ar fi putut să-şi dorească pe altcineva mai bun decât el. Proiectul acestui nou automobil era al lui, şi tot el urmărise fiecare etapă a producţiei, cu meticulozitate.

Se întoarse în hol, uitându-se la pendula mare, cu limba ei aurită, care bătea orele, cum o făcea de două sute de ani. Dar nu putea face să treacă timpul mai repede. Era abia ora opt dimineaţa şi el se trezise încă de la cinci.

Nu putea niciodată să doarmă la castel, îl apăsau amintirile, deşi Marie-France, spre lauda ei, îl adusese la viaţă; nu mai era casa întunecoasă a copilăriei lui. Cheltuise o avere renovându-l şi reuşise minunat. Acum, Marie-France îşi petrecea aici cea mai mare parte a timpului, ceea ce îi dădea senzaţia că e mai mult casa ei decât a lui. Ea nu prea intra în casa de pe insula St. Louis, ba chiar şi fiii lui păreau să prefere să locuiască în altă parte, atunci când se aflau la Paris. Gérard locuia cu Sebastião de Santos, iar Armand îşi luase un apartament mai aproape de fabrică, deşi bănuia că majoritatea timpului locuia cu o fată. Şi de ce n-ar face-o, se gândi el cu indulgenţă, băiatul trebuia să se distreze.

De Courmont trecu prin hol, spre biroul său. Recitise raportul financiar de la tipul care luase locul lui Verronet. Doamne, ce mult îi lipsea Verronet! Cum naiba fusese el atât de stupid să moară? Satère lucra cu el deja de trei ani şi încă nu părea să înţeleagă amănuntele de care avea el nevoie, aşa cum făcea Verronet. Rapoartele lui nu indicau nimic deosebit, ci doar unde era Léonie şi când – în ce oraş, ţară sau teatru. Şi, uneori, cu cine era. Un nume începuse să apară adesea în ultima vreme: James Jamieson, un american. Ultimul iubit al ei, presupuse el. Asta era întrebarea care i se învârtise în minte în orele de nesomn ale nopţii. Ce să facă în legătură cu Jamieson? Ştia răspunsul. Nimic. Nu era nimic de făcut, decât dacă o găsea pe Amélie – iar aceasta era o cauză pierdută. Nu exista nicio urmă a copilului, fusese urmărit orice fir posibil. Verronet fusese eficient. Nu o va găsi niciodată pe Amélie şi, fără ea, nu o va avea niciodată pe Léonie. Îşi

lăsă capul în mâini şi se uită absent la suprafaţa lustruită a biroului. Léonie, se gândi el neajutorat, Léonie, trebuie să te întorci la mine curând, nu mai pot suporta mult timp singurătatea asta.

***

Marie-France supraveghe masa, bucuroasă. Nu se întâmpla des să-i aibă aici pe amândoi băieţii ei şi chiar Gilles se străduia să fie amuzant. Lucrul care o surprindea întotdeauna era că el era un bărbat încântător când voia să fie aşa. De ce nu putea oare să fie aşa tot timpul? Dar Gilles avea o dublă personalitate, chiar şi faţă de fiii săi. La un moment dat, era tatăl indulgent, pentru ca în momentul următor să devină omul de afaceri rece, distant. Ei nu ştiau niciodată în ce stare de spirit era. Se obişnuiseră cu lucrul ăsta, de ani de zile. Gilles era singurul care suferea acum. El suferea, ştia ea, şi mai ştia de ce nu o uitase niciodată pe Léonie şi pe copila aceea.

— Când Sebastião se întoarce în Brazilia, mamă, aş vrea să plec şi eu cu el, spuse Gérard. Am senzaţia că-i cunosc familia la fel ca şi pe a mea, am auzit atâtea despre ei.

— Adevărat, spuse Sebastião. El citeşte scrisorile micii mele verişoare, aşa că ştie toate întâmplările familiei.

— Ce spui, tată? întrebă Gérard.

— Da, de ce nu? spuse Gilles absent, uitându-se la ceas. Două şi treizeci. Dacă pleca în oraş acum, ar putea prinde trenul de noapte spre Monte Carlo. Ştia că Léonie era acolo.

— Trebuie să mă întorc la Paris în după-amiaza asta, îi spuse el lui Marie-France.

Nu putea oare să aştepte până la terminarea prânzului pentru aniversarea lui Armand? se gândi ea cu nervozitate. Ea ridică paharul.

— Pentru tine, Armand, zise ea cu un zâmbet spre fiul ei. La mulţi ani, dragul meu.

— Şi la mai multe aniversări fericite, băiatul meu, spuse Gilles, zâmbindu-i fiului său favorit.

***

Armand ridică din nou capota lungă a automobilului *De Courmont*, şi o aplecă într-o parte, ca să se uite la motorul imaculat. Scoase o cheie fixă şi încercă un şurub, băgându-şi mâinile sub tuburile strălucitoare şi umblând la fire. I se păruse că simţise o uşoară bătaie, când dusese maşina la garaj, dar totul părea în regulă. Va pleca într-o jumătate de oră, ar putea să-l ducă pe tatăl lui până la Paris, dacă voia, ca să-l scutească să-l mai ia pe Hoskins. Ştergându-şi mâinile cu o cârpă, puse capota la loc. Aceasta se închise cu un zgomot satisfăcător şi el zâmbi. Era o maşină bună, solidă, bine lucrată.

Întors în casă, îşi băgă capul pe uşa biroului.

— Eu plec cam peste o jumătate de oră, tată. Pot să te duc, dacă vrei. Putem vedea cum merge maşina.

Gilles îşi strânse hârtiile în servietă şi se duse în salon să-şi ia rămas bun de la Marie-France. Ea şedea lângă fereastra deschisă, cu gheme de lână colorată alături de ea, lucrând la o tapiserie. Părul ei negru se încreţea în jurul feţei şi ea se uită la el când intră, cu acei ochi căprui mari, sceptici.

— Am să plec la Paris, cu Armand, îi spuse el, iar apoi cred că am să fiu plecat din oraş pentru o săptămână sau două.

— Unde te duci, de data asta? întrebă ea cu un zâmbet slab. La Chicago sau la Cap Ferrat?

— Are vreo importanţă? întrebă el cu răceală.

— Nu ştiu de ce te oboseşti să-mi spui, Gilles, n-a mai avut „importanţă” de ani de zile.

Ea se aplecă asupra lucrului ei de mână şi el o urmări un moment. Erau căsătoriţi de douăzeci şi şase de ani şi erau ca nişte străini. El se întoarse şi ieşi repede din cameră.

Armand aşteptă în maşină.

— Bine, rosti el. Hai să o punem la treabă, tată. O să vedem ce poate.

Maşina roşie, lungă, alergă pe drumurile de ţară, controlată perfect de mâinile capabile ale lui Armand, luând virajele cum trebuie, în timp ce el o băga în viteze. El ştia exact cum trebuia să sune motorul acesta şi era ca o simfonie, fiecare parte avea tonalitatea ei.

Armand se uită la ceasul de la bord; era aproape şase asta însemna că vor fi la Paris exact înainte de opt. Îl va lăsa pe tatăl lui în insula St. Louis şi se va duce direct la Claudine. Ea o să-l aştepte, purtând, după cum spera el, rochia aceea drăguţă de casă, liliachie, iar mai târziu o va duce la cină la *Café César*, o să-i placă acolo.

Volanul tremură uşor sub mâinile lui, oare trecuseră peste o piatră pe şosea? Acum i se părea că e în regulă. Totuşi, poate ar trebui să se oprească să controleze, oare nu era aceeaşi vibraţie pe care o simţise şi azi-dimineaţă? Se uită din nou la ceas, era deja în întârziere. Întoarse maşina lungă la cotitură, în deal. Fusese o aniversare plăcută, se gândi el bucuros. Tata fusese politicos, iar el şi mama păreau să se înţeleagă destul de bine. Întotdeauna era o încordare când erau împreună. Iisuse, ce-a fost asta? Simţi în braţe vibraţia volanului şi luă piciorul de pe acceleraţie. Mai mult simţi, decât auzi, pocnitura arborelui volanului, când acesta se desprinse de la locul său, iar următoarea cotitură se ivi în faţa lui. Apăsă tare piciorul pe frână şi simţi maşina alunecând, răsturnându-se de două ori, înainte de a se rostogoli pe coastă, în şanţ, roţile învârtindu-se inutil în aer.

***

Gilles ştia că se întâmplase ceva, dar nu ştia ce; i se părea că mintea lui nu lucrează cum trebuie.

Se forţa să deschidă ochii şi să privească în jur: totul era negru. Panica îi trecu pe şira spinării şi începu să tremure. Împinse cu disperare. Faţa lui era presată în pielea neagră a scaunului. Unde era Hoskins? Sau condusese el însuşi? Vai, Doamne, Armand! Împinse fără rezultat în greutatea de deasupra lui, trebuia să ajungă la Armand. Auzi voci, erau oameni, îl vor ajuta să ajungă la Armand.

— Aici, strigă el cu o voce subţire şi spartă, aici, ajutaţi-mă. Trebuie să ajungem la fiul meu.

Greutatea îi fu ridicată de pe piept şi o faţă rumenă, îngrijorată, se uită în jos la el.

— Nu te mişca, spuse bărbatul. Am trimis după o ambulanţă, mai bine stai liniştit până vine medicul şi poliţia.

— Dar fiul meu, strigă el slab, trebuie să-l ajutaţi pe fiul meu.

Bărbatul se uită în altă parte.

— În regulă, spuse el, vor fi aici într-un minut.

Sărmanul, se gândi el cu milă, uitându-se peste drum, unde zăcea tânărul. Îl controlase deja şi nu încăpea îndoială că era mort.

***

Sebastião îl urmărea pe Gérard umblând încet, în sus şi în jos, pe coridorul spitalului. Dorea cu disperare să poată face ceva, să spună ceva ce l-ar putea ajuta. I se făcea rău, amintindu-şi faţa disperată a lui Marie-France, şi ce spusese ea.

— De ce nu a fost Gilles? urlase ea. De ce n-a putut să fie el în locul lui?

Gérard o înconjurase cu braţele şi o ţinuse strâns, propria lui disperare fiindu-i vizibilă pe faţă.

— Mamă, şoptise el. Mamă, te rog...

Faţa ei, de obicei dulce, se transformase într-o piatră plină de hotărâre.

— Trebuie să merg cu voi la spital, spuse ea. Soţul meu e acolo. E datoria mea.

Datoria ei! se gândi Sebastião mirat. Cum era oare viaţa acestor oameni? Ea era acum lângă patul soţului ei. Îl operaseră la picioare şi era încă fără cunoştinţă, dar ea refuzase să plece, până nu vorbea cu el. Iar el ştia că tocmai de aceea era îngrijorat Gérard. Ce avea ea oare să-i spună?

— Gérard, spuse el luându-l de braţ, hai să mergem să bem ceva, n-are rost să aştepţi aici. Doctorul spune că n-o să se trezească decât peste câteva ore.

— Nu pot s-o las singură aici, Sebastião. Trebuie să stau cu ea.

Sebastião se întoarse la scaunul lui.

— Foarte bine, spuse el, o să aşteptăm.

***

Oare se iveau zorile sau toată lumea îşi pierduse brusc culoarea? se întreba Gilles, uitându-se, cu ochii pe jumătate închişi, într-o lumină cenuşie, voalată. Îşi dădea seama de un plafon şi de lumina din centrul lui. Întoarse încet capul spre stânga, dar îl săgetă o durere, o durere arzătoare, parcă-l frigea. Cineva era acolo, chiar lângă pat. La naiba, ar fi vrut să poată vedea cine era. Încercă să vorbească, dar îşi simţi gura într-un fel neobişnuit; nu-şi putea mişca limba, o simţea groasă şi grea. Avea nevoie să bea apă, nu-i dădea nimeni să bea apă? Trebuia să vorbească!

— Léonie! îşi forţă limba în jurul silabelor. Léonie!

Ea se aplecă deasupra lui şi el aşteptă parfumul familiar. Nu o putea vedea bine, dar ar şti dacă ar fi ea, după parfumul de iasomie.

— Gilles! Era vocea lui Marie-France, ţipătoare şi îngheţată. Gilles, spuse ea. Am aşteptat aici ca să te trezeşti, pentru că am vrut să fiu eu aceea care să-ţi spun. Armand e mort. Mort din cauza

automobilului *tău* cu defecte... a neglijenţei *tale*. Tu l-ai ucis pe fiul nostru, Gilles. Faţa ei era implacabilă şi vocea necruţătoare. Ai strigat-o pe Léonie adineauri, Gilles, dar ea te-a părăsit cu ani în urmă. Iar acum te părăsesc şi eu. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Auzi uşa închizându-se încet în urma ei şi el rămase din nou singur, cu groaznicul adevăr. Armand era mort. Fiul lui era mort! Voia să urle, să-şi descarce durerea din el în sunet. Aşa simţi când îţi moare fiul, o durere sfâşietoare. O imagine a lui Charles d'Aureville, a feţei lui tinere, zâmbitoare, încadrată în binoclul lui, îi trecu prin minte; trebuie să fi avut vârsta lui Armand, când murise. Iar familia lui simţise ceea ce simte şi el acum. Numai că moartea lui Charles nu fusese un accident, îl omorâse el... iar acum ea a spus că el l-a omorât pe Armand.

— Ah, Doamne! strigă el.

Dar Dumnezeu nu era milostiv cu el.

Capitolul 18

Un vânt rece sufla dinspre Ocean, făcând să pocnească prelatele ce acopereau vasele mici ale marinei de la Deauville şi răbufnind cu furie în jurul debarcaderului. Jim îşi ridică gulerul hainei, mărind pasul când dădu colţul pe o stradă lăturalnică, de lângă mal. Strada era îngustă, mărginită de clădiri cenuşii cu două etaje, majoritatea mici prăvălii; un negustor de lumânări, un atelier de pânze de barcă, un garaj, un mic depozit care mirosea puternic a peşte şi două baruri, ambele cu nume nautice, *Pescarii* şi *Tridentul*. *Barul pescarilor*, în stânga, la capătul străzii, era cel pe care-l căuta. Draperia de mărgele pocnea în bătaia vântului şi o jaluzea verde, spălăcită, se lovea de fereastră, legănându-se înainte şi înapoi pe o singură balama. Jim trecu prin draperie şi se trezi într-un mic hol cu o uşă de lemn ponosită. Vântul pătrunse după el, când o deschise şi intră înăuntru. Barul era bine luminat şi mai curat decât se aşteptase. În spatele tejghelei franţuzeşti familiare, acoperită cu tablă de zinc, un bărbat mărunt cu mustaţă ştergea pahare şi fuma o *Gauloise*, tuşind. Nişte pescari bătrâni, care jucau domino într-un colţ, se uitară la el când intră.

Jim îşi luă un scaun la tejghea.

— Bere, te rog, spuse el, punându-şi portofelul pe tejghea.

Bărbatul se uită la portofel.

— *Alsacia* sau *Normandia*?

— O să iau *Alsacia*.

Desfăcu sticla, turnă berea cu grijă şi o aşeză pe tejghea, în faţa lui. Spuma era de culoare crem şi berea avea gust bun şi era rece.

— Ia şi dumneata una, îi sugeră Jim cu un zâmbet amabil.

— Mulţumesc, domnule, îi răspunse laconic, turnându-şi puţin *Pernod*.

— Nu e lume azi, spuse Jim.

— Niciodată nu e lume în anotimpul ăsta.

— Nu cred că se mai pescuieşte mult la Deauville, acum, zise Jim. A devenit prea elegant, pentru aşa ceva. Prea multe iahturi sunt acum şi nu mai e loc pentru bărci de pescuit.

— Adevărat, domnule.

— Am auzit că şi dumneata eşti un bun marinar.

— Cine v-a spus asta, domnule?

— Barmanul de la *Grand*, Jean-Luc Grenier; mi-a zis să-i amintesc numele.

— Vărul neveste-mi, spuse barmanul, permiţându-şi un zâmbet slab.

— Da. Mi-a zis că uneori te duci coechipier la curse – când au nevoie de cineva care să completeze echipajul.

Faţa i se lumină brusc.

— Da, domnule, şi sunt foarte bun. Dar nu poţi găsi acum un echipaj, cursele s-au terminat până în sezonul viitor.

— Nu. Nu. Nu caut aşa ceva. Caut pe altcineva. Unul care tot ia câte o slujbă întâmplătoare, în vreo echipă. Un tip înalt, cu păr roşcovan, puţin cam gras. El luă portofelul şi îl desfăcu sugestiv. Trebuie să fi fost pe-aici, cu ani în urmă, apoi a dispărut probabil un timp, dar a revenit. Şi nu e un om de pe-aici.

Barmanul se aplecă peste tejghea, uitându-se la portofel.

— Pentru ce vrei să-l găseşti pe bărbatul ăla? întrebă, sorbindu-şi *Pernod*-ul.

Jim se lăsă pe spate, închizând portofelul.

— Cred că asta-i treaba mea.

Bărbatul sări în sus.

— Da, da, desigur. Eram doar curios. Ei, cred că aş putea să-ţi spun ce ştiu...

Ochii lui erau la portofel, iar Jim scoase o bancnotă şi o puse pe tejghea. Scoase o a doua şi o

puse alături de prima.

— Ei?

Omul băgă bancnotele în buzunar şi mai bău din *Pernod*.

— Există un singur bărbat care arată aşa, vine aici doar vara... şi nu în fiecare vară. Îşi ia o slujbă întâmplătoare în sezonul respectiv, conducând excursii de plăcere sau lucrând la marină, vopseşte, face dulgherie, chestii din astea. A fost aici vara trecută, dar nu e prea popular – a avut bătăi, beţii... Ridică din umeri. Nu e un bărbat pe care e bine să-l cunoşti, domnule.

Jim mai scoase o bancnotă, punând-o pe tejghea.

— După sezonul de vară, spuse el, liniştit, unde se duce?

— Cred că se duce în Sud, domnule, asta-i tot ce ştiu. Bănuiesc că se duce la Cannes sau la Monte Carlo – la ei sezonul durează mult mai mult, până în iarnă. Acolo găseşti întotdeauna de lucru la marină.

— Şi cum îl cheamă?

Barmanul îşi umplu din nou paharul cu *Pernod*.

— Asta nu pot să vă spun, domnule, dar dacă o să întrebaţi la marină, cineva de acolo s-ar putea să ştie – a lucrat o mulţime pentru Lesage în vara asta.

Barmanul sorbea din *Pernod*, tremurând în curentul care pătrunse pe uşă, când Jim o închise după el.

Ăsta să fie? se gândi Jim emoţionat. Oare instinctul lui dăduse rezultate? El ghicise că omul acela trebuie să fie un lucrător sezonier, umblând din staţiune în staţiune, după cum îl mâna dispoziţia lui şi anotimpul. Deauville era o staţiune balneară luxoasă, se puteau face bani acolo, erau multe slujbe. De ce să nu se fi întors el după câţiva ani, când totul se uitase? În fond, el nu fusese acuzat de nimic – n-avea pentru ce să fie acuzat. Şi

memoria oamenilor era scurtă. Acum avea nevoie doar de un nume.

Lesage era cel mai mare proprietar din marină. Spaţiile lui ocupau o jumătate din debarcader, iar ambarcaţiunile lui – vase cu aburi pentru călătorii de plăcere de o zi, bărci mici de închiriat, pentru pescuit, şi iahturile elegante ale clienţilor puse la adăpost pentru iarnă – se întindeau la mal.

Bărbatul cărunt de la birou îşi puse repede haina, când Jim intră în cameră.

— Bună dimineaţa, domnule. Zâmbi. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună dimineaţa. Aveţi bărci frumoase afară.

Bărbatul zâmbi larg.

— Avem mai multe de vânzare, dacă sunteţi interesat. Doar, bineînţeles, dacă nu doriţi una de comandă, făcută după specificaţiile dumneavoastră. Avem propriul nostru atelier, domnule, pe coastă, mai jos.

— S-ar putea să fiu interesat de o barcă, răspunse Jim cu indiferenţă, una mai micuţă – soţia mea îşi închipuie că e pricepută ca marinar. Deşi, cu ea la bord, bănuiesc că o să trebuiască să iau pe cineva în plus care să facă echipă cu mine.

— Nicio problemă, domnule, există întotdeauna oameni care caută de lucru în sezon – o să vă ajute, domnule, şi o să întreţină barca să fie curată şi pusă la punct. Asta putem aranja.

— Un prieten al meu mi-a zis că a avut un om în sezonul ăsta, unul cu părul roşcat. Am uitat cum îl cheamă.

— Cu părul roşu, domnule? Trebuie să fie vorba de Marigny. A, dar nu vi l-aş recomanda pe el, domnule – e adevărat că e un bun muncitor, dar e un tip curios. Nu, n-am fost mulţumiţi de el, deloc. El îşi supse obrajii şi îşi frecă mâinile agitat. Puţin prea iubitor de băutură, domnule, ca să fiu cinstit. Cred că vă putem oferi ceva mai bun decât el. Acum, pot să vă arăt vasele noastre, domnule?

Avem mai multe care ar fi potrivite pentru dumneavoastră.

— Dacă nu vă supăraţi, spuse Jim îndreptându-se spre uşă, am să mă întorc mai târziu. Am întârziat la o întâlnire.

Prinse trenul de ora trei spre Paris şi se instală comod, studiind numele pe care îl scrisese în carneţel. Marigny. S-ar putea să fie omul care îl asasinase pe Charles d'Aureville. Şi, eventual, cheia pentru eliberarea lui Léonie de trecutul ei. Tot ce avea de făcut acum era să-l găsească pe acest Marigny. Se uită la ceas; dacă avea noroc, s-ar putea să prindă trenul de noapte spre Nisa. Va fi nevoie de timp, dar el va cerceta fiecare port, între Menton şi Marsilia, până îl va găsi.

***

Maroc luă un exemplar din ziarul francez Le *Monde*, de la magazinul din pasajul de lângă hotelul *Brown* din Londra, cu intenţia de a-l citi mai târziu, după spectacol. Se uită la titluri şi îşi trecu repede ochii pe pagină. Informaţia despre rănirea gravă a ducelui de Courmont şi moartea fiului său mai mic într-un accident cu ultimul automobil-sport *De Courmont* îţi sărea în ochi, fiind scrisă cu litere mari şi groase.

Împăturind cu grijă ziarul ca să nu i-l fluture vântul, citi repede articolul. Deşi Monsieur se rănise rău la piept şi la picioare, se bănuia că va supravieţui. Doamne, se gândi el cu amărăciune, de ce n-a fost el în locul fiului său?

O porni înapoi pe strada Dover şi intră în hotel. Mai aveau două nopţi de stat în Londra. Să-i spună oare lui Léonie acum, sau după ce îşi va termina spectacolele? Îşi aminti de ultima oară, când nu o informase imediat. Dar asta era altceva – o să-i spună acum. Va dori să ştie.

Léonie se sculase, era deja îmbrăcată şi plănuia să facă nişte cumpărături. Voia să cumpere ceva

pentru Jim – lucruri englezeşti, frumoase, pulovere moi de caşmir şi pijamale de mătase în dungi – erau locuri atât de minunate în pasajul Burlington şi pe strada Jermyn. Zâmbi, în timp ce-şi peria părul; era atât de bine când iubeai pe cineva! Şi când erai iubită.

Ţi-a trebuit mult timp, Léonie Jamieson, îşi spuse în sinea ei, dar în sfârşit, acum „aparţii" cuiva.

Maroc o strigă din camera de zi, iar ea lăsă peria şi trecu dincolo, să-l vadă.

— Bună, spuse ea, sărutându-l uşor pe obraz, ai vrea să vii cu mine la cumpărături?

— Este o ştire în ziar, Léonie. Este despre Monsieur. A avut un accident.

Ea se uită fix la el, cu ochii măriţi de spaimă.

— El nu e mort, Léonie, dar e rănit grav. S-a întâmplat cu una din maşinile lui; fiul lui mai mic a murit.

— A murit!

Îşi amintea de cei doi băieţei, mâncând solemn îngheţată la *Café de Paris*, la Monte Carlo, în urmă cu atâţia ani – un băiat nevinovat moare, iar el trăieşte! Ea luă ziarul cu mâini tremurânde; scria că el avea răni serioase la piept şi la picioare – o imagine a trupului lui puternic, dur, lipit de al ei, îi fulgeră prin minte. Nu! El nu putea fi rănit, nimic nu-l putea atinge, niciodată. Era invincibil. Oare nu dovedise el asta, de-a lungul anilor? Nu voia să se gândească la trupul lui astfel sfărâmat, mai bine era mort; el ar fi trebuit să moară.

Maroc îi luă ziarul din mână şi ea se uită la el disperată.

— Ah, Maroc, de ce? De ce n-a fost el cel care să moară? Nu există dreptate?

— Eu nu ştiu ce să-ţi spun despre dreptate, replică el, dar ai putea-o numi răsplată – o viaţă tânără pentru o viaţă tânără. O să sufere şi el acum, Léonie, să nu-ţi faci iluzii în privinţa asta.

Capitolul 19

Hotelul *Villa d'Aureville* din Copacabana arăta întocmai ca o mică şi perfectă casă de ţară. Avea pereţi simpli, albi, şi tavane cu grinzi închise la culoare. Podelele din lemn lustruit erau acoperite din loc în loc cu covoare minunate, aduse de Isabelle de la castelul d'Aureville: unul era de un albastru bogat al Kerman-elor, altul avea auriul renumit şi liliachiul covorului de rugăciune Kashan, unul era Senne de un crem auriu, erau o multitudine de covoare roşii de Ferahan şi de Buhara. Cele mai rare şi mai delicate exemplare decorau pereţii, strălucind mătăsos din colţuri întunecate, alături de portrete ale unor d'Aureville din trecut şi de vaste pânze cu flori pictate minunat de un artist olandez decedat demult, încât aproape că puteai simţi parfumul trandafirilor şi al macilor, ale căror variante reale se înghesuiau în vase şi boluri, pe mese şi scrinuri şi erau grupate în coşuri, de-a lungul coridoarelor.

Confort şi lux, se gândi Isabelle plimbându-se prin hotel. Luxul de a avea ce e mai bun. Nu ostentaţie – asta nu va căuta niciodată. Canapelele mari erau confortabile, acoperite cu material înflorat în culori pale, coraliu şi verde, sau brocarturi moi în culori albastru deschis sau auriu ca untul, încărcate atrăgător cu perne. Măsuţe mici cu lămpi, cu abajururi de culoarea piersicilor, erau aşezate cu grijă ca să dea pete de lumină şi aveau pe ele reviste şi cărţi; pe o masă rotundă, în salon, era un uriaş joc puzzle, pe jumătate aranjat, şi la care niciun oaspete nu rezista tentaţiei de a încerca. Întregul efect era al unei case care se afla acolo de câteva secole, dar fără inconvenientele acestora.

Băile aveau cele mai moderne instalaţii şi prosoapele cele mai mari şi mai moi, paturile erau cele mai tentante şi mai confortabile, iar lenjeria brodată era cea mai fină pe care o putea oferi Europa. În fiecare cameră erau flori proaspete şi cărţi lângă pat, pentru cei ce aveau insomnii, şi sticle mici de apă, importate din Franţa, cu o tavă de argint pe care se afla whisky, sifon şi biscuiţi. Fiecare oaspete era cunoscut pe nume, i se ştiau preferinţele în privinţa camerelor, a mâncărurilor şi a vinurilor, ce le plăcea şi ce nu le plăcea şi dorinţele lor particulare, toate erau ţinute în evidenţă, pentru ca atunci când vor veni să fie salutaţi de parcă n-ar fi plecat şi totul să arate aşa cum ar fi dorit ei să fie, dar fără să mai facă efortul să ceară.

Era ca o oază într-un deşert – un colţ al Franţei undeva în Brazilia – şi era perfect. Cel puţin aşa credea Isabelle şi cum cele zece camere şi opt apartamente erau întotdeauna ocupate, ea presupunea că şi oaspeţii ei credeau la fel. Iar Amélie, cu siguranţă, era de aceeaşi părere. Ea îşi petrecea mai mult timp aici decât acasă, în ultima vreme. La început, îi fusese greu după ce se căsătorise Edouard, dar, slavă Domnului, Xara fusese destul de sensibilă ca să înţeleagă ce simţise Amélie. Acum, când copilul era pe drum, Amélie era la fel de emoţionată ca şi Edouard.

Isabelle o putea vedea acum pe Amélie la biroul de la recepţie vorbind cu senhor Vasconcellos. Sper că nu e un tip dificil, se gândi ea, grăbindu-se spre ei. Senhor Vasconcellos era unul dintre acei bărbaţi care sunt nemulţumiţi din naştere, nimic nu era cum trebuie cât timp se afla acolo, şi totuşi întotdeauna le mulţumea la plecare pentru un sejur minunat şi promitea să se întoarcă în curând – şi o făcea întotdeauna!

— Bănuiesc că aţi avut o călătorie obositoare, senhor Vasconcellos, spunea Amélie. Paulinho o să vă conducă sus, la apartamentul dumneavoastră –

da, acelaşi, Auvergne, şi o să am grijă să vi se pregătească baia şi o să vă trimit sus tava cu ceai... de muşeţel parcă, nu-i aşa? O să găsiţi lista pentru cină în cameră – avem nişte potârnichi minunate din Yorkshire, de care sunt sigură că vă veţi bucura.

Isabelle o urmărea cu un zâmbet. Da, da. Cine s-ar fi gândit! Vasconcellos zâmbea, satisfăcut, simţea că e binevenit şi că aveau grijă de el şi asta era principalul. Faptul că-l costa mult nu era important, mereu vor fi oameni dispuşi să plătească pentru a avea tot ce e mai bun.

— Doamnă contesă, se aplecă el asupra mâinii ei, zâmbind, nepoata dumitale ţi-a moştenit farmecul. S-a îngrijit de toate pentru mine.

— Sunt foarte bucuroasă, senhor Vasconcellos. Am înţeles că, de data asta, rămâneţi la noi o săptămână. Sper că veţi avea timp să luaţi într-o zi masa de prânz cu mine la *Pavilion*?

— Da, desigur, doamnă, voi fi încântat.

Se grăbi după Paulinho şi Amélie îi zâmbi bunicii.

— Am început să mă pricep la treaba asta, spuse ea triumfătoare, aproape îmi vine să cred că aş putea conduce şi eu locul ăsta.

— Nu chiar, spuse Isabelle sec, dar merge foarte bine. Înveţi.

— Bunico, semestrul următor, după ce termin şcoala, nu vreau să mă duc la colegiu. Vreau să lucrez aici, cu tine.

Isabelle se uită la ea, surprinsă.

— Dar, Amélie, ai putea să te duci în America, acolo sunt colegii minunate pentru tine.

— Ştiu, ştiu, dar asta e ce-mi place să fac, bunico. Te rog, spune da. Ştiu de cât ajutor îţi sunt încă de pe acum.

Faţa ei frumoasă strălucea de entuziasm. Avea aproape şaisprezece ani şi era frumoasă. Carnea îi rotunjise membrele, în cele din urmă, şi era înaltă, nu armonioasă încă, dar cu graţia unui animal

tânăr, şi trata totul cu aceeaşi energie ca întotdeauna. Orice făcea, era lucrul cel mai important pe lume în acel moment şi persoana cu care era, era cea mai interesantă – atenţia ei era totală. Fie că era Roberto, care îi povestea despre ultima lui realizare la polo, sau Vasconcellos, care se plângea de ceva, ea îl fixa cu ochii aceia minunaţi maronii şi îl asculta cu buzele uşor întredeschise şi cu o asemenea atenţie, încât acela simţea că este persoana cea mai interesantă şi mai importantă din lume. Amélie avea un farmec cuceritor, care în prezent era total inocent dar, se gândea Isabelle, de îndată ce va învăţa cum să-l folosească, o să avem probleme. Sau am avea, dacă ea nu i-ar fi atât de devotată lui Roberto.

— Ei, bunico! continuă să pledeze Amélie. Nu vreau să plec la colegiu. Vreau să stau aici, cu tine şi cu...

Se întrerupse. Oare voia să spună Edouard sau Roberto? se întrebă Isabelle.

— O să vorbesc cu Edouard, promise ea, deşi nu cred că o să-i placă. Amélie, ştii că el e de părere că trebuie să te duci la colegiu.

Amélie zâmbi bucuroasă.

— Dacă îi spui de cât de mare ajutor aş putea să-ţi fiu, e sigur că o să cedeze.

— O să vedem. A, apropo, ai o scrisoare de la Sebastião. A sosit azi-dimineaţă. E pe raft, acolo.

— Fantastic! Amélie luă scrisoarea şi o băgă în buzunar. Ne vedem mai târziu, bunico, strigă ea, îndreptându-se spre plajă.

Ea lua întotdeauna scrisorile lui să le citească pe plajă. Le deschidea cu faţa la imensitatea verde a Oceanului Atlantic, având senzaţia că se uita spre Franţa şi asta o făcea să se simtă cumva mai aproape de el. Bineînţeles că era o prostie, dar făcuse aşa întotdeauna, iar acum, când era mai mare, devenise superstiţioasă în privinţa asta. Îşi scoase sandalele, lăsându-le sub un palmier, şi alergă peste o întindere de nisip, cald încă, spre

marginea apei, stând simbolic cu faţa spre ea şi desfăcu scrisoarea. Trei pagini – era lungă, era şi timpul, nu mai auzise nimic despre el, demult. Era în Italia! Era aşa de norocos, Parisul şi acum Italia! Călătorea cu prietenul lui, erau la Veneţia, făcea schiţe pentru ea – podurile, gondolele, palatele şi pieţele, toate erau straşnice. Se gândea la ea şi îi simţea lipsa, putea să-i scrie *Post-restant* la Roma, unde urma să plece. Spera că lucrurile stăteau mai bine între ea şi Roberto.

Ea băgă scrisoarea din nou în plic şi se aşeză pe nisip, cu genunchii încrucişaţi, cu bărbia în palme, uitându-se spre orizont. Roberto! Nu-l mai văzuse de peste o săptămână. Desigur, învăţa pentru examene şi ştia că acestea erau foarte importante. Ca să mergi la o universitate bună, depindea de rezultatul examenelor. „*Oxford*", spusese cu importanţă, sau „*Heidelberg*" – el alegea întotdeauna locurile cu rezonanţă romantică, dar nu părea niciodată prea sigur de ce anume voia să studieze. O să se gândească la asta mai târziu, spunea el, după examene. *Oxford*-ul, îşi aminti ea cu tristeţe, era pierdut în mijlocul Angliei, pe undeva. O să-l piardă dacă se va duce acolo, la fel cum îl pierduse pe Sebastião, şi nu putea avea încredere că Roberto îi va scrie, aşa cum făcea el. Singurul avantaj era că îl îndepărta de Diego. Nu e o întrecere între noi, în care Roberto să constituie premiul, e vorba doar că eu îl iubesc. Ce o să mă fac dacă el pleacă? Se ridică, scuturându-şi nisipul de pe fustă. Ei bine, încă n-a plecat, se va duce să-l vadă în seara asta şi să-i ureze succes la examenul de mâine.

***

Diego şi Roberto mergeau pe strada Ouvidor, adânciţi în conversaţie, fără să fie atenţi la trecători. Erau o pereche atrăgătoare, Diego – brunet şi mândru, Roberto – blond şi atletic,

amândoi foarte bronzaţi după o vară petrecută la fermă şi după viaţa în aer liber din cursul anului. Se opriră la cafeneaua *Miltinho* şi se aşezară la o masă afară.

— Două cafele şi două *Cachaça*, comandă Diego unui chelner în trecere.

— Eu nu vreau *Cachaça*, spuse Roberto, dar nici ţie nu-ţi trebuie.

Diego ridică indiferent din umeri.

— Care-i problema? Crezi că ai să te îmbeţi dintr-o singură *Cachaça*?

Roberto oftă.

— Nu cred, spuse el, dar, mai ştii, nu o să ne oprim la una şi avem de învăţat pentru examenul de mâine.

— Hai, hai, Roberto, tu o iei prea în serios! Ştii că o să treci ca vântul prin examene.

— Asta-i problema, că nu ştiu, iar dacă îmi tot pierd timpul cu tine, chiar că n-o să-l iau! Ascultă, Diego! Cât timp ne-am consacrat noi învăţăturii săptămâna asta? Tatăl meu crede că sunt acasă la tine studiind împreună – iar ai tăi cred că eşti cu mine!

Diego râse.

— Haide, nu te mai îngrijora. Ai să iei un „C”, aşa-i întotdeauna.

— Da, dar am nevoie de un „B” ca să plec în Europa… şi asta i-ar face cu adevărat plăcere tatei.

— Ce să te frământi, Roberto, o să se mulţumească şi cu un „C”. Dacă iei mai mult, o să se aştepte la asta mereu. Ia doar suficient, ca ei să fie fericiţi, aşa zic eu.

— La naiba, Diego, eu vreau să mă duc în Europa anul viitor!

Diego ridică din umeri furios, bând dintr-o înghiţitură *Cachaça*.

— Grozav, mormăi el, tu ai să pleci să te distrezi în Europa, iar eu o să rămân în sălbăticie, la fermă.

— Poate că, dacă ai fi învăţat ceva mai mult, ai fi putut şi tu să pleci.

— Nicio şansă! Ferma stă prost. Tata zice că are nevoie de orice ajutor îi pot da. De ce oare ţara asta a eliberat sclavii? adăugă el cu răutate. Imigranţii chinezi nu fac doi bani, iar italienii sunt şi mai răi – niciunul dintre ei nu poate lucra – iar acum se aşteaptă să mă duc eu acasă şi să-l ajut. La naiba, nu e corect!

Roberto ştia că plantaţia Bonavente avea probleme şi nu era singura; erau probleme serioase cu forţa de muncă, iar câţiva ani proşti distruseseră multe dintre vechile plantaţii de cafea.

— Dacă tatăl meu ar avea necazuri, eu l-aş ajuta, spuse el.

Diego se uită la el, făcând calcule. Oare chiar credea asta? Da, probabil că da. El ar renunţa să plece în Europa şi ar lucra la fermă, dacă tatăl lui ar avea nevoie de el. Roberto avea o latură care era, fără îndoială, stupidă – sau „moale" era un cuvânt mai potrivit pentru latura ce putea fi exploatată.

— E vina tatălui meu că plantaţia are greutăţi; de ce naiba trebuia să sufăr eu din cauza asta?

— Să lucrezi pe plantaţie nu e o suferinţă.

— Este, dacă urăşti treaba asta atât cât o urăsc eu. Fraţii mei, amândoi, au avut noroc, au fost destul de mari ca să scape, înainte de situaţia asta. Acum am rămas doar eu şi sora mea, dar ea nu e de niciun ajutor. Doamne, nu pot s-o sufăr, nici măcar nu e drăguţă.

— Eşti nedrept, e cum trebuie, iar Amélie zice că e foarte dulce.

— Dulce! Amélie să spună asta! La naiba, de ce oare trebuie să ne încurce asemenea fete nefolositoare? Ascultă, Roberto, îţi aminteşti ce ţi-am zis odată, de *madame* Susana? Hai să mergem acolo unde sunt fete adevărate!

Roberto se uită fix la el. Imaginea unor jartiere roşii pe coapse albe şi picioare lungi în ciorapi negri îi fulgeră prin minte; le visa în fiecare

noapte, cu coapse şi sâni moi, şi cum le pipăia şi cum miroseau.

— Susana mă cunoaşte – se grozăvi Diego, observând ezitarea din ochii lui Roberto, o să ne dea nişte adevărate frumuseţi. Să ştii, Roberto, suedeza pe care am avut-o înainte, e fantastică… era nesătulă… a trebuit să fac amor cu ea toată noaptea.

Roberto înghiţi băutura *Cachaça*.

— N-am timp, tu ştii că trebuie să învăţ în noaptea asta. În plus, nu avem bani.

Diego scoase din buzunarul cămăşii un pumn de bancnote soioase.

— Cum numeşti tu astea? spuse fluturându-le sub nasul lui Roberto.

— De unde ai banii?

— I-am economisit pentru o zi ploioasă! Iisuse, ce importanţă are de unde-i am? Sunt aici, îi am. Hai să mergem!

— Oricum, pun pariu că nu ajung pentru *madame* Susana.

Diego se încruntă, numărând repede. Avea dreptate!

— Bine, atunci ştiu un alt loc, ceva mai ieftin, ceva mai primitiv, mai… excitant! Acolo te lasă să faci ce vrei. Zâmbi. Hai, Roberto, şopti el, o să aibă grijă de noi… fete drăguţe, două sau poate trei, deodată. Se aplecă mai aproape. Nici nu-ţi închipui ce pot să facă… o să-ţi placă, Roberto.

Roberto simţi că tremură la acest gând, dar nu putea să meargă, nu trebuia să meargă. Ah, Doamne, două fete sau chiar trei – ce ţi-ar face oare?

Diego îşi împinse scaunul şi aruncă nişte monede pe farfuria de pe masă.

— Ei, zise el, eu mă duc...

— Stai, spuse Roberto, împingându-şi în grabă scaunul, aşteaptă-mă.

Treptele sordide de marmură care duceau la hotelul *Orfeo* erau ferite de ochii trecătorilor

curioşi printr-o draperie zgomotoasă de mărgele şi de un portar uriaş. El stătea sprijinit de perete, cu braţele solide încrucişate, cu şapca trasă pe ochi şi pe care scria *Hotel Orfeo*, cu litere spălăcite, părând nepăsător faţă de oricine şi orice. Pieptul lui masiv era acoperit de transpiraţie, pătându-i cămaşa albă, şi îşi scărpina contemplativ barba de o zi de pe obraz, uitându-se spre trotuarul prăfuit.

Diego se îndreptă, încrezător, spre uşă şi se opri brusc, uitându-se în jos la piciorul mare care apăruse între el şi scară.

— Voi, copii, aveţi bani? Ochii portarului îi analizau.

Roberto se uită la el nervos; în tonul lui alb se subînţelegea o ameninţare.

— Sigur! Diego scoase grămada de bancnote. Avem destui. Mă cunoşti. Am mai fost pe aici.

Piciorul fu retras cu indiferenţă şi portarul se duse înapoi, să contemple trotuarul.

— Eşti sigur în legătură cu localul ăsta? şopti Roberto, urmându-l pe Diego pe scară. Mie mi se pare cam declasat.

— Aşteaptă, spuse Diego peste umăr, ai să vezi, e cel mai bun loc din Rio.

O draperie prăfuită de catifea încadra intrarea şi el o dădu deoparte intrând încrezător în cameră. Roberto îl urmă cu ochii căscaţi. Locul era acoperit, de la tavan până la podea, în catifea prăfuită, roşie, legată cu sfori aurii, ruginite, şi cu franjuri şi era luminat de candelabre de sticlă întunecoase. Strălucirea lor slabă lumină feţele plictisite, boite, şi sânii goi a circa o duzină de fete care şedeau pe canapelele de pe lângă pereţi. Era insuportabil de cald. Două ventilatoare letargice atârnau din tavan şi se învârteau monoton, nefăcând altceva decât să mişte praful. Picături de sudoare picurau între sânii fetei care veni spre ei.

Roberto simţi un şoc de dezamăgire. Nu aveau ciorapi negri şi jartiere roşii, nu erau râsete vesele, femei blonde în chiloţei de mătase, care beau

şampanie. Fetele astea nu erau aici ca să flirteze, să tenteze şi să seducă, ci erau gata de acţiune. Dar eu sunt oare? se întrebă el în panică. Acum, ce facem?

— Domnilor!

Buzele fetei erau roşii şi arătau umede când le zâmbi. Avea dinţi frumoşi, se gândi el la modul abstract, albi şi drepţi, şi avea sâni minunaţi. Nu mai văzuse până atunci sânii unei fete – îşi lăsă repede ochii în jos. Ea purta un şal multicolor, înfăşurat în jurul taliei, şi o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Avea coapse pline şi triunghiul de păr era negru şi părea aspru. Se simţi hipnotizat de acest triunghi, locul secret.

— Bun venit la *Orfeo*, zise ea. Ce pot să vă ofer de băut?

— *Cachaça*, comandă Diego, punându-şi braţul în jurul ei şi mângâindu-i familiar sânii. Ea chicoti şi se strânse mai aproape de el, în timp ce Roberto îşi feri privirea.

Draperia se dădu deoparte şi, brusc, apăru în uşă o caricatură de femeie. Gura ei era o deschizătură roşie, fără formă, pe o faţă pudrată, albă, cu falduri de grăsime şi riduri de vârstă. Ochii mici, palizi, la fel de duri şi de morţi ca nişte coji de nucă, se iveau de după nişte gene negre, ascuţite, iar părul ei rar, roşcat, era aranjat în bucle complicate, în jurul feţei, ca o mască. O rochie lucioasă, decoltată, neagră, cu bijuteriile strălucitoare care reprezentau răsplata meseriei ei, atârnau pe trupul ei fără formă, iar inelele străluceau pe toate degetele mâinilor ei grăsuţe. Faţa i se schimonosi într-un fel de zâmbet.

— Bună ziua, domnilor, spuse ea, ce anume vă putem oferi în după-amiaza asta? Vedeţi fetele noastre... şi avem, desigur, o selecţie de „specialităţi”. Spuneţi-mi doar ce vă place şi o să am grijă să căpătaţi ce doriţi; plata înainte, bineînţeles.

— Desigur, spuse Diego cu răceală, dând dintr-odată peste cap paharul cu băutură, urmărind-o de sus când ea ţopăi spre bar în pantofii prea strâmţi pentru picioarele ei grase.

— Îşi spune *madame* Victoria, îi şopti el batjocoritor lui Roberto, pentru că ea crede că arată ca bătrâna regină a Angliei. Râse. Dar acesta este unul dintre avantajele unui loc ca ăsta: poţi alege ce vrei... orice îţi trece prin imaginaţie.

O fată brunetă traversă camera şi se opri în faţa lui. Ea îşi dădu părul spre spate şi îşi linse buzele mari, roz, în semn de invitaţie.

— Eu sunt Marissa, spuse ea apropiindu-se mai mult. Roberto rămase cu gura căscată, când Diego îi atinse sânii grei, pipăindu-i, cântărindu-le greutatea, strivindu-i fără tandreţe sub mâinile lui apucătoare. Degetele lui se strânseră pe sfârcurile înălţate, frământându-le cu cruzime. Fata ţipă, protestând.

— E o vacă, spuse Diego. Hai să vedem ce mai e pe aici.

— Iisuse, Diego, nu trebuia să-i faci rău, aşa! exclamă Roberto.

— Tu nu cunoşti fetele astea, sunt obişnuite cu orice. Ţi-am spus, aici poţi să faci ce vrei.

Roberto îşi bău repede *Cachaça*, dându-şi seama de privirea fetelor ce aşteptau pe canapele. Simţi transpiraţia picurându-i pe spate şi întinse mâna după o nouă băutură, urmărindu-l pe Diego care se instalase între două fete, ce chicotiră, în timp ce îşi înfăşurau în jurul lui braţe palide, goale.

— Vino, Roberto, adu sticla şi stai aici, lângă noi.

Roberto traversă cu atenţie camera, împiedicându-se uşor datorită băuturii tari care îl ameţise, auzind fetele râzând ca de la distanţă. Se opri clătinând din cap, ca să şi-l limpezească. Acum era mai bine. Se aşeză cu grijă pe marginea canapelei roşii, uitându-se la ochii aceia în aşteptare – ochi căprui, care îi zâmbeau în bătaie

de joc, ochi albaştri, trişti şi nerăbdători, dornici să se termine totul, ochi verzi care văzuseră de toate – zâmbete roşii de bun venit pe feţe albe, sâni goi cu sfârcuri rujate, mâini de răpitoare care se mişcau pe el, mângâindu-i părul, faţa, coapsele. O fată i se aşează în braţe, punându-şi mâinile în jurul gâtului lui; dorinţa îl cuprinse atât de incontrolabil, încât se temu că o să se facă de râs. Inspiră adânc, iar ea se mişcă apreciativ, râzând.

— Eu sunt Romana, murmură ea. Uite, am altă băutură pentru tine. Îi ţinu paharul la buze. Lasă-mă pe mine, bea-l pe tot. Ei, dar eşti drăguţ. Am noroc azi, de obicei n-am băieţi aşa de drăguţi ca tine.

Avea păr roşu, zburlit, ochi albaştri pali şi pielea de culoarea laptelui proaspăt. El puse mâna pe sânul ei, cu vine albăstrii şi moale.

Se aplecă pe spate, trăgându-i capul în jos, iar gura lui îi găsi sfârcurile tari, roz.

— Nu-i mai bine acum... nu-i plăcut? A, da, îţi place asta, nu-i aşa?

El era pierdut în senzaţia pe care i-o dădeau sânii ei, carnea ei moale, goliciunea ei.

Diego o împinse pe fata cu părul negru din braţele lui şi stătu un moment să-i privească. Romana îi zâmbi pe furiş, în timp ce el traversa camera să discute cu *madame* Victoria. Diego voia să râdă. Fusese mult mai uşor decât îşi închipuise. Roberto nu fusese în stare să reziste.

Cu toată băutura *Cachaça* în el şi cu serviciile a două fete, nu va trece prin examenele alea de mâine. Va trebui să rămână în Brazilia. Cu mine, se gândi el triumfător. N-ar fi putut suporta dacă Roberto ar fi plecat. Ar fi rămas înţepenit acolo, la fermă, fără bani, fără fete – fără nimic! Acum, îl avea pe el. Mâna îi tremură când îi şopti la ureche lui *madame* Victoria, numărând hârtiile. Romana dădu din cap, când *madame* făcu un gest spre coridor.

— Pe aici, blondul meu, spuse ea, ridicându-l pe Roberto în picioare şi punându-i un braţ în jurul taliei, ca să-l sprijine pe coridor.

Îşi simţea genunchii moi şi camera arăta curios – oare pereţii nu erau prea aproape, sau patul era atât de mare? Căzu pe spate, pe pat, întorcându-şi capul – lumina îl deranja la ochi. Romana îşi dezlegă eşarfa din talie şi o aruncă peste lampă, micşorându-i strălucirea roşie. Acum ea arăta caldă, gândi el ameţit, caldă şi moale. Ea îi descheie cămaşa, alunecându-i-o pe umeri, iar el puse mâinile pe sânii ei, în timp ce ea îl descheia la pantaloni. Ea râse, când îi trase în jos peste erecţia lui.

— A, da, murmură ea, a da, băiatul meu, eşti deja gata pregătit.

Ea îi încălecă trupul, aplecându-se asupra lui, astfel încât sânii ei îi gâdilau pieptul, triunghiul de păr roşu frecându-se de el; era caldă, umedă, moale. Simţea că moare de excitare, că explodează; ea îi făcea ceva, îl atingea, îl freca... Ah, Doamne, era în ea, alunecând, frecând, iar ea îi strivea testiculele cu mâna. Ah, Doamne, ejacula.

Diego şi fata brunetă se rostogoliră alături de ei, pe pat, goi, râzând. El simţi umezeală când Romana se îndepărtă. Capul i se învârtea. Se simţea obosit, sfârşit.

Roberto se trezi tresărind. Era tot culcat pe pat, gol, şi putea auzi murmurul vocilor şi ţipete moi de undeva, de aproape. Deschizându-şi ochii, îl văzu pe Diego alături de el. Le urmărea pe cele două fete. Ele zăceau împreună, într-o încurcătură de braţe şi picioare desfăcute, mângâindu-se, sărutându-se, limbile li se atingeau, sâni lângă sâni, cu mâini căutătoare. Trupul lui Roberto pulsă drept răspuns, avea gâtul uscat iar *Cachaça* îi curgea prin vene. Închise ochii. Imaginea celor două trupuri încă îi ardea sub pleoape, roşii în lumina lămpii. Simţi o mână ca un şarpe pe burta

lui, o limbă se plimba pe coapsa lui, mai aproape, mai aproape. O a doua gură moale se apăsă pe a lui şi părul roşu al Romanei îi mătură faţa, în timp ce bruneta îl luă în gură. Ah, nu mai putea suporta, era minunată. Gemu şi muşcă limba mişcătoare a Romanei. Îl văzu pe Diego în spatele Romanei şi o auzi gâfâind, când el se repezi în ea. Ah, Doamne, el făcea amor. El o săruta din nou, sugându-i limba, uitându-se la Diego. Nu putea suporta, trupul îi tremura, închise ochii, pierdut într-un extaz al cărnii şi al senzaţiei. Fata brunetă plecă de lângă el; simţi o nouă gură, alte mâini, mai tari, mai puternice, o gură familiară, mai brutală. El ţipă de plăcere; trupul lui se ridica pe noi înălţimi, noi explozii de lumină, culoare, fantezie. Era Diego, ştia. Şi îl dorea. Era plăcerea cea mai înaltă.

Capitolul 20

Era ora cinci şi jumătate la Key West, într-o după-amiază de august, şi ziua se desfăşura după un tipic obişnuit. Mai întâi dimineaţa caldă, plăcută, apoi o creştere treptată a căldurii şi a umidităţii, până când seara devenea înăbuşitoare. Amélie şedea la fereastra deschisă, în camera ei de la Villa Encantada, urmărind norii purpurii adunându-se deasupra golfului, în timp ce pământul aştepta în tăcere, fără să respire. Nicio pasăre nu ciripea, nicio insectă nu zumzăia, nici chiar frunzele de palmier nu se mişcau. Apoi, exact la ora şase, fulgerul fluorescent, ca o săgeată ruptă, tăie cerul coborât, zig-zagul lui strălucitor căzând în golf, în timp ce tunetul străbătu cerul, făcând să se cutremure lemnul Villei Encantada. Simultan, primele picături grele de ploaie începură să cadă, ascunzând marea furioasă, răpăind pe acoperiş şi sărind pe terasă, curgând şiroaie în şanţuri şi pe trepte şi alergând în jos, de pe deal.

Furtuna rituală de seară ţinu o oră, apoi, brusc, ploaia se opri şi cerul începu să se limpezească, soarele de seară reapăru, iar pământul ud scotea aburi în timp ce se usca în căldură. Păsările scoteau triluri fericite, insectele continuau de unde rămăseseră, iar palmierii începeau iar să foşnească în briza uşoară. Peste puţin timp, terasa avea să fie uscată şi vor sta din nou afară, bucurându-se de aerul mai răcoros şi de mirosul grădinii împrospătat de ploaie, gândindu-se dacă să coboare dealul la St. James, la cină, sau dacă să frigă peştele pe care ea şi Edouard îl prinseseră în ziua aceea. Deveniseră destul de pricepuţi la treaba asta – odată, Edouard prinsese chiar un rechin, unul mic, pe care barcagiul îl aruncase, superstiţios, înapoi în apă.

În seara asta, Xara părea deosebit de obosită şi Amélie o privi cu îngrijorare. Ea şedea în fotoliul cel mare de trestie, cu picioarele mai sus, pe un scăunel; umflătura sarcinii ei, aproape de termen, o făcea să pară că nu se simte bine. Xara era enormă şi chiar ochii ei uimiţi se întrebau cum de se putea descurca trupul ei cu nevoile de extindere ale copiilor gemeni, care loveau şi se foiau mulţumiţi în pântecele ei.

— Nu mi-e foame în seara asta, Amélie, spuse ea cu un zâmbet. Tu du-te cu Edouard la hotel, la cină, şi adu-mi la întoarcere nişte îngheţată de mango.

Cei de la magazinul local cu îngheţată îi cunoşteau deja bine. Pasiunea bruscă a Xarei pentru mango şi a lui Amélie pentru ciocolată devenise, la fel ca şi furtuna, un ritual de fiecare seară.

— Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă Edouard îngrijorat.

Arăta tare obosită şi el ştia că avea probleme cu somnul.

— Mai bine am sta aici, cu tine, spuse el, luându-i mâna şi sărutându-i-o. Nu vreau să te las singură.

— Mă simt bine, Edouard... sunt doar însărcinată. Nu sunt bolnavă. În plus, am să dorm mai bine dacă tu nu eşti aici.

— Bine, dacă eşti sigură. Haide, Amélie. Am să-ţi cumpăr cea mai mare friptură de la St. James.

Plecară, ţinându-se cu braţele de talie, pe cărarea nisipoasă, în jos, întorcându-se la cotitură să facă semne cu mâna, iar Xara le răspunse mulţumind cerului că lucrurile stăteau atât de bine în relaţiile dintre ea şi Amélie. Fusese dificil până când Amélie a înţeles că nu exista nicio ameninţare pentru relaţia dintre ea şi Edouard şi, cu toate că Amélie nu se va gândi niciodată la ea ca la o mamă, erau prietene. Închise ochii fericită. Avea

nevoie de câteva ore să fie singură. Ştia că avea să nască în noaptea asta, ştiuse lucrul ăsta toată ziua.

***

Edouard îşi sorbea vinul şi o urmărea pe Amélie mâncând friptura cu plăcere. Ea încă oscila între o adolescentă nesigură şi o tânără doamnă, deşi acum, se gândi el cu regret, era mai degrabă o tânără doamnă. Trimiterea neaşteptată a lui Roberto la plantaţie o lăsase pe Amélie uimită şi singuratică şi fusese sugestia Xarei să o ia cu ei, în Florida.

— Amélie îmi va ţine companie, spusese ea, când tu vei fi ocupat cu studierea planurilor împreună cu arhitecţii sau când va trebui să te repezi la Miami.

— Edouard, îi întrerupse Amélie gândurile. De ce oare nu mi-a scris Roberto?

Faţa ei era îngrijorată şi el simţi acea înţepătură de regret şi neajutorare pe care o simte un bărbat pentru fiica lui, atunci când, nemaifiind o fetiţă, nu mai e posibil să o apere de loviturile vieţii. Un moment, ar fi dorit ca ea să fi rămas tot băieţoiul de şase ani; atunci, totul era atât de uşor.

— Nu sunt sigur, Amélie, dar probabil că din cauză că munceşte din greu.

Ea lăsă jos cuţitul şi furculiţa şi contemplă faţa de masă. Ea nu ştia ce anume făcuse Roberto, doar că nu venise acasă două nopţi – nu-şi făcuse apariţia nici la examenele acelea importante – iar când venise, în sfârşit, acasă, auzise că arăta îngrozitor. Nimeni nu voia să-i spună, dar ea completase povestea din bârfele cameristelor şi din frânturi de conversaţie între Isabelle şi Edouard şi între Edouard şi Xara. Apăruse nepieptănat şi bolnav, şi rămăsese în casă o săptămână. Nu i se permisese să-l vadă – nimeni nu avea voie – şi fusese prima dată în viaţa ei când îşi putea aminti să-l fi văzut pe Francisco de Santos furios. Luiza

încercase să-l calmeze, spunându-i că fusese doar o prostie de băiat, dar el rămăsese neclintit. Pentru Roberto nu va mai fi nici universitate în Europa – căzuse la examene prin neprezentare. Era exilat la fermă pe trei luni, în timp ce tatăl lui avea să se gândească ce să facă în privinţa lui.

— Poate o să lucreze la câmp cu oamenii, spusese el. Munca grea o să-i facă bine, o să-i dea timp să-şi limpezească mintea.

Dar şi Diego era la fermă.

— Totul este din vina lui Diego Bonavente, tu ştii asta, zise ea cu seriozitate, orice s-a întâmplat a fost din vina lui. El are o influenţă proastă asupra lui Roberto. Dar pentru că Teo Bonavente este un bun prieten al lui Francisco, nimeni nu pare să observe asta. Diego nu e bun, Edouard... eu ştiu.

— Eşti sigură că nu e doar faptul că eşti puţin geloasă pe el, Amélie? Întotdeauna l-ai considerat pe Roberto prietenul tău, doar voi doi eraţi mereu împreună. Asta era bine când eraţi copii, dar acum aţi crescut. În curând o să ai şaisprezece ani, iar Roberto are optsprezece. El e un bărbat tânăr, va trebui să-şi croiască drumul lui în lume.

Ea îşi dădu părul pe spate, nerăbdătoare. De ce oare nimeni, în afară de Sebastião, nu vedea cât de rău era Diego?

— Eu cred că Diego e răul, spuse ea cu pasiune, ochii ei chihlimbarii strălucind de lacrimi. Ştiu că Roberto îşi va avea viaţa lui, dar toate astea s-au întâmplat din cauza lui Diego şi sunt sigură că din cauza lui Diego nu mi-a scris. Nu vezi, aş fi preferat să fie plecat la o universitate în Europa, măcar ar fi scris, mi-ar fi spus anumite lucruri… ar fi împărtăşit cu mine nişte lucruri.

Edouard oftă.

— Poate că ai dreptate, Amélie, dar Roberto a fost trimis la fermă, ca pedeapsă. Nu prea cred că se distrează cu Diego. Trebuie să aşteptăm până când se întoarce şi apoi să vedem ce se întâmplă. Haide, spuse el luându-i mâna, hai să vedem

apusul de soare în golf şi apoi o să luăm îngheţata pentru Xara. Pun pariu că ştiu de care ai să iei tu.

— Pun pariu că nu ştii, spuse ea înveselindu-se.

— Ciocolată!

— Nu! spuse ea luându-l de braţ. În seara asta vreau să fie de piersici. Vreau piersici.

***

Îngheţata zăcea uitată în bucătărie pe masă, topită într-o baltă. Când s-au întors, au găsit-o pe Xara în dureri.

— Fetele mele sunt pe drum, zise Edouard zâmbind.

— Băieţii noştri, îl corectă blând Xara.

— Băieţi sau fete, eu sunt fericit.

Amélie aştepta pe terasă cu Edouard, urmărind luminile pâlpâitoare ale oraşului de sub ei. Ea se întrebase cum se va simţi când va veni vremea, iar acum ştia. O auzi pe Xara ţipând, era îngrozitor, înspăimântător, nu-i mai păsa de nimic, nici de copii – de nimic. Ah, Doamne, se rugă ea, fă să-i fie bine Xarei.

Edouard îşi puse braţul în jurul ei şi ea se întoarse să-l îmbrăţişeze, ascunzându-şi faţa la pieptul lui.

— E-n regulă, Amélie, spuse el mângâindu-i părul. Ea mi-a zis să-ţi spun că e în regulă.

Vicente d'Aureville se născu la ora trei dimineaţa, Edouard stătea lângă Xara, zâmbind în jos, spre micul lor fiu.

— Nu-i aşa că-i cel mai frumos bebeluş pe care l-ai văzut vreodată? murmură ea cu mândrie.

— Cel mai frumos. El zâmbi. Iar tu eşti cea mai drăguţă mamă. Te iubesc pe tine, Xara, şi-l iubesc pe el.

— Aşteaptă, îl atenţionă ea cu un zâmbet. Mai păstrează puţină dragoste şi pentru Jean-Paul, el e următorul.

Jean-Paul se născu exact la două ore după Vicente şi cântărea cu o jumătate de kilogram mai puţin. Dar era la fel de frumos şi la fel de perfect, se gândi Amélie, uitându-se la ei cu uimire.

Erau culcaţi în leagăne gemene; feţele lor rozalii, zbârcite, arătau ca nişte boboci, cu ochii închişi strâns împotriva luminii străine, noi, fiind la fel de epuizaţi ca şi mama lor, în urma lungii lor călătorii spre viaţă.

— Xara, sunt minunaţi, şopti ea atingând o mână micuţă, minunându-se de unghiile perfecte, temându-se de fragilitatea acestor mânuţe. Îi iubesc deja, abia aştept să-i pot ţine în braţe.

— O să-i ţii, draga mea, de îndată ce o să se trezească. Sunt şi ai tăi, să ştii – sunt fraţii tăi.

Amélie se uită la ei cu regret.

E drăguţă, se gândi ea, dar în realitate îmi sunt veri, nu fraţi. Se uită la Xara, cum stătea culcată între perne. Arăta epuizată, dar drăguţă, într-o cămaşă de noapte albastră, proaspătă, cu un şal de dantelă în jurul umerilor. Şi mama mea trebuie să se fi simţit aşa când m-a născut pe mine, se gândi ea, iar Charles, tatăl meu, trebuie să fi stat lângă leagănul meu şi probabil că mă admira, tot aşa.

— Xara, spuse ea, aşezându-se pe marginea patului şi luându-i mâna, cum te simţi când eşti mamă?

— Ah, Amélie, îi zâmbi ea blând, nu poţi să-ţi închipui ce simţi, e cel mai minunat sentiment din lume.

Capitolul 21

Léonie stătea tăcută lângă soţul ei, în Bentley-ul argintiu, în drum spre Paris. E prea liniştită, se gândi el, manevrând maşina prin aglomeraţia bruscă a circulaţiei de la marginea oraşului Tours, şi ştiu şi de ce.

Petrecuseră o zi minunată la Castelul d'Aureville, participând la sporturi, la premieri şi la sărbătorirea zilei de naştere a lui Amélie. Copiii se înghesuiseră în jurul lor, la plecare, aplicându-le sărutări şi cerând mereu îmbrăţişări, chiuind de încântare când Jim le dădu cutia de cadouri care urmau să fie distribuite după ce ei nu vor mai fi acolo. Da, pentru ei fusese o zi perfectă.

El se uită din nou la ea. Privea drept înainte, o încruntare brăzdându-i fruntea netedă.

— Foarte bine, spuse el, ridicând piciorul de pe acceleraţie când ajunseră la o bucată de drum drept, să auzim... care-i problema?

Léonie îşi descreţi fruntea şi se uită la el. Profilul lui era puternic şi frumos, aşa cum privea înainte, cu mâini pline de încredere, ferme, pe volan. Bineînţeles că ştia ce nu mergea, dar voia să o facă să vorbească despre asta. E mai bine să discuţi, spunea el întotdeauna, nu mai ţine lucrurile închise în tine, vorbeşte-mi!

— Amélie împlineşte azi şaisprezece ani, spuse ea. Până acum am tot sperat mereu că într-o zi, printr-un miracol, am s-o văd din nou, dar, pe măsură ce mai trece un an, posibilitatea devine tot mai îndepărtată.

Jim se încruntă, gândindu-se la asta. El încă nu descoperise pe unde umbla Marigny, asasinul cu părul roşcat, dar nu-şi pierduse speranţa. Cercetase sudul Franţei, de la o graniţă la alta, dar bărbatul acela pur şi simplu nu apăruse. Poate plecase în

Spania, se spunea, sau în Italia. Fiecare marinar şi fiecare constructor de bărci era alertat să-l contacteze, în eventualitatea că Marigny se va întoarce vreodată. Nu mai era nimic altceva de făcut.

Léonie era convinsă, în continuare, că Monsieur constituia o ameninţare. El scăpase dintr-un accident, care ar fi putut omorî un om normal, sau măcar l-ar fi lăsat olog pe viaţă, iar el, după un an, era din nou la cârma vastului său imperiu.

De Courmont umbla pe picioarele ale căror oase sfărâmate fuseseră prinse laolaltă cu oţel, cu ele parcursese toată Europa, cu o energie pe care o putea invidia un bărbat mai tânăr şi mai sănătos. Un singur lucru încetase, totuşi, şi anume, spionarea lui Léonie. După accident, fusese prea bolnav, dar, cine ştie din ce motive, urmărirea nu fusese reluată. Totuşi, el continua să-i trimită flori – întotdeauna iasomie – la teatre. Oare renunţase la ea? Jim se îndoia. Iahtul cel alb era acolo, din când în când, ancorat în golf. Oare ştia că era căsătorită? Oare ăsta era motivul? Puţini oameni aflaseră despre căsătorie. Era unul dintre secretele cele mai bine păzite din Franţa şi Léonie încă insista asupra acestui lucru – până nu va mai juca. Oricum, acesta era ultimul an. După asta, ea va fi pur şi simplu doamna Jamieson, soţia şi iubita lui. Dar nu putea s-o lase să-şi piardă speranţa că o va vedea pe fiica ei.

— Ţi-am promis când ne-am căsătorit că o vei vedea din nou pe Amélie, îi aminti el şi într-o bună zi aşa va fi, Léonie. Dă-mi doar un răgaz.

Ea îşi lăsă din nou capul pe perne, cu un oftat.

— O să aştept, spuse ea simplu.

— M-am distrat azi cu toţi ceilalţi copii ai tăi, spuse el cu un zâmbet. Eşti ca bătrâna din poveste care locuia într-un pantof, cu copiii care ies din toate uşile şi ferestrele. Dar te asigur că ei te iubesc.

Zâmbi, aducându-şi aminte.

— Ai văzut faţa micului André, când a auzit că el a câştigat premiul? Şi cât de mult a mâncat Geneviève?

Jim avea dreptate, ea avea patruzeci de copii, nu doar unul. Şi îl avea pe Jim. Deşi era ocupat, călătorea adesea la New York ca să se îngrijească de numeroasele sale interese de afaceri şi era întotdeauna acolo, când avea nevoie de el. Când el era plecat, ea nu se simţea niciodată abandonată şi dezolată, aşa cum se întâmpla când o părăsea Monsieur. Zilele ei erau ocupate şi pline de anticiparea fericită a întoarcerii lui, fiind sigură de dragostea lui. Era o femeie fericită.

— O să ajungem la timp la teatru, spuse el uitându-se la ceas. Am cam lungit-o, dar vom fi acolo.

Ea nu se îndoia. Jim avea întotdeauna grijă de ea.

***

La *Voisins* era plin, ca de obicei, dar Gérard de Courmont n-avea probleme ca să obţină o masă pentru trei persoane.

— Cum reuşeşti? se minuna Sebastião, urmându-l pe şeful de sală prin camera ocupată.

— Nu eu, şopti Gérard, asta e datorită tatei, el vine aici de ani de zile.

Agneta Lofgren se aşează pe scaunul oferit de şeful de sală şi se uită în jur, cu surprindere. Era mult mai select decât se aşteptase când au invitat-o la cina lor de adio. În toţi anii de studenţie nu o luaseră nicăieri, decât în bistrourile şi cafenelele Parisului.

— Sper că voi doi vă puteţi permite un asemenea lux, spuse ea bănuitoare.

Lista uriaşă de mâncăruri nu indica preţurile, ca şi când banii ar fi fost prea vulgari pentru a fi aduşi în discuţie.

Sebastião se uită în jur, satisfăcut. Fusese cu siguranţă o alegere bună. Poţi avea încredere în Gérard, el găseşte întotdeauna lucrul cel mai bun, deşi, cu un tată ca al lui, probabil că făcuse o bună ucenicie. Era o încăpere atât de intimă, în ciuda mărimii ei! Era un loc anume pentru îndrăgostiţi, cum erau cei doi de la masa alăturată. Bărbatul nu-şi putea lua ochii de la femeie. Se ţineau de mână pe sub masă, iar din când în când el îi mângâia braţul gol. Era un braţ frumos, recunoscu el, şi avea păr frumos, o coamă blond închis. Îi plăcea, păcat că nu-i putea vedea faţa – stătea cu spatele spre el – dar putea paria că era frumoasă.

— Văd că te uiţi fix la Léonie, murmură Gérard. Nu te condamn.

— Léonie? Ea e? Am văzut-o doar pe scenă – probabil că arată cu totul altfel în realitate.

— Aşa-i, spuse Gérard, încet. Am motive să ştiu asta.

Sebastião şi Agneta se uitară la el curioşi.

— Atunci o cunoşti?

— Nu chiar, dar ea mi-a dominat copilăria – de la distanţă, bineînţeles. S-ar putea spune că a schimbat soarta familiei De Courmont.

— Dar cum, Gérard? insistă Agneta.

— Léonie a fost amanta tatălui meu. Era obsedat de ea. Din câte ştiu, mai este şi azi.

Sebastião se uită surprins la Léonie. Aşadar, era o femeie fatală, nu numai o mare cântăreaţă. Bărbatul acesta care era cu ea trebuie să fie ultimul ei iubit. Se întreb cum arată oare o femeie fatală?

— Mai e încă amanta tatălui tău? şopti Agneta.

— Bineînţeles că nu, dar e încă foarte frumoasă.

Sebastião se uită din nou la ea. Era înaltă şi foarte subţire şi purta un fel de rochie argintie ca ceaţa, cu guler înalt, şi totuşi deloc modestă – cel puţin nu din spate.

Jim se uită prin restaurant. Tinerii de alături se distrau bine, erau doi tineri şi o fată drăguţă. Unul dintre tineri era vizibil uluit de Léonie.

— Cred că ai un admirator ardent, la masa de alături, spuse el cu un zâmbet slab, când prinse privirea tânărului.

— Zău? Chiar aşa?

Se întoarse să privească, erau nişte tineri drăguţi care se distrau. Cât de plăcut e să ai o tinereţe atât de necomplicată, să nu trebuiască să te lupţi mereu. Ochii ei întâlniră ochii şocaţi ai tânărului drăguţ, blond, şi îi zâmbi surprinsă. Doamne, Dumnezeule, oare un asemenea efect avea ea asupra lor? El părea uluit că ea îi zâmbise. Se întoarse din nou spre Jim, scuzându-se:

— Ai să vezi, dragul meu, spuse ea, la anul, pe vremea asta, nimeni n-o să mă mai recunoască. S-ar putea ca nici măcar să nu-şi mai amintească de mine. Încă vreo câteva spectacole şi apoi sunt cu totul a ta.

Sebastião puse mâna pe braţul lui Gérard.

— Gérard, spuse el emoţionat, este extraordinar!

— Ce este? Doamne, arăţi ca un spectru! Ce s-a întâmplat?

— Léonie, şopti el, e Léonie... arată exact ca verişoara mea, Amélie.

— Atunci eşti un tip norocos.

— Nu, nu mă înţelegi, repetă el emoţionat, arată exact ca ea – ar putea fi surori!

Agneta şi Gérard se uitară la el, surprinşi.

— Îţi jur, insistă Sebastião, Amélie e imaginea ei. Nu încape îndoială.

— Se întâmplă, şopti Agneta. Am auzit despre coincidenţe stranii, ca aceasta.

Sebastião luă o înghiţitură de şampanie, uitându-se fix la Léonie. Ei plecau. Victor veni repede, în persoană, să-i tragă scaunul, iar ea îi mulţumi – avea o voce fermecătoare, joasă şi muzicală. El aştepta, trebuia să o mai vadă din nou. Léonie îşi luă poşeta sub braţ şi se întoarse, zâmbindu-i lui direct – avea ochi chihlimbarii, cu acea strălucire jucăuşă pe care o cunoştea atât de bine şi acelaşi zâmbet larg. Ea dădu politicos din

cap spre ei şi plecă, aruncându-le zâmbete comesenilor încântaţi care întorceau capetele ca s-o vadă trecând.

— Este Amélie, îi spuse el lui Gérard. Crede-mă, Gérard, e leit Amélie.

Capitolul 22

Roberto de Santos îşi perie cu grijă părul blond şi îşi examină imaginea din oglindă. Nu-i plăcu ce văzu. Imaginea părea cum trebuie: un atlet blond cu ochi albaştri, bronzat, imaginea unui om de afaceri sobru şi entuziast care lucra cu Edouard la nesfârşitele amănunte ale construcţiei hotelului *Florida* – dar el putea vedea dincolo de asta. Oare şi alţii puteau? se întreba el cu nervozitate. Mai ales Sebastião. Fratele lui îl cunoştea prea bine, el putea să simtă când lucrurile nu mergeau cum trebuie. Sebastião voise să ştie de ce nu se prezentase la examen. El fusese tentat să-i spună ce se întâmplase cu adevărat. Dar bineînţeles că nu putea, nu acum. Trecuseră luni de zile, lucrurile merseseră prea departe. Începuse să-i placă cealaltă lume, de noapte, a lui Diego – umblatul prin cafenele şi bordeluri, unde femei cu ochi obosiţi şi carne arzătoare le promiteau orice doreau, barurile în care bărbaţi nervoşi se tocmeau pe furiş pentru favorurile unor băieţi tineri, iniţiaţi, şi cafenelele dure unde întâlneau negustori de droguri şi alte păsări de noapte ca şi ei. Nu putea sta fără Diego, avea nevoie de el. Simţea din nou fierbinţeala când îşi amintea de noaptea aceea, de la bordel. Diego râsese, tratând-o obişnuit. Când e un grup, spusese, se mai întâmplă să o faci şi aşa. E doar sex. Oare? se întrebă Roberto neliniştit. Nu se mai întâmplase din nou şi el nu simţea dorinţă să aibă sex cu bărbaţii pe care-i întâlneau în cluburile de homosexuali, deşi fusese solicitat destul de des. Nu, doar Diego a fost. Se uită cu disperare la imaginea lui clară, netulburată, din oglindă. Era o dragoste perversă şi nepotrivită, dar ştia că-l iubea pe Diego Benavente.

***

Refluxul lăsase nisipul tare şi răcoros, iar caii se bucurau de galopul lor de-a lungul întinderii plate a plajei Ipanema, în răcoarea dimineţii. Sebastião îşi încetini calul la pas şi se uită înapoi la Amélie. Ea era în urma lui la vreo cincizeci de metri, plimbându-şi calul prin apă, iar el o aştepta să-l ajungă din urmă. Călărea fără şa, cu picioarele ei lungi în şortul vechi, larg, ţinându-şi calul cu autoritate, când îl mâna spre marginea valurilor. Părul îi flutura la spate, în vânt şi arăta după părerea lui ca o figură sculptată de la prora unei vechi corăbii. Un lucru era sigur, fetiţa pe care o cunoscuse ultima oară când fusese la Rio crescuse. Ea era încă naivă şi inocentă, încă impetuoasă şi directă, dar căpătase o nouă maturitate şi, acum, la şaisprezece ani, era o tânără femeie frumoasă. Iar el o iubea. O iubise dintotdeauna, dar acum era altfel. Acum dorea să o sărute pe gura aceea coralie rotunjită, voia să o ţină în braţe şi să-i simtă inima bătând alături de a lui, voia să o mângâie, să o iubească; acum era îndrăgostit de ea. Când va avea optsprezece ani, îi va cere să se mărite cu el, deşi, acum, ea îl trata ca pe cel mai bun prieten al ei, deţinătorul confidenţelor ei, păstrătorul secretelor ei, cel care îi înlătura temerile, un tovarăş al vieţii ei cotidiene; îi cunoştea sufletul la fel de intim cum dorea să-i cunoască trupul. Ea credea că e îndrăgostită de Roberto. Avea să-i treacă, era sigur de asta. Ei doi fuseseră împreună de mici copii, era doar familiaritate şi apropiere. Ea nu ieşise în lume, nu întâlnise alţi bărbaţi.

— Sebastião, strigă ea, aducându-şi calul la trap pe nisip, până la el. Eu mor de foame, tu nu? Hai să luăm micul dejun la *churrascaría* de la Barra de Tijuca.

El se uită temător la cerul cenuşiu.

— Cred că vine o furtună.

— O să i-o luăm înainte, spuse ea mereu optimistă.

Ea se simţea bine, era plăcut să călăreşti împreună cu cineva. Roberto nu călărea în ultima vreme, era ori prea ocupat, ori prea obosit. Ea nu voia să se gândească la Roberto, era prea plăcut că era cu Sebastião din nou şi voia ca nimic să nu-i strice bucuria asta. Ea se aplecă şi îi luă mâna, cu un zâmbet.

— Vorbeşte-mi despre Paris, îi ceru ea. Tot încerc să o conving pe bunica să mă ducă, dar până acum fără nicio şansă. Nu-mi dau seama ce-şi închipuie că mi se poate întâmpla acolo. E cu adevărat un oraş rău famat, Sebastião? Este peste tot doar whisky şi şampanie şi jocuri de noroc pe mize mari, jucate de bărbaţi din lumea mare, cu femei elegante îmbrăcate în mătase şi acoperite de bijuterii?

— Bineînţeles că da, răspunse el tachinând-o. De ce crezi că am stat eu acolo atât de mult?

Ea chicoti.

— Atunci, mai bine să mă duc şi eu acolo, repede, zise ea amuzată. Tu poţi să mă vezi ca pe una dintre acele femei – înfăşurată în hermină, flirtând cu regi şi prinţi? Ah, de ce nu vrea să mă ducă, Sebastião? Nu e drept. În fond, eu m-am născut acolo – e patria mea. Mai există încă rude acolo, mai mulţi d'Aureville, precum şi vechii prieteni ai bunicii.

Vorbele ei îl duseră înapoi la intimitatea caldă de la *Voisins*, la imaginea femeii care avea ochii ca ai ei.

— E curios lucru că spui asta, zise el, dar am văzut la Paris pe cineva care trebuie să fie rudă cu tine – arăţi exact ca ea. Eram tentat să-i vorbesc, să o întreb, pentru că asemănarea era de-a dreptul uluitoare, trebuia să fie o d'Aureville. Dar e atât de cunoscută, încât n-am vrut să-i încalc intimitatea.

— Cunoscută? Vrei să spui că avem rude cunoscute, în Franţa? Sebastião, ce emoţionant! De

ce e cunoscută, ce face?

— E o cântăreaţă. Are stilul ei propriu, modul ei de a cânta cântece la modă. Are un aspect foarte deosebit, foarte exotic.

Amélie îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Nu chiar ca mine, Sebastião, eu n-am nimic exotic.

— Îţi spun, Amélie, era exact ca tine, doar că, bineînţeles, mai în vârstă. E încă foarte frumoasă, deşi e destul de în vârstă ca să fie mama ta.

— Sebastião, eşti atât de romantic, sper să se vorbească aşa şi despre mine, când voi fi mai în vârstă – „ea e încă foarte frumoasă”.

Îşi scutură părul pe spate, ridicându-şi bărbia spre el, cu o poză arogantă gen flirt.

— Am să arăt cam aşa, continuă ea, dar puţin mai „experimentată”!

El râse.

— Păi, chiar aşa arată Léonie.

Ochii ei se deschiseră mari, plini de surprindere.

— Ce-ai spus?

— Léonie, cântăreaţa cea frumoasă.

— O cheamă Léonie?

— Da. Se pare că nu are alt nume, e cunoscută doar ca „Léonie”. Poate că familia d’Aureville a îndepărtat-o, când ea s-a urcat pe scena aceea păcătoasă.

Amélie îşi frână calul şi se uită la el. Léonie? Era o Léonie care arăta ca ea, spusese el – şi era destul de bătrână ca să fie mama ei? Era cu siguranţă mai mult decât o coincidenţă. Nu ştia dacă dorea cu adevărat să cunoască răspunsul, dar trebuia să-l întrebe.

— Chiar arată cu adevărat ca mine... Vreau să zic, *cu adevărat*? Nu era din cauză că ai băut puţin vin şi ea era blondă ca şi mine şi era frumoasă – şi tu te simţeai romantic?

Ea devenise brusc atât de serioasă, încât Sebastião fu surprins.

— Nu, spuse el. N-a fost deloc aşa. Semăna atât de bine cu tine, încât am fost şocat, Amélie.

— Sebastião, aproape singurele lucruri pe care le-am ştiut vreodată despre mama mea – singurele lucruri sigure pe care mi le-a spus cineva despre ea – sunt că arăt exact ca ea şi că numele ei e Léonie. Eu nu arăt ca familia d'Aureville. Eu nu sunt ca tatăl meu, sau ca Edouard... arăt ca *mama mea!*

Ce voia să spună? Că Léonie era mama ei?

— Mama ta e moartă, a murit într-un accident de navigaţie, când erai bebeluş. Doar ştii asta!

— Asta nu ştiu, Sebastião. Eu ştiu doar ce mi s-a spus. Tu nu poţi să înţelegi, tu nu poţi să-ţi închipui cum e când nu ştii nimic despre ea. A fost totdeauna un mister, ca un secret de care nimeni nu vrea să vorbească. Sebastião, s-ar putea oare ca mama să fie încă în viaţă şi să mi se ascundă asta?

Ah, Doamne, se gândi Sebastião, ce i-am băgat în cap? N-ar fi trebuit să-i spun nimic. Bineînţeles că nu poate fi adevărat, ea a vrut dintotdeauna să ştie mai multe despre mama ei. Care au fost oare cuvintele pe care le-am rostit? Putea să fie mama ta? Prost, ce prost am fost!

— Amélie, nu poate fi adevărat.

— Numele mamei mele este Léonie, semăn cu ea. Ăsta-i adevărul, Sebastião. Poate ai avut dreptate, poate familia d'Aureville o ura pentru că apărea pe scenă, poate au crezut că nu era destul de bună pentru ei. Charles poate o fi fugit cu ea. Ah, nu ştiu, dar am de gând să aflu.

Întoarse calul şi o porni în jos pe plajă, în galop.

El îşi struni calul în acelaşi pas cu al ei, alergând de-a lungul plajei spre casă.

— Ce ai de gând să faci? strigă el împotriva vântului.

Amélie se uită la el cu bucurie.

— Am să-l întreb pe Edouard. Vreau să ştiu dacă mama mea trăieşte.

***

Edouard împături ziarul şi îşi mai turnă o ceaşcă de cafea. Cele două pisici ale lui Amélie se uitau din spatele mesei aşteptând micul dejun, sperând mici trataţii pe care ştiau că le vor primi de la Xara, deşi Edouard îi interzisese asta.

— Le plac dulciurile, spunea ea cu indulgenţă. Uite, adoră pepenele galben, vezi cum ling zeama?

Ei se uitară cu surprindere la uşă când aceasta se deschise şi Amélie năvăli înăuntru, în picioarele goale şi zburlită de vânt, direct de la grajduri, unde îl lăsase pe Sebastião să aibă grijă de cai.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Edouard, îi ceru ea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, surprins de ton.

— Trebuie să-ţi vorbesc, *în particular*.

El îi zâmbi.

— Suntem în particular, doar noi trei – şi pisicile, desigur.

Xara prinse strălucirea lacrimilor în ochii ei.

— Du-te cu ea, Edouard, îl îndemnă ea. Are nevoie să fie singură cu tine.

Amélie îl conduse afară din casă şi prin grădină, îndreptându-l instinctiv spre spaţiul larg al plajei, unde nu-i putea auzi decât oceanul.

Norii se adunau şi se risipeau în vânt, iar cerul îşi pierdea repede lumina, schimbându-şi culoarea apoi de la verde la un albastru cenuşiu cu pete albe.

Edouard ridică o pietricică şi o aruncă peste valuri, uitându-se după ea, până căzu cu un „pluf” în adâncimea lor, aşteptând ca ea să vorbească. Ce o fi făcut Roberto de data asta? se întreba el. Se preocupă prea mult de el, ar trebui să se ducă la mai multe petreceri, să cunoască şi alţi tineri. Era destul de mare, acum.

— Ce este, Amélie? întrebă el cu blândeţe. Ai necazuri?

— Edouard – cine-i Léonie?

El o privi surprins.

— De ce? Léonie a fost mama ta, bineînţeles.

Amélie se apropie mai mult de el, dându-şi din ochi părul, nerăbdătoare, inima bătându-i mai repede.

Trebuia oare să-l întrebe? Dacă o făcea, iar el o minţise toţi aceşti ani, nu va mai putea avea încredere în el – nici în el, nici în bunica – şi totuşi, dacă ar fi adevărat, şi cu siguranţă că trebuia să fie pentru că era prea mare coincidenţa, atunci avea o mamă care era în viaţă. *Trebuia să ştie*.

— Şi e aceeaşi Léonie, cea cunoscută? Cântăreaţa de la Paris, care seamănă exact cu mine?

Inima lui Edouard se scufundă ca pietricelele în mare. Doamne, se gândi el, m-am aşteptat la vreo mică poveste despre cât de meschin a fost Roberto cu ea şi, când colo, ea mă întreabă asta. Cum o fi aflat? Doar Sebastião putea fi. Ce trebuia oare să facă? Ce-ar putea să-i spună? Ea se uită la el, aşteptând, ochii ei maronii căpătând deja un aer acuzator.

— Edouard, *trebuie să ştiu*, strigă ea.

— Da, spuse el cu un oftat, ea e mama ta.

Ea nu-şi putea opri tremurul care părea că o cuprinde în valuri incontrolabile.

— De ce m-ai minţit? urlă ea. De ce ai făcut asta? De ce mi-ai spus că a murit?

Vântul îi lua cuvintele şi le ducea, făcând ecou pe valurile care se spărgeau, până dispăreau în spumă.

El îşi aruncă braţele în jurul ei.

— Amélie, totul e atât de dificil! A trebuit să-ţi spunem aşa. A trebuit să facem asta, pentru siguranţa ta proprie. Léonie ne-a cerut asta, Amélie, când ni te-a dat nouă ca să avem grijă de tine.

Ea îl împinse în lături, strigând:

— M-a dat... vouă? De ce? Nu mă voia?

— Ba da, bineînţeles că te voia. Dar nu putea să te ţină. E o poveste lungă, Amélie.

— Şi tatăl meu... trăieşte şi el pe undeva, ascuns şi el de mine?

— Nu! Tatăl tău a murit în accident. Asta a fost adevărat. Se uită la ea cu îngrijorare. Faţa ei era cenuşie şi tremura. Hai să ne întoarcem în casă, Amélie, hai, draga mea, vino acasă cu mine.

— Nu. N-aş putea suporta să stau înăuntru... Am nevoie să fiu aici, afară.

Îşi desfăcu larg braţele, uitându-se la marea întinsă, cu valuri mari, până îi dădură lacrimile. Îşi aminti de tandreţea Xarei faţă de copiii ei nounăscuţi, dar mama ei o abandonase, o dăduse de lângă ea.

— Cum a putut să facă asta, Edouard? strigă ea, prăbuşindu-se în braţele lui. Cum a putut să mă părăsească? Nu ştia ce-o să însemne asta pentru mine? Alţi oameni au mame care îi iubesc, care îi doresc... ce anume era rău cu mine?

El îi şterse lacrimile cu un deget, blând. Ce ar trebui să-i spună? Cât din poveste ar trebui să-i relateze ca să-i uşureze durerea? Nu-i putea spune că tatăl ei fusese ucis – asta nu-i putea spune niciodată.

— Haide, fetiţa mea, spuse el blând, hai să ne plimbăm şi am să-ţi explic totul. Dar după ce am s-o fac, trebuie să ţii minte două lucruri. Mai întâi, că mama ta te-a iubit, am văzut-o cum te ţinea în braţele ei şi te iubea. Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Şi tocmai pentru că te iubea, ea ni te-a dat nouă – bunicii tale şi fratelui tatălui tău. În al doilea rând, deşi eşti foarte tânără, va trebui să încerci să înţelegi unele relaţii foarte complexe dintre adulţi. S-ar putea să-ţi fie greu, dar trebuie să încerci.

Merseră încet de-a lungul plajei, mână-n mână, în întunericul ce se lăsa.

— De unde să încep? se întrebă el cu glas tare. Da, presupun că totul începe cu Léonie.

Era povestea pe care i-o spusese ea în seara aceea, lângă râu, povestea copilăriei ei sărace, a relaţiei ei încurcate cu misteriosul Monsieur şi, în cele din urmă, despre lăsarea copilului în grija lor, convinsă că era singurul mod de a-i salva viaţa.

— Şi ea ştia, conchise Edouard, că vei avea o viaţă bună, una mai bună decât ce-ţi putea oferi ea. I s-a rupt inima, Amélie d'Aureville, când te-a pus pe tine, copila ei, în braţele bunicii şi te-a sărutat pentru ultima oară. Asta e o rană nevindecată, pe care o va purta pentru totdeauna.

Amélie se agăţa de mâna lui, luptându-se să înţeleagă fragmentele care completau părţile ce-i lipseau din viaţa ei.

După ce el termină povestea, urmă o tăcere între ei, întreruptă doar de valurile care se spărgeau. Începuse ploaia, picături grele loveau în mare, deformând suprafaţa netedă a valurilor şi udându-i pe ei, care stăteau fără să dea atenţie furtunii, prinşi în amintirile trecutului.

— Tu semeni cu ea, spuse el în cele din urmă, din ce în ce mai mult, cu fiecare an care trece. El îi dădu părul ud de pe faţă. Părul tău e exact la fel, spuse el, cu o voce pierdută.

Amélie se aruncă în braţele lui şi se ţinură aproape, lacrimile amestecându-li-se cu ploaia, pe feţele lor.

— Trebuie s-o văd, Edouard. Înţelegi asta, nu? Vocea ei era înăbuşită în pieptul lui. E mama mea.

— Dar, Amélie, după atâţia ani... ea n-a vrut ca tu să ştii. Oare ar fi drept?

— Nu înţelegi? Acum, când ştiu că am o mamă, trebuie să o cunosc, ca să ştiu cine sunt!

Privind hotărârea de pe chipul ei, el înţelese că Amélie voia s-o găsească pe mama ei prin orice mijloace ar fi fost necesare. S-ar putea s-o lase să plece în Franţa? Cu certitudine că, după atâţia ani, trebuia să fie în siguranţă şi avea *dreptul* ăsta.

— Foarte bine, spuse el, sărutând-o blând, vom merge, cât de curând posibil.

— Vai, Edouard, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, oftă ea îmbrăţişându-l.

— Haide, suntem uzi, spuse el. Să ne întoarcem la vilă... avem de făcut nişte aranjamente.

Alergară toată lungimea plajei, înapoi la căldura şi siguranţa Vilei d'Aureville, în timp ce norii se apropiau tot mai mult.

***

Diego intră pe poarta Vilei d'Aureville. El nu era binevenit aici şi ştia asta, dar îl căuta pe Roberto. Nu-l văzuse toată săptămâna. Grădina era pustie, la fel şi grajdul, iar el se învârti prin jurul terasei umbroase. Pe o masă era un pahar gol, iar pe un scaun o carte deschisă, dar nimeni prin jur. Uşa era deschisă tentant şi el intră. Aruncă o privire prin hol, observând obiectele expuse pe scrinurile lustruite. Portţigaretul de aur al lui Edouard stătea lângă un bol de flori, pe masa rotundă din lemn de trandafir din mijlocul holului. Îl băgă uşor în buzunar şi apoi ieşi iar afară. Asta trebuie să valoreze ceva, se gândi el cu satisfacţie. Oricum, drumul nu fusese degeaba, dacă Roberto nu era aici.

Evitând aleile care treceau pe lângă ferestrele vilei, el se furişă prin grădină la *Pavilion* şi intră pe uşa de la bucătărie. Atmosfera era agitată, în timp ce oalele fierbeau pe maşini mari de gătit şi carnea era scoasă sfârâind din cuptoare. Mirosea minunat şi el adulmecă apreciativ. Nu i-ar displăcea să ia aici prânzul. De ce nu-l dusese Roberto niciodată acolo?

Era uşor să se strecoare neobservat prin bucătărie, prin coridor, unde era micul birou; putea paria că acolo ţineau ei banii. Uşa biroului era puţin întredeschisă şi el putu auzi voci înăuntru. Vorbea Edouard

— Vezi, mamă, pare a fi cel mai bun lucru pe care-l putem face. Dacă nu o lăsăm pe Amélie să meargă la Paris, să o vadă pe mama ei acum, o să găsească un mod să facă asta mai târziu – singură. Ar fi mai în siguranţă aşa.

Diego îşi ţinu respiraţia, uimit.

— E sigur că Monsieur nu mai poate fi o ameninţare pentru ea! A trecut atâtea vreme, Edouard, spuse Isabelle.

Edouard îşi aminti de teama din ochii lui Léonie, când îi vorbise de Monsieur ca o ameninţare la adresa lui Amélie. El ar ucide copila din furia geloziei, spusese ea atunci. Dar asta fusese în urmă cu şaisprezece ani. Mama avea dreptate, sigur că ameninţarea trebuie să fi slăbit. Care bărbat ar putea menţine o asemenea pasiune atât de mult timp? Léonie considerase că el era capabil de orice, dar ea fusese atunci atât de tânără şi de neajutorată – şi trebuia să-şi protejeze copila.

— Ai dreptate, mamă, a trecut atâta vreme. Acum, Amélie are o mamă care e cunoscută, o celebritate... i-am spus aproape totul... despre Charles şi despre ameninţarea pe care o reprezenta Monsieur pentru ea. N-am vrut să creadă că Léonie a abandonat-o. Ea are dreptul s-o vadă pe mama ei. Nu le mai putem ţine despărţite. Vreau ca tu să o duci, mamă... va avea nevoie de ajutorul unei femei la Paris, nu de al meu.

Paşi grăbiţi se auziră pe coridor şi Diego se strecură tăcut înapoi prin bucătărie şi apoi afară în grădină. Ieşi pe poartă, în Avenida Atlantica, şi merse, cu mâinile în buzunare, pe strada nisipoasă, zâmbind singur. Deci ea avea o mamă, nu-i aşa? Şi încă una misterioasă, o celebritate, cu un trecut! Şi „Monsieur” care era o ameninţare – ia te uită! Punea pariu că nu mulţi oameni ştiau de neaşteptata achiziţie a lui Amélie, o mamă! Nu se ştie niciodată când poate fi valoroasă o informaţie ca asta.

***

Sebastião se uită urât la fratele lui.

— Ce vrei să spui cu asta, că nu vrei să te duci? întrebă el. Cum poţi refuza, Roberto? Ştii cât de mult înseamnă pentru Amélie sprijinul tău.

Roberto evită să se uite în ochii lui.

— Nu că n-aş vrea să mă duc, spuse el nefericit, doar că... ei bine, ar trebui să rămân aici. Este multă treabă de făcut.

Chiar şi pentru propriile lui urechi, vorbele sunau goale; de fapt, dorea să plece în Franţa, voia să fie cu Amélie. Ea era speriată şi el ar trebui să se afle acolo, să o ajute. Dar Diego îl ameninţase că o să dezvăluie totul despre el, dacă pleacă. Era un şantaj şi Roberto o ştia. Brusc, Amélie şi viaţa normală, ordonată, pe care o reprezenta ea i se părură infinit mai de dorit. Roberto ar fi vrut să nu fi fost niciodată cu Diego, să nu fi cunoscut hotelul *Orfeo* şi atracţia celorlalte vieţi. El ura această viaţă, îl ura pe Diego pentru că îi făcuse cunoştinţă cu ea. Dar aceasta face parte din tine acum, îl atenţionă o voce interioară, e viaţa ta, acum.

— Am să merg cu tine, spuse el brusc, vreau cu adevărat să mă duc, Sebastião. Ştiu că ea are nevoie de noi acolo, pentru sprijin.

— Atunci, de ce nu ai spus aşa de la început? întrebă Sebastião exasperat. Ne-ai fi scutit de al naibii de multe neplăceri. Îl privi obosit pe fratele său mai mic. Haide, Roberto, spune-mi ce nu e în regulă. De ce eşti aşa de dificil în ultima vreme, aşa de evaziv?

Roberto ridică din umeri, întorcându-se ca Sebastião să nu vadă teama din ochii lui. O făcuse, se va duce. Nu se va lăsa intimidat de Diego. Iar dacă Diego va spune ceva el va face faţă situaţiei. Dar nu putea să-i spună lui Sebastião, nu putea.

Capitolul 23

Ajutorul lui Gilles de Courmont sări în picioare şi îi deschise uşa patronului său.

— Nu mă întorc în seara asta, Satère, îi strigă el, în timp ce traversa vastul birou al *Companiei de automobile De Courmont*.

Satère se uită surprins după el; de obicei el lucra până la zece, unsprezece noaptea, iar dimineaţa era totdeauna acolo, înaintea tuturor funcţionarilor. El îşi petrecea atât de mult timp în birou, încât uneori Satère se întreba dacă mai avea o viaţă particulară. Poate că avea o femeie care îl aştepta în noaptea asta, se gând Satère cu un rânjet.

La naiba, îşi zise Gilles, când durerea îl săgetă în genunchi, de ce oare se mai întâmplă asta şi acum?

El se gândi la acele lungi luni petrecute în spital, după ce îi spuseseră că nu va mai putea umbla şi la disperarea pe care o simţise. Cum se luptase să execute exerciţiile dureroase, cu greutăţi prinse de picioare, forţându-se să se ridice din pat şi să stea pe propriile lui picioare, dovedindu-le doctorilor că putea să facă lucrul ăsta şi că-l va face. Dar şi-ar fi dat ambele picioare pentru viaţa lui Armand, iar fără picioare, mai bine mort. Se gândise şi la asta. Rămăsese doar un singur lucru pentru care merita să trăiască: dorise să o mai vadă pe Léonie. Nu putea suporta gândul să moară şi să o părăsească.

Marea limuzină albastră trase la rigolă şi Hoskins sări afară, deschizându-i uşa şi scuzându-se.

— Iertaţi-mă, domnule, n-am ştiut că plecaţi devreme.

— Ar fi trebuit să te anunţ. Gilles se uită la ceas. Merg întâi la Insula St. Louis, apoi mă duc la teatru, la ora şapte. Am să conduc eu.

— Da, domnule.

Era spectacolul de adio al lui Léonie. Nu putea lipsi.

***

Cabina lui Léonie era plină de flori, care se revărsau şi afară, pe coridor, mărginind zidurile întunecate cu pete de culoare, ca la o expoziţie de flori.

— E drăguţ, oameni buni, că o apreciaţi, că o iubiţi, că o adoraţi... spuneţi cum vreţi, zise Jim, înclinându-se spre flori, în timp ce se îndrepta spre cabina ei, dar cu asta basta... doamna Jamieson nu mai are nevoie de flori. Eu voi fi singurul care va avea voie să-i cumpere flori. Vă mulţumesc, vă mulţumesc.

— Văd că eşti vesel, dragul meu, spuse ea, când el intră râzând în cameră.

— Doar o glumă prostească de-a mea, spuse el sărutând-o zgomotos. Cum te simţi acum, când aproape că eşti pur şi simplu, „doamna Jamieson”?

— Nici nu mă gândesc la asta până după spectacol, spuse ea cu fermitate. Dacă mă gândesc, n-o să pot rezista tot spectacolul; aş vrea pur şi simplu să mă duc cu tine acasă şi să mă ghemuiesc pe pat, alături de tine.

— Şi asta este exact ceea ce ai să faci, după spectacol... ai să te ghemuieşti, cu mine şi cu o sticlă de *Roederer Cristal*; doar ce-i mai bun i se cuvine cunoscutei fostă stea!

— Ah, Jim, eşti nebun. Râse, dându-şi capul pe spate, ca să-şi aplice fardul de pleoape. Cum e în sală?

— Oamenii sosesc în valuri, sala va fi arhiplină, şmecherii vând bilete pe stradă, cerând de cinci ori preţul, şi-l obţin.

— Vezi la ce mină de aur renunţi, îl tachină ea. Oamenii se îmbogăţesc acolo, afară, iar tu îţi râzi de treaba asta.

— Eşti destul de bogată, nu mai ai nevoie de mai mulţi bani, în plus, există mijloace mai uşoare de a-i obţine, decât asta. Ai să vezi, îi promise el. O să te transform într-o milionară.

— Am crezut că am să fiu doar doamna Jamieson pur şi simplu, spuse ea şi se ridică, scoţându-şi chimonoul.

— Ah, doamnă Jamieson stând acolo doar în papucii cu tocuri n-o să fii niciodată doar ceva simplu, spuse el blând, în timp ce ea îi zâmbea fermecător.

Ea i se aruncă în braţele deschise şi se strânse lângă el, plăcându-i senzaţia trupului lui tare lângă al ei. El o sărută, flămând.

— Mi-ai şters machiajul, murmură ea cu ochii închişi.

— Ah, Léonie, şopti el, slavă Domnului că asta e ultima ta seară!

***

Parisul, decise Amélie, era cel mai romantic oraş din lume. Nu era un loc unde să ai nevoie de timp ca să-ţi placă, îţi plăcea pe moment, iar pentru ea fusese o dragoste la prima vedere. Castanii erau înfloriţi sub un cer albastru de început de mai, terasele cafenelelor erau aglomerate, femeile erau şic, iar fetele tinere erau mult mai elegante decât la Rio – va trebui să se ducă să-şi cumpere nişte haine noi sau poate să încerce o nouă pieptănătură. Stând cu Roberto în faţa ei, la o masă de cafenea şi sorbind din *Pernod* ea îi spuse:

— Parisul inspiră o fată. Aici, toată lumea arată atrăgător, chiar dacă nu sunt toţi cu adevărat drăguţi.

— Atunci, mai există încă speranţe şi pentru tine, o tachină el.

— Arăt oare îngrozitor? întrebă ea cu îngrijorare.

Ea îşi cumpărase costumul acesta special pentru călătorie, iar fusta de in şi jacheta de culoarea piersicii i se păruseră elegante, atunci. Dar nimeni nu purta asemenea pliseuri şi jachetele nu erau oare prea scurte?

— Arăţi foarte drăguţ, o asigură el. Ca totdeauna.

Ea îi zâmbi satisfăcută.

— De ce eşti atât de drăguţ cu mine? îl întrebă ea, brusc suspicioasă.

— Pentru că te iubesc, spuse el simplu.

Nu ştia de ce spusese aşa, deodată, vorbele i-au ieşit pur şi simplu din gură – şi chiar o iubea. Cu ea, se simţea liber, din nou viu, o parte a lumii reale. Săptămânile pe vapor cu Isabelle, Sebastião şi Amélie fuseseră ca o convalescenţă după o boală grea. Devenise din nou el însuşi, iar asta din cauza ei, inocenţa ei îl mântuise. Ea îl privea, cam timidă, iar el îi luă mâna.

— Am să te iubesc totdeauna, Amélie, zise el. Amélie oftă, mulţumită. Ea nu se îndoise niciodată că el o iubea, dar simţea nevoia să-l audă spunând asta. Îi frecă mâna de obrazul ei, simţindu-se ameţită de fericire. Roberto o iubea, acum putea face faţă la orice.

— Şi eu am să te iubesc totdeauna, şopti ea.

Sebastião îşi croi drum printre mese şi se aşeză.

— Isabelle e prea obosită după călătorie, ca să iasă la cină în seara asta, spuse el, aşa că suntem de capul nostru.

El aruncă ziarul pe masă, făcându-i semn chelnerului să-i aducă o bere.

Amélie oftă.

— Tot ce vreau cu adevărat să fac este s-o văd pe Léonie, spuse Amélie, dar bunica e de părere că vor trebui câteva zile ca să luăm legătura cu ea şi să facem aranjamentele. Mi-ar plăcea să trec de momentul ăsta. Oh, Sebastião, sunt atât de nervoasă!

El o privi cu simpatie; bineînţeles că era nervoasă, cine n-ar fi în asemenea situaţie? El fusese uluit când ea îi spusese că Léonie era mama ei. Ea nu-i mai spusese altceva, iar el nu-i pusese întrebări, dar trebuia să vină cu ea. Nu putea s-o lase singură în faţa acestui lucru, s-ar putea să aibă nevoie de un umăr puternic pe care să plângă. Luă ziarul cu o încruntare. Ar trebui să-i spună oare? Cum ar putea să nu-i spună? Deschise ziarul la pagina în care era anunţul cu numele lui Léonie, scris cu litere mari, negre, şi i-l dădu lui Amélie.

— Uite, spuse el liniştit. Ai putea s-o vezi în seara asta, dacă vrei.

— *Spectacol de adio*! citi ea. Léonie la *Théâtre de l'Opéra*. Diseară la opt.

Cuvintele dansau în faţa ochilor ei; asta era mama ei, va fi acolo diseară! Ea devenea brusc o realitate, nu doar cineva pe care imaginaţia ei o înzestra cu o voce şi un zâmbet. Léonie era reală.

— Trebuie să o văd, Sebastião – putem merge acolo? Dacă o văd mai întâi pe scenă, poate nu va fi atât de straniu mai târziu, când am s-o întâlnesc, dacă, adăugă ea, am să mai am curajul.

Roberto se uită la ceas.

— E deja şapte, spuse el. Ar fi mai bine să ne ducem... dacă e spectacolul ei de adio, o să fie aglomeraţie.

***

Sebastião îşi făcu loc prin mulţimea din faţa teatrului. Casa de bilete avea un anunţ pe care scria „*Nu mai avem bilete*", dar ştia că vor fi speculanţi prin mulţime. Era unul! Îl apucă de braţ şi îi vorbi, tocmindu-se furios, într-o franceză rapidă. Biletele erau ridicol de scumpe, dar erau bune – în faţă, la mijloc. Îşi făcu loc înapoi spre trepte, unde aşteptau îngrijoraţi Amélie şi Roberto.

— Le-am obţinut, îi strigă el fluturând biletele, în timp ce-şi croia drum spre ei.

— Ah, ştiam că ai să reuşeşti! exclamă Amélie. Sebastião, eşti atât de deştept, ştii totdeauna cum să rezolvi lucrurile.

Roberto simţi o înţepătură de gelozie faţă de fratele său. Dorea ca Amélie să-i spună şi lui asemenea lucruri.

— Hai atunci, spuse el luându-i mâna, mai bine să intrăm.

Aici e, se gândi Amélie, uitându-se în jur la marele teatru rococo. Toţi aceşti oameni eleganţi în haine de seară şi toţi cei care se înghesuiau la balcoane se află aici ca s-o vadă pe mama mea; toţi o ştiu mai bine decât mine, ştiu la ce să se aştepte – şi cum arată. Îşi netezi fusta cu nervozitate, dându-şi părul după urechi, aplecându-se în faţă să vadă fluxul continuu de oameni, în timp ce aceştia îşi luau locurile în staluri, dorind să fi avut timp să se îmbrace cum se cuvine pentru această ocazie. Dar dacă ar fi avut timp, poate şi-ar fi schimbat părerea. Orchestra intră în fosă şi se auziră brusc aplauze când dirijorul îşi luă locul, înclinându-se în faţa publicului, înainte de a-şi lua bagheta şi a începe uvertura. Luminile se stinseră. Amélie inspiră adânc. Simţi mâna lui Roberto pe mâna ei.

— E-n regulă, Amélie, şopti el, sunt aici cu tine.

***

Caro, foşnind în rochia de tafta, se grăbea pe interval, alături de Alphonse, şoptind scuze, când îşi ocupară locurile din mijlocul rândului cinci.

— Slavă Domnului, spuse ea, am ajuns la timp. N-aş fi vrut să pierd nimic din ultimul ei spectacol.

— Ai văzut afară maşina? şopti Alphonse.

O văzuse. Maşina familiară, albastru închis, fusese parcată exact în partea opusă teatrului.

— Doar nu credeai că o să scape seara asta, nu-i aşa? şopti ea ca răspuns. Sunt sigură că încă nu şi-a pierdut speranţa s-o recâştige... o să aştepte până

o să citească anunţul în ziare. Atunci o să ştie că a fost învins.

Aproape că-i părea rău pentru Monsieur. El îşi distrusese viaţa într-o căutare inutilă a lui Léonie şi totuşi n-a iubit-o niciodată cu adevărat – sau dacă da, atunci era un fel de dragoste stranie. Pentru ei, totul părea atât de îndepărtat, pierdut în trecut, dar el încă trăia totul, zi şi noapte. Era un bărbat extraordinar. În alte condiţii, ar fi putut să fie un bărbat minunat.

***

Jim stătea în culise cu Léonie, aşteptând intrarea ei în scenă. Ea privea tăcută în faţă, concentrându-se la muzică, deja departe de el. El o văzuse făcând asta de o mie de ori, schimbându-se din Léonie pe care o ştia el în străina exotică de pe scenă, iar metamorfoza avea loc chiar aici. Ea aştepta, ascultând muzica, plecându-şi capul, apoi, când venea momentul, se înălţa, dădea capul pe spate şi intra în scenă, umblând cu aroganţă în timp ce rostea vorbele primului cântec. Era un moment de magie pură, iar când orchestra intonă primele acorduri, el aproape că regreta că era ultima oară când vedea lucrul ăsta.

Aplauzele fură furtunoase când ea intră în scenă, răsunau ovaţii şi Léonie se opri o clipă, surprinsă. Apoi, îşi ridică braţele în semn de acceptare şi se înclină în faţa lor, zâmbind.

***

Amélie îşi muşcă buza, încercând să-şi oprească lacrimile, în timp ce se uita pe scenă, la fiinţa magică, aurie, zâmbind mulţimii care o aclama. O salutau, strigau „bravo” şi ea încă nici nu cântase. Voiau să-i arate că o iubeau. Mâna care o strângea pe a lui Roberto era umedă de transpiraţie şi ea abia de suporta să privească.

Sebastião îi urmărea faţa – se simţea oare bine? Ea se uita fix la Léonie, absorbind-o. Nu puteai greşi, profilul lor era acelaşi.

Léonie începu să cânte şi Amélie se aplecă înainte, atentă. Era un cântec blând, despre o dragoste de primăvară, când ea era foarte tânără şi toată lumea era doar fluturi şi flori, dar se simţea un fior subteran de tristeţe, o senzaţie de pierdere. Amélie asculta cu intensitate, dorind să fie mai aproape, dorind să o poată vedea mai bine. Era foarte înaltă şi subţire, iar părul îi era ca şi al ei, doar că era periat ca un nor auriu, cu mici codiţe care străluceau de mărgele şi de bijuterii. Rochia ei era frumoasă, dar foarte îndrăzneaţă, nu mai văzuse o asemenea rochie până atunci – două bretele fine de aur ţineau mătasea fină, cu decolteu mare pe piept; rochia cădea drept şi simplu, până la picioarele ei, în sandale. Lateral era despicată, ca să poată păşi nestânjenită pe scenă; părea o leoaică aurie, care înnebunea publicul.

Putea oare această femeie frumoasă, extravagantă, arzătoare, să fie cu adevărat mama ei? Strânse mai tare mâna lui Roberto. Oare arăta cu adevărat ca ea? Totul i se părea atât de îndepărtat, de ireal, şi privi îngrijorată spre Roberto. El îi prinse privirea şi îi zâmbi încurajator.

— Roberto... nu simt nimic pentru ea, şopti ea tristă. Nu pot simţi că e mama mea. E doar o străină frumoasă.

***

Maroc era la locul lui obişnuit, în spatele stalurilor, şi se uita în jur cu satisfacţie, la teatrul plin. Era o minunată gală de adio, totul se desfăşura minunat, publicul o iubea – pentru ei, ea nu făcea nimic rău. Îşi aminti cu un zâmbet de primul concert; ce speriată fusese ea şi cât de nervos fusese el pentru ea. Fiecare moment cât ea

era pe scenă fusese un coşmar pentru el, iar acum... Era aproape păcat că se hotărâse să se retragă, dar era timpul ca Léonie să-şi aibă fericirea ei. Ea muncise din greu, la fel şi el. Nu va regreta să-şi ia rămas bun de la acest gen de viaţă – mereu în călătorii, mereu în alt oraş, într-o altă cameră de hotel; poate că acum se va stabili, se va căsători şi se va întoarce la treburile legate de hotelul ei.

Uşa se deschise în spatele lui, iar el se întoarse să privească, ştiind cine avea să fie. Gilles de Courmont înclină din cap când trecu pe lângă el – acum se salutau, recunoscându-şi prezenţa; nu se mai prefăceau demult. Afurisitul tot frumos era, se gândi Maroc, urmărindu-l, nu se vedea că accidentul aproape îl schilodise. Pe faţa lui, nu erau urme ale trecutului – nimic din scheme şi comploturi, nimic din pasiunea nebunească – nimic din violenţa lui. Nu era marcat de toate astea. Era invincibil. Asta era ultima seară când o mai vedea. Ce va face el acum? Va citi anunţul din ziare şi va afla că o pierduse, în cele din urmă. Şi apoi, ce va fi? Cu Monsieur nu eşti sigur niciodată, tocmai când crezi că a renunţat, el ar putea fi cel mai periculos.

***

Priveşte la ei, se gândi Gilles, uitându-se la public, o mănâncă din ochi, o devorează – proştii! Ei nu ştiu că nu o vor cunoaşte niciodată pe adevărata Léonie? Numai eu o cunosc pe cea adevărată. Se sprijini de perete, dorind ca piciorul să nu-l doară atât de rău. Ce va face ea oare acum, când se retrăgea? Se va ascunde oare la han, va lucra la grădina ei iubită? Ar fi dorit să nu-i fi dat niciodată actul de proprietate al hanului aceluia. Parfumul de iasomie al florii de la butoniera lui se răspândi în aerul cald şi el închise ochii, închipuindu-şi-o aşa cum era altădată. Îi trimisese

iasomie şi în seara asta, bineînţeles, luase floarea asta din buchet. Ea păstra totdeauna iasomia în cabina ei, ştia asta. Nu o arunca niciodată, o păstra – ca să-i amintească. O urmărea cum păşeşte pe scenă, exact cum păşise la petrecerea lui Caro, în seara când o văzuse pentru prima oară. Ah, Léonie, Léonie, Léonie, dacă am putea întoarce timpul înapoi! Dar n-am să renunţ la tine niciodată, niciodată.

***

E ca o legătură de dragoste, se gândi Léonie, între mine şi public. Orice aş face în seara asta, ei sunt pregătiţi să mă iubească. Se înclină încă o dată, în timp ce ei cereau un bis, se întoarse să-i zâmbească lui Jim, care aştepta în culise, şi apoi către dirijor, care aştepta semnalul ei. Ea îi făcu un semn din cap şi se mută în centrul scenei, în timp ce luminile se stinseră. Ea era singură în micul cerc de lumină al reflectorului, cu capul plecat şi trupul încordat, cu picioarele uşor depărtate. Publicul aştepta fără să respire ce avea să urmeze, în timp ce muzica începu blând o melodie. Îşi înălţă încet capul şi se uită spre ei, puternică, fără să zâmbească, frumoasă. Vocea ei joasă, pasionată, mângâie primele cuvinte ale cântecului pe care Jacques îl scrisese pentru ea, cel care îi adusese faima, cântecul despre ce simţi când iubeşti un bărbat, ce simţea când stătea culcat lângă ea, îmbrăţişând-o. Se pierduse în cântec, întreaga ei fiinţă îl simţea. Muzica muri şi reflectorul se topi în întuneric şi tăcere. Brusc, publicul se ridică în picioare, aplaudând şi ovaţionând, în timp ce reflectoarele se reaprinseră; buchete de flori mărgineau scena; mulţimea cerea mai mult, dar Léonie dispăruse. Îşi cântase cântecul final.

***

Lucrătorii de la scenă o aplaudară când trecu, împreună cu Jim, îmbrăţişaţi, pe coridorul întunecat din spatele scenei. Se opriră la uşa cabinei ei şi ea se întoarse să se uite înapoi.

— Asta-i, dragul meu, spuse ea cu un oftat de fericire. Am lăsat-o pe Léonie acolo, pe scenă. Acum, suntem numai tu şi cu mine.

El o sărută cu blândeţe.

— Aşa şi trebuie să fie, doamnă Jamieson, spuse el, deschizând uşa.

Chocolat căscă şi se întinse sub lumina mesei de machiaj şi ei râseră, uitându-se la ea.

— Nu mai eşti o pisică de teatru, Choc, îi strigă Léonie triumfătoare. Suntem libere!

Jim luă sticla de şampanie din frapieră şi o destupă cu un gest solemn, în timp ce Maroc intră pe uşă, urmat de Caro şi de Alphonse.

— Aţi sosit la timp, le spuse el turnând. Tocmai voiam să bem pentru libertate.

Léonie îşi aruncă braţele în jurul lui Maroc.

— Eşti trist, Maroc? întrebă ea.

— Nu, nu sunt trist, a fost un adio fantastic. Se spune totdeauna că e mai bine să te retragi când eşti în vârf – iar tu nu ai putea depăşi concertul din seara asta.

— E adevărat, Léonie, spuse Caro, aşezându-se pe canapea. Aproape că am plâns şi sunt sigură că şi Alphonse a făcut-o... oricum, a trebuit să-şi şteargă ochelarii.

— Ştii că sunt sentimental în legătură cu Léonie, zise Alphonse. Pentru voi amândoi... şi pentru dragostea adevărată.

— Am să beau pentru asta, zâmbi Jim. Şi pentru viitor.

— Scuzaţi-mă, doamnă, zise portarul băgând capul pe uşă, dar sunt trei tineri care insistă să vă vadă în seara asta.

— Sunt probabil o mulţime de oameni care ar vrea să te vadă în seara asta, râse Caro.

— Nu pot vedea pe nimeni acum, spuse Léonie. Spune-le că-mi pare rău, te rog, dar sunt prea obosită.

— Au spus că-i cunoaşteţi, v-au trimis un bilet, doamnă, au spus că trebuie să-l citiţi chiar acum, e important.

Maroc luă biletul şi i-l dădu. Era doar o bucăţică de hârtie ruptă dintr-un carneţel, scrisul era necunoscut, rotund, de fată. Se uită la semnătura de la sfârşit. „*Amélie*”. Amélie? Ea citi încet: „*Sper că nu vei fi prea şocată că sunt aici*, scria ea, *dar abia de curând am aflat că sunt fiica dumitale*. *Edouard şi bunica mi-au spus că pot să vin*. *Vrei*, *te rog*, *să mă vezi*, *doar câteva minute*?”

Amorţeala şocului total a lăsat un zâmbet îngheţat pe faţa ei. Se uită la cuvinte, citindu-le din nou. Amélie era aici.

— Ce-i, Léonie, ce s-a întâmplat?

Vocea lui Caro părea că vine de departe, iar ea se forţă să-şi ia ochii de la bilet.

— E Amélie, spuse ea, cu o voce înceată şi controlată, e fiica mea. E aici.

Caro luă biletul din mâna fără vlagă a lui Léonie, citindu-l repede.

— Doamne! strigă ea, e Amélie. Jim, ce ne facem?

Léonie şedea palidă şi îngheţată la masa de machiaj.

— Bineînţeles că am s-o văd, spuse ea.

Tremura, şi Jim îi luă braţul liniştind-o.

— Eşti sigură că te simţi bine? întrebă el încet. Ar putea să mai aştepte, ştii, până trece şocul. Poţi să o vezi mai târziu. Am să-i spun să vină la hotel.

— Ah, dar o vreau... trebuie să o văd acum, imediat. Am aşteptat atât de mult şi acum, când vine la mine din senin... apare aşa brusc.

Maroc se uită îngrijorat la Alphonse. Acelaşi gând era în mintea amândurora. Împrejurările pe care s-au străduit să le evite în toţi aceşti ani s-au

ivit în cele din urmă. Léonie şi Monsieur şi Amélie erau toţi aici, sub acelaşi acoperiş.

— Mă duc eu la ea, zise Jim îndreptându-se spre uşă, iar Léonie se lăsă din nou în fotoliul ei, privindu-l. Chocolat veni şi se ghemui pe genunchiul ei, torcând, iar ea îşi lăsă mâna rece pe blana ei moale. În cameră era tăcere, ceilalţi se uitau unul la altul, speriaţi.

— Să vă lăsăm singure, Léonie? întrebă blând Caro.

— Nu, nu plecaţi. Aţi fost cu toţii implicaţi, de la început... sunteţi ca familia ei. Vă rog, staţi cu mine.

***

Amélie aştepta cu Sebastião şi cu Roberto, lângă uşa artiştilor.

— Dar dacă nu vrea să mă vadă? şopti ea cu nervozitate.

Putea auzi tremurul de panică din vocea ei proprie şi se luptă să o controleze.

— O să vrea, răspunse Roberto încrezător, dar bănuiesc că o să fie puţin şocată la început. Amélie, nu crezi că ar fi bine să o vezi tu singură? Vreau să zic că trebuie să ne gândim şi la ea. S-ar putea să nu-i placă faptul că doi străini se află acolo, într-un moment ca acesta.

Sebastião fu de acord.

— Am putea să te aşteptăm afară... e un moment foarte deosebit şi noi nici nu o cunoaştem.

Amélie inspiră adânc, când un bărbat apăru pe coridor venind repede spre ei.

— Bine, spuse ea. Am să mă duc singură.

Jim se uită la cele trei feţe tinere, blânde, întoarse spre el în aşteptare, doi tineri – bronzaţi, frumoşi – şi o fată. Rămase cu gura căscată: parc-ar fi Léonie! Doar că era atât de tânără. Portarul se uită la ea, plin de curiozitate, din spatele

ochelarilor – nu-i scăpase asemănarea, deşi nu vedea bine.

— Bună, zise Jim, întinzându-i mâna. Desigur că eşti Amélie – te-aş fi recunoscut oriunde. Eu sunt Jim Jamieson. Léonie mi-a cerut să te duc în cabina ei.

— Bună seara, spuse Amélie politicoasă. Ei sunt verii mei, Roberto şi Sebastião de Santos.

— O să te aşteptăm afară, Amélie, spuse Sebastião, îndreptându-se spre uşă. Ţine minte că suntem aici.

— Nu-ţi fie frică, şopti Roberto, plecând în silă, când ea se îndepărtă cu Jim pe coridorul lung, vopsit în verde.

Jim o privi mergând tăcută alături de el, cu umerii drepţi, cu bărbia ridicată, gata să se confrunte cu oricine. Ah, era fiica lui Léonie, evident.

— Mama ta e puţin şocată, spuse el când ajunseră la uşă, dar e de înţeles, nu-i aşa? În fond, n-a fost avertizată, dar doreşte foarte mult să te vadă.

Amélie îl privi cu ochii chihlimbarii ai lui Léonie.

— Adevărat? Vocea ei era înceată, nesigură.

El îşi puse braţul în jurul umerilor ei slăbuţi.

— N-a fost zi în care să nu se fi gândit la tine, îi spuse el liniştit. Eşti cea mai importantă persoană din viaţa ei.

El deschise uşa şi se dădu înapoi, să o lase să treacă. Patru perechi de ochi se uitau la ea, în timp ce ea rămase în uşă, cuprinsă de panică.

O pisicuţă mică, maronie, alergă spre ea, frecându-i-se de picioare şi torcând. Amélie se uită la femeia aurie care şedea pe scaunul de lângă masa de toaletă. Chiar şi cu machiajul şi părul tapat, arăta ca ea. Dacă avusese vreo îndoială, acum ştia cu siguranţă că aceasta era mama ei.

Léonie veni spre Amélie, luându-i mâinile.

— Amélie, spuse ea blând, zâmbind spre faţa care era atât de asemănătoare cu a ei. M-am întrebat atât de des ce aş spune dacă te-aş mai vedea vreodată, iar acum nu mă mai pot gândi la acele cuvinte... decât să-ţi spun că m-ai făcut foarte fericită. M-am gândit întotdeauna că eu voi fi aceea care va trebui să te găsesc, dar acum m-ai găsit tu pe mine.

O sărută pe obraz.

Amélie îşi reţinu lacrimile, clipind.

— Mă bucur că sunt aici, doamnă, spuse ea cu timiditate. Apoi adăugă cu impetuozitate: Doamnă, de îndată ce am aflat despre dumneata, a trebuit să vin să te văd... a trebuit să te cunosc, aşa că...

— Da? o încurajă Léonie cu blândeţe ţinându-i în continuare mâinile.

— Şi am să ştiu cine sunt.

— Ei... acum ştii. Ce crezi?

— Cred că eşti foarte frumoasă, replică Amélie cu precauţie.

Léonie făcu un gest spre oamenii care stăteau şi se uitau la ele.

— Aceşti prieteni te-au cunoscut când erai un bebeluş, spuse ea cu blândeţe, te-au ţinut în braţe, te-au apărat, te-au iubit. Şi ei fac parte din viaţa ta.

Caro expiră, cu un oftat. Nu-şi dăduse seama că-şi ţinuse respiraţia sau că mâinile îi tremurau. Trebuia să rupă încordarea. Ea puse jos paharul cu şampanie pe care-l ţinuse strâns şi se duse spre Amélie.

— Eu sunt Caro Montalva. Zâmbi. Iar mama ta are dreptate. Te-am ţinut în braţe când erai un bebeluş şi erai drăguţă încă de pe atunci. Nu-ţi pot spune cât sunt de fericită să te văd acum.

Îşi puse braţele în jurul lui Amélie şi o strânse.

— Jim, ce-ai spune de nişte şampanie pentru toţi... e o sărbătorire doar?

Maroc o privea pe Léonie. Ea era nervoasă, neştiind ce să facă. Era clar că se temea să arate prea multă emoţie, ca să nu sperie fata. El zâmbi

când Amélie îi strânse politicoasă mâna, amintindu-şi cum o luase în lunga călătorie de la Menton la Tours.

— Iar acesta este Alphonse, zise Caro.

Alphonse îi luă mâna şi i-o sărută.

— Mă bucur să te întâlnesc din nou, Amélie. Văd că bunica te-a îngrijit bine în locul nostru.

— O cunoaşteţi deci pe bunica?

Amélie era surprinsă, dar în seara asta totul era surprinzător.

— Da, o cunosc, transmite-i complimentele mele.

— Dar ea e aici, cu mine. La hotel vreau să spun, *doamnă*.

Léonie tresări la acest cuvânt: dar la ce se aşteptase oare? Că Amélie îi va spune „mamă”? Cum ar fi putut, erau două străine? Dorea să o cuprindă pe Amélie în braţe, să o strângă aproape, să-i acopere cu sărutări faţa dulce şi tânără, să-i perie părul, să vorbească despre rochii şi despre băieţi. Ah, Doamne, vreau să fiu mama ei cu adevărat, îşi spuse.

— Doamnă... sunt sigură că bunica ar dori să vă vadă pe toţi.

— Desigur, zâmbi Léonie. Trebuie să o vedem. Şi Edouard? E şi el cu voi?

— Edouard a dorit foarte mult să vină, dar a trebuit să plece în Florida. Mi-a cerut în mod special să vă transmit dragostea lui. Edouard mi-a spus totul despre dumneata. Se aşează lângă Léonie, pe un scaun. El mi-a spus cât de minunată eşti şi cât de frumoasă... şi că n-ai vrut să mă părăseşti.

Léonie întinse mâna să-i mângâie părul.

— N-ai să ştii niciodată cât de mult am urât lucrul ăsta, murmură ea, şi cât de mult mi-ai lipsit.

Amélie îi zâmbi, un zâmbet atât de radios, încât cei din jur s-au simţit încălziţi de strălucirea acestuia.

— Şi dumneata mi-ai lipsit, spuse ea aruncându-şi braţele în jurul lui Léonie. Ah, *mamă*, ce mult

mi-ai lipsit.

***

Sebastião şi Roberto stăteau în capătul scărilor largi ale teatrului, urmărind cum se împrăştia mulţimea în taxiuri şi limuzine, sau pe jos, îndreptându-se spre restaurantele aglomerate, zâmbind şi vorbind, încă bucuroşi după spectacol.

— Mă întreb ce se întâmplă, spuse Roberto cu nervozitate.

Sebastião mergea înainte şi înapoi pe treapta de sus.

— Sper că e în regulă.

Se uită la ceas, era plecată de cincisprezece minute, nu putea fi o situaţie uşoară nici pentru ea, nici pentru mama ei.

Maşina de peste drum avea ceva familiar, o *De Courmont* lungă de culoare albastru închis. Desigur, era a tatălui lui Gérard! Era oare Gérard aici? Nu. Era ducele – iată-l, se îndrepta spre maşină. Sebastião alergă în jos, pe trepte.

— Domnule! strigă el. Domnule...

De Courmont îşi ridică ochii surprins.

— A, Sebastião... N-am ştiut că te-ai întors în Franţa. Ce mai faci? Dădu mâna cu el. Gérard a ştiut că vii?

— Nu, domnule, răspunse zâmbind Sebastião. A fost o călătorie pe neaşteptate, de fapt am sosit azi după-amiază. El e fratele meu, Roberto. Roberto, acesta este ducele de Courmont.

— Sunt bucuros să vă cunosc, domnule, zise Roberto politicos. Sebastião ne-a spus adesea cât de amabil aţi fost dumneavoastră şi familia, când a fost el la Paris.

— Bine, zise Gilles, mergeţi undeva? Pot să vă duc cu maşina? Sau poate sunteţi liberi pentru cină? Aş fi bucuros să-mi ţineţi companie.

— Mulţumesc, domnule, dar nu putem. O aşteptăm pe verişoara noastră şi apoi trebuie să ne

întoarcem la hotel. Dar, dacă vreţi, spuneţi-i lui Gérard că suntem la *Ritz* şi că o să-l sun mâine.

— Mâine? Dar Gérard nu e în Paris. A plecat la Londra pentru afaceri, se întoarce peste câteva zile. El mai are vechiul vostru apartament, îi place să locuiască acolo. Ei, adăugă el brusc, trebuie să plec. Vino să mă vezi, Sebastião – şi tu, desigur, Roberto.

Le făcu semn cu mâna, când intră în maşina mare.

Ei se uitară cum pleacă, motorul torcând pe strada acum aproape tăcută.

— Întotdeauna mi s-a părut că e un bărbat tare disperat.

***

Léonie se uită la Amélie ca un vultur, se gândi Caro. Îi observa fiecare mişcare, îi asculta fiecare cuvânt cu o atenţie totală. Păstrează totul, pentru că ştie că o s-o piardă din nou. Ce altceva poate să facă?

Ea ştie că Monsieur e acolo, afară, şi aşteaptă. La naiba, de ce nu-i spune pur şi simplu să se ducă dracului, că Amélie e a ei şi nimeni nu-i poate face niciun rău, de ce nu-l ia în râs, de ce se mai lasă intimidată, de ce nu îndrăzneşte? Caro se uită cu disperare la Alphonse. Ştia ea de ce. Pentru că Léonie ar risca viaţa lui Amélie, căci Monsieur a mai ucis o dată. Chiar şi acum, după şaptesprezece ani, ea se temea.

— Dar trebuie să veniţi cu toţii să luaţi cina cu noi, mâine, spuse Amélie, cu o încredere nou descoperită. Acum, când vă cunosc pe toţi – ea râse şi sorbi din şampanie – noua mea familie. Ah, am uitat de Roberto şi de Sebastião.

— Prietenii tăi, spuse Jim.

— Verii mei. Mă aşteaptă afară. Trebuie să ne întoarcem la bunica. Ea nici nu ştie că am venit aici. Trebuia să aşteptăm, să vă scriem, să vă

telefonăm mai întâi, dar când am aflat că sunteţi aici, am profitat de ocazie. Pur şi simplu, n-am mai putut aştepta. Se uită la Léonie, cerându-şi scuze. Am fost totdeauna nerăbdătoare, oftă ea.

Léonie râse.

— Dar trebuie oare să te pierd atât de curând? Abia ne-am regăsit, una pe cealaltă.

Amélie se ridică timidă, simţind nevoia să scape – i se părea că această cameră, toţi aceşti oameni, toată emoţia asta o copleşeau. Se uită la ei, nesigură. Se controla, dar nu ştia cât va mai putea suporta. Jumătate din ea o recunoştea pe Léonie ca fiind mama ei, dar cealaltă jumătate îi striga că era totuşi o străină. Dorea să-şi arunce braţele în jurul ei şi totuşi voia să fugă.

— Trebuie să plec, spuse cu grijă, dar o să ne întâlnim din nou, mâine.

Léonie îi luă mâna.

— Am să te conduc la uşă.

Coridorul era gol înaintea lor, când merseră mână-n mână, spre uşile grele de fier.

— Ştiu ce simţi, spuse Léonie încet. Tu eşti o parte din mine şi eu sunt o parte din tine, dar suntem nişte străine. Va fi nevoie de multe întâlniri, poate chiar de ani, Amélie, dar eşti fiica mea şi, într-o bună zi, o să ne cunoaştem cu adevărat, una pe cealaltă.

O sărută blând pe Amélie pe amândoi obrajii, ţinându-i faţa cu tandreţe între mâinile ei.

— Ultima oară când am făcut asta, erai o copilă, iar acum eşti aproape o femeie. Dar nu te-am uitat niciodată.

Amélie o strânse în braţe, lacrimile izvorându-i din ochi.

— Sunt aici acum, spuse liniştitor. Totul o să fie bine.

Léonie o urmări plecând, alergând pe alee spre stradă, întorcându-se la colţ să-i facă semne cu mâna. Îşi închipuise întotdeauna cât de fericită ar fi dacă ar vedea-o din nou pe Amélie, dar nu şi-a

dat seama niciodată că va simţi aceeaşi bucurie ca atunci când o ţinuse prima oară în braţe.

***

— Amélie! Sebastião o prinse în braţe, strângând-o. Te simţi bine?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu, Sebastião. A fost prea mult. E atât de frumoasă şi de plăcută şi de blândă... şi am iubit-o... dar e o străină, Sebastião, nu ştiu ce să-i spun, ce aşteaptă de la mine. Ah, nu ştiu cum să-ţi explic.

— Bine, bine, nu încerca, spuse el liniştitor, hai să ne întoarcem la hotel şi să analizăm lucrurile.

Roberto îi luă mâna.

— A fost foarte greu? murmură el cu simpatie.

— A fost dificil numai din cauza mea, Roberto – ea a fost minunată. Poate că pentru ea a fost mai uşor, ea a ştiut de mine, tot timpul acesta, m-a ţinut minte. Eu n-am cunoscut-o. Ah, sunt atât de ameţită.

— Nu te îngrijora, spuse el ţinând-o ferm de mână, o să avem grijă de toate. O să se îndrepte toate lucrurile, Amélie.

***

Conversaţia se opri, când Léonie deschise uşa şi înţelese că vorbiseră despre ea.

— Ei? făcu ea cu un zâmbet nesigur.

— Cred că o să vă lăsăm singuri, pe Jim şi pe tine, spuse Caro.

Ochii ei maronii îi întâlniră pe ai lui Léonie, plini de simpatie.

— Mă bucur că ea te-a găsit pe tine, zise ea cu blândeţe, că măcar ai văzut-o.

Léonie se uită după ei, când ieşiră tăcuţi din cameră.

— Haide, draga mea, spuse Jim, să mergem acasă.

Înfăşură capa în jurul ei, i-o puse pe Chocolat sub braţ şi merseră împreună pe coridor, pentru ultima oară. Ea se întoarse să se uite înapoi; mai simţea încă iasomia peste mirosul celorlalte flori.

Léonie şedea lângă Jim în maşină, ţinând-o pe Chocolat pe genunchi şi aşteptă să audă ce avea să spună.

— Ştii că Monsieur era în teatru? zise el calm. Era în spate, ca de obicei.

Monsieur! Pentru prima oară în viaţa ei, uitase de el! Tremurul sperie pisicuţa care mieună spre ea, plângător. Léonie simţi transpiraţia spaimei pe spate.

Amélie fusese în teatru cu Monsieur; ar fi putut s-o vadă – ar putea oare să ştie?

— Sunt sigur că nu ştie, spuse Jim, simţind ce gândea ea. Dar dacă rămâne aici şi dacă o vezi din nou, o să ştie.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea cu o voce mică.

El se uită cu coada ochiului la ea, cum stătea ghemuită alături de el.

— Doar tu poţi lua această decizie, spuse el în final. Numai tu ştii de ce este el capabil. Dacă tu consideri că el nu mai e o ameninţare...

— Nu. El încă e o ameninţare.

Iasomia mai era în cabina ei, el tot mai fusese în fundul sălii, iar când ea se va duce acasă la han, iahtul lui va fi tot acolo.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă ea. Oare niciodată nu mă voi elibera de el?

Jim îi luă mâna şi i-o ţinu strâns.

— Într-o bună zi, te vei elibera. Îţi promit, Léonie. Într-o bună zi, o să-l am la mână.

Capitolul 24

Isabelle se uită la stâlpii goi care străjuiau porţile castelului d'Aureville – grifonii care stătuseră cândva deasupra lor împodobeau acum intrarea Vilei d'Aureville din Rio.

— Au fost transplantaţi, ca şi noi, zise ea, arătându-i lui Amélie locul unde stătuseră timp de trei sute de ani.

— Vai, bunico, făcu Amélie, cum ai putut suporta să părăseşti locul acesta?

Parcul se întindea în faţa lor, mai întâi păduricea cu fagi, mesteceni argintii şi frasini şi apoi strălucirea râului printre copaci, care îşi croia drumul întortocheat la marginea proprietăţii, atingând pajiştea lungă, în pantă, dinspre sud, cu un mic afluent care era un fel de sanctuar pentru raţe şi lebede, pentru gâşte sălbatice şi bâtlani, pentru vidre de râu şi o sută de alte mici fiinţe. Pajiştea se întindea ca o cuvertură moale de catifea, întreruptă de copaci umbroşi, stejari şi castani, mărginită de straturi de flori, albastre şi liliachii, roz şi galbene, flori de primăvară târzie.

— Ai să vezi casa, acum, îi spuse ea lui Amélie, ţinând-o mai strâns de mână şi aplecându-se în faţă; e chiar după cotitură.

Iat-o, cu piatra ei familiară galben-cenuşie, cu liniile solide şi ferestrele înalte, care păreau totdeauna să prindă soarele. Simţi lacrimile înţepându-i ochii. Era plăcut să te întorci acasă.

— E minunat, strigă Amélie, e frumos!

Roberto se uita, prin geamul maşinii, la casa veche, în timp ce abia o ocolea. Avea dreptate, era minunată. Aveai un sentiment de siguranţă, într-un loc ca acesta, aveai impresia că aici nu se putea întâmpla nimic rău, că vieţile erau ordonate şi planificate şi că nu existau alte lumi întunecate.

Aerul era proaspăt şi curat, nu era căldura aceea tropicală înăbuşitoare care să te aprindă, care să-ţi îndemne trupul la dorinţe sălbatice. Cum o fi oare, se întrebă el, să locuieşti într-o asemenea casă, urmând tradiţia, menţinând onoarea familiei – cu cineva ca Amélie alături de tine, dreaptă, onestă şi puternică?

O urmară pe Isabelle sus, pe treptele late ale vechiului ei cămin, nevrând să-i tulbure amintirile când se opri un moment să se uite la priveliştea familiară.

— Am venit aici ca mireasă, spuse ea cu un zâmbet palid, când aveam optsprezece ani. Am trăit aici mulţi ani fericiţi... mulţi ani de dragoste, dar nu vreau să credeţi că această întoarcere este tristă. De când am dus-o pe Amélie în Brazilia, viaţa mea s-a schimbat şi a evoluat, şi eu m-am schimbat de asemeni. Nu mai sunt aceeaşi femeie care a trăit aici. N-aş vrea să schimb nimic, căminul meu e cu voi toţi, la Rio.

— Bunico! exclamă Amélie, luând-o în braţe, nu ştiu ce m-aş face fără tine.

***

Uşa mare din faţă era deschisă spre ziua caldă de primăvară, dar Isabelle sună clopoţelul, auzind din nou sunetul familiar făcând ecou prin vechea ei casă.

Fusese minunat din partea lui Léonie să sugereze ca ei să vină aici. Castelul arăta exact la fel, spusese ea în scrisoare, dar e plin de copii. Totuşi, nu fusese uşor să accepte că Léonie nu o mai putea vedea pe Amélie. Dacă nu ar fi fost simpaticul ei soţ Jim, Isabelle n-ar fi crezut că e adevărat, după toţi aceşti ani, dar el o convinsese. Destul de straniu, Amélie primise situaţia cu calm.

— Am întâlnit-o acum, bunico, şi sunt bucuroasă, spusese ea. Ea e mama mea şi am să mă gândesc mereu la ea în felul ăsta, dar suntem

străine. N-am ştiut ce să-i spun. Ea nu ştie nimic despre mine sau despre viaţa mea... şi, de unde să începi? Cum să ajungi la zi? Bunico, aproape că mă bucur pentru că nu ştiu cum să mă port.

Isabelle s-a simţit tristă pentru ea, căci ea câştigase doar ca să piardă imediat.

— O să o mai vedem, Amélie, îi spusese ea. Mai târziu... când ai să fii mai mare. Într-o bună zi, o să ai nevoie de mama ta şi atunci o să te duci la ea.

Au părăsit cu toţii Parisul în aceeaşi după-amiază, cu părere de rău. Lui Sebastião şi lui Roberto, care erau surprinşi, Isabelle le-a spus că s-a decis să viziteze castelul şi apoi să călătorească spre sud, în Italia. O să mergem la Florenţa şi la Veneţia, le promise ea.

Sunetul unor paşi grăbiţi se auzi din spatele holului şi acesta se umplu brusc de copii. Erau aliniaţi de ambele părţi, în timp ce o călugăriţă zâmbitoare veni să salute oaspeţii.

— Ne cerem iertare, se scuză ea, am vrut să fim gata când veniţi dumneavoastră. Copiii au plănuit cum să vă salute, dar vă aşteptam ceva mai târziu.

Patruzeci de feţe tinere le zâmbeau, curioase, în timp ce intrau în hol, spunând în cor:

— Bună ziua.

Cea mai mică fetiţă, trăgându-şi repede şosetele în sus, îi oferi lui Isabelle un buchet de flori de câmp, culese dimineaţa devreme în pădure şi pe pajiştile din jurul castelului şi legat cu funde uşoare, subţiri.

— Ce drăguţ e, spuse Isabelle, sărutând faţa copilei de patru ani. Sunt cele mai frumoase flori pe care le-am văzut vreodată.

Parfumul lor familiar, plin de soare, îi reaminti de pajiştile de primăvară şi de pădurile cu covoare de clopoţei.

— Ne-am gândit că ar fi mai plăcut dacă înşişi copiii v-ar conduce, spuse sora Agnes, deşi, bineînţeles, n-ar fi nevoie. Dacă preferaţi, puteţi să vă plimbaţi pe unde vreţi... nu vreau să vă tulbur.

Isabelle o luă de mână pe copila de patru ani.

— Nu-mi pot închipui un mod mai bun de a-mi vizita vechea casă, decât în compania copiilor, răspunse ea cu un zâmbet, când porniră prin hol. Apoi, aş vrea să vizitez capela, singură.

***

Amélie se strecură pe uşa micii capele şi se întoarse pe aleea care ducea la castel, oprindu-se un moment să se uite la monumentul funerar al familiei d'Aureville. Suprafaţa de marmură pală era împodobită cu îngeri cu aripi, care sunau din trompete spre slava Domnului, în timp ce heruvimi plinuţi se jucau pe margini. Buchetul de flori de câmp stătea la baza monumentului, sub inscripţia: „*În amintirea soţului meu*, *Jean-Paul şi a fiului meu*, *Charles*." Dintr-o pornire, Amélie alergă prin iarbă spre mormânt, întinzându-şi trupul pe el şi punându-şi obrazul cald pe marmura rece.

— Te-aş fi iubit, şopti ea. Sunt sigură că te-aş fi Iubit, tată, dacă te-aş fi cunoscut.

Se dădu înapoi, uitându-se la îngeri, de parcă s-ar fi aşteptat la vreun semn că ei au auzit-o, apoi se întoarse şi merse cu paşi uşori, prin iarbă, spre şoseaua care ducea la castel.

Isabelle dorise să fie singură un timp, în capelă, şi Amélie o lăsase în linişte, cu amintirile. Linişte, se gândi Amélie, mergând încet pe şoseaua cu pomi galbeni şi verzi, asta simt eu aici. Sunt aproape de tatăl meu, aici a crescut el, cunosc toate locurile astea – şoseaua, malul râului, terasele cu flori – din poveştile care mi s-au spus. E ca şi când ar fi casa mea. Iar acum, am o mamă adevărată, nu doar un vis cu umbre. O să ne cunoaştem mai bine într-o bună zi, dar deocamdată, sunt mulţumită. Ştiu cine sunt.

— Amélie!

Roberto îi făcea semne din capătul celălalt al tunelului înfrunzit, iar ea începu să alerge,

aruncându-se în braţele lui, în timp ce el o prinse şi o învârti în aer.

— Roberto, sunt atât de fericită, strigă ea. Locul ăsta e minunat, pare că îţi limpezeşte toate problemele.

Braţ la braţ, ei se duseră în vale, la râu.

— Mi-ar plăcea să stau aici o veşnicie, spuse el, în timp ce se uitau la raţele sălbatice ce pluteau pe apă. Şi, adăugă pentru sine, nu mai vreau să-l văd niciodată pe Diego.

Părul lui Amélie plutea în vânt şi ea arăta gata să zboare, plină de energie nestăvilită, gata pentru orice avea să se întâmple în continuare.

— Amélie d'Aureville, spuse el moale, te iubesc. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ochii ei chihlimbarii se deschiseră mari, surprinşi, având apoi un aer de atâta încântare şi de fericire, încât el trebui să o sărute pe gura zâmbitoare. Ea râse sub sărutul lui şi, eliberându-se, alergă pe mal şi rămase acolo un moment, uitându-se la el, râzând cu o bucurie pură.

— Bineînţeles că am să mă căsătoresc cu tine, strigă ea triumfătoare, întinzându-şi braţele desfăcute spre cer. Totdeauna m-am gândit să mă căsătoresc cu tine, Roberto de Santos. Ea sări în aer, exuberantă, bucurându-se ca un animal tânăr, primăvara. O voi face când împlinesc şaptesprezece ani.

El urcă în fugă malul spre ea, iar ea fugi râzând pe cărare, întorcându-se să se uite la el, tachinându-l.

— Totdeauna am putut să alerg mai repede decât tine, îi strigă ea peste umăr.

— Nu, nu poţi, strigă el, ajungând-o din urmă. Vezi?

El o apucă de braţ şi o întoarse râzând spre el, ţinând-o în braţe, în timp ce ea îi acoperea faţa cu sărutări. Apoi, el o sărută, luându-i gura ei dulce, proaspătă, în a lui, îndrăgind-o când ea se strânse mai mult în braţele lui. Asta era fericirea adevărată

şi acum era a lui. Nu-l va mai vedea niciodată pe Diego.

Capitolul 25

Jim şedea pe terasă cu ziarul pe genunchi, uitându-se în jos, prin grădină, unde Léonie era ocupată să aranjeze un strat de pansele, în jurul pomului lui Bébé. Chocolat stătea întinsă pe iarbă, în apropiere, lenevind la soare. El putea auzi slab vocea lui Léonie, care vorbea cu pisica. Zâmbi; probabil că îi vorbea despre Amélie. Vorbise mereu de Amélie, de când se întâlniseră, săptămâna trecută, spunându-şi că nu avea dreptul să fie tristă, pentru că acum măcar o văzuse, ştia cum arată fiica ei, cum sună glasul ei, ce simţea când o îmbrăţişa, cum era când o săruta, şi simţea că, într-o bună zi, o va revedea. Într-o zi, când avea să fie liberă şi Amélie va avea nevoie de ea, vor fi împreună.

El nu ştia de unde apăruse o asemenea convingere, deşi cu câtva timp înainte o expediase pe Amélie din Paris.

Se uită din nou în ziar. Anunţul era acolo, iar titlul spunea totul.

„*Léonie s-a căsătorit în secret... acum este doamna James Jamieson*, *soţia unui milionar american care se ocupă de proprietăţi*.” El zâmbi, citind; de ce oare toţi oamenii de afaceri americani erau „milionari” pentru europeni? Oricum, ştirea apăruse, în sfârşit.

— Jim. Ea îi făcu semn cu mâna. Mă duc sus pe şosea, să iau scrisorile. Cere-i doamnei Frenard nişte cafea proaspătă dacă vrei, şi nişte brioşe, că sunt moartă de foame.

El puse jos ziarul şi intră în casă. Iubea casa asta tot atât de mult ca şi ea. Îi plăceau zidurile răcoroase, groase, albe, şi podelele cu plăci de teracotă, coridoarele arcuite şi ferestrele lungi cu jaluzele verzi; îi plăcea ce făcuse ea aici, punând

covoare moi pe podelele lucitoare, tablouri interesante pe pereţi şi fotolii confortabile, cu perne, pentru odihnă. Era cu adevărat un cămin. Trecu pe lângă camera lor. Fereastra era deschisă spre soare, iar razele luminau statueta lui Sekhmet; era tot cu faţa spre perete.

— Aproape că te-am învins, îşi zise el, mergând mai departe pe coridor.

Bucătăria mare, răcoroasă, mirosea a mirodenii şi a flori şi a pâine proaspătă. Pe o masă de brad curată, erau o grămadă de căni şi de coşuri, iar o bucată de miel stătea într-un vas marinându-se în vin şi frunze de dafin. Asta e cina, se gândi el mulţumit, tăindu-şi o bucăţică de carne din şunca afumată, din cămară.

— Doamnă Frenard, strigă el, puteţi să ne faceţi o cafea?

Ea intră zâmbind.

— O să vi-o aduc afară, pe terasă.

— Mulţumesc... şi nişte brioşe, te rog, pentru Léonie.

Se întoarse pe terasă, bucurându-se de ritmul leneş al zilei.

Léonie şedea deja la masă, citind o scrisoare.

— Nimic important, spuse ea, doar o scrisorică de la Caro. A, şi mai este una pentru tine, de la Marsilia.

El o deschise repede, era de la *Şantierul naval Legrand*. Bărbatul pe care îl căuta venise săptămâna trecută să ceară o slujbă, dar nu revenise să înceapă lucrul. El îşi ridică privirea, jubilând. Era primul contact real. Dacă acesta era omul, era în viaţă şi se afla aici, în Sud. În sfârşit, era pe urmele lui. Se uită la Léonie, care îşi citea scrisoarea, şi puse biletul lui în buzunar, cu atenţie. Încă nu-i va spune nimic, o să aştepte, până va fi sigur.

***

Gérard de Courmont se bucurase de plimbarea spre Insula Saint-Louis. Cerul era de un albastru fără nori, soarele strălucea şi fiecare vrăbiuţă de oraş, fiecare porumbel, se înfiora, de parcă s-ar fi aflat într-o uliţă înfrunzită, la ţară. Parisul era viu şi se revărsa pe trotuare; portărese încălţate cu ciorapi negri şi cu fulare, stăteau în dreptul intrărilor, tricotând fragile jachete albe, dantelate, pentru copilaşi, muncitorii lucrau fără cămaşă în căldura nouă şi fete cu obrajii roşii, cu rochii drăguţe, largi, flirtau cu tineri în cămaşă, aşezaţi la mesele cafenelelor cu terasă, pe sub castani înfloriţi. Vara aproape că venise dincolo de casa mare din insula Saint-Louis.

Valetul închise uşa în urma lui, lăsând afară lumina soarelui, iar bucuria lui faţă de ziua perfect albastră, dispăru. Aici nu exista veselia începutului de vară, ci doar măreţia imaculat lustruită a multor ani morţi.

— Tatăl mei e acasă? întrebă el mergând prin hol, paşii lui răsunând în tăcere.

— O să-l găsiţi în biroul lui, domnule, răspunse Bennett.

Uşa biroului era închisă, aşa că el bătu şi intră. Tatăl lui ridică privirea, fără să zâmbească:

— Gérard, spuse el, nu te aşteptam să te întorci decât mâine.

Vocea lui era obosită şi arăta prost dispus, de parcă întreaga bucurie din frumoasa lume de vară de afară îl părăsise pentru totdeauna. Arată acum, aşa ca atunci, când a murit Armand, se gândi Gérard.

— Am prins feribotul de noapte, spuse el, păstrându-şi vocea veselă, îmi pare bine că am reuşit. E o zi atât de frumoasă... nu e ceva mai frumos ca Parisul primăvara. M-am gândit să iau prânzul la restaurantul din Bois. Nu vrei să vii cu mine, tată? Am putea sta afară pe terasă să bem împreună o sticlă de vin, ţi-ar face bine.

Nu mă aşteptam, se gândi el, să-i spun vreodată tatălui meu că i-ar face bine ceva.

— Nu ştiu, Gérard. Gilles luă nişte documente de pe birou, aşezându-le cu exactitate în faţa sa. Am de lucru.

— Hai, tată, lasă treaba, măcar o dată. Mi-ar face plăcere să fiu cu tine.

— Chiar aşa?

Întrebarea avea o nuanţă de amărăciune şi Gérard se încordă furios. Ce aştepta oare de la el? El mută ziarul de pe fotoliul de lângă birou şi se aşează.

— Mi-ar face plăcere să te iau la masă la prânz, tată, repetă el. E o zi frumoasă şi m-aş bucura să fiu cu tine.

— Îmi pare rău, spuse Gilles obosit, lăsându-se pe spate şi închizând ochii. Da. Mi-ar plăcea. Acordă-mi doar un moment, să termin de scris nota asta.

Gérard luă ziarul. Era împăturit cu grijă, la ştirea privind dezvăluirea căsătoriei secrete a lui Léonie cu un domn James Homer Alexander Jamieson III. Deci, asta era! Cum poate să-i mai pese de o femeie pe care abia dacă o zărise în şaisprezece ani? Ce fel de femeie trebuie să fie? Cât de adâncă era această emoţie oare, se minună el, şi de ce lăsase să-i distrugă viaţa?

— Apropo, spuse Gilles, ridicându-şi privirea, l-am întâlnit pe prietenul tău, Sebastião, aseară, m-a rugat să-ţi spun că e la *Ritz*.

— Sebastião? Dar ce naiba face aici? Plecase în Brazilia, abia de câteva luni.

— Era cu fratele lui, mai tânăr, Roberto, la *Théâtre de l'Opéra*. O aşteptau pe verişoara lor. Fuseseră la concertul de adio al lui Léonie.

Gérard îl privi surprins. Nu-l auzise niciodată pe tatăl lui rostindu-i numele. Poate acum, că o pierduse în sfârşit pe Léonie, va accepta lucrul acesta şi va începe să-şi trăiască din nou propria lui viaţă.

— Curios, spuse el vesel. Ultima dată când am fost cu Sebastião, am văzut-o pe Léonie la *Voisins* şi atunci s-a jurat că era imaginea tinerei lui verişoare... sau că Amélie arată exact ca ea. A spus că e tulburător, ar fi putut aproape să-i fie mamă.

Monsieur se uită la el. Ce spunea oare? Exista o verişoară, Amélie, care arăta ca Léonie? Gâtul i se uscă şi vocea lui păru răguşită, când puse întrebarea.

— Verişoara lui Sebastião... cum ai zis că o cheamă?

— Amélie. Are doar şaisprezece ani, dar e nebun după ea. O cheamă Amélie d'Aureville.

Durerea ca o crampă îi alergă prin braţ şi în umăr, aşa ca în seara când se dusese să o caute pe Léonie la han. Gilles gâfâia, lăsându-se pe spătarul fotoliului de piele verde. În toţi aceşti ani ar fi putut s-o aibă, era acolo, la Rio, cu Sebastião. Ah, Dumnezeule, fusese atât de prost, atât de stupid, să nu-şi dea seama. Toţi aceşti ani pierduţi! Şi acum, era aici la Paris. Dacă ar putea pune acum mâna pe fată, ar avea-o, în cele din urmă, pe Léonie. Durerea se mută spre umăr şi spre piept şi ţipă când o simţi în jurul inimii, aceeaşi durere ascuţită, arzătoare.

Gérard sări în picioare.

— Tată, ce este?

Ochii lui Monsieur îi întâlniră pe ai lui; erau în agonie şi uimiţi.

— Bennett, urlă Gérard, alergând în hol, cheamă imediat doctorul. Tata e foarte rău bolnav.

Valetul se grăbi la telefon.

— Tată!

Gérard vorbea blând acum, dar Monsieur nu-l putea auzi. Respira scurt şi gâfâia greu, ţinea ochii închişi şi faţa îi era albă, mată, sub părul viguros, argintiu.

— Oh, tată, spuse Gérard, luându-i mâna rece, nu înţelegi că te-a preocupat prea mult!

Capitolul 26

Micul şantier naval de la marginea Nisei era doar o adunătură de magazii, aşezate aproape de malul mării. Zgomotul unui fierăstrău bâzâia în şantier şi doi oameni care lucrau la chila unei bărci cu pânze de vreo şase metri îşi ridicară privirile de la treaba lor, când Jim se opri lângă ei.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, spuse el cu un zâmbet.

Franceza lui avea un puternic accent american şi era precară. Totdeauna stârnea suficientă curiozitate ca să atragă atenţia pe care o dorea de la muncitorii indiferenţi din şantierele navale. Acelaşi efect îl avea şi bancnota pe care o ţinea întinsă, cu numele scris pe ea.

— Caut un bărbat, spuse el. Îl cheamă Marigny. E un tip cu părul roşcat, solid, cam gras, s-ar putea spune.

Bancnota dispăru în salopeta albastră.

— Păr roşu, spuse muncitorul, da, ăsta-i Marigny. Lucra aici.

— Lucra?

— Da. A fost concediat acum o oră... pentru băutură. El n-a fost niciodată cu adevărat beat la lucru, dar totdeauna lua câteva pahare. Îl făcea agresiv, ştii, în dimineaţa asta, s-a certat de prea multe ori – şi cu şefu'. Aşa, nu poţi păstra o slujbă, nu-i aşa?

— Se pare că nu, spuse Jim, scoţând altă bancnotă şi ţinând-o mai departe. Ştiţi unde locuieşte?

— Ai venit prea târziu. A plecat deja. Oricum, niciodată n-a stat mult în acelaşi loc. Trebuie să fi avut trei camere diferite, în puţinele săptămâni cât a fost aici. S-a dus la Paris, a zis că acolo o să aibă bani mulţi, bani pentru care n-o să trebuiască să-şi

rupă oasele muncind, ca noi, proştii. E nebun, zise el, scuipând cu dispreţ pe nisip. Dacă îl cauţi, sugeră el brusc, s-a dus probabil la gară să prindă trenul de Paris.

— Mulţumesc mult, strigă Jim, mergând cu paşi mari prin şantier.

Trenul următor spre Paris era la douăsprezece. S-ar putea să ajungă la timp.

Jim îşi zări prada când trecu de barieră; o siluetă solidă, cu o cămaşă albastră, de lucru, ţinând o mică valiză, târându-se pe peron. Jim îl urmări când se urcă într-un vagon de clasa a II-a al trenului de Paris, apoi merse după el pe peron, trecând de vagonul respectiv şi uitându-se înăuntru, ca din întâmplare. Marigny luase ultimul loc. Oamenii stăteau deja pe coridor, iar conductorul controla biletele.

— Paris, spuse el, perforând biletul lui Marigny, şi trecu mai departe.

Se ducea la Paris să capete banii care îl aşteptau acolo, banii „pentru care nu trebuia să muncească". Se părea că, în sfârşit, Marigny ieşea din ascunzătoare. Se ducea la Paris, să-l găsească pe Gilles de Courmont.

Jim merse pe peron, luă un loc la un vagon de clasa I-a, şi se gândi care va fi următoarea mișcare. Brusc, totul i se păru simplu şi clar. Nu era nevoie să-i pună în faţă lui Monsieur dovada crimei lui; o va face asasinul în locul lui. Şi putea pune pariu că Monsieur va plăti. Zâmbi. Atunci va fi momentul să-i aducă la cunoştinţă lui Monsieur că el ştie totul. Ameninţarea cu denunţarea crimei lui era teribilă. Îşi scoase ceasul mare de aur din buzunar şi se uită la el. Douăsprezece. Trenul pleca exact, ca de obicei. Ar putea să se relaxeze şi să se bucure de o masă de prânz. Va fi o zi foarte satisfăcătoare.

***

Marie-France de Courmont îşi sorbea ceaiul dintr-o ceaşcă de o infinită fragilitate, cu modele de trandafiri, fără să-i facă nicio plăcere. Gérard îi citea tatălui său ziarul, iar ea se uita la ei, cu răceală. N-ar fi trebuit să vină aici, Gilles nu însemna nimic pentru ea – şi presupunea că nici ea pentru el. O să-l văd numai ca o datorie de familie, îl avertizase ea pe Gérard, când acesta o rugase să vină la el. Gérard rămăsese tăcut, iar ea se întrebase dacă el putea înţelege ce însemnase viaţa ei alături de tatăl lui, în toţi aceşti ani lipsiţi de dragoste. Fusese tânără când se căsătorise cu el – doar optsprezece ani – ar fi putut avea o viaţă de familie fericită. Oftă şi puse jos ceaşca; ea nu fusese genul de femeie care să-şi ia un amant; în schimb, îşi dedicase toată grija şi dragostea copiilor ei.

Gilles se uita pe fereastră, ascultând, presupunea ea, raportul detaliat al unei unificări între două companii siderurgice, pe care i-l citea Gérard. Ea fusese sinceră când îi spusese că mai bine murea el în accidentul acela şi nu Armand, iar acum, el păcălise moartea a doua oară. Nimic nu-l putea învinge.

Profilul lui pe fundalul pal al cerului era în continuare arogant, tot puternic; oricum, fusese totdeauna un bărbat frumos. El se lăsă pe spătarul scaunului cu rotile, pe care îl ura, îmbrăcat la fel de imaculat ca totdeauna, cu aceeaşi cămaşă în dungi, o cravată de mătase frumos legată de valetul lui, căci mâinile lui tremurătoare nu aveau putere nici pentru o treabă atât de simplă – nu putea să ţină nici ziarul destul de nemişcat, ca să-l poată citi. Picioarele, încălţate în pantofi lucraţi de mână, bine lustruiţi, fuseseră aşezate frumos pe sprijinitoare de către valet, iar pantalonii, perfect călcaţi, îi acopereau picioarele pe care nu le putea folosi. Ceea ce nu reuşise să facă accidentul de automobil realizase atacul de cord şi paralizia ce i-a urmat. Gilles era paralizat de la mijloc în jos. Şi

mai era încă un lucru şi mai groaznic, Gilles îşi pierduse vocea. Nimeni nu ştia de ce. Doctorii şi specialiştii în bolile de nervi s-au preocupat de această problemă, timp de trei luni, şi nu au ajuns la nicio concluzie. Poate că îşi va reveni, când va trece şocul, îi spuseseră ei lui Gérard; e posibil.

Gilles întoarse capul să se uite la soţia sa şi privirile li se întâlniră. La ce se gândea el oare? se întrebă ea. Nu putea şti. Nu putea să scrie, pentru că îi tremurau prea tare mâinile, şi nu putea vorbi.

Ea se ridică grăbită.

— Gérard, trebuie să plec, spuse ea, evitând privirea lui Gilles.

— O să te conduc până acasă, mamă. Gérard lăsă jos ziarul. Mă întorc mai târziu, diseară, promise el, luând mâna tatălui său pentru un moment. Am să-ţi mai citesc, atunci. Sau ai vrea să iau bilete la un teatru sau la un concert?

Gilles clătină din cap şi continuă să se uite pe fereastră.

Gérard îşi privi tatăl cu tristeţe. Nu ieşea niciodată. Refuza până şi să fie dus în parc – atât era de disperat de ruşinea de a fi infirm.

Marie-France se opri la uşă.

— La revedere, Gilles, făcu ea.

Ştia că el o putea auzi, dar el nu făcea nici un semn. Ea ştia că n-ar fi trebuit să vină.

***

Am avut dreptate, se gândi Jim, urmărindu-l pe Marigny de la o distanţă discretă, peste podul Sully. Un timp avusese îndoieli în legătură cu acest bărbat, când acesta intrase într-o clădire, în faţa gării, dar acolo era o casă cu camere ieftine de închiriat. Era clar că luase o cameră şi îşi lăsase bagajul acolo, apoi ieşise, gata de acţiune – sau aproape gata. Mai întâi, făcuse o vizită la barul *Augustine*, apoi la barul *Michel* şi apoi la alte câteva baruri. Omul lui bea mult, nu încăpea

îndoială în privinţa asta, iar tipul de la şantierul naval zisese că asta îl face să fie agresiv. Poate că doar îşi făcea curaj pentru treaba ce-i stătea în faţă. Probabil că el este ucigaşul lui Charles.

Se opri, când Marigny stătu puţin în faţa porţilor marii clădiri particulare. Marigny ezită un moment, apoi se târî prin curte şi urcă treptele late. Întinse mâna şi trase clopoţelul, bătând din picioare, în timp ce aştepta, nerăbdător.

Valetul deschise uşile grele şi Marigny îi zise ceva. Valetul dădu din cap şi încercă să închidă uşa. Jim traversă strada, încetinind pasul, şi trecu pe lângă poartă, privind scena. Un servitor venise în ajutorul valetului şi încercau să-l facă pe Marigny să plece, dai el ţinea piciorul în uşă. Mai era cineva în hol. Era Gilles de Courmont, într-un scaun cu rotile. Deci, era adevărat că era infirm. Uşa se închise brusc şi el rămase să privească un moment sau două. Marigny era înăuntru.

***

Gilles se confruntă cu Marigny dincolo de biroul lui. Erau singuri. Bărbatul vorbea, îl amenința. Desigur se gândi el, e şantaj. Ah, Doamne, Verronet, de ce a trebuit să mori pe râul Amazon? Am nevoie de tine, acum! Doar Verronet ar fi ştiut cum să rezolve treaba asta – Verronet ar fi fost vocea lui, mâinile lui; nu era nimeni altcineva în care să se încreadă. Nimeni căruia să-i pese.

Marigny umbla prin cameră, plin de încredere. Cine s-ar fi gândit că bătrânul va fi în starea asta? Ei, era doar cu atât mai uşor, nu-i aşa? El putea să tot vorbească şi bătrânul bastard nici măcar nu-i putea răspunde. Ar putea fi cea mai uşoară treabă din viaţa lui.

— O să mă duc la ea, amenințe el. O să-i spun totul. O să-i spun ce-ai făcut – nu ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Acum ea e faimoasă... şi bogată. Apoi

adăugă, ştergându-şi sudoarea de pe carnea buhăită a feţei lui spâne, cu mâneca de la cămaşă; desigur că ar trebui să mă duc şi în altă parte... la fiul tău – sau la soţie.

Se duse la o măsuţă şi luă sticla de whisky, turnându-şi din belşug.

— Vrei? întrebă el, fluturând sticla delicată, de cristal veneţian.

Rânji la chipul lipsit de expresie al lui Gilles, când sticla ajunse pe podea, spărgându-se într-o mie de ţăndări cu un clinchet delicat, răspândind whisky-ul pe vechiul covor chinezesc.

Gilles simţi cum îi curge transpiraţia pe şira spinării, când se împinse mai departe de masa de lucru, manevrând neîndemânatic scaunul cu rotile, în timp ce se chinuia cu cheile la sertarul de jos, din stânga, al biroului. Ah, Doamne, de ce e atât de greu, de ce nu vor mâinile mele să facă ce vreau eu? Cheia intră în cele din urmă în broască şi, trăgând cu greu, sertarul se deschise. Se aplecă într-o parte şi băgă mâna înăuntru. Ţinea totdeauna acolo ceva bani, nu ştiai niciodată când puteai avea nevoie de bani lichizi pentru afaceri – sau pentru şantaj, adăugă el furios. Se uită cu fascinaţie la mâna sa care tremura când încerca să se strângă în jurul pachetului de bancnote, de parcă nici nu era mâna lui. Cu o ultimă tresărire, reuşi; obosit, îşi retrase braţul, odihnindu-şi-l pe genunchi.

Gilles se dădu înapoi, din cauza mirosului acru de transpiraţie şi băutură, când Marigny se aplecă asupra lui.

— Mulţumesc, zise el luând bancnotele şi băgându-le în buzunar. Mulţumesc foarte mult, domnule duce.

Marigny începu să râdă, când se îndreptă spre uşă, dând cu piciorul în sticla spartă, din drum.

— Se zice, domnule duce, spuse el oprindu-se lângă uşă, că Dumnezeu îi loveşte pe cei păcătoşi. Ei, de dumneata s-a ocupat, cu siguranţă. Îşi

mângâie cu un rânjet buzunarul cămăşii. Am să mă întorc, promise el, când o să se termine ăştia.

Ah, Doamne, se gândi Gilles. Ah, Dumnezeule, o să vină înapoi, şi eu n-am nicio putere. Nu mă pot mişca, nu pot vorbi. Nu pot să scap de el în niciun fel. O să trebuiască să stau aici şi să aştept, întrebându-mă când o să vină iar – şi cui i-aş putea spune. Gilles se uită mut, la uşa închisă.

***

Marigny vizitase deja trei baruri, când ajunse la *Şase Zero Unu* de la colţul aglomeratei străzi Ponsard. Jim îl urmă înăuntru. El se aşeză în capătul opus al sălii şi comandă un scotch, sorbindu-l încet, cu privirea aţintită spre omul lui. Marigny şedea singur la bar, bând whisky, fără să discute cu nimeni. Oare reuşise să obţină ceea ce dorise? De unde putea să ştie? Văzu că mai comandă încă o băutură. Marigny îşi duse mâna la buzunarul cămăşii şi scoase un vraf de bancnote. Îi dădu una barmanului, care o privi surprins, înainte de a se duce cu ea la casa de marcat, şi se întoarse cu o mână de bancnote, ca rest. Marigny îi dăduse barmanului o bancnotă mare, deci probabil că reuşise să-l şantajeze pe Monsieur.

Marigny se ridică brusc, răsturnând paharul cu whisky ca un om grăbit şi se îndreptă spre uşă. Mersul lui, în nod normal legănat, devenise mai nesigur şi se împiedică pe treaptă, întorcându-se să o privească acuzator, înainte de a păşi pe trotuar. Jim îl urmă, aşteptând să vadă ce va face în continuare – era clar că acum era prea beat ca să vorbească. Oare se va duce la camera lui să doarmă şi să-i treacă?

Marigny se repezi din nou înainte, pornind pe stradă, hotărât, îndreptându-se spre barul din faţă, exact când o maşină dădu colţul străzii Ponsard. Jim avu timp să vadă groaza de pe chipul şoferului, înainte ca maşina să-l lovească pe

Marigny, trântindu-l de-a latul străzii. Trupul mare, moale, păru suspendat în aer minute în şir, înainte de a se prăbuşi la pământ, cu un zgomot care îţi făcea rău.

Maşina lovi trotuarul şi se opri, conducătorul ei aplecându-se şocat asupra volanului. Jim traversă în fugă strada, spre locul unde zăcea Marigny, cu faţa în sus, pe marginea trotuarului. Avea ochii deschişi şi era mort. O mână mai ţinea încă strâns un teanc din bancnotele lui Monsieur şi ele se risipiră uşor, una câte una, pe strada murdară, mânate de vânt.

Deci, Marigny o făcuse! Monsieur plătise banii şantajului. Va aştepta în fiecare zi ca Marigny să se întoarcă, se va întreba în fiecare zi dacă se va întoarce. Va sta acolo, în scaunul lui cu rotile, mut, infirm şi speriat – speriat că secretul lui se va afla, în cele din urmă. Jim se uită la trupul lui Marigny, care arăta grotesc, aşa mort cum era. Monsieur nu va şti niciodată că acela care îl şantaja era mort. Va trăi cu teama. Marigny reuşise acolo unde oricine altcineva eşuase. Monsieur era lipsit de putere.

Jim se uită la chipul asasinului lui Charles d'Aureville.

— Ei, Léonie Jamieson, murmură el, asta-i răzbunarea ta.

Cartea a doua
1910 - 1919

Capitolul 27

Amélie alese pentru rochia ei de nuntă o tafta albă, bogată, iar materialul somptuos îi dădea siluetei ei înalte, subţiri, un aer regal. Ea aştepta răbdătoare, în timp ce croitoreasa îi strânse bluza în talie, bucurându-se de amploarea fustei care foşnea peste jupoanele înfoiate. Îşi desenase ea singură rochia, aplecându-se, cu Xara şi Isabelle, asupra unor fotografii şi schiţe, până când îi reuşi cum dorea. Două rânduri de volane mărgineau decolteul şi mergeau în jos, pe mijlocul mânecilor scurte, încreţite, iar decolteul îi lăsa liber gâtul, pentru frumoasele perle pe care i le dăduse mama ei când era doar un bebeluş.

— Hai să încercăm voalul, spuse Xara, ridicând cei zece metri de tul de mătase care forma baza dantelei de Bruxelles, veche de un secol, pe care Isabelle o purtase la nunta ei, ca şi mama şi bunica ei mai înainte. Ea şi doamna Delfina aşezară voalul pe capul lui Amélie, prinzându-l deocamdată cu o coroniţă de flori de mătase, deşi, în ziua nunţii, Amélie avea să poarte flori de portocal.

— Perfect, murmură Xara. Roberto o să se îndrăgostească de tine din nou.

Imaginea reflectată a lui Amélie se uita la ea: o străină – fragilă, în nori de mătase, de tul şi de dantelă – emoţionată de semnificaţia albului de mireasă. Peste trei săptămâni, avea să fie senhora Amélie Castelo de Santos, o femeie măritată. Soţia lui Roberto. Întreaga ei viaţă va fi diferită. Ea şi Roberto îşi petreceau tot timpul împreună, fiecare moment pe care-l avea liber îl petrecea cu ea, iar Diego părea să fi dispărut din vieţile lor, de parcă n-ar fi existat niciodată. Şi Roberto era atât de diferit acum, atât de tandru, de iubitor. Încă o mai

tachina, dar într-un alt mod, iar adesea tachinatul şi jocurile lor se terminau cu săruturi şi mângâieri care deveneau tot mai pasionate, mai exploratoare, pe măsură ce descopereau o nouă fascinaţie, fiecare pentru trupul celuilalt, iar Amélie descoperi în ea însăşi o nouă pasiune.

Roberto era totdeauna cel care se reţinea, deşi, se gândea ea cu vinovăţie, ar fi dorit mai mult; dorea cu disperare ca el să nu se oprească din sărutări, dorea strania atingere a mâinilor lui care îi erau totuşi atât de familiare. Aşteaptă, Amélie, îi spunea el, sărutându-i obrajii înroşiţi, curând vom fi căsătoriţi.

Bătaia în uşă o trezi din visare.

— Bună, strigă Sebastião, pot să intru?

— Nu, nu domnişoară, n-are voie. Doamna Delfina aleargă la uşă, în panică. Nu trebuie să vadă mireasa în rochie, înainte de nuntă.

Amélie izbucni în râs.

— Dar nu e mirele, zise ea, e Sebastião.

— Amélie!

Arăta atât de tânără în splendida rochie de mireasă, o fată în prag de a deveni femeie, mireasa care sperase totdeauna că va fi a lui. Sebastião inspiră adânc; era mai bine că pleca, până la nuntă, căci era prea dureros să stea şi să privească la fericirea ei.

— Am venit să-mi iau rămas bun, zise el. Nu m-am aşteptat la o repetiţie cu mireasa în rochia de nuntă.

— Ei, întrebă Amélie, ce părere ai?

— O să fii cea mai frumoasă mireasă pe care a văzut-o vreodată oraşul Rio, o asigură el, şi toţi bărbaţii vor fi geloşi pe Roberto.

Amélie roşi.

— Bineînţeles că nu vor fi, astea-s fleacuri. Dar, Sebastião, ţi-ai luat rămas bun? Unde pleci?

— Scap de toate planurile astea nebuneşti de nuntă. Nimeni nu poate vorbi de altceva şi întrucât aici vor năvăli hoarde din familia Santos, eu plec

să prind un pic de linişte la fermă, atâta timp cât mai pot. Mă întorc pentru nuntă.

— Sebastião – faţa ei era încă aproape de a lui şi ochii ei erau îngrijoraţi. Sebastião, ai să fii în continuare prietenul meu, da? Vreau să spun, după ce am să mă căsătoresc?

Sărmana, draga de ea, nu ştie că nu va mai fi niciodată acelaşi lucru.

— Bineînţeles că da. Îi mângâie obrazul, liniştitor. Şi oriunde am să fiu în lume, aştept să primesc acele scrisori complete cu mici desene, deşi presupun că, în curând, ai să-mi scrii despre minunaţii tăi bebeluşi.

— Bebeluşi! strigă Amélie speriată de această idee.

— Femeile fac copii, ştii doar.

— Da, dar încă nu – până nu mai cresc.

— Vai, Amélie! Sebastião o strânse în braţe, în ciuda protestelor îngrozite ale doamnei Delfina. Micuţă Amélie, şopti el, ai crescut.

El o sărută pe vârful nasului.

— Ne vedem la biserică, strigă el, aplecându-se s-o sărute pe Xara, în drum spre uşă. Ea se gândi că vocea lui părea mai veselă decât îi era faţa. Oare Sebastião sperase şi el la Amélie? Şi oare Amélie n-ar fi făcut mai bine să-l aleagă pe el? Oftă. Erau întrebări ipotetice, prosteşti. În fond, Amélie era aceea care trebuia să decidă.

Doamna Delfina împături cu grijă rochia în uriaşa ei cutie şi, fără măreţia ei de mătase, Amélie era din nou ea însăşi.

— Ah, sărmană Onça, strigă ea alergând spre ferestrele mari, duble, care dădeau spre terasă, a fost lăsată afară tot timpul ăsta.

— Foarte bine am făcut, murmură doamna Delfina. Nici nu vreau să mă gândesc ce puteau face ghearele ei din voalul ăsta.

Puiul de jaguar stătea întins la umbră, cu picioarele din spate întinse drept şi capul sprijinit pe labele mari din faţă.

Balustradele verandei proiectau dungi pe blana crem, lăsând să se întrezărească frumoasa culoare chihlimbariu-roșcată pe care o va căpăta când va ajunge la maturitate; se uită la Amélie cu ochii trişti ai unei pisici ţinute afară.

— Eşti supărată, Onça, i se adresă Amélie, şi nu te învinovăţesc... voiai doar să vezi ce se petrece înăuntru, nu-i aşa?

Felina îşi ridică urechile, speranţa revenindu-i în priviri.

— Vino, draga mea, murmură Amélie, luând-o în braţe şi sărutându-i locul moale, exact deasupra nasului ei lucios. Laba ei greoaie se ridică jucăuşă, dar Amélie o prinse, înainte de a ajunge la faţa ei.

— Nu, nu, Onça. Nu, până nu o să înveţi că ghearele tale pot să-mi facă rău.

Felina stătea cu burta-n sus în braţele ei, relaxată ca un copilaş, în timp ce ea îi murmura, o gâdila sub bărbie şi îi mângâia blana înfoiată.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, se minună Xara. Creatura asta ţi-e devotată. Nu ştiu ce o să se întâmple când o să crească prea mare şi o să trebuiască să renunţi la ea.

— Să renunţ la Onça? Vai, Xara, n-aş face asta niciodată.

Xara se uită cu îndoială la felină. Nu fusese bucuroasă când Edouard i-o dăruise înainte de nuntă. Ştia ce sentimente avea Amélie pentru pisici şi acest mic jaguar era adorabil. Dar va creşte şi va deveni un animal puternic.

— O dresez, spuse mândră Amélie. Uite, deja merge la piciorul meu. Felina o urmă ascultătoare, oprindu-se când se opri ea. Încă n-a învăţat să se aşeze, dar o să-nveţe. Nu trebuie să te îngrijorezi, Xara, multă lume ţine jaguari ca animale de casă, sunt cu adevărat credincioşi stăpânilor lor.

Onça se răsturnă pe spate, întinzând o labă spre panglica pe care Amélie i-o clătina în faţă.

— Onça, spuse ea iubitoare, tu eşti cel mai frumos cadou de nuntă, dintre toate.

***

Roberto îşi croi drum prin piaţa aglomerată, chiar şi la ora asta matinală, cu negustori, hamali şi cumpărători, ca şi el, care cumpărau pentru magazine, restaurante şi hoteluri. Era ora cinci dimineaţa şi el se afla acolo, ca în fiecare dimineaţă în ultimele două luni, ca să înveţe cum să cumpere produse pentru *Hotel d'Aureville* şi pentru *Pavilion*. Era unul dintre aspectele „învăţării meseriei", cum îl numise Edouard. Îşi băgă mâinile în buzunare, urmărindu-l pe ajutorul şefului bucătar de la *Pavilion* care stătea aplecat deasupra grămezilor de creveţi şi testa vinetele dacă erau coapte. Roberto discutase deja cu el despre cantităţi, învăţând că risipa sau cumpărarea unei cantităţi prea mari putea însemna ruină financiară rapidă pentru un restaurant. Nimic nu se risipea niciodată la *Pavilion* şi totul era totuşi deosebit de proaspăt.

— Am să mă întorc la bucătărie acum, domnule Roberto, îi strigă tânărul bucătar. Mă aşteaptă cu astea.

Roberto se întinse obosit. Nu era uşor să se scoale în fiecare zi la patru şi jumătate. Totuşi merita, se gândi el, făcându-şi drum, printre tarabe, înapoi în stradă. Trebuie să cunoască fiecare latură a unui hotel pentru a-l administra, de la cumpăratul legumelor, la supravegherea restaurantului, de la procedeul cel mai potrivit de a saluta oaspeţii, la ţinerea contabilităţii. Iar de când începuse să lucreze la *Hotel d'Aureville* descoperise că îl interesa fiecare aspect al acestuia. Îi vor trebui doi ani, considera el, ca să stea pe lângă Olvidor şi abia apoi va putea să fie un bun administrator de hotel. Atunci, va putea lucra oriunde în lume – în Franţa, Elveţia, poate chiar şi în Anglia. Îşi aminti cu durere de anii pe care nu-i petrecuse la Oxford. Fusese vina lui Diego; nu, nu era adevărat, fusese

propria lui slăbiciune, care îl făcuse să piardă examenele acelea cruciale. Dar plătise pentru asta, lucrând câteva luni la fermă.

Se uită la ceas, când deschise uşa cafenelei *Miltinho*. Avea exact timp pentru a lua o cafea rapidă, înainte de a se întoarce.

Cafeneaua era surprinzător de aglomerată, un amestec de oameni de piaţă, care luau micul dejun după ziua lor grea de muncă, începută pentru unii de la miezul nopţii; alţii erau oameni de noapte, cei pentru care ziua nu începea, ci se termina noaptea.

Uitându-se la feţele lor, îşi aminti de el însuşi după asemenea nopţi: amărăciunea, regretele. Slavă Domnului că toate astea aparţineau trecutului. Acum, viaţa lui era Amélie, viaţa lui frumoasă, simplă şi curată.

— Ei, bună!

Vocea familiară era veselă şi Roberto îşi dădu seama, fără să se uite, cine era.

— Cum te simţi logodit? Puţin ca îngrăşatul înainte de tăiere?

Roberto înghiţi cafeaua fierbinte dintr-odată şi scăpă ceaşca în farfurioară.

Diego puse o mână pe braţul lui.

— Te deranjează dacă stau jos? În fond, suntem prieteni vechi, nu-i aşa?

Îşi trase scaunul mai aproape de al lui Roberto,

— Am vrut să vin să te văd, de când am citit anunţul, dar am fost plecat multă vreme din oraş – Recife, Bahic... ici, colo – ştii tu.

— Eşti invitat la nuntă, spuse Roberto băţos, cu părinţii tăi. Mama mea a trimis invitaţia.

Ochii lui Diego străluceau amuzaţi, sub sprâncenele negre, dese.

— Ştiu. Şi cum ai să te descurci, Roberto? Mă refer la căsătorie – în fiecare noapte aceeaşi femeie?

Ochii albaştri limpezi ai lui Roberto întâlniră privirea întunecată a lui Diego şi o mie de amintiri trecură prin această privire.

— Cred că trebuie să ştii, spuse Roberto răguşit, că mă căsătoresc cu Amélie pentru că o iubesc.

Îi evită ochii, luând ceaşca goală, scurgând-o încă o dată. Să facă orice, numai să evite să-l privească pe Diego.

— O iubeşti! Vocea lui Diego era dispreţuitoare. Ce contează dragostea, pentru unul ca tine? Ştii că eşti altfel, Roberto, amândoi suntem. Căsătoreşte-te, dar ai să regreţi.

El se aplecă mai aproape şi Roberto putu mirosi în respiraţia lui duhoarea de *Cachaça* stătută. Ştia cum trebuie să fi fost noaptea lui, aproape putea gusta mângâierile care au fost depuse din abundenţă pe carnea lui Diego.

Roberto se ridică brusc, răsturnând scaunul în grabă, iar oamenii se întoarseră să privească, în timp ce trecea pe lângă ei în drum spre uşă.

Diego îl urmă.

— Am să vin la nuntă şi am să mă port bine, promit. Dar am avut probleme la fermă şi am nevoie de ajutorul tău.

Roberto continua să meargă. Diego se grăbea alături de el, vorbind în timp ce umblau.

— E vorba de tata, spuse el. Ştii ce greu i-a mers, în ultimii ani. Dumnezeu ştie de ce nu a vândut ferma când a putut, dar s-a agăţat de ea cu toate necazurile şi a ipotecat-o toată – până la ultimul hectar. Şi casa. Acum nu poate plăti şi perceptorii ameninţă să vină să preia totul.

Roberto se opri. Teo Benavente era cel mai vechi prieten al tatălui lui. De ce nu ştiuse că are asemenea probleme?

— Dar asta-i îngrozitor, trebuie să-i cerem tatălui meu să-l ajute. Ştiu că i-ar împrumuta banii ca să plătească ipoteca.

Diego se uită fix la el.

— Da, ar face-o. De altfel, Roberto, a şi făcut-o. Doar că se pare că... mă rog... „s-au pierdut” pe drum.

— Ce vrei să spui? Unde sunt banii?

— Tatăl tău mi-a dat mie cecul, ca agent al tatălui meu la Rio. Ridică din umeri cu un zâmbet slab în colţurile gurii. Eu am procură de la el. A fost uşor să mi se plătească mie banii. Am făcut câteva investiţii – am crezut că am să fac avere – totuşi, se pare că am jucat greşit... şi ştii cât de repede dispar banii – câţiva aici, câţiva dincolo...

— Nu putea fi vorba doar de „câţiva" bani! Iisuse, Diego, cum ai putut face una ca asta? L-ai ruinat pe tatăl tău!

Diego zâmbi, cu faţa lui fină, atrăgătoare, calmă şi nepătată de distracţiile de noapte sau de mustrări de conştiinţă.

— Mă ştii, Roberto, ai spus totdeauna că nu sunt bun de nimic. Dar acum e problema perceptorului pentru ipotecă. O să se ducă la fermă, peste câteva zile, să o preia. M-am gândit că, dacă aş putea să i-o iau înainte, până nu se duce la tatăl meu, aş putea vorbi cu el... poate i-aş da ceva bani acum şi i-aş promite mai mulţi pentru mai târziu, doar ca să mai amân puţin lucrurile. Am nevoie de ajutorul tău, Roberto.

— Nu, spuse cu fermitate. N-am să te ajut.

Diego merse alături de el.

— Ba da, o să mă ajuţi. În fond, vrei să te însori cu Amélie, nu-i aşa?

Roberto încetini pasul.

— Ce vrei să spui?

Stătură faţă-n faţă, nepăsători faţă de trecătorii care îi împingeau, trecând pe lângă ei, strada fiind acum aglomerată.

— N-aş vrea să trebuiască să-i spun adevărul despre tine, Roberto. Vreau să zic că aş dori cu adevărat ca voi doi să fiţi fericiţi.

Zâmbetul lui Diego era inocent ca al unui copil, aşteptând cu mâinile în buzunare răspunsul lui Roberto.

Cum putea oare să fie atât de relaxat? se întreba Roberto. Mă şantajează! Ce să fac? Ce pot să fac?

— Nu e pentru mine. Diego schimbă tactica. E pentru tata. Ştiu că am greşit – foarte rău. Dar acum trebuie să-l ajut. Şi am nevoie ca tu să mă ajuţi.

— Ce vrei să fac eu? întrebă Roberto băţos.

— Am nevoie de ceva bani. O să trebuiască să faci rost de cât poţi mai mulţi. Diego se gândi la seiful de la hotel. Roberto avea acum acces la el. O sumă *substanţială*, Roberto.

Nu va spune o cifră limită, ci îl va lăsa pe Roberto să facă lucrul ăsta. El aşteptă reacţia lui Roberto, dar nu se produse niciuna.

— Şi vreau să vii cu mine la fermă, adăugă el. O să am nevoie de ajutor cu perceptorul, s-ar putea să nu mă creadă pe cuvânt. Tu poţi să-i spui că eşti administratorul proprietăţii tatălui tău şi că el este garant. O să te creadă.

Gura lui Roberto se strâmbă.

— Nu! Am să-ţi fac rost de bani, dar nu merg cu tine.

— Bineînţeles că ai să mergi. Zâmbetul lui Diego era triumfător; ştia că va câştiga. Va fi ca pe vremuri, Roberto – doar noi doi, împreună.

Şi, se gândi el în sinea lui, n-o să te mai întorci la Amélie, când voi fi terminat cu tine. Te-am prins, Roberto de Santos.

***

Diego era încântător. Era blând şi vorbea frumos, nu mai avea nimic din manipulatorul lăudăros, plin de încredere, în timpul călătoriei spre fermă.

— Treaba asta m-a schimbat, îi spuse el lui Roberto. Ştiu că am greşit şi trebuie să-mi răscumpăr greşeala faţă de tata. N-am să mai fac niciodată aşa ceva. Îţi promit.

Zâmbetul lui era atrăgător şi ochii îi străluceau de sinceritate, astfel încât Roberto începu să se întrebe dacă era adevărat.

— Îţi mulţumesc că ai venit cu mine.

Diego puse mâna pe braţul lui Roberto, atingându-l uşor, iar şocul contactului trecu prin tot corpul lui Roberto. Nu va pierde niciodată acele amintiri, oricât le-ar îngropa în cotloanele minţii lui.

— Hai să fim iar prieteni, pledă Diego. Ne cunoaştem de o viaţă, hai să uităm trecutul, Roberto, haide. Mâna lui se strânse mai tare pe a lui Roberto. Dă mâna cu mine.

Trenul îi lăsă în cel mai apropiat orăşel şi ei închiriară nişte cai pentru ultima parte a călătoriei, ca să poată călări direct, evitând drumul lung pe şosea, Diego ştiind că pe acolo trebuie să o fi luat perceptorul. Drumul era uşor, dar era cald şi Roberto fu mulţumit când ajunseră în sfârşit la drumul care mergea pe marginea plantaţiei Benavente. Mai aveau încă vreo câţiva kilometri, dar pentru prima oară Diego arăta îngrijorat. Oare să-l fi scăpat ei pe perceptor? El dădu pinteni calului şi praful uscat sări de sub copitele acestuia. Abia la bucăţica de pădure de la marginea fermei îl ajunseră din urmă pe bărbat, la câţiva kilometri de casă. Se întuneca şi era clar că se pregătea să înnopteze acolo. Îşi legase calul şi aduna lemne ca să aţâţe micul foc pe care îl aprinsese. Le făcu semn cu mâna, ca un salut, când se apropiară.

Diego se uită la el de pe cal.

— Oare nu-ţi dai seama că încalci proprietatea?

— Sunt în drum spre fermă, domnule, dar n-am vrut să ajung acolo noaptea târziu. Stăpânul e un om bătrân, n-am vrut să-l tulbur. O să mă duc mâine.

Diego lovi sălbatic şi perceptorul se învârti, când lovitura bruscă îl atinse într-o parte a capului.

— N-o să te duci nicăieri, spuse Diego cu dispreţ.

— Iisuse, Diego! Roberto sări de pe cal. Ce faci?

— Dă-te la o parte, Roberto, lasă-mă să mă ocup eu în felul meu, de ăsta.

Diego descălecă şi se apropie de bărbat, care se ascundea după Roberto.

— Vreau doar *să* vorbim despre tatăl meu, spuse Diego cu un ton mai rezonabil.

Roberto îl urmărea cu neplăcere. Părea rece şi raţional, de parcă depăşise izbucnirea iniţială de furie.

— Tatăl dumitale? Vocea perceptorului era răguşită de teamă.

— Stăpânul, cel pe care urmează să-l vizitezi mâine dimineaţă. Scoase teancul de bani din buzunar – banii lui Roberto. Plănuiesc să-ţi plătesc ce datorăm; în fond, nu vrei decât banii, nu-i aşa?

— Adevărat, domnule, o fermă nu e de mare folos pentru nimeni, în ziua de azi. Dacă aveţi banii, perfectăm plata.

Roberto se uită la banii din mâna lui Diego. Era tot ce avusese în bancă, iar totalul reprezenta rezultatul unor evenimente de familie, dintr-o viaţă întreagă: daruri de ziua de naştere, mici moşteniri de la mătuşi decedate, depunerea făcută de bunicul lui în ziua când se născuse el. Cel puţin, se gândi el obosit, vor fi bine folosiţi, dacă ajutau la salvarea plantaţiei lui Teo Benavente.

— Hai, spuse Diego raţional, să stăm lângă foc şi să discutăm. Am aici o sticlă, ne-ar prinde bine o băutură.

Îi trecu sticla perceptorului, care bău cu sete, ştergându-şi gura cu dosul mâinii, tuşind când whisky-ul îl arse pe gât.

Diego i-o oferi lui Roberto, care refuză, apoi Diego luă şi el o înghiţitură zdravănă.

— Hai să ne uităm la documentele alea, domnule, ceru el.

Ei aşteptară stânjeniţi în lumina pâlpâitoare a focului, în timp ce Diego examină actele. Era foarte întuneric şi umezeala îi cuprindea; mici picături de ceaţă ieşeau din pământul care se

răcorea. Vegetaţia măruntă mişuna de activitate nocturnă şi, în depărtare, lătra un câine.

Diego mai trase o dată din sticlă.

— Ei bine, omule, spuse umblând la cingătoare am banii pentru tine chiar aici. Brusc, braţul lui îl apucă pe bărbat de gât, trăgându-i capul în spate. Un cuţit subţire străluci la gâtul bărbatului.

— Ai să pui semnătura aici, domnule, spuse Diego, ţinând hârtia în faţa ochilor omului.

— Diego! Ce faci?

Roberto se ridică în picioare într-o clipă.

— Stai pe loc, îl avertiză Diego, cu vocea la fel de ascuţită ca şi cuţitul din mâna lui, o nuanţă de plăcere din ochii lui însoţind ameninţarea. Roberto se opri făcându-i-se dintr-odată teamă. Ţi-am spus să mă laşi să mă ocup de asta în felul meu.

— E o chitanţă în care se spune că ţi s-au plătit banii. Semnează.

— Dar nu mi-ai plătit banii, domnule.

— Exact... Vrei să semnezi sau te ucid?

Vocea bărbatului tremură.

— Semnez, dacă îmi dai banii.

Diego râse şi împinse cuţitul mai aproape. O picătură de sânge apăru pe gâtul bărbatului şi el luă repede hârtia. Vocea lui se subţiase de frică.

— Am s-o semnez, domnule.

Diego îşi relaxă strânsoarea şi îi dădu perceptorului un toc.

Îi zâmbi lui Roberto.

— Ţi-am zis că totul va fi în regulă!

Roberto simţi un val de uşurare.

Perceptorul ţinu hârtia cu o mână tremurătoare. Diego o citi, apoi o împături cu grijă şi o puse în buzunar. Se aplecă înainte şi Roberto zări strălucirea cuţitului din mâna lui, în timp ce el tăie curat şi repede beregata perceptorului.

Sângele sări pe foc, în timp ce bărbatul căzu fără zgomot în faţă, în foc, iar Roberto, cu un ţipăt răguşit, îl apucă, trăgându-l înapoi din flăcări.

— Doamne, Diego, ce-ai făcut? urlă el.

— L-am omorât, bineînţeles. Vocea lui Diego era calmă, în timp ce ţinea cuţitul în foc ca să-l cureţe. Ce altceva puteam face?

— Mi-ai spus că voiai să discuţi cu el, că vom putea vorbi cu e... să facem o înţelegere cu el.

Diego era de un calm rece şi raţional.

— Nu poţi ajunge la o înţelegere cu nenorociţii ăştia, ori plăteşti, ori... iar pentru el, venise vremea lui „ori”. Nu înţelegi, Roberto, am chitanţa semnată... omul, pur şi simplu, dispare. Vor crede că a fugit cu banii sau că a fost jefuit. Se întâmplă mereu. Şi nimeni n-o să ştie ce-am făcut noi.

— Ce-am făcut *noi*?

Diego râse.

— Păi, ai fost aici, nu-i aşa? Eşti tu şi cu mine, Roberto. Am salvat plantaţia tatălui meu – asta-i tot ce contează. Acum, tot ce avem de făcut este să scăpăm de el.

Roberto se uită la cadavrul scăldat în sânge de la picioarele lui.

— Să scăpăm de el? Trebuie să fii nebun, Diego.

Tremura de şoc şi îi era rău.

— Bineînţeles că nu sunt nebun. Sunt doar practic. Îmi stătea în cale şi mi-ar fi făcut o mulţime de neplăceri. Asta era soluţia perfectă. Acum hai, trebuie să mă ajuţi să-l îngropăm.

— Nu pot, şopti Roberto. Nu pot face asta.

Diego înconjură focul şi puse mâinile pe umerii lui Roberto.

— Sigur că poţi, Roberto, spuse el aproape patern. Haide, nu-i chiar atât de greu. O să săpăm o groapă şi o să-l îngropăm cum trebuie. Nu-l putem lăsa aici, să-l găsească cineva, că o să avem amândoi necazuri. În fond, nimeni n-o să ştie cine a făcut asta, tu, Roberto sau eu, nu-i aşa?

Ochii lui Roberto se lărgiră de groază, când Diego scoase nişte sape din sacul de la şa.

— Haide, comandă el, hai să terminăm treaba.

Roberto înţelese brusc realitatea situaţiei şi ce se întâmplase. Nu fusese un act violent declanşat de tensiunea momentului: Diego plănuise această crimă de la început – şi plănuise să-l implice şi pe el, ca să nu aibă nicio scăpare. O imagine a feţei inocente, zâmbitoare, a lui Amélie îi veni în minte lui Roberto. Vai, Doamne, Dumnezeule! O pierduse pe Amélie. Acum Diego nu-i va mai da drumul niciodată.

Luă sapa şi îl urmă pe Diego în vegetaţia măruntă şi începu să sape în locul ales. Împreună, au cărat cadavrul şi l-au băgat în groapa puţin adâncă, acoperindu-l cu frunze. După ce terminară, se uitară unul la celălalt în tăcere.

— Mai bine să mergem la tine, spuse Diego în cele din urmă, dând cu piciorul în rămăşiţele focului. Tatăl meu nu ştie că sunt aici şi e mai bine să nu ştie. Aşa, dacă îl întreabă despre ceva, o să poată să spună adevărul: n-a văzut pe nimeni şi acasă nu erau decât el şi mama.

Drumul călare până la ferma Do Santos l-au făcut în tăcere şi, când a văzut în sfârşit ferestrele luminate ale casei, lui Roberto i se păru că nimic nu arăta mai primitor şi mai sigur. Totuşi, se gândi el cu disperare, pentru mine nimic nu va mai fi cum a fost.

***

Tia Agostinha era foarte bătrână acum, dar tot era regina gospodăriei şi ea fu aceea care se grăbi în hol, ca să-i salute.

— Roberto, zâmbi ea şi îşi desfăcu braţele, e o surpriză pentru bătrâna ta mătuşă. Vino aici şi sărută-mă.

— Sunt cam murdar, Tia Agostinha. Roberto se aplecă să o sărute. Am călărit drum lung, mai bine să mă spăl.

— Cine-i celălalt? întrebă ea, uitându-se în întuneric, în spatele lui.

— Sunt doar eu, mătuşă Agostinha, zise Diego zâmbind.

— A, Diego. Bine, intraţi amândoi. Arătaţi rău. Uite la noroiul de pe podea... şi asta ce-i? Agostinha îi atinse haina. Sânge! Eşti rănit?

Roberto îi împinse mâna.

— Nu, nu... nu sunt rănit. Nu-i nimic, mătuşă Agostinha, doar o zgârietură. Mă duc să mă curăţ.

— O zgârietură? Cu atâta sânge?

Roberto se uită la cămaşa lui, unde sângele perceptorului se uscase, devenind de un roşu închis, ruginiu. Îi veni greaţă. Trebuia să-şi fi scos hainele astea!

Sebastião deschise uşa biroului. Cine putea fi oare, la ora asta de seară? Intră în hol, unde stătea Roberto cu faţa albă şi zburlit, cu Diego în urma lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat. Ce faceţi voi doi aici?

Roberto se clătină şi genunchii începură să-i cedeze.

— Agostinha, trebuie să fie rănit! exclamă Sebastião, alergând să-l prindă, când el căzu la podea. Doamne, uită-te în ce hal e! Diego, ce s-a întâmplat?

— A căzut de pe cal, minţi Diego volubil. Cred că era obosit şi n-a văzut creanga joasă, când am mers prin pădure. L-a dat jos de pe şa... de aia e aşa plin de noroi.

Sebastião îi rupse cămaşa lui Roberto, i-o desfăcu şi se uită la pieptul lui neatins. Încet, îi ridică braţele şi îl examină. Nu era nicio rană. Roberto deschise încet ochii şi vru să se ridice.

— Ajută-mă, ordonă scurt Sebastião, şi Diego se grăbi să-l ridice pe Roberto în picioare. Împreună, îl cărară în micul birou şi îl aşezară într-un fotoliu. Un foc ardea vesel, opunându-se răcelii nopţii ceţoase de afară, iar Tia Agostinha se agită în jur, cu îngrijorare.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat, dragul meu? spuse ea. Las-o pe bătrâna ta mătuşă să te ajute.

Roberto se aplecă înainte, punându-şi capul în mâini.

— Nu poţi face nimic, spuse el obosit, acum nimeni nu mai poate face nimic. E prea târziu.

— Despre ce-i vorba? întrebă Sebastião. Mai bine spune tu, Diego – şi pun pariu că orice este, tu eşti cauza!

— Ce vrei să spui? sări Diego. Nimic rău nu s-a întâmplat! Roberto e doar obosit şi prea muncit, asta-i tot!

— El n-a căzut de pe niciun cal, în seara asta – şi tu ştii asta, spuse Sebastião ameninţător. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— Nimic nu s-a întâmplat, nimic rău...

— Ah, da, Diego, ceva e rău.

Faţa lui Roberto era îngrijorată.

Privirea lui Diego era un avertisment.

— Roberto...

Sebastião întinse mâna şi atinse petele de pe cămaşa lui Roberto.

— Al cui sânge e ăsta? Doamne, ce-aţi făcut voi doi?

— Spune-i Diego. Trebuie să-i spunem ce s-a întâmplat.

Privirea lui Roberto era neclintită.

— Nu s-a întâmplat nimic. Nu ştii despre ce vorbeşti, Roberto. E un şoc, nu vezi?

Ochii lui Diego străluciră furioşi când se uită la Sebastião.

— A căzut de pe cal. O să se simtă bine, după o noapte de somn.

Roberto începu să râdă.

— O *noapte de somn*! exclamă el, o noapte de somn. N-am să mai pot dormi niciodată!

Diego se îndreptă spre uşă.

— Spune-i Diego – sau îi spun eu!

Diego se opri cu mâna pe clanţă. Tia Agostinha se uita zăpăcită, simţind pericolul şi violenţa în

atmosferă.

— Diego l-a ucis, Sebastião. El l-a ucis pe perceptor. Vorbele ieşeau cu greu din gâtul lui Roberto, grăbite, răguşite. L-a obligat să semneze chitanţa pentru bani şi apoi i-a tăiat beregata. Sângele *lui* e pe mine. Eu l-am ajutat pe Diego să-l îngroape pe bărbatul acela în pădure.

Toţi patru rămaseră paralizaţi de vorbele lui Roberto; chiar şi Diego părea incapabil să se mişte.

— Aoleu, gemu Agostinha în liniştea camerei, aruncându-şi braţele în sus. Crimă! A fost o crimă!

Sebastião era la uşă, înainte ca Diego să poată pune mâna pe clanţă.

— A, nu, spuse el furios. Ai să stai aici, Diego. Vreau să aud ce ai de spus.

Diego îşi strânse braţele la piept şi se sprijini cu spatele de uşa închisă. Un zâmbet îi apăru în colţurile gurii.

— E adevărat, spuse el moale. L-am ucis, am făcut-o pentru tatăl meu... avea să piardă plantaţia, ştii. Aceasta însemna totul pentru el – ca şi plantaţia voastră, a aparţinut familiei noastre de generaţii. Dacă o pierdea, viaţa lui nu mai avea niciun rost. Trebuia să-l ajut, Sebastião. Vocea lui era blândă şi convingătoare. Cum puteam să-l văd pe propriul meu tată distrus? N-am vrut să-l omor pe omul acela, dar aşa s-a întâmplat.

— Nu-i adevărat, zise Roberto obosit. A premeditat crima. Şi nu ţi-a zis că tatăl nostru i-a dat banii ca să-i predea domnului Benavente să-şi plătească ipoteca, iar Diego i-a furat, i-a furat de la tatăl nostru – şi de la propriul lui tată. Apoi, când a văzut rezultatul, a premeditat crima asta. Pe mine m-a forţat – m-a convins să vin cu el, dar eu n-am ştiut că avea de gând să-l omoare pe omul acela. Jur că n-am ştiut! Am crezut, pur şi simplu, că avea nevoie de ajutor ca să-l convingă pe perceptor să mai aştepte – i-am împrumutat şi nişte bani.

Sebastião se întoarse spre Diego.

— Dar tu l-ai omorât şi ai păstrat banii.

Diego scoase actele din buzunar.

— Am chitanţa, spuse el calm. După cum poate vedea toată lumea, i s-a plătit.

— Dar noi ştim că nu i s-a plătit, nu-i aşa, Diego?

Vocea lui Sebastião era plină de dispreţ. Dorea să-i pocnească mutra lui Diego, care zâmbea slab. Cum a putut Roberto să se amestece în aşa ceva?

— Bineînţeles, spuse Diego sigur pe sine, n-o să întreprinzi nimic în legătură cu asta.

— Ce te face să crezi?

— Pentru că Roberto e implicat tot atât de mult ca şi mine. Pot spune oricând că el a fost cel care l-a înjunghiat pe bărbatul acela, că pur şi simplu a înnebunit, că băuse. Ştie să bea destul de bine, tânărul tău frate, drăguţul, ştii...

— N-o să te creadă niciodată, strigă Sebastião îngrozit. Ai deja o reputaţie proastă la Rio, poliţia va şti că tu ai fost acela. Roberto nu e fără vină, dar nu e un ucigaş!

Diego se duse la cămin, sprijinindu-se cu nonşalanţă de el, împingând cu piciorul un buştean, la locul lui.

— Dar Roberto ştie celălalt motiv pentru care nu va vorbi nimic. Să-i spun, Roberto? întrebă el batjocoritor.

Roberto şedea ca un condamnat care aşteaptă să cadă securea, iar Sebastião se uită la el cu milă, gândindu-se la Amélie care se pregătea fericită de nuntă, atât de drăguţă în rochia ei albă, somptuoasă, şi la tatăl şi la mama lui. Diego dezvăluia lucruri pe care niciunul dintre ei nu trebuiau să le afle vreodată – nu era sigur despre ce anume era vorba, dar trebuia să facă ceva ca să-l oprească. El turnă un pahar de băutură şi i-l dădu lui Roberto.

— Nu-mi poţi spune nicio noutate, Diego, minţi el, şi ce ai de spus nu va schimba nimic în privinţa arestării tale pentru crimă. Roberto a fost indus în

eroare de tine şi povestea lui sună adevărat – ar fi uşor de dovedit ce s-a întâmplat cu banii pe care ţi i-a dat tatăl meu.

Diego părea stânjenit, ameninţarea lui eşuase.

— Dar cum rămâne cu viitorul soţ al lui Amélie? Mai sunt doar câteva săptămâni până la nuntă. Şi tatăl tău – cu el cum rămâne?

Furia îi înroşi faţa lui Sebastião, când îl apucă pe Diego de guler.

— Tatăl meu ţi-a dat banii ăia, din prietenie ca să vă salveze casa, mijlocul de existenţă – pentru tatăl tău! Cum îndrăzneşti să-l ameninţi acum? Şi pe Amélie! Pe ea e uşor să o răneşti, dar nu mai ai nimic de câştigat, Diego. Nu vezi că Roberto a terminat cu tine?

— E adevărat, oare? Diego se trase de lângă Sebastião. E adevărat, Roberto?

— E adevărat. Spune ce vrei. Fă ce vrei. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Roberto închise ochii, de parcă se aştepta la o lovitură.

— Am să fac o înţelegere cu tine, Diego, spuse brusc Sebastião. N-am să spun nimic despre treaba asta, cu o singură condiţie: să nu te mai apropii niciodată de familia mea. Ai banii lui Roberto... foloseşte-i ca să pleci din ţară. Dacă nu faci asta, mă duc la poliţie. Şi te avertizez acum, Diego, asta nu înseamnă că peste câteva luni poţi să reapari şi că noi nu vom spune nimic. Ai să stai departe de Roberto şi de Amélie – pentru totdeauna.

Privirea lui Diego îl cercetă pe Roberto, care stătea în continuare nemişcat în fotoliul mare. El nu-şi putea permite o implicare cu justiţia, chiar dacă ar reuşi să scape cu argumente, mai erau şi alte câteva chestiuni care atârnau deasupra capului lui, petrecute în Rio şi în Santos. Cu o ultimă privire spre Roberto, el se îndreptă spre uşă.

— Foarte bine, îi spuse el lui Sebastião. O să plec. Mâine o să fiu pe un vapor. O să-i scriu tatălui meu şi o să-i spun că ipoteca a fost plătită

de domnul Do Santos şi că eu am decis să-mi încerc norocul în altă ţară, un timp. Nu se ştie niciodată, adăugă el cu un rânjet, s-ar putea să fie distractiv.

Agostinha se strânse lângă perete când Diego trecu pe lângă ea, ridicându-şi superstiţioasă şorţul pe faţă, să se apere de ochiul cel rău.

Roberto se uită fix în foc; flăcările mişcătoare deveniră neclare în ochii lui, în timp ce asculta zgomotul uşii care se închise. În sfârşit, se terminase.

— N-o să-ţi mai pun alte întrebări, spuse Sebastião, pentru că ai trecut prin destule în seara asta. Nu vreau niciun fel de explicaţii sau motivări – nu vreau să ştiu nici măcar ce a vrut să spună Diego. Ştiu că nu ai fost vinovat de nimic în seara asta şi atât e de ajuns pentru mine. Dar un singur lucru am să te întreb – ba nu, am să te avertizez, chiar, Roberto – şi anume, că nimic din toate astea nu trebuie să-i facă vreun rău lui Amélie. Ce s-a întâmplat în trecut nu trebuie să o afecteze pe ea. Am fost clar?

Roberto dădu din cap, nefericit.

— Aş da orice – orice, Sebastião – să nu-l fi cunoscut niciodată pe Diego. O iubesc pe Amélie, ştii asta. Nu i-aş face niciodată vreun rău.

Sebastião aprobă satisfăcut din cap.

— Foarte bine, spuse el ajutându-l pe Roberto să se ridice, hai să te băgăm în pat, iar Agostinha o să-ţi pregătească unul din ceaiurile ei de plante ca să te facă să dormi. Mâine o s-o luăm de la început.

Capitolul 28

Nunta, ţinută în minunata biserică veche Nossa Senhora de Gloria a fost veselă şi niciuna dintre piesele de aur şi argint de la altar n-au strălucit mai radios decât faţa lui Amélie, când i-a jurat dragoste lui Roberto. Încrederea ei în fericire îi crea parcă o aureolă, în timp ce mergea cu mâna pe braţul lui, înapoi pe culoarul plin de flori, în acompaniamentul muzicii de orgă şi între feţele zâmbitoare a cinci sute de rude şi prieteni.

Clopotele sunau bucuria lor, când mirele şi mireasa, perfecţi, tineri şi puternici, blonzi şi frumoşi, au ieşit la lumina soarelui în ziua aceea cu un cer mai senin ca niciodată.

Isabelle, la braţul lui Francisco Castelo de Santos, urma pe culoarul bisericii grupul de şase micuţe domnişoare de onoare, toate verişoare Do Santos, zâmbind de bucuria scenei acesteia.

— Nimic nu mă putea face mai fericită, îi şopti ea lui Francisco decât să-i văd pe aceştia doi căsătoriţi. Mi se pare drept să fie aşa – ei au fost tot mereu împreună.

Francisco se uită cu mândrie la fiul său.

— Mă bucur că o păstrăm pe Amélie în familie, mi-ar fi părut rău să o pierdem. Acum, ne putem bucura împreună de nepoţi, Isabelle.

Ei râseră împreună la ideea că plănuiesc nepoţii chiar înainte de a fi părăsit biserica, dar ea ştia ce voia el să spună. Familiile Do Santos şi d'Aureville vor fi unite prin mai mult decât o înrudire îndepărtată, acum, când Amélie se căsătorise cu Roberto.

Un cort mare se întindea de la terasa *Pavilion*-ului familiei, ajungând până la grădinile de la restaurant, iar oaspeţii stăteau pe podeaua de lemn care acoperea pajiştea, bucurându-se de tot ce era

mai bun şi putea fi oferit de *Pavilion* la o nuntă. Roberto se străduise mult să aducă muzicanţii potriviţi care să cânte pentru ei, iar acordurile sambelor vesele şi ale cântecelor de carnaval se amestecau, din când în când, cu valsuri şi melodii romantice din Europa şi America.

Edouard se uita la fetiţa lui, acum o frumoasă mireasă, calmă şi elegantă în rochia ei foşnitoare, salutând oaspeţii, râzând cu Roberto de propriile lor glume, tăind tortul şi răspunzând la toasturi şi complimente cu un farmec uşor, neafectat, iar el spera ca ea să fie mereu fericită ca în ziua aceea.

— Vrei să dansezi cu bătrânul tău tată? o întrebă el.

Îşi înfăşură braţul în jurul ei, zâmbindu-le ochilor ei frumoşi.

— Ştii că sună ca un clişeu, spuse el, şi probabil că mă comport ca orice alt părinte la nunta fiicei lui, dar mi se pare că a fost abia ieri când te duceam pe umeri, când cel mai mare eveniment al săptămânii era apariţia unui nou dinte sau când trebuia să-ţi pansăm o nouă zgârietură la genunchi.

Amélie îşi sprijini capul pe pieptul lui, simţind asprimea cămăşii lui albă, apretată, sub obrazul ei cald.

— Eşti cel mai bun tată pe care-l poate avea o fată. Ce m-aş fi făcut fără tine? Îţi aminteşti cât de geloasă am fost la nunta ta? De unde era eu să ştiu că tu şi Xara trebuie să vă fi simţit aşa cum mă simt eu acum?

— Să-ţi spun un secret, şopti Edouard. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Roberto, eu aş fi fost un bărbat foarte gelos.

Amélie râse încântată.

— Bine, atunci nu mă simt chiar atât de vinovată în legătură cu tine şi cu Xara. O umbră îi trecu pe faţă. Dar mă simt vinovată în legătură cu Léonie.

— Nu trebuie, spuse Edouard liniştit. Ar fi putut să vină, Amélie, dar a simţit că ar fi mai bine – mai

sigur – să nu vină.

Se gândi din nou la scrisoarea lui Léonie către el. Nu va depăşi niciodată teama ei de Monsieur, deşi bărbatul era acum efectiv infirm şi retras. El încă îi mai domina viaţa.

— Într-o bună zi, ne vom duce să o vedem din nou, spuse Amélie cu hotărâre. Măcar ştie despre Roberto, ştie cu cine mă căsătoresc. Cu cine m-am căsătorit. Se corectă singură, râzând. Edouard, aş dori să o pot iubi – vreau să spun că sunt atât de bucuroasă că am cunoscut-o, m-a ajutat atât de mult lucrul ăsta! De fapt, cunoscând-o în cele din urmă pe Léonie, cred că asta m-a făcut să mă maturizez. De îndată ce ea nu a mai fost un mister, m-am simţit în siguranţă. Vă iubesc, pe tine şi pe bunica, dar nu pot spune că o iubesc pe mama mea adevărată. E chiar atât de groaznic din partea mea?

— Nu e groaznic – e de înţeles. Edouard îi zâmbi încurajator. Cine ştie, poate într-o zi o să vă cunoaşteţi mai bine una pe cealaltă. Între timp, e ziua ta de nuntă, Amélie de Santos, nu trebuie să te gândeşti la altceva decât la propria ta fericire.

Sărmana Léonie! se gândi el, învârtind-o pe Amélie, astfel încât fustele ei lungi pluteau şi ea se sprijinea de braţul lui, râzând. Sărmana Léonie, cât de mult i-ar fi plăcut să se afle aici. Ea e totdeauna cea a cărei fericire este sacrificată.

Roberto veni să-şi ceară mireasa.

— E timpul să te schimbi, Amélie, trebuie să plecăm în curând.

Ea se strecură din braţele lui Edouard.

— Mă duc s-o caut pe Xara să mă ajute, spuse ea întorcându-se să-i zâmbească. Apoi dispăru.

Edouard îşi bău şampania, uitându-se trist din cortul înflorit, spre Ocean. Valuri de smarald se învolburau elegant, fluturându-şi crestele albe, înainte de a aluneca într-o mişcare lină pe plaja albă.

— Nu te îngrijora. Era vocea lui Sebastião în spatele lui. Sunt sigur că toţi taţii mireselor se simt

ca tine.

Edouard se întoarse cu un zâmbet glumeţ.

— Se vede?

— Ţi se citeşte pe faţă. Sebastião îi dădu un pahar proaspăt. Uite, hai să ne înecăm necazurile în şampanie.

— Şi tu? Privirea lui Edouard era curioasă.

— Şi eu. Sebastião îşi sprijini cotul de parapetul terasei. N-a fost să fie; de fapt, n-am avut nicio şansă, niciodată. Ea l-a iubit totdeauna pe Roberto. Eu sunt doar „prietenul cel bun", spuse el golind paharul. Şi asta intenţionez să rămân.

— Sebastião, nu mi-am dat seama...

Vocea lui Edouard era blândă, iar Sebastião ridică o mână, protestând.

— A câştigat cel mai bun, spuse el uşor. Hai, Edouard, cred că a sosit momentul să aruncăm orezul şi petalele de trandafir.

***

— Amélie, spuse Xara ezitând, în timp ce-i încheia frumoasa rochie albastră de in şi îi dădea lui Amélie pantofii asortaţi, bleu pal. O să te simţi bine? Diseară, vreau să zic.

Amélie se răsuci, cu ochii mari.

— Vrei să zici, în legătură cu sexul? întrebă ea zâmbind cu haz.

Xara roşi.

— Bineînţeles că mă voi simţi bine, Xara; de fapt, abia aştept. E oare o declaraţie foarte obraznică din partea unei proaspete mirese? Am vrut ca Roberto să facă dragoste cu mine de luni de zile, dar el a insistat că trebuie să aşteptăm până vom fi căsătoriţi.

Luă impulsiv mâna Xarei.

— E minunat, Xara! şopti ea. E cel mai minunat lucru care ţi se poate întâmpla!

— Când iubeşti pe cineva aşa cum îl iubeşti tu pe Roberto, atunci aşa este, replică ea blând.

Amélie îl văzu brusc pe Edouard într-o nouă lumină, ca pe un bărbat foarte atrăgător, de care era îndrăgostită o femeie frumoasă ca Xara. Ea îi zâmbi Xarei cu o nouă complicitate, în timp ce-şi băga picioarele în pantofii cei noi.

— Sunt gata. O sărută brusc pe Xara. Îţi mulţumesc – pentru tot. Sunt foarte bucuroasă că tu te-ai căsătorit cu Edouard.

— Şi eu la fel, zise Xara râzând. Ar fi mai bine să-mi adun copiii, înainte de a produce prea multe necazuri pe acolo.

Gemenii, Vicente şi Jean-Paul, aveau doi ani şi erau încântarea vieţii ei.

Roberto o aştepta pe Amélie la capătul scării Vilei d'Aureville şi împreună se întoarseră prin grădinile parfumate spre cort, spre familiile lor care îi aşteptau. Mână-n mână, Amélie mai ţinând încă buchetul ei de mici trandafiri albi, împărţiră sărutări de ultim moment şi apoi plecară. Amélie se întoarse, când se urcară în trăsura cu panglici şi cu o pereche de cai perfect albi, cu cozile şi coamele împletite cu panglici asortate. Ea aruncă uşor buchetul spre oaspeţi, alăturându-se râsetelor, când acesta ajunse exact în braţele lui Sebastião. El îl trecu unei micuţe domnişoare de onoare.

— Uite micuţo, spuse el, păstrează-l. Înseamnă că vei fi o mireasă fericită, într-o bună zi.

— La revedere. La revedere!

Saluturile vesele răsunau în aer, în timp ce trăsura ieşi în bulevard şi continua drumul pe lângă Ocean, îndreptându-se spre debarcader şi spre vasul care îi va duce la New York, de unde vor coborî spre Florida şi Key West, la Vila Encantada.

— Drum bun, doamnă Castelo de Santos!

— Drum bun, domnule Castelo de Santos!

Zâmbetele lor îi legau de viitor. Ea era mireasa lui şi el era soţul ei. Şi nu o va părăsi niciodată.

***

Amélie ezită. Să poarte cămaşa de noapte de satin verde pal cu bretele subţiri şi dantelă ecru, sau pe cea albă de bumbac, care cădea în pliseuri fine dintr-o platcă pătrată, brodată cu mici floricele? Brusc nervoasă din cauza satinului senzual, îşi trase cămaşa albă de bumbac peste cap şi se uită în oglindă, să vadă cum arăta. Da, asta era bună, se gândi ea, Oricum, totul era acoperit. Îşi ridică fusta ca să-şi scoată pantalonaşii şi se opri, cu mâna la elasticul din talie. Se uită la imaginea ei din oglindă. Oare miresele trebuiau să aibă chiloţi? Ce să facă oare? Ah, Xara, dacă ai fi aici, acum, astea sunt întrebările pe care ar fi trebuit să ţi le pun. Îşi lăsă fusta în jos, hotărând să-şi păstreze chiloţii. Părul îi trosnea de electricitate, în timp ce îl peria şi îl netezea cu nerăbdare. De ce tocmai în seara asta se comportă atât de rău? Probabil din cauza aerului de mare. Ei, asta-i. Nu era niciun motiv să mai amâne, iar Roberto aştepta în camera cealaltă. Totuşi, mai ezita încă. E ridicol, îşi spuse ea cu fermitate. Nu e un străin acolo, afară, ci e Roberto. Şi nu asta am aşteptat, am dorit? Doar că acum, când a venit vremea e cu totul altceva.

— Amélie! Te simţi bine?

Vocea lui Roberto plutea spre ea de la distanţă. Îşi îndreptă umerii şi inspiră adânc.

— Aici sunt, îl anunţă ea, mergând în picioarele goale prin dormitor. Roberto purta pijama albastră şi părul îi era proaspăt periat. Mirosea slab a colonie de citrice.

— Eşti foarte drăguţă, spuse el.

— La fel şi tu. Avea o voce mică.

— Şi speriată.

Amélie se uită la el cu vinovăţie.

— E-n regulă, spuse Roberto cu blândeţe, eşti doar obosită şi amândoi am băut cam prea multă şampanie. Hai să stai aici, lângă mine – aşa cum făceam când eram copii, îţi aminteşti? Îmi spuneai în şoaptă, în pat, toate secretele tale.

Se culcară pe pat împreună, el ţinând-o cu braţul de umeri, protector, uitându-se în sus la tavan. Vaporul mare se mişca uşor sub ei şi Amélie simţi cum i se relaxează muşchii încordaţi.

— Te-ai bucurat de ziua nunţii tale, doamnă Do Santos?

— Mi-a plăcut, murmură ea. Mi-a plăcut în biserică, florile albe şi toate domnişoarele de onoare, atât de drăguţe în rochiţele lor roz înfoiate şi în pantofiorii de satin şi cu panglicile care cădeau în jos pe picioruşele lor grăsuţe; iar bunica era atât de elegantă în liliachiu, cu pălăria aceea mare, minunată, şi Luiza cu Francisco şi Xara – doar Xara putea să poarte roşu la o nuntă, arăta ca o pictură de Goya. Şi Edouard! Ştiu, mi-a părut atât de rău pentru el, Roberto, arăta atât de trist, de parcă m-ar fi pierdut pentru totdeauna, i-am spus că nu era aşa. Ştiu că el e cel mai bun tată pe care-l poate avea o fată.

— Ce ţi-a mai plăcut? întrebă Roberto, mângâindu-i părul moale.

— Ce mi-a mai plăcut? Nu mai pot să-mi amintesc... dar... totul.

— Dar eu ţi-am plăcut?

Amélie se răsuci în cercul braţelor lui şi îl sărută uşor.

— Ştii doar că te iubesc.

Roberto o înfăşură în braţele lui.

— Mai spune-mi din nou, şopti el sărutându-i pleoapele.

— Te iubesc, şopti Amélie.

Pielea lui mirosea atât de bine! Limba lui trecu uşor peste pleoapele ei, iar ea îşi ridică faţa pentru sărutul lui, simţind răspunsul delicios când gura lui o acoperi pe a ei. Aşa trebuie să fie în rai, se gândi ea, când mâna lui o mângâie pe gât. El îi ridică părul greu şi îşi îngropă faţa în căldura moale a gâtului ei, sărutând-o cu mare tandreţe, ţinând-o aproape de el. Amélie aproape că îşi pierdu respiraţia, cu gândul la ce va urma. Îl iubea atât de

mult, încât atingerea mâinii lui pe sân i se păru senzaţia cea mai naturală din lume, aşa cum făcuse Dumnezeu să fie dragostea. Nimic nu mai conta, inhibiţiile dispărură şi trupul ei răspunse la al lui şi ea se strânse mai aproape. Toate grijile ei despre cămaşa de noapte şi pantalonaşi parcă n-ar fi existat, nici nu observase aproape înlăturarea lor şi, când rămaseră goi, mâinile ei curioase, tremurătoare, îl căutară instinctiv.

Era şi pentru Roberto un început, era prima oară când o relaţie sexuală era îmbinată cu dragoste. El înlătură amintirile unei pasiuni mai brutale, iar tandreţea şi respectul pe care le simţea pentru Amélie îl făcură cel mai blând şi mai înţelegător dintre iubiţi. Amélie stătea culcată sub el, fără să-şi dea seama că zâmbea în timp ce îl ţinea aproape, atât de aproape acum. Era minunat, ştiuse dintotdeauna că aşa va fi. Ea nu ştia dacă simţise ce simţise el în acel moment final, când ea deschise ochii şi îi văzu faţa contorsionată de pasiune, dar era frumos.

Capitolul 29

Nilul era încă principalul drum al Egiptului; circulaţia de vase graţios împodobite cu lămpi, era exact aşa cum fusese de-a lungul secolelor şi dinastiilor. Léonie se trezise din zori, şezând pe puntea frumoasei case plutitoare la Luxor, privind primele raze ale soarelui de dimineaţă care aurea stâncile masive de la Deir al-Bahri şi Valea Regilor de pe malul de vest al râului. Faptul că numele văii era şi numele ei era unul dintre motivele pentru care era aici – acesta, dar şi Sekhmet.

— Bahri! Îi spusese ea lui Jim când se uitaseră pe harta pe care o descoperise în librăria engleză din Nisa, în urmă cu o lună. S-ar putea ca locul ăsta să fie cel de unde a venit tatăl meu? Cu siguranţă că e prea neobişnuit ca să fie doar o coincidenţă. S-ar putea să am rude acolo... poate chiar tatăl meu s-a întors să trăiască acolo?

— Îţi dai seama că aşa ceva e puţin probabil, răspunsese Jim, practic ca totdeauna.

— Da. Totuşi...

Ochii lui Léonie străluciseră cu o asemenea speranţă, încât el nu o putu dezamăgi. Trecuse prin destule încercări în ultima vreme. Numai el ştiu cât o duruse refuzul de a participa la nunta lui Amélie, deşi, desigur, în afara pericolului despre care ea insista că este real, amândoi îşi dăduseră seama că era o situaţie imposibilă. Léonie recunoscuse bunele intenţii ale familiei d'Aureville de a o invita, dar ea avusese puterea şi tactul de a alege să rămână în umbră. O duruse, nu încăpea îndoială. Jim era bucuros că atenţia ei fusese abătută de la gândurile la fiica ei, în dorinţa de a-şi căuta propriul ei trecut. Şi, bineînţeles, de a o vedea pe Sekhmet.

— Foarte bine, căzuse el de acord în cele din urmă, hai să plecăm în Egipt, să vedem Templul lui Ptah şi statuia celebră a lui Sekhmet. O să ţi-o scoţi din minte, odată pentru totdeauna, Léonie!

Era timpul ca Léonie să se vindece de credinţa că Sekhmet îi conducea destinul.

Léonie îşi întoarse privirea spre malul apropiat, dincolo de grupul de case plutitoare, unde servitori cu fesuri roşii erau ocupaţi cu spălatul pereţilor şi cu lustruirea unor balustrade de alamă deja lucioase, spre peisajul de deşert care, în cele din urmă, îşi dezvăluia unei lumi interesate comorile demult îngropate şi secretele zeilor lui. Dar nu şi secretele ei, încă nu. Erau la Luxor de trei zile şi încă nu se putuse hotărî să viziteze Templul lui Ptah şi statuia lui Sekhmet. De ce oare amân? se întrebă ea. Tot îmi spun mereu că o fac din cauză că vreau mai întâi să aflu despre familia mea, ca să mă simt mai egipteancă, mai aproape de rădăcinile mele şi de trecutul meu. Dar oare ăsta este adevărul? Sau era teama? Iar dacă e teamă, atunci de ce anume mă tem?

— Léonie!

Jim apăru pe punte, cu o ceaşcă de cafea în mână. Se strâmbă când o gustă şi îşi trase un scaun alături de ea.

— Ei, ce planuri avem pentru azi?

— M-am gândit că am putea vedea Valea Regilor; se pare că mormintele sunt fascinante.

Privirea lui era sceptică.

— Fără Sekhmet azi?

— Nu astăzi, Jim.

El sorbi din cafea. Cel puţin, mormintele vor fi mai interesante decât să te lupţi cu birocraţi care nu te înţeleg, în birouri mizere, unde ventilatoarele letargice din tavan nu făceau nimic ca să înlăture căldura copleşitoare, ci doar răspândeau un nou strat de praf peste hârtiile uscate de secole. Piramide de hârtii se îngrămădeau pe dulapuri şi pe podele, ivindu-se pe la colţuri ca nişte turnuri

aplecate, cu marginile răsucite. Poate că una dintre hârtiile astea fragile, prăfuite, menţionează morţile şi naşterile unei familii numite Bahri, dar el era mai mult ca sigur că nu vor afla niciodată.

— M-am gândit că ne-am putea duce în unele sate din regiune, spuse Léonie. Am putea vorbi cu oameni, i-am întreba dacă ştiu familii cu numele Bahri.

— Am să caut un ghid care să poată fi şi interpret, spuse Jim, dar nu vreau ca tu să-ţi pui prea mari speranţe, Léonie. Promite-mi.

Léonie ştia că exista doar o posibilitate îndepărtată de a afla ceva.

— Promit, oftă ea.

***

Habib Yassin avea doar douăzeci şi patru de ani, dar era deja un ghid cu experienţă. El era, după cum le spuse clienţilor săi, mai acasă printre mormintele şi templele din trecut, decât în propria sa localitate.

— M-am născut într-un secol greşit, spuse el, ştergându-şi ochelarii de cămaşă, când se îndreptară spre Valea Regilor. Ar fi trebuit să trăiesc în timpul dinastiei a optsprezecea – şi poate chiar am trăit atunci.

Léonie îl privi curioasă.

— Ce vrei să spui, Habib?

Habib îşi puse ochelarii strălucitori pe nasul lui formidabil. Ochii lui rotunzi şi negri, ca două cireşe, străluceau de entuziasm în spatele lentilelor groase.

— Vechii egipteni credeau că, după moarte, călătoreşti prin lumea de dedesubt şi, dacă supravieţuieşti acestei călătorii, te naşti din nou. Eu mă simt atât de în largul meu în cultura antică, încât uneori mă gândesc că asta s-a întâmplat cu mine. Îi zâmbi vesel lui Léonie. O să înţelegeţi ce vreau să spun, când o să ajungem la morminte.

Nimic din ce spusese Habib sau fotografiile sau cărţile, nu-i pregătiseră pentru imensitatea a ceea ce vedeau. Templele mortuare ale regelui Montuholep al II-lea şi ale reginei Hatshepsut se înălţau din fundalul stâncilor masive Deir al-Bahri, impresionante prin mărimea lor colosală şi prin vechime.

Jim ţinu mâna lui Léonie într-a lui, în timp ce Habib ţesea poveşti din anul 1.100 î.e.n. De parcă s-ar fi întâmplat ieri. Era imposibil să nu fii copleşit de măreţia unui loc care era în acelaşi timp atât de vechi şi totuşi atât de contemporan.

Léonie se uita prin lumina prăfoasă a mormintelor, la frizele pictate. Culorile străluceau luminoase, a teracotă şi coral, turcoaz şi auriu.

— Nu sunt doar poveşti şi legende, murmură Habib, alături de ea. Oamenii aceştia au trăit cu adevărat. Regii aceştia au condus, au avut copii şi palate şi zeii lor anume. Degetul lui sublime anumite detalii ale frizei. Bărbatul pe care-l vedeţi, cu boii, a existat, el a cultivat pământul ăsta, avea boii ăştia... şi arăta exact aşa cum îl vedeţi acolo.

— Am senzaţia că parcă l-aş cunoaşte, zise Léonie.

— Istoria nu are vechime, pentru că trăieşte în toţi oamenii, spuse Habib. Noi toţi suntem pătrunşi de evenimentele din trecut.

— O să mergi cu noi, Habib? întrebă brusc Léonie. Prin sate. Eu trebuia să-mi găsesc propriul meu trecut.

— Bineînţeles, doamnă.

Totuşi, el ezită. Jim îi explicase dorinţa ei, iar el, la rândul lui, simţea că nu va obţine rezultatele dorite.

— Dar satele nu mai sunt ce erau odată. Mulţi oameni au plecat să caute de lucru la oraş. Oamenii sunt răspândiţi acum, la Cairo şi Alexandria. Au rămas puţini acolo, doar morţii.

Braţul lui arătă spre morminte.

Ochii lui Léonie îi întâlniră pe ai lui Jim. El ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

— Putem măcar să încercăm, spuse ea cu încăpăţânare. Apoi, mâine, vom merge la Karnak.

Şi la Sekhmet, se gândi Jim. În sfârşit.

***

Léonie era culcată în patul ei şi se uita fix în tavan. Doar sfârâitul ritmic al ventilatoarelor din tavan şi clipocitul blând al râului pe lângă casa plutitoare tulburau tăcerea după-amiezii fierbinţi. Jim, întins alături de ea, dormea pe burtă, trupul lui gol fiind umed de transpiraţie. Ea întinse o mână, să-l atingă. Era prea cald ca să stea aproape unul de celălalt, ca de obicei, şi ei îi lipsea contactul fizic. De ce îl adusese oare aici, în căutarea potcoavelor de cai morţi? Ea nu-şi va găsi niciodată familia, ştia asta acum. Satele fuseseră deprimante, copleşite de sărăcie şi de muşte. În loc să o aducă mai aproape de rădăcini, imaginile femeilor bătrâne, îmbrăcate în negru, şi ale caselor din chirpici, acum de neşters în mintea ei, o făcuseră să se simtă mai străină decât atunci când totul nu fusese decât un vis vag. Dacă acesta era trecutul ei, atunci ea nu simţea că făcea parte din el. La Cairo, da, înţelesese oraşul cu străzile fierbinţi, aglomerate şi misterioase uliţe singuratice, *şuk*-ul, piaţa plină de splendori şi de mirodenii, de amintiri ieftine şi scarabei antici şi prăvălioarele sinistre ale căror intrări înguste duceau, ca printr-un tunel, în camere întunecoase, în care se vindea nu se ştie ce. Şi doamnele elegante ale oraşului, vopsite cu *henné*, ale căror rochii veneau de la Paris, dar ale căror cosmetice şi parfumuri se produceau şi se ambalau chiar aici în *şuk*; iar oamenii de afaceri, orăşeni, arătoşi, în costume de in proaspăt călcate şi cu pălării panama, cumpărând podoabe de aur pentru amante plinuţe, de la artizani care şedeau pe covoraşele

lor, cu picioarele încrucişate, modelând cercei minunaţi şi coliere cu modele antice complicate.

Léonie oftă. La Cairo, ea se simţise o parte din oraş, dar aici nu. Ea ştia acum ce voise să spună Habib. Valea Regilor era mai vie decât satele. Poate că bunicul ei a trăit într-unul din aceste locuri şi a fugit ca să scape de tentaţiile trecutului. Léonie nu şi-l putea închipui pe tatăl ei aici, era mai uşor să se gândească la el ca la un tânăr atlet îndrăzneţ, care fermeca fetele cu ochi strălucitori, în timp ce călărea fără şa, într-un circ, sau poate ca unul care avea anumite sarcini în misterioasele intrări ale *şuk*-ului din Cairo.

Dar cu Sekhmet, cum rămâne? Să fie oare şi ăsta tot un vis? Brusc nu mai putu aştepta. Se va duce la Templul lui Ptah chiar azi, în după-amiaza asta. Se uită la Jim, care mai dormea întins alături de ea. Ar fi mai bine să se ducă singură.

Se furişă uşor jos din pat şi se uită la ceas. Era patru şi treizeci. Pe la ora cinci, soarele îşi va pierde puterea, iar la cinci, ştia că Habib va fi la cafeneaua de lângă staţia feribotului.

***

Habib ţinea protector o umbrelă de soare deasupra capului lui Léonie, în timp ce mergeau împreună pe lungul bulevard, străjuit nu de copaci, ci de minunaţi sfincşi cu coarne, care ducea spre Templul lui Mut. Razele soarelui mai erau încă fierbinţi şi ea simţea cum picături umede de transpiraţie i se formează pe spate, sub materialul fin al rochiei. Se duceau să vadă hieroglifele de pe poarta templului – aceleaşi care erau înscrise pe statueta ei, ce o reprezenta pe Sekhmet.

Habib începu să-i explice istoria întortocheata a templului.

— Adesea, când un mare rege egiptean murea, era proclamat zeu şi atunci devenea un fel de combinaţie rege-zeu. Astfel, la moartea lui, numele

regelui Amon a fost legat de zeul-Soare, Ra, şi a devenit Amon-Ra. Zeiţa Mut era consoarta lui şi o simboliza pe zeiţa-mamă. Templul – din păcate acum o ruină – a fost construit de regele Amen Hotep al III-lea, pentru a înlocui o clădire anterioară de pe acelaşi loc. Mut şi Bastet, pisica – zeiţă sfântă, iubită de egiptenii din antichitate, erau strâns legate de Sekhmet. Multe, multe statui mici ale lui Sekhmet au fost găsite în acest templu – unii zic că peste şase sute – şi de aici provine probabil statuia dumneavoastră, doamnă.

Templul era o ruină, doar partea de jos mai arătând mărimea şi măreţia lui anterioară, iar speranţele lui Léonie se prăbuşiră şi ele. Coloanele porţilor erau rupte şi foarte roase, dar piatra încă mai purta urme ale hieroglifelor care formau poezia.

Habib trecu un deget peste suprafaţa prăfuită, în timp ce o traducea:

„În veci slăvită să fie Sekhmet
Cea adorată de zei,
Ea sădeşte iubirea în inimi
Şi este stăpână atotputernică,
Cea care fereşte pământul de rele
Şi-i apără pe cei pe care-i iubeşte.
Ochii ei bagă groaza-n duşmani.
Sekhmet e regina cruzimii.
Ea moarte şi boală aduce
Şi ea, peste toate stăpână,
Cu focul îi arde, pierzându-i
Pe cei ce-i urăşte...”

Restul poeziei dispăruse ca praful în vântul deşertului, iar Léonie se uita fix la simbolurile misterioase săpate aici de nişte artizani morţi demult, mesajul lor mut fiindu-i dezvăluit peste secole de tânărul şi blândul egiptean de lângă ea. De aici provenea statueta ei, deşi nu va şti niciodată cum ajunsese în posesia tatălui ei. Ea îşi trecu degetele peste sculptură şi piatra i se păru caldă şi vie sub mână.

Acum era pregătită pentru Sekhmet.

***

Templul lui Amon era vast, iar măreţia lui şi coloanele suferiseră mai puţin de pe urma coroziunii provocate de vânturile uscate ale deşertului. Léonie îşi ţinu respiraţia când trecură prin curţi, minunându-se de frumuseţea acestora.

Habib o conduse prin seria de şase minunate porţi cu coloane, până când, în cele din urmă, ajunseră în curtea Templului lui Ptah. Léonie simţi o răceală trecându-i pe şira spinării. Soarele cobora spre orizont, dar razele lui chihlimbarii dădeau scenei o luminozitate normală. Atunci, de ce să se teamă? Era doar un templu, trecuse mult timp de când oamenii nu se mai rugau acolo.

Cu nervozitate, îl urmă pe Habib în camera cea mai dinspre nord, tremurând de răceala bruscă a zidurilor groase de piatră.

— Acesta este sanctuarul lui Ptah – din păcate, fără splendorile pe care le-a conţinut cândva.

Habib o conduse în cealaltă cameră.

— Iar aceasta este camera dedicată lui Hathor, strălucitoarea zeiţă a dragostei.

Zidurile de piatră ale camerei erau uscate şi se sfărâmau, dar aici păreau să emane o umezeală care era doar parţial eliminată de razele subţiri de soare care se filtrau prin micile deschizături din ziduri şi din acoperiş. Léonie dori brusc ca Jim să fi fost cu ea. Se întoarse cu neplăcere spre a treia cameră.

— Acolo înăuntru veţi găsi statuia cea măreaţă a lui Sekhmet. Este cioplită în granit şi a fost înălţată în timpul dinastiei a optsprezecea, de către regele Thutmose...

Léonie nu prea auzea explicaţiile lui Habib. Ea fu brusc copleşită de senzaţia că totul fusese o greşeală. Dorea să plece, să fugă de aici. Dar nu putea. Trebuia s-o vadă, *pe ea.*

Înaintă spre intrarea aflată în umbră, sprijininduşi mâna de zidul întunecat.

— Aşteptaţi, doamnă, am să vin cu dumneavoastră, o strigă Habib.

Léonie închise ochii ca să se obişnuiască cu întunericul, iar aerul întunecat îi apăsă pleoapele închise. Ceva foşni în apropiere şi ea deschise ochii speriată. Chiar în faţa ei, se arăta statuia lui Sekhmet, ca o apariţie înspăimântătoare, din altă lume. Instinctiv, ea făcu un pas înapoi, luptându-se cu senzaţia gâtuitoare de groază, care o ameninţa.

O fâşie subţire de lumină străbătu întunericul, filtrându-şi raza unică spre capul leonin al lui Sekhmet. Discul solar, care simboliza legătura ei cu zeul Soarelui, strălucea ca o coroană prăfuită deasupra feţei frumoase, cu o coamă stilizată. Trupul era sculptat puternic, totuşi era infinit de feminin, cu sâni înalţi, rotunzi şi umeri delicaţi. Ca o zeitate care dădea viaţă, Sekhmet ţinea în mâna dreaptă simbolul acesteia, crucea egipteană, iar în mâna stângă avea un sul de papirus, care arăta puterea ei de a permite vieţii să înflorească.

Chipul de leu fără vedere nu era emoţionant, iar Léonie se mai apropie cu un pas. Era la distanţă de un braţ, nu trebuia decât să întindă mâna ca să o atingă. Fă-o, îşi spuse în sinea ei. Toţi aceşti ani, te-ai întrebat despre Sekhmet, mai mult chiar, ai crezut că Sekhmet are putere asupra ta, că soarta ta era predestinată. Atinge-o.

Ea mângâie mâna netedă de granit. Piatra era rece ca gheaţa, la pipăit, şi totuşi degetele ei ardeau. Ţipă de durere, împiedicându-se când încercă să se retragă. Nu se putea mişca! Umbrele se învârteau în jurul ei şi ea se lăsă în genunchi, agăţându-se de mâna întinsă a lui Sekhmet. Mintea îi era vie, plină de zgomote stranii, de culori şi de căldură. Apoi, deodată, o cuprinse o senzaţie de pace; nu o mai dureau degetele, ci simţea doar căldura liniştitoare a mâinii de granit într-a ei. Léonie înălţă capul şi se uită la faţa lui Sekhmet,

luminată de ultima rază de soare. Nu greşise în toţi aceşti ani, înţelese asta acum. Nu putea şti cum sau de ce; poate că într-o viaţă din trecut, fusese legată de Sekhmet – dar orice ar fi, trebuie să accepte lucrul acesta.

Granitul deveni din nou rece ca gheaţa. Léonie îşi retrase mâna şi se ridică din genunchi. Dacă venise aici ca să se cureţe de poverile trecutului, nu reuşise, dar se împăcase cu ideea de a-şi accepta viitorul, oricare ar fi fost acesta.

Îndepărtându-se de statuie, ajunse la uşă şi, cu o ultimă privire peste umăr, ieşi în aerul cald al serii. Se uită la mâna ei. Era umflată, iar degetele îi erau rănite.

— Doamnă, vă simţiţi bine? Habib se uită la ea, îngrijorat.

— Da, da. Mă simt bine.

El arăta uşurat.

— Sunt poveşti stranii în legătură cu statuia aceea şi începusem să mă îngrijorez pentru dumneavoastră. Aţi stat acolo atât de mult!

— Poveşti stranii?

— Sekhmet era o zeiţă puternică şi influenţa ei se mai simte încă. S-au produs atacuri împotriva statuii, din partea unor oameni care credeau că ea sugerează răul. Mai sunt unii care se jură că statuia şi-a întins braţele şi i-a atins şi se simţeau ameţiţi în prezenţa ei.

Ochelarii lui Habib străluciră în ultima rază de lumină a soarelui, ascunzându-i ochii.

— Cine ştie, spuse el, dacă este în bine sau în rău, dar, oricum ar fi, Sekhmet afectează vieţile, ea e puternică.

Léonie era tăcută, sleită de experienţa ei. Habib se uită în jos la ea, cum stătea pe o piatră.

— Sekhmet era amanta perfectă, adăugă el încet. Îi permitea fiecărui bărbat să vadă în ea ceea ce voia el însuşi.

***

— Ar fi trebuit să mă laşi să merg cu tine, spuse Jim pentru a zecea oară.

— *Trebuia* să mă duc singură, Jim. Nu mă întreba de ce, dar ştiu că aşa trebuia.

— Şi acum ai venit înapoi, cu povestea asta nebunească.

Léonie se uită la mâna ei. Pete roşii înconjurau marginea exterioară. Oare greşea? Oare pur şi simplu leşinase şi întinsese o mână ca să se sprijine, în cădere? Jim era convins de lucrul ăsta.

— Te duc înapoi, acolo, spuse el cu hotărâre. O să mergem împreună şi atunci o să vedem ce face Sekhmet!

Léonie se uita afară pe fereastră. Era ora opt dimineaţa şi soarele strălucea luminos. Va fi o nouă zi fierbinte. Brusc, fu cuprinsă de un dor copleşitor de peisajul familiar al hanului de la Cap Ferrat. Nu mai dorea această lume a deşertului aspru, copt de soare, cu visele ei antice.

— Nu, nu mai vreau. Ea oftă. Du-mă acasă, Jim, te rog.

El îi cercetă faţa în căutarea unui semn al sentimentelor ei adevărate. Părea calmă, cu mintea limpede, chiar mulţumită.

— Bine, doamnă Jamieson, spuse el uşurat, împachetează-ţi bijuteriile şi să plecăm acasă.

Capitolul 30

Hotelul din strada Delambres era murdar şi Diego se uită furios în jur. Ce naiba căuta el într-un loc ca acesta? Femeia bătrână, ursuză de la biroul de recepţie îi întinse o cheie, iar el îi dădu cei câţiva franci cât costa o singură noapte. El ura Parisul – şi pe francezi! Covorul cu model de pe scară era ros de trecerea continuă a numeroaselor picioare, culorile lui roşii, cândva vesele, erau de un maroniu ruginiu. O femeie, într-o rochie înflorată, se grăbi pe lângă el, ţigara ei lăsând în urmă în aer un fum albastru, înţepător. Diego o urmări cu privirea, când ieşi în stradă pe uşa deschisă, întorcând capul mai întâi în dreapta şi apoi în stânga, înainte de a porni în jos, pe pantă. El ştia ce fel de hotel era acesta. Privirea lui urmări înaintarea femeii. Oare exista vreo posibilitate de a face ceva bani aici? La naiba, peştii ăştia, pe care îi văzuse în baruri, l-ar ucide! Oricum, nu ieşeau destui bani din afacerea asta. Voia bani cu adevărat, de felul celor care îţi pot oferi o cină la *Ritz*, nu o băutură într-un bar ieftin.

Broasca uzată se deschise uşor şi Diego analiză camera: un bufet amărât avea pe el un lighean de spălat, roz, cu flori, o cană şi un mic prosop, care fusese cândva alb. Un singur scaun stătea sub fereastra murdară, a cărei perdea subţire ascundea priveliştea deprimantă a spatelui altei clădiri. Diego aprinse lumina, iar strălucirea bruscă a becului fără abajur, care atârna din tavan, lumină patul. Tăblia maronie, de lemn, era zgâriată şi cu cicatrici, iar cuvertura roz avea nişte pete suspecte. Diego îşi aruncă valiza fină de piele pe scaun şi dădu deoparte cuvertura. Era extenuat – de câte nopţi nu dormise oare? Se întinse pe pat obosit; ar fi trebuit să-şi dea seama şi să nu continue să joace

jocuri de noroc când era obosit; dormise doar vreo patru sau cinci ore, în ultimele trei zile. Patul era lăsat la mijloc, distrus de nenumărate pasiuni care durează doar zece minute, şi Diego se răsuci incomodat. Pe perna albă de alături, era un singur fir de păr negru, lung.

— Iisuse Cristoase! exclamă el, sărind din pat. Ce dracu faci tu aici, Diego Benavente?

Cu mâinile în buzunare, se uită prin camera sărăcăcioasă.

— În regulă, Diego, îşi spuse în sinea lui, un rânjet luminându-i faţa atrăgătoare, aici nu ai niciun viitor. Îţi cunoşti vechea politică: atunci când ai probleme, ia-o de la început – de sus!

Luându-şi valiza, ieşi hotărât din cameră, lăsând uşa deschisă şi lumina aprinsă.

Alergă uşor pe scări, şi se duse direct la recepţie, punându-şi neatent bagajul jos, alături de el.

— Camera nu e potrivită, îi spuse el bătrânei. Vreau banii înapoi.

Ochii ei roşii priveau din semiîntuneric.

— Noi nu dăm banii înapoi, spuse ea aranjându-şi şalul negru. Ai vrut o cameră şi ai plătit pentru ea.

Diego se aplecă peste masă.

— Dă-mi banii, spuse el liniştit.

Faţa lui era aproape de a ei, iar în vocea lui joasă se simţea o ameninţare. Bătrâna înghiţi cu nervozitate, nu era nimeni în apropiere, nici măcar pe stradă.

Mâna lui Diego se întinse şi îi apucă şalul, strângându-l în jurul gâtului ei.

— Am spus... să mi-i dai...

— Uite, uite aici, ia-i!

Ea deschise sertarul şi îi dădu cei câţiva franci.

Diego se uită în sertar. Mai erau câteva bancnote acolo – nu mult, dar oricum, cât de puţini, îi vor fi de ajutor. El luă banii şi îi băgă în buzunar, fără să-i dea drumul bătrânei. Aplecându-se din nou în

faţă, el îi zâmbi, un zâmbet încântător, blând, dar vocea lui, deşi moale, era ameninţătoare.

— Dacă vorbeşti cuiva despre asta, te omor, spuse el zâmbind în continuare. Să nu uiţi asta.

Diego îşi luă valiza şi porni spre uşă, iar bătrâna se uită fix după el. Îşi netezi şalul cu mâini tremurânde. Era nebun, putea s-o fi omorât. Când el ieşi pe uşă afară pe stradă, ei îi reveni curajul omului crescut în mizerie; nu era prima oară când fusese ameninţată.

— Să nu te întorci pe-aici, ţipă ea în spatele lui. Încearcă la *Ritz*!

Diego îşi lăsă capul pe spate şi râse. O să meargă pe jos până la Operă şi apoi o să ia un taxi, pentru ultima sută de metri; în felul acesta, va sosi în stil mare. Hotelul *Ritz* era exact locul cel mai bun de unde trebuia să înceapă.

***

Diego ridică din umeri privind la haina lui de seară, proaspăt călcată, şi se examină în oglinda ornamentată cu auriu, îndreptându-şi papionul negru, de mătase, care stătea perfect pe gulerul alb al cămăşii lui proaspete. Îi zâmbi cu satisfacţie imaginii sale atrăgătoare, în timp ce aprinse o ţigară – era păcat că trebuise să amaneteze tabachera de aur a lui Edouard, bricheta de la *Cartier* şi butonii cu smaralde din Columbia. Diego ridică din umeri; o să trebuiască să se lipsească de ele, deocamdată. Fără îndoială că va fi în stare să le recupereze de la cămătarul prietenos din Montparnasse, peste o zi sau două.

Prin ferestrele lungi, cu draperii de catifea, se vedea un cer de seară care se întuneca rapid, iar luminile din Piaţa Vendôme străluceau în ploaia de vară. Un zgomot slab al circulaţiei se filtra prin geam, în timp ce Parisul se pregătea pentru o nouă seară de distracţii, iar Diego zâmbi, în timp ce se uita la camera drăguţă, cu lămpile cu abajururi roz

şi covoare moi. Patul de nuc era solid şi discret, iar cuvertura de mătase grea era imaculată. Mai târziu, în seara asta va fi împăturită cu grijă de o cameristă amabilă, iar cearceafurile albe, proaspete, vor fi pregătite ademenitor, gata pentru ocupantul lor obosit.

Diego luă portvizitul moale de piele vişinie, cu colţuri de aur, şi numără puţinele bancnote murdare. Ar fi trebuit să fie plin de bancnote de valoare mare, curate, noi, dar, se gândi el filosofic, în timp ce băga portvizitul în buzunar, cerşetorii nu pot alege. Pe masa de lângă fereastră era singura lui avere: biletul de întoarcere cu clasa întâi la Rio de Janeiro. Îl luă în mână şi se uită la el. Mai era Roberto, desigur. Trecuseră doi ani, în fond, nu era deja timpul să ia din nou legătura cu el? Un lucru era sigur: după cum îl cunoştea el pe Roberto, acum, după doi ani, cu siguranţă că s-a plictisit de Amélie!

***

Barul de la *Ritz* avea o regulă foarte stranie: femeile nu puteau intra neînsoţite, iar Amanda St. Clair găsea lucrul ăsta foarte neplăcut. În fond, cum putea o fată să întâlnească un bărbat, dacă nu se putea duce acolo unde erau bărbaţi? La New York nu era aşa. Dacă o fată era atrăgătoare şi bine îmbrăcată, putea să se ducă oriunde – sau, aproape oriunde. Amanda nu punea la socoteală balurile acelea de societate şi alte ocazii asemenea, ci se referea la cafenele, la restaurante şi baruri, frecventate de obicei de oameni de teatru, scriitori, producători, antreprenori, ca şi de tineri care stăteau la intrarea artiştilor, sau de membri din ansamblu, cum era ea însăşi.

Amanda fremăta la intrarea în bar. Când spectacolul s-a suspendat brusc la Londra, i s-a părut o idee bună să-şi folosească toate economiile adunate ca să se ducă la Paris câteva zile, înainte

de a se întoarce acasă, dar acum nu mai era chiar atât de sigură.

— S-a întâmplat ceva?

Întrebarea era pusă în engleză şi ea se uită în jur, surprinsă. Bărbatul era tânăr şi foarte atrăgător, subţire şi brunet – arăta a străin.

— Dar, de unde ştii?

— Că s-a întâmplat ceva?

— Nu, că sunt americancă?

Diego râse.

— Franţuzoaicele nu arată ca dumneata, îi spuse el. Fetele din America sunt mult mai atrăgătoare.

Amanda îi zâmbi încântată.

— Nu mă lasă să intru în bar, făcu ea o mutră, deşi le-am spus că nu e corect.

Diego se înclină în faţa ei.

— Îmi permiţi să te însoţesc, domnişoară...?

Amanda îi zâmbi fericită.

— St. Clair, spuse ea. Amanda St. Clair din Morristown, Pennsylvania – deşi acum locuiesc, bineînţeles, la New York.

Diego îi oferi un braţ, iar ea şi-l strecură pe al ei, cu pielea netedă, albă, pe sub al lui, continuând să vorbească.

— Lucrez în domeniul spectacolelor, spuse ea, când intrară în bar. Sunt dansatoare, ştii – desigur că şi cânt. De fapt, cânt foarte bine. Domnul Van Gelen, marele producător, zice că merit cu prisosinţă un rol de solistă în spectacolul următor.

— Adevărat? Sunt foarte impresionat, domnişoară St. Clair. Eu ştiu atât de puţine despre teatru şi toate astea sună totdeauna atât de fascinant pentru cineva din afară, ca mine.

Diego o evaluă rapid, în timp ce-i vorbea; avea douăzeci şi ceva de ani; era îmbrăcată elegant, dar putea paria că îşi cheltuia fiecare bănuţ pe îmbrăcăminte; ambiţioasă şi posibil în ascensiune; cu ceva bani în geantă, pentru prima călătorie la Paris. Oare merita o sticlă de şampanie? Privirea lui trecu peste faţa ei plină de dorinţă, avea ochi de

un albastru deschis, mari şi naivi. Şi era singură la Paris.

— Chelner, strigă el. Şampanie, te rog.

Amanda zâmbi bucuroasă. Şampanie! Oare nu fusese norocoasă? Şi era şi atrăgător.

— Nici măcar nu ştiu cum te cheamă, îşi dădu ea seama brusc.

— Diego Benavente. Îi ridică mâna la buze. Sunt şi eu străin în Paris. E un mare noroc că ne-am întâlnit, domnişoară St. Clair.

— Ah, spune-mi Amanda, te rog, şopti ea, ochii lărgindu-i-se când buzele lui îi atinseră mâna. Va fi bine la Paris, în cele din urmă!

— Şampania, domnule.

Chelnerul puse frapiera înaltă de argint alături de ei şi desfăcu sticla cu măiestrie, umplând paharele de cristal. Puse nota de plată în farfurioară, discret, lângă cotul lui Diego, iar acesta se uită la ea nonşalant.

— Pune-o în cont, te rog, spuse el. Şi apropo, vrei să ne reţii o masă pentru cină, în restaurant – o masă pentru două persoane, adăugă el cu un zâmbet spre Amanda.

— Sigur, domnule. Bineînţeles. La ce cameră o pun în cont, domnule?

— Camera trei-doi-cinci, spuse Diego, punând un bacşiş mare în farfurioară.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

— Trei-doi-cinci, îşi zise Amanda. Ce coincidenţă curioasă, eu sunt la trei-doi-şase.

Diego zâmbi în ochii ei mari, albaştri. Era aproape prea uşor. El îi dădu paharul de şampanie.

— Pentru o foarte fericită coincidenţă, Amanda, îi şopti el în urechea drăguţă.

***

— Desigur, plantaţia noastră de cafea e foarte vastă, îi spuse el la cină, în intimitatea lumânărilor, în sufrageria elegantului hotel. Dar eu am avut

întotdeauna gustul aventurii. Asta m-a plimbat în jurul unei jumătăţi de lume până acum, iar ultimul loc în care m-am aflat s-a dovedit a fi cel mai profitabil.

Amanda era impresionată.

— Şi unde era asta?

— În Columbia, la mineritul smaraldelor.

Era aproape adevărat, el fusese în Columbia şi fusese în regiunile unde se exploatau smaralde, dar desigur că nu pusese niciodată piciorul într-o mină – erau mijloace mai uşoare de a pune mâna pe smaralde, decât acela de a le săpa în stânci. Şi plecase de acolo cu un buzunar de pietre strălucitoare verzi – din păcate toate pierdute la jocurile de noroc, în afară de cele două pietre mari, pe care le montase în aur ca să le facă butoni de manşetă şi care erau acum amanetate.

Privirea Amandei se lărgi mai mult.

— Ah, Diego, smaralde! Ce emoţionant! Eşti proprietarul minei?

— Bineînţeles. Diego ridică modest din umeri. Dar mă duc rar pe acolo. Columbia e o ţară atât de plicticoasă. Ei, New York-ul... ăsta e un loc unde merită să te afli. Mi-ar plăcea să fiu acolo, cu tine, Amanda.

Amanda îşi aranjă bretonul înfoiat de păr blond, zâmbindu-i pe sub genele mari, închise. Ce fată norocoasă era că a întâlnit un bărbat atât de perfect în prima ei seară la Paris; era frumos, încântător şi bogat.

***

Să o curteze pe Amanda St.Clair începea să fie nu doar plictisitor dar şi costisitor, se gândi Diego, studiind contul hotelului, care fusese lăsat discret pe masa lui. În plus, trebuia să pretindă că se duce în altă parte, pentru afaceri, în cursul zilei, pentru că nu avea bani ca s-o scoată în oraş; apoi trebuia să insiste să ia masa în fiecare seară la restaurantul

Ritz, care era scump. Era mai romantic aici, îi spusese el când ea voise să meargă la *Chez Martine*, pentru că acolo mergeau toţi cei din domeniul spectacolului. El aruncă din nou pe masă contul. Va trebui să facă repede o mişcare, altfel hotelul va face presiuni, şi asta, înainte ca Amanda să-şi cheltuiască toţi banii pe rochii noi, ca să se facă mai frumoasă şi mai tentantă pentru cavalerul ei bogat. Diseară va trebui s-o facă.

***

Diego era bărbatul cel mai frumos din Paris, se gândi Amanda, şezând în faţa lui la masa lor din sufrageria de la *Ritz*. Dar el nu era amuzant ca de obicei în seara asta, ci era mai tăcut şi părea că are gândurile în altă parte. Oare făcuse ea ceva? se întreba cu vinovăţie. Îl supărase ea oare în vreun fel? Sau, mai rău, se plictiseşte de ea? Înţepătura de îndoială se prefăcu într-una de teamă. Ea nu voia să-l piardă, era o captură prea bună.

— Ce se întâmplă, Diego? Ochii ei mari, albaştri, erau preocupaţi, iar Diego o bătu pe mână cu blândeţe.

— Bineînţeles că trebuia să observi că nu e în regulă ceva, zise el cu un zâmbet şăgalnic. Eşti atât de sensibilă!

Amanda se relaxă; deci, nu era vina ei.

— Spune-mi, îl încurajă ea, poate am să te ajut.

Diego privi indispus la faţa de masă.

— Să mă ajuţi? Nu, nu poţi să mă ajuţi. Se uită în sus şi îi zâmbi brusc. Hai să uităm totul, spuse el din nou vesel. Spune-mi mai bine ce-ai făcut astăzi.

Amanda îşi aminti ce se întâmplase în acea după-amiază.

— N-ai să ghiceşti pe cine am văzut azi făcând cumpărături la salonul *Poiret*.

Iisuse, se gândi Diego, ea îşi cheltuieşte banii la *Poiret* acum.

— Nu, zâmbi el. Cu cine?

— Cu Léonie. Amanda se lăsă pe spătarul scaunului, triumfătoare. Faimoasa cântăreaţă. Am văzut-o odată, cu ani în urmă, într-un spectacol la New York şi a fost extraordinară – bineînţeles, nu mai apare acum în faţa publicului, e măritată, dar e tot atât de frumoasă.

Léonie – numele îi declanşă lui Diego o reacţie: coridorul de la *Pavilion* şi vocea lui Edouard care vorbea cu Isabelle. Léonie – acesta era numele faimoasei mame franţuzoaice a lui Amélie. Ar putea oare să fie aceeaşi femeie? Trebuia să fie – şi despre ce mai vorbeau? Ceva despre un bărbat, Monsieur! Asta era, un bărbat care se numea „Monsieur" era un fel de ameninţare la adresa lui Amélie.

— Spune-mi, întrebă el cu un interes brusc, cum arată Léonie?

— Nu ştii? Amanda era uluită. E foarte înaltă şi elegantă. Ochii ei au cea mai extraordinară culoare chihlimbarie şi, când mi-a zâmbit, arăta cu adevărat bucuroasă că i-am vorbit. Şi, bineînţeles, are coama aceea mare de păr blond – doar că azi era strâns la spate, pentru că era la cumpărături în oraş; e încă atât de frumoasă!

Amanda zâmbi, arătându-şi frumoşii ei dinţi micuţi.

— A fost cel mai emoţionant lucru care mi s-a întâmplat la Paris... în afară de faptul că te-am întâlnit pe tine, desigur.

Diego îi luă mâna şi i-o sărută. Era ceva în toate astea, dacă ar putea afla ce anume – şi cum să profite. Cât de mult ştia Amélie – dar Roberto?

— N-a fost odată un scandal îngrozitor în legătură cu ea? întrebă el, la întâmplare. Parcă îmi amintesc de ceva.

— A, vrei să spui de copil! Asta a fost cu ani în urmă, chiar la începutul carierei ei. Un tip bogat pretindea că el era tatăl fiicei ei şi a încercat să i-o ia. Bineînţeles că nu a reuşit, nu ştiu de ce. Cineva

mi-a spus odată povestea, se pare că fusese pe prima pagină în ziarele de aici.

Ziarele. Asta era. Mâine va afla exact care era povestea. Şi apoi, o să ştie ce să facă.

— Amanda, nu ştiu ce o să mă fac fără tine, spuse el atingându-i braţul gol cu buzele.

Un fior o trecu pe Amanda pe şira spinării, la mângâierea lui.

— Fără mine?

Diego depuse mici sărutări pe braţul ei.

— N-am vrut să-ţi spun, dar am avut veşti proaste de acasă... tatăl meu...

Ochii i se lărgiră de preocupare.

— Nu a... murit?

— Nu, dar e foarte bolnav, Amanda, şi trebuie să mă întorc imediat. Diego ezită. Nu putem face ceea ce plănuisem.

— Ce anume ai plănuit?

Lumânarea strălucea pe masă între ei, iar intimitatea cu pereţii roşii a separeului, lângă o plantă înflorită îi ascundea vederii. Doar chelnerul lor stătea în apropiere şi zumzetul conversaţiei din sală se îmbina cu acordurile micii orchestre din salon.

Diego o privi în ochi.

— Am vrut să-ţi cer să te măriţi cu mine, să te iau cu mine în Brazilia ca soţia mea, dar acum...

— Ah, Diego! Amanda se topi spre el. Ah, Diego, totuşi poţi să-mi ceri.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, Amanda? Te iubesc atât de mult, eşti femeia cea mai perfectă pe care am întâlnit-o vreodată. Eşti atât de sensibilă... şi atât de talentată. Voiam să investesc în spectacolul tău, ca frumoasa mea soţie să poată fi o stea – ca Léonie.

Amanda îşi ţinu respiraţia.

— Da, şopti ea, da, o să mă căsătoresc cu tine.

— Problema este, spuse Diego sărutând-o pe obraz în timp ce ea strălucea de fericire, că în momentul de faţă nu am bani în Franţa. Aştept un

cec de la bancă de la tatăl meu, dar acum nu mai am timp să aştept ca banii să sosească din Brazilia.

El ridică din umeri, în semn de scuză, şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu-mi pot permite nici să cumpăr un bilet pentru viitoarea mea mireasă, ca să o iau acasă în Brazilia, cu mine.

— Dar e în regulă, Diego, eu am bani. Pot plăti eu însămi.

Diego şedea băţos pe scaunul lui.

— Ca un gentleman, nu te pot lăsa să faci asta, Amanda.

— Dar de ce nu? O să ne căsătorim doar, nu-i aşa? Privirea lui o întâlni pe a ei.

— Chiar ai face asta? murmură el. Ce norocos sunt că te-am găsit pe tine. N-am crezut că vreo femeie poate fi atât de perfectă, atât de minunată.

Amanda dorea atât de mult să-l sărute. Fusese atât de domn şi o considera atât de doamnă. Nu făcuse nimic mai mult decât să o sărute – deocamdată. Îşi imagină cum va fi, ei doi, goi, în pat, împreună.

— Mai este încă ceva, spuse Diego cu îngrijorare. Am bani băgaţi ca avans în afacerea asta; dacă plec fără să plătesc restul, o s-o pierd. Nu e mare lucru, dar nu-mi place să pierd.

— Ţi-am spus să nu te îngrijorezi, zise Amanda fericită, punându-şi mâna pe umărul lui. Am ceva bani, poate or să ajungă.

Diego îşi alunecă braţul în jurul umerilor ei.

— Te iubesc, Amanda, îi şopti el, şi vreau foarte tare să te sărut, să te ţin lângă mine.

Faţa ei drăguţă se întoarse spre a lui şi buzele ei desfăcute aşteptau.

— Nu aici, murmură el, e prea public, draga mea. Putem merge în camera ta?

El o ajută să-şi pună jacheta frumoasă din dantelă şi îi luă geanta, spunându-i zâmbitor „noapte bună” chelnerului, când plecară, braţ la braţ, prin restaurant, spre hol şi la ascensor.

***

Fusese o zi plină, dar satisfăcătoare. Valiza lui aştepta la uşă, iar Diego aruncă o ultimă privire prin cameră. Sunase la *Chez Martine*, unde Amanda îl aştepta, şi lăsă un mesaj că va întârzia şi că ea să-l aştepte acolo. Asta îl asigura că nu va da nas în nas cu ea când va ieşi din hotel – după toate cele prin care trecuse, se gândi el cu un rânjet, ar fi păcat să strice totul.

Hamalul venise să-i ia bagajul şi Diego îl urmă prin coridorul spaţios. Acesta era un hotel bun, se gândi el, îl va folosi şi data viitoare, când va veni la Paris. Scoase portţigaretul fin de aur şi aprinse una din ţigările tari franţuzeşti, care începuseră să-i placă. Bricheta plată de la *Cartier* era plăcută în mână, iar butonii cu smaralde străluceau din nou la manşetele lui.

La uşă, dădu bacşiş hamalului dintr-un portofel bine garnisit şi se urcă în taxiul care avea să-l ducă la gară. Va pleca din Cherbourg cu vaporul, în seara asta.

Da, se gândi, stând comod în maşină, fusese o zi satisfăcătoare. La redacţia ziarului, fuseseră foarte amabili să lase un ziarist brazilian să cerceteze pachetele de colecţii – şi au fost mai mult decât fericiţi să-i traducă. Aşa că acum ştia. Amélie era nelegitimă, mai mult, părea îndoielnic că Charles d'Aureville era tatăl ei. Monsieur era tatăl. Iar Monsieur era ducele de Courmont.

Ei, ei, ei! Păcat că nu putea ajunge la duce, ar fi putut obţine ceva de acolo, dar nimeni nu l-a putut primi. În plus, era un personaj atât de puternic, încât era cam intimidat de el. Nu, această informaţie era cel mai bine să fie utilizată împotriva lui Amélie. El va intra din nou în joc cu Roberto. Diego râse brusc tare, iar şoferul taxiului se uită în jur, speriat.

— E-n regulă, îi strigă Diego. A fost doar o călătorie foarte bună.

Capitolul 31

Roberto îşi luă haina, punând mâna la buzunar să vadă dacă scrisoarea mai era acolo. Aceasta fâşâi liniştitor, iar el zâmbi când îşi aruncă haina pe umeri, gândindu-se cât de bucuroasă avea să fie Amélie. Va fi oare? El merse pe cărare, de la hotel, spre vilă. Poate că acum, fiind însărcinată, nu va fi atât de încântată de această veste. Paşii lui se încetiniră, în timp ce contempla posibila problemă. O piatră era pe cărare, în faţa lui, şi el o lovi nerăbdător cu piciorul. Fusese o zi foarte lungă şi avea nevoie de un duş şi să mănânce ceva repede; apoi mai avea ceva de lucru. Conducerea hotelului de succes *d'Aureville* era o slujbă de şapte zile pe săptămână şi adesea lucra până târziu, ca să ajungă la zi cu hârtiile. Trebuia pur şi simplu să controleze cifrele alea în seara asta.

— Roberto!

Vocea batjocoritoare, familiară, a lui Diego îl opri din drum. Roberto îşi ridică încet privirea de la cărare. Diego îi zâmbea, fiecare linie a feţei lui era imprimată în amintirile lui, ochii verzi, puternici, sprâncenele negre, buzele mari pline şi trupul subţire. Diego era elegant îmbrăcat: o cămaşă imaculată, o haină uşoară de in. Arăta mai în vârstă.

— N-ai de gând să saluţi un vechi prieten?

Diego se îndreptă spre el, cu braţele întinse.

— Uităm trecutul?

— Ce cauţi aici?

Vorbele păreau smulse din gâtul uscat al lui Roberto.

— Nu puteam sta departe pentru vecie. Aici e şi căminul meu, ştii doar.

Inima lui părea să bată de două ori mai repede.

— Sebastião te-a avertizat.

— Roberto, ascultă-mă, te rog. Diego ţinea braţele desfăcute, rugător. A trecut mult timp. Nu pot schimba ce s-a petrecut în trecut, dar sunt foarte ruşinat din cauza asta. Am fost un tânăr prost, Roberto, am făcut lucruri îngrozitoare, dar m-am schimbat. Jur. N-am să-mi iert niciodată cele întâmplate, dar sper că tu vei uita.

— Nu te vreau aici, nu vreau să te văd... nu te mai băga în viaţa mea.

Roberto îşi strânse umerii, simţind cum transpiraţia îi picura pe piept. Voia să treacă de Diego, dar vechiul lui prieten îi bloca drumul, însemna să-l atingă.

— Roberto, îţi promit că sunt altfel. Faptul că m-a expediat de-aici a fost lucrul cel mai bun pe care-l putea face Sebastião pentru mine. Am fost departe de toate vechile influenţe rele, în lumea largă, pe picioarele mele. Trebuia să reuşesc. Am plecat în Columbia, am avut o slujbă acolo, la minele de smaralde. A fost o muncă groaznic de dură, Roberto, dar m-am ţinut de ea, am trăit ca un porc într-un oraş minier îndepărtat, la frontieră – îmi făceam într-un fel condamnarea la închisoare. Trebuia s-o fac. Ţi-o datoram ţie, pentru ceea ce făcusem. Am ieşit din această experienţă un om nou; m-am simţit curăţat de trecut.

Roberto se mişcă spre el, împingând deoparte mâna întinsă a lui Diego, crispându-se la acest contact.

— Stai departe de mine, murmură el. Nu-mi pasă unde ai fost, sau cum te-ai schimbat.

Continuă să meargă pe cărare, întorcându-se când ajunse la cotitură.

— Şi stai departe de Amélie, îl avertiză el. Dacă te apropii de ea, Diego, am să te ucid.

Privirile lor se întâlniră. Diego întinse braţele larg.

— Roberto! Cum poţi să fii aşa! Noi eram ca fraţii – mai mult decât ca fraţii.

Zâmbetul lui avea o mie de semnificaţii.

Roberto plecă, iar Diego se uită după el, cum merge pe cărare. Ridică din umeri. Bine, dacă aşa stau lucrurile, atunci va trebui să adopte altă tactică.

***

Onça stătea culcată într-un colţ al camerei lui Amélie, cu capul sprijinit de labele mari. Muşchi de pe spatele ei subţire se mişcară leneşi, când o muscă o deranjă; ochii ei chihlimbarii, aproape de aceeaşi culoare cu ai lui Amélie, erau pe jumătate închişi, în timp ce o urmărea pe stăpâna ei dormind.

Amélie se mişcă, iar Onça ridică imediat capul. Ochii ei aşteptau să vadă ce se va întâmpla şi îndată ce Amélie îşi lăsă picioarele jos din pat, felina se ridică în picioare şi se întinse.

— Bună, Onça zise Amélie căscând. E timpul să ne sculăm. Roberto o să vină curând acasă. Ea îi mângâie blana lucioasă, maronie. Am să te duc la plimbare, mai târziu, promise ea, când se răcoreşte.

Se îmbrăcă repede şi îşi perie părul. Era mai târziu decât crezuse. Dormea cu mult mai bine după-amiaza, căci nopţile o supărau. Nu chiar o supărau, se gândi ea, mângâindu-şi burta mare, doar că bebeluşul se trezea exact în cursul nopţii. O să trebuiască să lămurim treaba asta, când o să te naşti, îi spuse ea cu afecţiune.

Onça merse în jos pe scări, în urma lui Amélie, şi ieşi afară pe terasă. Urechile i se ridicară, când uşa se deschise şi intră Roberto. El îşi aruncă haina pe un fotoliu, îşi turnă un pahar de whisky sec la măsuţa de servit şi îl dădu repede pe gât. Doamne, parcă se simţea mai bine. Mâna îi tremura când puse paharul jos. Mai avea nevoie de un pahar.

— Roberto! Amélie veni dinspre terasă. Nu te-am auzit când ai intrat, dar Onça te-a auzit – ei nu-i scapă nimic.

Se uită surprinsă la paharul cu whisky din mâna lui.

Roberto bea rareori altceva decât vin.

— S-a întâmplat ceva rău?

El se forţă să zâmbească, aplecându-se să o sărute.

— Desigur că nu, de fapt, chiar contrariul. Dacă te uiţi în buzunarul de la haina mea, ai să găseşti o scrisoare de la Edouard.

— De la Edouard?

Ea luă haina, căutând nerăbdătoare prin buzunare. Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai aveau veşti de la Xara şi Edouard din Key West.

— Mi s-a oferit o slujbă de administrator adjunct la *Palaço d'Aureville* din Miami când se deschide, luna viitoare, spuse Roberto simplu.

Amélie ţipă de fericire.

— Dar asta-i fantastic – când plecăm?

Ea se uită repede prin scrisoare: gemenii erau foarte bine, Xara se simţea bine, Edouard la fel, hotelul era aproape gata – în sfârşit – şi era superb, în ce priveşte familia d'Aureville. Doreau ca Roberto să preia funcţia, cu perspectiva de a deveni administrator plin. Era cea mai bună veste din lume şi Roberto era pregătit pentru aşa ceva, ştia ea că aşa era. Muncise atât de mult, încât merita să fie promovat.

Roberto dădu pe gât al doilea whisky.

— Nu te deranjează că pleci din Rio?

Amélie rămase gânditoare, însemna că va naşte copilul în America. Ea îi zâmbi.

— Nu mă deranjează, Roberto, copilaşul nostru va fi un mic american.

— Mă bucur că spui asta. Îi sărută părul. Uite, Amélie, am mult de lucru în seara asta. Nu prea am chef de cină. O să mă închid în birou şi o să mă apuc de treabă. Ce-ar fi să te duci la hotel să iei cina cu bunica?

Amélie era dezamăgită.

— N-ar trebui să sărbătorim, sau aşa ceva? întrebă ea, punându-i un braţ în jurul gâtului. El mirosea înfiorător, a whisky. Te iubesc, domnule Do Santos, administrator adjunct al fabulosului *Palaço d'Aureville*.

Roberto zâmbi.

— Şi eu te iubesc, doamnă de Santos, dar sunt mult prea ocupat ca să sărbătoresc – poate mâine seară.

— Promiţi?

Amélie îl sărută pe buze, râzând.

— Promit.

Vocea lui Roberto era depărtată, când îşi luă haina şi se îndreptă spre scară.

Amélie îl urmări cu un zâmbet mulţumit; era atât de atrăgător, prin felul cum se modela trupul lui, cu şolduri înguste, şi cum arăta cămaşa albastră, cu părul lui blond – frumos tuns acum, dar tot destul de lung.

— Haide, Onça, spuse ea, trecând un braţ prin zgarda animalului. Hai să mergem s-o vedem pe bunica.

***

Se auzi un zgomot de jos şi Roberto se uită la ceas. Putea oare să se fi întors Amélie? Nu, era prea devreme, era probabil Ofelia, care făcea curat. Se întoarse din nou la cifrele lui.

Vila d'Aureville din Copacabana nu se schimbase, se gândi Diego, turnându-şi whisky din sticla de pe masa de servit. Luă o înghiţitură, savurând alcoolul fin, aromat. El prefera *Cachaça*, nimic nu putea depăşi această băutură, iar el băuse deja mai multe pahare. Se aşeză pe canapeaua albă, sprijinindu-şi picioarele pe masa joasă de marmură din faţa lui, sorbind din whisky. Îi plăcuse totdeauna casa asta, avea un stil modernist, elegant, neîncărcat, care i se potrivea lui perfect – cu mult mai bine decât ferma. Îşi aminti de

uriaşele comode şi bufete din lemn negru, de fotoliile îmbrăcate în piele şi mesele masive cu picioare grele. Nu, aici se simţea mai în largul lui, familia d'Aureville avea o îndemânare în a combina vechiul cu noul. Se duse la masa de servit şi îşi turnă al doilea pahar de băutură, întorcându-se la canapea şi aducând sticla cu el, lăsând-o să-i alunece din mâinile lui brusc nesigure, pe masa de marmură. Sticla se sparse exact în două, iar mirosul de whisky se îmbină cu parfumul florilor.

— Păcat, murmură Diego, lăsându-se din nou pe perne, păcat de atâta whisky.

Roberto era în uşă şi Diego îşi întoarse spre el ochii săi verzi care îi zâmbeau batjocoritor.

— Hei, bună, vechiule prieten. Am sosit din nou.

— Te-am avertizat să stai departe de mine! Tonul lui Roberto era de gheaţă.

— Vino înăuntru, Roberto, simte-te ca acasă. Vino aici! vocea lui Diego deveni nerăbdătoare. Trebuie să-ţi vorbesc.

Roberto ezită în uşă.

— Nu avem nimic de vorbit.

— Ba da, avem al naibii de multe – iar tu ştii asta, Roberto! Faţa lui Diego era urâtă, când era furios. Acum, vino aici, au fost prea multe lucruri între mine şi tine ca tu să fii atât de indiferent acum. Vino aici, Roberto!

Roberto traversă încet camera şi se aşeză pe un fotoliu în faţa lui Diego. Ochii lui văzură sticla spartă şi băutura vărsată pe masa de marmură crem.

— Foarte bine, zise el distant, spune ce ai de spus.

Diego zâmbi din nou, acum era mai bine – acum lucrurile erau mai în stilul lui.

— Am nevoie de bani, făcu el abrupt. Mulţi bani – şi chiar acum! Vreau ca tu să mi-i dai, tu, Roberto, iar după ce ai să faci asta, am să plec şi am să te las în pace. Am să mă întorc din nou la

Paris, mi-a plăcut acolo. Mi se pare un oraş... foarte interesant. Desigur, costisitor, pentru un bărbat cu gusturile mele.

Roberto tăcea. Era din nou şantaj. Ce putea face? se întrebă neajutorat. Chiar dacă procura nişte bani şi îi dădea lui Diego, el avea să vină din nou înapoi – şi din nou. Nu va face lucrul ăsta, decise el brusc, nu putea, va trebui pur şi simplu să-şi asume consecinţele. O imagine a chipului încrezător şi fericit al lui Amélie îi veni în minte şi trupul ei rotunjit, care se umplea cu bebeluşul lor încă nenăscut.

— Desigur că bordelurile din Franţa nu sunt chiar atât de bune ca unele pe care le cunoaştem noi, Roberto, continuă blând Diego, nu au chiar aceeaşi tehnică, aceeaşi fineţe.

El îşi lăsă picioarele de pe masă şi se duse înapoi la masa de servit să mai caute băutură. Era o sticlă de coniac – bun şi ăsta. Puse sticla cu grijă pe masa de marmură.

— Vezi, spuse el cu tandreţe, sunt atent – a fost doar un accident, mi-a alunecat din mână.

Râsul lui Diego umplu camera, iar Amélie se încordă, surprinsă, când închise în urma ei uşa din faţă. Onça îşi ciuli urechile, mârâind încet, iar ea îi puse o mână pe cap, ca să o liniştească, şi ascultă.

— Haide, Roberto, relaxează-te… Bea ceva. Pentru vremurile trecute.

Diego turnă coniac într-un pahar şi îl împinse spre el.

Ochii lui Amélie se lărgiră. Nu putea fi Diego? Fruntea i se încruntă. Trecuseră ani. Roberto îi spusese că Diego fugise de acasă pentru că avea neplăceri cu poliţia, că plecase în străinătate şi că nu se va mai întoarce niciodată, că felul lui de a fi îi venise de hac în cele din urmă;

Strângând mai bine lanţul lui Onça, ea intră în salon.

— Ei, ei, ia te uită, asta e Amélie. Stăpâna casei – şi viitoare mamă, după cum văd.

Ochii lui Diego cercetară cu familiaritate trupul ei şi Amélie simţi că i se roşesc obrajii.

— Diego! Ce cauţi aici?

— Pur şi simplu, am trecut pe-aici să văd vechi prieteni. Amélie, nu-mi dai un sărut prietenos de bun venit?

Râsul lui era batjocoritor.

— Nu te-am sărutat niciodată, Diego Benavente şi n-o s-o fac niciodată.

Amélie se duse să stea alături de Roberto, remarcând sticla spartă. Onça se retrase de lângă masă, evitând mirosul puternic de whisky.

Diego rânji. Cu Amélie de faţă, situaţia era perfectă, Roberto nu va îndrăzni acum să-l refuze. El se duse la pianul cel mare aşezându-se pe scăunel. Paharul lui lăsă o urmă umedă pe lemnul lustruit, de abanos, al pianului, în timp ce îşi plimba mâinile pe clape.

— M-am gândit că aş putea să vă distrez – zâmbi – cu o melodie sau două de la Paris – poate una pe care obişnuia să o cânte mama ta, Amélie.

Faţa ei era albă de uimire şi Diego râse, o să fie foarte uşor.

Roberto o luă pe Amélie de braţ şi o conduse spre uşă. Onça merse alături de ei, uitându-se cu nervozitate în urmă, simţind că atmosfera era tensionată.

— Du-te sus, Amélie, spuse Roberto liniştit. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

— Ce este, Roberto, ce se întâmplă?

— Am să-ţi spun mai târziu, spuse el cu fermitate. Du-te sus, Amélie, te rog. Ţinând strâns lanţul lui Onça, ea urcă încet scara, auzind uşa închizându-se în urma ei.

Dormitorul lor era liniştit, cu fereastra deschisă spre aerul cald al serii, iar ea se aşează alarmată pe pat, mângâind capul neted al lui Onça, care îşi ciulea urechile să audă zgomotele de la parter. Ea

nu putea auzi nimic şi, cu un oftat, se culcă pe perne, întrebându-se ce se întâmplă acolo.

Zgomotul vocilor ridicate izbucni în noaptea liniştită şi brusc scrâşnetul sticlei sparte – apoi linişte. Amélie sări în sus. Liniştea bruscă o sperie. Ea apucă lanţul lui Onça şi coborî scara.

Cei doi bărbaţi şedeau unul în faţa celuilalt. Diego bea din sticla de coniac iar Roberto îşi ţinea mâna la cap, de unde picura sânge, dintr-o tăietură. Sticla spartă era răspândită pe podea. Ei întoarseră ochii spre ea, când intră în cameră, cu Onça alături de ea.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, Diego, spuse ea calm. Ai făcut destule pagube pentru o singură seară.

— N-am terminat, zâmbetul lui Diego era inocent. Încă n-am vorbit cu tine, Amélie – şi cred că avem o mulţime de lucruri de discutat.

Vocea lui Amélie sună cu un ton mai ridicată decât normal şi Onça îşi ridică întrebătoare capul.

— Nu e nimic ce să vreau să discut cu tine – şi nimic ce să vreau să aud de la tine.

— Atunci poate ar trebui să vorbesc despre tine. Sunt unul sau două lucruri, pe care Roberto s-ar putea să fie interesat să le audă despre frumoasa lui soţie aristocrată.

Amélie se uită la ei uimită. Ce-o vrea să spună?

— Şi apoi, continuă Diego, există unul sau două lucruri pe care Amélie ar vrea poate să le audă despre tine, Roberto, nu?

Punând sticla pe masă cu o grijă exagerată, Diego începu să umble prin cameră. Punându-şi mâinile în buzunare, se uită spre prada sa, simţindu-şi puterea.

Onça şedea liniştită, lângă Amélie, observând fiecare mişcare.

— N-ai vrea să ştii ceva despre drăguţul tău bărbat, Amélie? Oare amănunte prea dure ar deranja o femeie cu o familie atât de rafinată ca a ta? Ei bine, am să-ţi spun acum, Amélie

d'Aureville; Roberto îmi aparţine mie, suntem legaţi de relaţii mai puternice decât orice ai înţelege tu, relaţii de sânge, Amélie – şi de carne.

Roberto sări spre el, cu o scrumieră grea de alabastru în mână.

— Am să te ucid, Diego, dacă mai spui un singur cuvânt, te omor.

Diego îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Mă omori? N-o să mă omori, Roberto, nu poţi trăi fără mine. Tu ştii cum suntem noi împreună. Haide, Roberto, de Amélie ar trebui să te descotoroseşti.

— Destul, urlă Roberto, e destul.

El ridică ameninţător scrumiera şi mârâitul jos al lui Onça străbătu camera.

— Ştii cine este ea? spuse Diego râzând. E fiica unei curve – a unei fete de cabaret aleasă de un bărbat bogat să-i fie amantă. Ea nu e o d'Aureville. Léonie n-a fost căsătorită cu Charles, tatăl ei este „Monsieur". El se întoarse spre Amélie. Ai trăit o minciună, draga mea, spuse el încet, o minciună de o viaţă... nu eşti o d'Aureviile mai mult decât sunt şi eu.

Mâna lui Amélie tremura şi Onça trăgea de lanţul ei, întinzându-se nervoasă înainte. Lacrimile îi înţepau ochii lui Amélie. Ce voia el să spună că nu era o d'Aureville? Îl auzea pe Roberto ţipând ameninţător şi râsul batjocoritor al lui Diego, totul părea să vină de la o mare distanţă, era foarte departe – parcă se întâmpla în altă parte, nu aici, nu ei. Violenţa răsună în aer, când Roberto alergă spre Diego. Îi putea simţi furia. Avea să-l omoare pe Diego pentru ea, nu-l putea lăsa să facă asta. Onça era în picioare, cu ghearele zgâriind scândurile lustruite în timp ce se întindea înainte mârâind.

— Onça, şopti Amélie când animalul se întinse din nou. Muşchii umărului fură străbătuţi de o durere şi automat mâna ei se relaxă. Lanţul alunecă între degetele ei şi felina cea mare se lansă

prin aer la gâtul lui Diego. Cu o fracţiune de secundă înainte de a fi asupra lui, un cuţit străluci în mâna lui şi el căzu jos sub forţa trupului ei, colţii ei puternici fiind deja înfipţi în gâtul lui, iar el împinse cuţitul în sus în burta ei.

Bărbatul şi animalul zăceau nemişcaţi pe podea. Frumosul salon, plin de sticlă spartă şi pătat de whisky – şi sânge – era tăcut.

Amélie înţelese că erau morţi, chiar înainte ca Roberto să îngenuncheze peste ei. Un om zăcea mort din cauza ei şi ea nu simţea nimic. De ce oare? se întrebă distant. Ea îi dăduse drumul lanţului lui Onça şi acum Onça era şi ea moartă. Faţa lui Roberto era cenuşie şi vocea lui era tremurată. El puse un braţ protector în jurul ei.

— Amélie, lasă-mă să te duc sus.

— Ce-o să se întâmple cu mine, Roberto? Ea mergea ascultătoare, lângă el. O să mă ia poliţia?

Roberto se uită la ea, îngrozit.

— A fost un accident, Amélie. Onça l-a omorât. Nu puteai face nimic.

Amélie putea auzi tremurul din vocea lui Roberto, el rămânea calm de dragul ei, ştia asta. Era atât de bun cu ea. Dar nu fusese un accident, ori a fost?

Roberto o culcă în pat.

— Am să chem doctorul, spuse el, şi pe bunica. Şi apoi, trebuie să chem poliţia. Totul o să fie bine, Amélie. Îţi promit.

— Roberto, spuse ea emoţionată, ce-a vrut să spună, Roberto, că nu sunt o d'Aureville?

— Erau prostii, Amélie, doar prostii, voia doar să provoace neplăceri, spuse Roberto obosit. Uită acum, draga mea, uită. Am eu grijă de toate.

Roberto coborî din nou scara. Violenţa încă mai vibra în aerul tăcut al nopţii şi el rămase în uşa salonului, uitându-se la cadavre. Mâna lui Diego încă strângea cuţitul care pătrunsese în burta lui Onça şi ochii lui verzi, fără vedere, se uitau în tavan. Sângele din gâtul lui sfâşiat trecuse peste

cămaşa albă şi se amestecase cu cel al animalului de pe covor.

Faţa lui Roberto se contorsionă de durere şi lacrimile îi curgeau pe obraji. Ah, Doamne, l-am iubit. În ciuda tuturor lucrurilor, l-am iubit!

***

Poliţia fusese grijulie să nu o tulbure pe sărmana doamnă Do Santos mai mult decât era necesar.

— Un asemenea lucru îngrozitor să i se întâmple doamnei, spusese căpitanul liniştitor. Totuşi, nu e prima dată. Felinele astea mari pot deveni rele, fără să-ţi dai seama.

Poliţia a luat cadavrele repede şi salonul a fost curăţat de sângele lor.

— Ce-au făcut cu Diego? îl întrebă ea pe Roberto, uitându-se la locul de pe podea unde zăcuse el.

— L-au dus la spital. După o pauză, adăugă. O să fie înmormântat mâine.

— Şi, ai să te duci la funerarii?

— Amélie, spuse Roberto simplu, trebuie.

Lacrimile începură să-i curgă pe faţă.

— Nu plânge, Amélie, n-a fost vina ta, într-adevăr n-a fost.

— Nu plâng pentru Diego, oftă ea. Plâng pentru tine şi pentru mine. Nu vezi, Roberto, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

— Ba da, ba da, vor fi, o linişti el. Ai să vezi, Amélie. Totul va fi exact aşa cum a fost. Vino şi stai culcată iar, nu trebuie să te emoţionezi aşa – gândeşte-te la copil.

Copilul! Uitase de copil! Amélie se cutremură. Slavă Domnului, copilul ei nu va şti nimic din toate astea, nu va şti niciodată că mama lui a ucis!

— Doctorul Valdez o să-ţi dea ceva ca să dormi, îi spuse Roberto, mângâindu-i părul de pe fruntea fierbinte. Dimineaţă ai să te simţi mai bine. Şi ţine

minte, Amélie, o să plecăm în Florida peste câteva săptămâni, avem viaţa noastră nouă în faţă.

Ea stătea culcată în camera întunecată, cu ochii închişi, gândindu-se. Da, slavă Domnului, era o viaţă nouă în faţa lor – o viaţă fără Diego şi fără Onça. Lacrimile îi curgeau de sub pleoapele închise pe pernă, în timp ce plângea pentru Onça şi pentru inocenţa ei pierdută.

Capitolul 32

Léonie aprinse lumânările şi se dădu înapoi să admire masa. Farfuriile de ţară albastre ca ouăle de prigor, cu floricele de culoare albastru închis şi galben, erau aşezate pe cinci locuri, flancate de pahare de cristal graţioase, cu picior înalt. Faţa de masă era de un albastru foarte pal, iar şerveţele gălbui erau aşezate lângă fiecare farfurie. Două sfeşnice joase, completate cu stingătoare ţuguiate, care cândva luminaseră feţe georgiene când se duceau la culcare, aveau lumânări de culoarea mierii, iar gălbenele şi albăstrele proaspăt culese se revărsau din bolul galben rotund de sticlă cracată.

Era perfectă, decise ea, întorcându-se să inspecteze sticlele de vin rozé care aşteptau în frapierele de argint, o masă perfectă pentru o cină într-o seară de vară cu nişte vechi prieteni şi o dublă sărbătorire: a cincea aniversare a căsătoriei ei şi ziua de naştere a nepoatelor ei gemene – Lais şi Leonore de Santos.

— Lais şi Leonore, le rosti ea numele cu glas tare, satisfăcută. Leonore se născuse la o jumătate de oră după Lais, iar Amélie îi spusese în scrisoare că, în expresia ei, avusese ceva care îi amintea de Léonie. Atunci ea se decisese să-i dea numele Leonore.

Poate fusese pur şi simplu drăguţă, se gândi Léonie cu un zâmbet, dar dacă era aşa, însemna că era de două ori drăguţă ca să-i dea copilului numele mamei pe care de-abia dacă o cunoştea. Amélie începuse să-i scrie în ultima lună a sarcinii şi Léonie nu fusese în stare nici să renunţe la plăcerea ce i-o producea şi nici să-i refuze liniştea ce părea că i-o aduce lui Amélie. Cu siguranţă că, după toţi aceşti ani, nu mai era periculos să corespondeze. La început îşi scriau doar scurte

bilete în care îi vorbea despre mersul evenimentelor şi cât de mult îi plăcea în Florida, dar treptat, pe măsură ce primea răspunsurile lui Léonie, uşurată de emoţia excesivă, corespondenţa lor se dezvoltă ca între două prietene, Léonie fiind un fel de cutie de rezonanţă pentru noile sentimente ale lui Amélie despre viaţa ei în America şi despre maternitate.

S-a maturizat, se gândi Léonie, amintindu-şi de fata tânără, volatilă, care apăruse în cabina ei în acea seară memorabilă; şi mai era ceva, în străfundul sufletului, care o tulbura. Nu era tristeţe, ci era mai mult conştiinţa că viaţa nu înseamnă doar trandafiri, fericire şi dragoste fără eforturi.

Auzi zgomotul unui automobil pe şosea, mai sus de vilă şi se grăbi spre uşă. Ca de obicei, aceasta stătea larg deschisă spre aerul de vară, ghivecele de muşcate ce o flancau oferind o pată de culoare pe fundalul alb al zidului.

— Léonie, iată-te! Au trecut veacuri.

Caro arăta bine, într-o fustă de mătase naturală galbenă şi o bluză cu decolteu larg, cu părul lăsat liber în jos de data asta, prins în părţi cu piepteni de baga cu perle.

— Arăţi minunat, exclamară ele simultan, examinându-se una pe alta, pentru a distinge noi semne ale trecerii timpului.

— Nicio zi mai învârstă, spuse cu fermitate Léonie.

— Nici tu, fu de acord Caro.

Râseră de gluma lor.

— Cineva ar putea crede că avem şaptezeci de ani, spuse Caro, dar oricum, tu arăţi la fel ca acum cincisprezece ani. Doar că pari mai fericită.

Gura lui Léonie se deschise într-un zâmbet.

— Este o observaţie foarte inteligentă şi asta pentru că, într-adevăr, aşa e – sunt fericită.

— Şi Jim?

— A, Jim ar fi şi mai fericit dacă l-aş lăsa să lucreze optsprezece ore pe zi. Acum cumpără

terenuri de-a lungul coastei fiind convins că vor fi valoroase într-o bună zi. Îşi petrece tot timpul plănuind cum să le dezvolte, asta în cazul când nu pleacă repede la New York sau la San Francisco. Uneori mă duc cu el, dar de obicei stau aici şi am grijă de grădină. Încep să mă lenevesc, Caro. Sunt prea legată de acest loc, ca să vreau să-l părăsesc vreodată.

— Totuşi, asta ţi-ai dorit dintotdeauna, nu-i aşa? spuse Caro. Aveai nevoie de certitudinea de a deţine pământ. Iar el cumpără pentru tine, Léonie, el ştie că asta înseamnă mai mult pentru tine, decât diamantele.

Léonie se gândi la lucrul ăsta.

— Da, presupun că da... într-un fel. Doar că acum îl am pe Jim, nu mai am nevoie de nimic altceva. Cu el, mă simt în siguranţă.

Privirile lor se întâlniră într-un zâmbet.

— Mă bucur, zise Caro.

Alphonse şi Maroc se opriseră cu Jim, ca să admire priveliştea golfului de pe cărare, ferindu-şi ochii de soarele ce apunea, ca să vadă promontoriul şi cărările întortocheate care duceau peste Point.

— Ah, nu mai pot aştepta, strigă Léonie alergând pe cărare ca să-i primească şi aruncându-şi braţele în jurul lui Maroc.

— Dezertorule, râse ea, sărutându-l zgomotos. Nu te-am mai văzut de aproape şase luni.

Faţa ei era la fel de emoţionată ca atunci când o văzuse prima dată, apărând nervoasă pe alee, în spatele magazinului *Serrat*, şi e la fel de frumoasă, se gândi Maroc.

— Sunt un om care munceşte, se scuză el, dându-i o cutie uriaşă cu trufele ei favorite de la *Tanrades* de la Paris. Viaţa de hotelier e o viaţă ocupată – care te consumă. Niciodată n-am timp pentru mine.

— Ar trebui să conduci unul dintre hotelurile de aici, spuse Léonie cu fermitate. Aşa, cel puţin te-

am vedea mai des. Şi dacă nu poţi face asta, atunci o să trebuiască să vin mai des în vizită la Zürich.

Revenirea lui Maroc la afacerile cu hoteluri fusese un succes, dar distanţele nu erau favorabile pentru o prietenie strânsă.

— Am auzit că avem o dublă sărbătorire. El luă braţele lui Léonie, în timp ce coborau pe cărare spre casă. E voie să ştiu despre ce-i vorba?

— Nu, abia după cină, zise ea cu fermitate, atunci o să vă spun.

Îi conduse spre terasă, unde Jim le împărţi pahare înalte cu vermut din regiune, cu crenguţe de cimbru proaspăt de pe deal şi cassis aromat, din fructe de pădure.

— Aici e cu adevărat rai! exclamă Caro. De ce oare trăiesc oamenii în altă parte decât aici?

— Exact la asta mă gândisem şi eu, fu de acord Alphonse.

— Spune-mi, zise Caro adulmecând aerul, ce avem la cină? Miroase minunat.

— Vinete umplute, miel fript... şi înainte de asta, creveţi proaspeţi din golf, ca să-i mâncaţi cu degete cu tot în maioneză proaspătă, făcută de doamna Frenard, şi mai avem sparanghel. Iar mai târziu, căpşuni şi zmeură cât puteţi mânca.

Léonie râse văzând feţele lor uluite.

— O să închin pentru treaba asta, spuse Maroc vesel. Şi o să închin un toast pentru voi doi. Aniversare fericită.

— Aniversare fericită, repetară Caro şi Alphonse ca un ecou.

Jim îşi puse braţul în jurul umerilor lui Léonie.

— Nici n-aţi crede cât a trebuit să mă ţin după ea, zise el cu un zâmbet, dar i-am spus că eu sunt unicul bărbat pentru ea.

Erau atât de vizibil şi total fericiţi, încât oaspeţii lor se scăldau în căldura pe care o radiau. Cine şi-ar fi închipuit că Léonie va fi vreodată atât de fericită, se gândi Caro, amintindu-şi de Monsieur. Léonie îl pomenea rareori acum – mai ales de când

se anunţase că suferise un atac care îl lăsase atât de infirm şi se zvonea chiar că îi afectase coardele vocale şi nu putea vorbi. Cunoscând energia vitală şi personalitatea puternică a lui Monsieur, zvonul era greu de crezut, dar părea să fie adevărat. Cea mai mare parte a anului, locuia într-un uriaş apartament de la *Hotel de Paris* din Monte Carlo, ieşind cu iahtul din când în când, deşi se spunea că ieşea din hotel doar în toiul nopţii, pentru ca nimeni să nu-l vadă în scaunul cu rotile. Caro se cutremură şi sorbi din băutura ei. Dacă pasiunea lui pentru Léonie ar fi fost o pasiune sănătoasă, ar fi putut sta el aici, în seara asta, cu braţul în jurul ei, sărbătorind aniversarea lor.

— Veniţi cu toţii, strigă Léonie, cina e servită. Maroc, tu stai aici în dreapta mea, iar Alphonse în stânga. Jim ţi-o las ţie pe Caro.

— Bravo, zise Jim. De ani de zile am încercat să o prind singură.

— Ia te uită! Suntem căsătoriţi doar de cinci ani şi deja îi face curte prietenei mele celei mai bune! exclamă ea, în timp ce se aranjau la masă.

Apoi, Léonie ridică paharul.

— Nu mai pot aştepta să vă spun, zise ea cu faţa luminată de un zâmbet. Vreau să beţi un toast pentru Lais şi Leonore de Santos – gemenele lui Amélie. Nepoatele mele.

— Léonie! exclamă Caro. Ah, Léonie. Ce minunat! Ce emoţionant!

Maroc şi Alphonse zâmbiră la bucuria ei vizibilă.

— Mai mult, spuse Léonie, dacă am fost despărţită de propria mea fiică, ea mi-a promis că o să-mi văd nepoatele. Când vor fi destul de mari, le va aduce să mă viziteze.

Caro se gândi la toate bunicile normale, fericite, care au legătură zilnică sau săptămânală cu copiii şi nepoţii lor. E uluitor cum s-a învăţat Léonie să fie fericită cu atât de puţin, se gândi ea ridicând paharul să toasteze în sănătatea noilor bebeluşi; o

promisiune a unei vizite în viitor este suficientă ca să-i umple paharul fericirii.

Cina a fost îndelungată, plină de un amestec de discuţii şi bârfă; au stat apoi pe terasă, din nou, sorbind cafea şi începură să se gândească că e timpul să se întoarcă acasă, la culcare.

— Nu ştiu de ce nu rămâneţi să staţi aici în vilă, se plânse Léonie, când Caro făcu în cele din urmă un gest de plecare.

— Nu ai un dulap destul de mare pentru hainele ei, spuse Alphonse sec. De fapt, a trebuit să luăm un apartament cu două dormitoare, ca să-i intre toate lucrurile. Şi suntem aici doar pentru patru zile!

Léonie o îmbrăţişă.

— Îmi pare bine să aud că nu te-ai schimbat, din ziua în care te-am întâlnit, spuse ea, amintindu-şi dulapurile pline cu mătăsuri şi satinuri şi de cutiile cu bijuterii.

— Ce e o femeie fără podoabele ei, strigă Caro când urcară pe cărare. Ne vedem deci mâine şi am de gând să jucăm ceva jocuri de noroc, mai pe seară.

Alphonse gemu.

— O să mă şi ruineze, acum, spuse el, ajutând-o să urce în maşină.

— Niciodată, îl tachină Caro. Eu câştig întotdeauna.

Maroc trebui să conducă maşina.

— Mulţumesc pentru această seară foarte fericită, zise el încet. Îmi lipseşti, Léonie.

Avea o privire tandră.

— Şi tu îmi lipseşti, vechiul meu prieten.

Braţele lui Léonie îi prinseră cu căldură gâtul.

Jim o luă de mână şi porniră înapoi la lumina lunii, pe cărarea pudrată, ale cărei pietre le pusese ea cu mâna ei, în urmă cu ani.

— Încă nu ţi-am dat cadoul, spuse el. Am vrut să aştept până voi putea să ţi-l arăt, dar acum aproape că e prea târziu.

El se uită la cer; luna era sus, luminând peisajul cu o strălucire albicioasă. Point arăta ca un decor pictat pe marea cu valuri mici.

— Aşteaptă aici, spuse el, aşezând-o pe Léonie într-un fotoliu pe terasă. Mă întorc imediat.

Ea se sprijini de perne, uitându-se la scena magică. De când trăia acolo, nu avusese niciodată două nopţi la fel – marea şi cerul erau întotdeauna diferite. Oftă de plăcere. Căminul ei era cel mai minunat loc din lume.

— Închide ochii, comandă Jim, şi o să vezi ce o să capeţi.

Léonie închise ascultătoare ochii, simţind foşnetul hârtiei când el îi aruncă în braţe un pachet. Ea îl pipăi, întrebătoare.

— Pot să deschid ochii acum? întrebă ea.

— Deschide-i, făcu el.

Mai văzuse asemenea hârtii înainte, documente lungi, legale, dactilografiate în roşu şi cu sigilii de ceară. Râse. Act de proprietate, citi ea, cu sentimentul lucrului deja văzut. Monsieur îi dăduse un cadou asemănător, cândva – actul de proprietate al casei acesteia. Inspiră adânc şi citi mai departe. Era actul pentru tot terenul de la Est de vilă, tocmai până la Point, terenul din spate până la dealul de dincolo de drum şi câteva hectare în Vest. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Jim, cu uimire.

— Eşti stăpână pe tot ce te înconjoară, Léonie Jamieson, spuse el cu un zâmbet mândru. Este al tău, tot.

Ea stătea lângă el, uitându-se spre peisajul luminat de lună. Era cu adevărat tot al ei, copacii aceia, dealurile, cărările de cretă – toate erau ale ei. Ea îşi puse mâna în mâna lui şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Ce era mai minunat era faptul că toate astea nu erau date condiţionat, cum făcuse Monsieur, ci erau oferite cu dragoste.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc, şopti ea. E cel mai minunat cadou pe care mi l-ai fi putut da.

— Ştiu, spuse prinzându-i mâna într-a lui. Eu ştiu întotdeauna de ce anume ai nevoie.

Léonie nu spuse nimic, nu era nevoie. Jim ştia de ce anume avea nevoie ca să o facă să se simtă în siguranţă. Şi el îi dăduse toate aceste terenuri. O făcuse din nou ceea ce dorise totdeauna să fie, o femeie cu proprietăţi.

Capitolul 33

Lais şi Leonore dormeau liniştite în camera lor, cu obloanele trase împotriva soarelui de după-amiază, din Vila Encantada din Key West. Amélie avea pe faţă un zâmbet tandru, în timp ce închidea uşa încet în urma ei. Mai departe, pe coridor, băgă capul în camera lui Vicente şi a lui Jean-Paul. Băieţii, în vârstă de şase ani, erau întinşi pe paturile lor, în poziţii identice, pe burtă, cu capetele întoarse spre dreapta, cu ochii strâns închişi. Fusese o dimineaţă neliniştită, căldura îi enerva pe toţi, dar în sfârşit dormeau cu toţii şi poate, când se vor trezi, căldura va fi scăzut şi ei vor fi mai puţin iritabili.

Amélie ieşi pe terasă şi se trânti într-un hamac, între doi stâlpi. Xara se odihnea în camera ei şi casa era tăcută. De fapt, tot dealul părea liniştit azi, păsărelele erau obosite şi doar insectele îşi continuau zumzetul lor normal.

Înlăturându-şi părul greu de pe frunte, ea se uită la cer. Soarele strălucea ca arama pe un cer albastru fără nori, şi Amélie oftă; se puteau aştepta la o oarecare răcire a timpului, era sigură de asta. De ce oare i se părea că anul acesta e mult mai cald decât de obicei? Totuşi, era mai bine aici decât la Miami, avusese dreptate să fugă de acea umiditate enervantă. Încă o săptămână şi hotelul se va închide pe perioada de trei luni, când nu era sezon, iar Roberto şi Edouard vor veni şi ei alături de ele. Apoi, când vremea de vară se va răcori şi va începe noul anotimp, Roberto va fi noul administrator.

Răspunderea unică pentru un asemenea hotel minunat va însemna să lucreze multe ore, să petreacă mai mult timp la *Palaço* decât în mica lor căsuţă din grădină – chiar mai puţin decât acum.

Fruntea i se încruntă. Roberto părea fericit, îşi iubea munca, îşi adora copiii, o iubea pe ea – dar nu mai era la fel ca înainte. O imagine a salonului din Vila d'Aureville, cu trupurile însângerate, trântite pe podea, îi veni pe neaşteptate în minte şi deschise brusc ochii, în încercarea de a înlătura amintirea. Oare trecuse o singură zi, în ultimii doi ani în care să nu se gândească la asta? Ştia că şi Roberto făcea la fel, deşi el nu mai amintise niciodată de lucrul ăsta, după funeraliile lui Diego. S-a terminat, îi spusese el atunci, trebuie să uităm şi să mergem mai departe. Trebuie să ne gândim la viitorul nostru copil şi la viaţa noastră împreună. Mintea ei clocotise de întrebări, dar poate că el avusese dreptate; poate era mai bine că întrebările rămăseseră fără răspuns. Totuşi, ea ştiuse că lucrurile nu vor mai fi cum au fost. Diego reuşise, în cele din urmă, cum reuşea întotdeauna, să se amestece între ei.

Căldura era insuportabilă, nu era niciun pic de vânt; ea se ridică din hamac şi se duse în casă în picioarele goale. Camera ei era mai răcoroasă şi, în întuneric, îşi scoase hainele şi se culcă pe pat. Acesta era mare, cu cearceafuri albe şi confortabil. Era bun pentru îndrăgostiţi pe timpul siestei, se gândi ea, şi pentru după-amiezi ca aceasta, când căldura pasiunii lor s-ar potrivi cu cea de afară.

Dar ce ştii tu despre pasiune, Amélie de Santos! se întrebă ea. Ştia despre dragoste, pentru că îl iubea pe Roberto, iar el o iubea pe ea, iar dragostea pe care o făceau era în ton cu asta. Dar nu era o pasiune care să-i ardă. Nu simţise niciodată acel gen de pasiune – îl va simţi oare vreodată? Ea era doamna de Santos, al cărei soţ foarte ocupat o iubea şi îşi avea copiii ei, care să-i umple orice goluri care s-ar fi putut ivi vreodată în viaţa ei.

Amélie se răsuci şi închise ochii. Nu era oare asta de ajuns pentru orice femeie?

***

Hilliard Watkins traversă curtea interioară de la *Palaço d'Aureville*, cu coloane graţioase, ţinând o carte sub braţ, în căutarea unui loc la umbră, cu puţină briză care să îndepărteze cât de cât căldura nepotolită a zilei. El schiţă din cap un politicos bună dimineaţa spre cele două doamne bătrâne, în rochii proaspete de in, cu spinări băţoase bostoniene şi cu pantofi sport de New England. Păreau total neafectate de căldură, singura lor concesie fiind pălăriile de paie, umbroase, pe care le purtau atât în interior cât şi afară. Fratele lor era altfel de om; bătrânul avea o licărire în ochi, în spatele ochelarilor cu ramă de aur, iar pălăria lui panama avea o înclinare de crai. Hilliard putea paria că fusese un crai la vremea lui, deşi acum bătrânele fete îl ţineau din scurt, totuşi, Hilliard îl văzuse singur în bar, seara, când doamnele se duseseră la culcare, bucurându-se de câteva coniacuri şi stând de vorbă cu Jordan, barmanul.

Fraţii Peabody erau singurii oaspeţii, în afară de el, în măreţul hotel în această ultimă săptămână de sezon.

Hilliard o luă prin terasa umbroasă de marmură care dădea spre mare. Tende mari protejau şirurile de ferestre cu sticla metalizată împotriva razelor directe ale soarelui, dar chiar şi la umbră nu era nicio briză. Se sprijini de balustradă şi privi spre marea care se mişca tăcută sub soarele de aramă. Căldura era teribilă. Nu te puteai feri de ea; camera lui era probabil locul cel mai răcoros pentru o lectură liniştită.

***

— Domnule Do Santos?

Bătrâna doamnă stătea dreaptă în faţa lui Roberto, cu pălăria de pai pe cap, cu picioarele imaculat încălţate şi uşor depărtate. În spatele ei, se zărea fratele ei, mai încovoiat decât surorile lui,

cu un nas cu vinişoare albastre, care lăsa să se înţeleagă plăcerea lui pentru coniacul de după cină.

— Domnule Do Santos, fratele meu crede că va fi furtună.

Roberto îi oferi un scaun.

— Mi-e teamă că e de aşteptat în acest anotimp al anului, domnişoară Peabody. Este sfârşitul sezonului acum, ştiţi doar.

— Nu m-aţi înţeles, răspunse ea sec, nu o furtună obişnuită... un uragan.

Roberto se uită la ea surprins. Ce poate şti oare această doamnă bătoasă din Boston despre uragane?

— Toate semnele arată aşa ceva, continuă cu fermitate domnişoara Peabody. Fratele meu spune că îl poate simţi în aer. El are experienţa acestor furtuni.

— Da, da, făcu bătrânul bărbat din spatele ei. Din marea Chinei de Sud, am fost mulţi ani acolo...

— Stai liniştit, Henry, când vorbesc eu. Sora lui îl întrerupse în mijlocul frazei iar Henry, scoţându-şi ochelarii cu ramă de aur, începu să-i lustruiască agitat cu o batistă albă imaculată.

— Am vrea să ştim ce precauţii intenţionaţi să luaţi împotriva furtunii, domnule de Santos.

— Mi-e teamă că nu m-am gândit la asta, domnişoară Peabody, nu am fost avertizaţi de niciun uragan care s-ar îndrepta în direcţia noastră. Oricum, hotelul are obloane împotriva furtunii şi saci cu nisip sunt pregătiţi pentru ferestre şi, bineînţeles, toate obiectele portabile – mobile, vase de flori şi altele asemenea – vor fi aduse înăuntru. Am sentimentul că hotelul va fi un adăpost sigur în aceste condiţii. Dar, după cum v-am spus, nu am primit nicio avertizare de uragan.

— Vine, spuse brusc Henry. Totdeauna începe aşa. Crede-mă pe cuvânt, domnule de Santos, şi faceţi-vă pregătirile de pe acum. La căderea serii, se va produce. El le zâmbi pe sub ochelari. Va fi ca

pe vremuri, răspunse el emoţionat. Îmi amintesc, în şaptezeci şi nouă, când eu şi bătrânul Coope exploram insulele...

— Fratele meu a fost în Serviciul Extern, îi tăie din nou vorba domnişoara Peabody. Vă părăsim, ca să puteţi să vă îngrijiţi de toate treburile, domnule de Santos.

În ciuda manierelor ei autoritare, era o doamnă de peste şaptezeci de ani şi Roberto se simţi răspunzător pentru ea.

— Dacă sunteţi preocupată, domnişoară Peabody, aţi putea pleca acum spre Nord; este un tren care pleacă peste o oră spre St. Augustine.

— Am plătit pentru încă o săptămână şi intenţionăm să stăm, vă mulţumim, domnule de Santos.

Henry o urmă pe sora sa când ieşi din cameră.

— O să fie un pic de distracţie, nu-i aşa? şopti el conspirativ. Cred chiar că o să-mi facă plăcere un uragan.

***

Edouard aşează un ultim sac de nisip la locul lui, în faţa ferestrelor mari care duceau la terasa dinspre mare, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, cu batista. Ar fi fost cu mult mai uşor dacă nu ar fi redus personalul la minimum, având în vedere că hotelul se închidea săptămâna următoare. Pe de altă parte, îţi poţi imagina ce panică ar fi fost, dacă hotelul era plin cu oaspeţi. Se cutremură la acest gând.

Ridicând capul de la grămada de saci cu nisip, se uită de-a lungul terasei. Toată mobila albă, împletită, fusese cărată în interior şi fiecare ghiveci cu flori sau ciubăr care putea fi mişcat, fusese închis în magazie. Tendele fuseseră strânse şi prinse bine în locurile lor, deşi el presupunea că, în caz de furtună, ele sunt primele care se desprind. Ridică din umeri filosofic, sperând ca ăsta să fie

cel mai rău lucru la care se pot aştepta. Deşi era abia ora patru după-amiază, se înserase. Încă nu era nicio urmă de vânt în liniştea deplină, nicio pasăre nu ciripea. Se gândi la Xara şi Amélie, aflate la Key West, şi spera că sunt bine. Roberto era liniştit, pentru că paznicul de coastă îi spusese că nu era niciun pericol pentru ele, aflate atât de departe în Sud, şi că nici Miami nu va prinde decât coada furtunii. Uitându-se la cer, Edouard se întrebă cât de corectă putea fi această previziune.

În interiorul hotelului, luminile ardeau, strălucind pe marmura alb cu negru a holului mare, dar hotelul avea obloanele trase şi era tăcut. Roberto umbla prin holurile goale. Trimisese cameristele acasă şi singurii oameni din personal ce locuiau în hotel şi nu plecaseră nici în vacanţă erau Michel, şeful bucătar, cu cele două ajutoare ale sale, şi Jordan, barmanul. Şi, desigur, cei patru oaspeţi ai lor, ultimii din acest sezon.

El închise bine uşile mari, lăsând bara de fier la locul ei. Asta era, toată lumea era înăuntru acum. Altceva nu mai putea face.

Domnişoarele Peabody coborâră scara mare, urmate de Henry, cu panamaua înclinată într-un unghi şi mai şmecheresc decât de obicei.

— E aproape de cinci, anunţă domnişoara Peabody, o să luăm ceaiul în salonul mic, dacă nu vă deranjează.

Roberto zâmbi.

— Desigur, doamnă.

Niciun uragan nu putea să deranjeze programul domnişoarei Peabody.

***

Pe la ora şase, vântul urla şi ploaia putea fi auzită bătând în obloane. În fundal, se auzea zgomotul bubuitor al mării care se arunca în valuri mari, pe ţărm. Exact la şase şi treizeci, se întrerupse lumina electrică. În hol fură puse trei

suporturi uriaşe de lumânări. La lumina lor pâlpâitoare, cele două domnişoare Peabody, cu Henry şi cu Hilliard Watkins ca al patrulea, jucau interminabile runde de bridge, sorbind şampania pe care Edouard le-o adusese ca să le ridice moralul şi mestecând sandvişuri, de parcă ar fi fost la un picnic elegant. Vântul se ridicase de la un muget aspru în rafale la un geamăt subţire ca un bocet, amestecat cu ploaia, iar Roberto umbla neliniştit prin hotel. Era enervant să auzi doar ce se întâmplă afară şi să nu poţi vedea nimic.

***

Pe la ora nouă, se părea că vântul s-a înteţit la maximum. Obloanele şi uşile zdrăngăneau, iar peste urletul vântului, puteau auzi zgomotele de prăbuşire ale unor copaci smulşi din loc şi aruncaţi în furtună; erau smulse sere, fântâni şi poate chiar garajele şi construcţiile adiacente. Din când în când, o rafală mai puternică zgâlţâia uşa grea de lemn, ca un războinic care cere să intre. Roberto ştia pentru ce era îngrijorat Edouard. La ora unsprezece, uraganul va atinge punctul culminant. Nu se putea şti cât de mari erau valurile, dar, după zgomot, probabil că apa acoperise deja plaja şi spăla pajiştile lungi, în pantă, care se întindeau între mare şi terasă. Dacă vântul mai bătea astfel şi atât de puternic...

Henry Peabody stătea culcat cât era de lung, pe o canapea din hol, sforăind încet. Şase pahare de şampanie îl făcuseră somnoros, iar pentru cele două surori, câte două pahare de fiecare avuseseră acelaşi efect. Ele moţăiau, şezând drepte în fotolii gemene, de ambele părţi ale fratelui lor.

Roberto sesiză o linişte cum nu mai simţise niciodată în viaţa lui. Aproape că îl dureau timpanele din cauza liniştii. Nu fusese o slăbire a forţei vântului, nicio micşorare a intensităţii lui – pur şi simplu, se oprise.

Henry Peabody se ridică şi căscă, îşi scoase batista şi începu să-şi lustruiască ochelarii.

— Suntem în ceea ce se numeşte ochiul furtunii: în vârtej. Vântul va sufla în jurul nostru la câteva sute de metri mai departe. Desigur, se va întoarce, suflând de data asta din direcţia opusă, dar ar fi destul timp să ne uităm afară şi să vedem ce daune sunt. Edouard şi Roberto îl priviră uimiţi. Henry Peabody se dovedise a fi o mină de informaţii.

Cerul indigo era calm şi luminat de stele. Nu era nici măcar urmă de briză, iar aerul era cald şi greu de umezeală. Sclipiri de fulgere albastre se jucau fără zgomot pe cer şi sute de păsări ciripeau zgomotos, agitându-se şi zburând, ascunzându-se de-a lungul marginilor acoperişurilor şi pe copacii rămaşi acum fără frunze.

— Sărmanele fiinţe, au fost măturate zeci de kilometri, spuse Henry, făcându-şi drum pe treptele de marmură, de pe unde a trecut uraganul.

Ochii lor dădură peste o scenă de devastare. Copaci fuseseră dezrădăcinaţi şi aruncaţi în piscine. Urne grele de piatră fuseseră aruncate pe cărări şi sfărâmate. Terasa era acoperită cu ţigle sparte şi inundată de un râu de apă de ploaie, pe care pământul murat şi canalele suprasolicitate nu o putuseră absorbi.

Oceanul se arunca spre mal cu un urlet continuu, înspăimântător. Valuri uriaşe se spărgeau pe pajişti, la câţiva zeci de metri, ridicându-se pe măsură ce creştea fluxul. Chiar şi fără vânt, oceanul era o forţă de care trebuia ţinut seama, iar privirea lui Edouard i-o întâlni pe a lui Roberto, cu îngrijorare.

— O să avem nevoie de mai mulţi saci de nisip, la ferestrele dinspre mare, spuse Edouard, ar trebui să ne grăbim.

Ajutaţi de Hilliard Watkins şi de şeful bucătar, de cele două ajutoare ale bucătarului şef de barman, ei puseră la locul lor sacii grei.

— Asta-i tot, gâfâi Roberto transpirând din cauza efortului. Acceptă cu recunoştinţă ţigara oferită de Hilliard şi se sprijini de balustrada terasei, uitându-se spre marea cu spumă albă.

— Tot ce putem face acum este să aşteptăm, oftă Edouard.

Pala bruscă de vânt îl lovi cu o putere uriaşă, măturându-i din faţa ei, alungându-i neajutoraţi, aruncându-i la pământ.

Roberto zăcea acolo uluit. Vântul îi tăie respiraţia şi el gâfâi, ascunzându-şi capul în braţe. Uitându-se printre degete, îl văzu pe Hilliard în patru labe, târându-se spre colţul hotelului, iar Edouard se ţinea de balustrada terasei, alături de el.

— Apucă balustrada, urlă Edouard peste vânt, până ajungem la colţ, apoi ghemuieşte-te jos şi fugi.

Îşi făcură drum, ţinându-se de balustradă, în timp ce vântul se arunca asupra lor dinspre mare şi începu să plouă, pocnindu-i orizontal, orbindu-i.

— Ieşi! urlă Edouard. Fugi, acum.

Îl urmări pe Roberto dispărând în ploaie şi se rugă să ajungă la adăpostul colţului. Vedea colţurile albe ale valurilor cum inundau pajiştile de sub el.

— Doamne, gâfâi el, peste câteva minute va ajunge pe terasă.

Se lansă şi el după Roberto, gâfâind, alergând într-o parte ca un crab împins de vânt. Lăsându-şi capul în jos şi îndoindu-se pe vine, se strădui să ajungă la colţ unde Roberto şi Hilliard erau strânşi împreună, în calmul relativ al adăpostului unei arcade. Ei aşteptară, suflând greu, în adăpostul lor temporar, gândindu-se ce să facă în continuare.

— Credeţi că putem ajunge la uşa principală? întrebă Roberto.

— N-avem de ales, replică Edouard trist. Dacă rămânem aici, ne înecăm.

Cu spatele la zid, ei o porniră lateral, de-a lungul aripii de Est a hotelului, clătinându-se şi alunecând în noroi, până ajunseră la ruina unei frumoase grădini care se întindea între ei şi uşa hotelului.

— N-avem ce face decât să ne târâm cât mai jos putem şi să înaintăm, strigă Roberto, pornind înainte, în noapte.

Poate vor reuşi, se gândi Edouard, ţinând capul în jos şi umerii lăsaţi. Încă îl mai putea zări pe Roberto înaintea lui şi uşor mai în stânga, dar nu era nici urmă de Hilliard.

Palmierul dezrădăcinat veni spre ei cu forţa unui tren expres, prinzându-i fără veste, în timp ce se luptau, orbiţi de ploaie şi întuneric. Roberto îl văzu primul, era o formă neagră care se îndrepta spre ei din noaptea şi mai neagră. Cu un ţipăt, el ridică braţele într-un gest inutil, de parcă ar fi vrut să o prindă. Îi lovi simultan pe Edouard şi pe Roberto şi căzură sub lovitură ca nişte piese de domino.

Vântul risipea vocile în jurul lui şi Edouard distinse treptat siluete ghemuite deasupra lui în ploaie.

— Să încercăm să ridicăm pomul, o să fie bine, urlă Hilliard. Nu încerca încă să te mişti.

Edouard îşi dădu brusc seama că era apă în jurul lor şi înţelese că marea trecuse deja pe terasă. Îl durea umărul şi îi picura sânge în ochi, de la o rană la cap.

Ridicând şi făcând eforturi, îl eliberară mai întâi pe Edouard. El fusese prins de partea de sus a copacului şi primise o lovitură la cap, dar cea mai mare parte a greutăţii îl lovise în umărul drept. Braţul îi atârna moale din oasele fracturate. Roberto era cel care primise din plin lovitura părţii mai grele a copacului şi încă era prins dedesubt.

— Trebuie să-l ajutaţi pe Roberto, strigă Edouard. Pentru Dumnezeu, ajutaţi-l...

Vântul împrăştie vorbele lui în noaptea neagră.

— Îl aducem şi pe el pe urmă, urlă Hilliard. Trebuie să te duci înapoi, până nu ne ia marea pe toţi.

Cu câte un bărbat care îl sprijinea de fiecare parte, el se împiedică şi se târî spre uşă, fiecare pas fiind o agonie pentru Edouard. Deschizând uşa, ei îl împinseră pe Edouard înăuntru şi dispărură înapoi în furtună. Edouard se sprijini de uşă, gâfâind. Transpiraţia şi ploaia se amestecau cu sângele lui şi picurau pe marmura elegantă. Bătrânele doamne moţăiau în lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Durerea din umăr era insuportabilă şi Edouard îşi muşcă buza ca să nu ţipe. Ah, Doamne, ce-o fi cu Roberto? Dacă nu se grăbeau, va fi prea târziu. Se vor îneca cu toţii. Chiar în timp ce gândea asta, se auzi o buşitură şi un zgomot de sticlă spartă, când un val se aruncă asupra ferestrelor cu obloane şi cu saci de nisip.

Uşa se deschise din nou, iar ploaia şi vântul pătrunseră prin hol, stingând lumânările, scuturând sfeşnicele şi aruncând la podea pahare şi obiecte mici, înainte de a fi închisă din nou, cu greu, de forţa reunită a patru bărbaţi. Vocea domnişoarei Peabody suna calmă, neclintită, în întuneric.

— E cineva aici? Ce se întâmplă?

Edouard îşi făcu drum spre sfeşnice.

— E-n regulă, domnişoară Peabody. Vocea îi suna stranie, chiar şi lui însuşi. O să aprindem lumânările într-o clipă.

La lumina lumânărilor, văzu cum Roberto e cărat prin hol şi aşezat cu grijă pe o canapea. Bărbaţii stăteau deoparte, cu respect, evitându-i ochii, iar Edouard se uită la ei uimit. Nu putea fi adevărat! Nu voia să creadă că era adevărat.

Te rog, Doamne, fă să nu fie asta.

Dar Roberto era mort.

— Vreţi, vă rog, să-l luaţi pe domnul de Santos sus? întrebă liniştit domnişoara Peabody. Întindeţi-l pe unul din paturi. Şi adu-i domnului Edouard un

pahar de coniac, Henry. Sora mea are experienţă de infirmieră, îi spuse ea lui Edouard. O să vă îngrijească umărul.

Se mai auzi o nouă rafală bruscă şi mai multe zgomote de sticlă spartă.

— Cred că ar fi mai bine să mă uit la asta, spuse ea calm, să vedem ce se poate face.

Edouard se uită amorţit cum ea dispăru în direcţia salonului mare. Domnişoara Peabody îşi asuma conducerea şi era de neclintit. El îşi sprijini capul de fotoliu şi închise ochii, în timp ce ei duceau trupul lui Roberto la etaj. Îşi putea aminti clar băieţelul blond, cu Zeze, berbecelul lui, şi-l aminti pe Roberto tânăr, un atlet cu membre aurii, jucând polo cu echipa sa; Roberto cel bun la suflet, mereu împăciuitor între Amélie şi prietenii lui, soţul lui Amélie, băiatul şi bărbatul pe care ea îl iubise totdeauna, tatăl copiilor ei. Şi plânse, pentru băiatul pe care-l cunoscuse şi pentru durerea căreia va trebui să-i facă faţă Amélie.

Coşmarul încă nu trecuse. Marea se ridica pe terasă şi în grădini iar valurile se aruncau în obloane. Puteau simţi clădirea tremurând, de parcă era un vapor care se scufunda, iar ei stăteau în jur, nervoşi şi temători, bând whisky, în timp ce noaptea avansa, iar vântul şi marea nu dădeau semne să se liniştească. Surorile şedeau una lângă alta pe canapea, tricotând calm şi, de data asta, nu se plânseră când fratele lor se alătură băutorilor de whisky.

Deşi ceasul lui Edouard arăta ora şapte dimineaţa, nu se zăreau zorile prin crăpăturile obloanelor; noaptea şi ziua erau la fel şi abia la amiază, vântul începu să slăbească şi cerul începu să se lumineze. Uraganul trecuse. În urma lui rămâneau doar morţii şi daunele.

Capitolul 34

Amélie nu-şi putea aminti când anume a fost mai rău, când Edouard i-a spus că Roberto murise sau la funeralii, când sărmanul lui trup sfărâmat fusese pus să se odihnească sub cerul albastru al unei zile senine în Florida. Oricum, n-avea importanţă, se gândi ea obosită, nimic nu mai conta acum. Îşi trase fotoliul lângă fereastră şi se uită la golful albastru de jos.

Vila Encantando era tăcută. Bunica se întorsese la Rio, iar Xara şi Edouard erau la Miami cu copiii, ai lor şi ai ei. Un ghimpe de vinovăţie o înţepă pe Amélie când se gândi la fetiţele ei. Trecuse o lună de când venise la Key West, însoţită doar de bunica ei, o lună de când nu-şi mai văzuse copiii. Şi trecuseră două luni de la moartea lui Roberto. Fie şi numai gândul la acest cuvânt o făcea să simtă un fior interior. Închise ochii împotriva durerii, de parcă ar fi putut să-l vadă cu palmierul care îi ţintuia trupul lui frumos, puternic, în noroi. Era prea mult, nu putea suporta! Nu mai avea pentru ce să trăiască, gemu ea încet în camera goală. Nimic! Dar bunica îi spusese că avea pentru ce, erau Lais şi Leonore – copiii lui Roberto – putea să-i mulţumească lui Dumnezeu că avea această moştenire. Cum putea oare bunica să ştie cât de departe i se păreau acum cele două dulci copile? Ele erau prea mici şi prea inocente ca să ştie altceva decât că le lipsea bărbatul acela drăguţ căruia tocmai învăţaseră să-i spună tată. Poate că bunica avea dreptate şi că ele ar trebui să fie un sprijin, dar nu erau, iar asta era probabil din vina ei. Era o mamă nesimţitoare, îşi neglija copilele, scăldându-se în propria ei durere!

Amélie se simţea neajutorată, nu putea face nimic ca să se lupte împotriva sentimentelor ei, era

înecată în ele, era copleşită de durere. Voia să rămână pentru totdeauna în camera întunecată şi să nu trebuiască să vorbească cu nimeni. Era mai uşor aşa.

***

Edouard o porni de la feribot de-a lungul debarcaderului, cu capul plecat, pierdut în gânduri. Se afla aici din cauza lui Xara, era ideea ei, iar el spera cu ardoare să reuşească. Cheile i se mişcau în buzunar, în timp ce mergea pe strada principală, la magazinul de îngheţată unde cumpără o porţie de ciocolată şi una de piersici, favoritele lui Amélie, zâmbind de naivitatea lui – ca şi când nişte lucruri copilăreşti, ca îngheţata preferată, ar putea să o ajute! Isabelle îl avertizase că Amélie nu mânca, nu făcea nimic. Stătea în casă, abia lua ceva în gură şi nu voia să vadă pe nimeni. Trebuiau să facă ceva în legătură cu ea. Atunci Xara venise cu ideea. Edouard oftă când se urcă în taxi, spera ca ideea să acţioneze.

***

Cine putea fi oare? se întrebă Amélie, speriată de zgomotul paşilor în hol. Se uită la ceas. Era ora patru, şi se pare că aţipise. Probabil că era doar Zita, menajera. Dar nu, nu se putea să fie ea – le dăduse liber cameristelor săptămână asta, dorise să fie absolut singură. Ciuli din nou urechile să audă zgomotul, în timp ce merse în vârful picioarelor la uşa dormitorului şi se opri să asculte. Era un zgomot în bucătărie!

— Cine-i acolo? strigă ea deschizând larg uşa şi mergând de-a lungul galeriei, spre capul scării.

— Amélie! Sunt eu, Edouard.

Ea se sprijini de balustradă, uşurată, uitându-se în jos la el.

— Edouard! Ce faci aici?

Edouard se grăbi să urce scara spre ea.

— Am venit să te văd pe tine, bineînţeles.

Ea parcă se topise de-a binelea când el îşi puse braţele în jurul ei, ţinând-o strâns. Oasele ei erau ca de păsărică sub mâinile lui. Edouard o ţinu mai departe de el, analizând-o.

— Am fost sigur, spuse el acuzator. Nu mănânci.

— Mănânc destul, spuse Amélie apărându-se. Sunt bine, Edouard, zău că da. Nu era nevoie să alergi încoace doar pentru că bunica a plecat. Mă simt mai bine singură.

— Sunt sigur de asta, spuse Edouard trist, dar fetele tale nu sunt prea bucuroase.

Ochii lui Amélie se lărgiră alarmaţi.

— Nu-i nimic rău cu ele, nu-i aşa?

— Nu. Nu e nimic rău cu Lais şi Leonore, numai că săptămâna viitoare vor împlini doi ani şi ar fi plăcut dacă mama lor ar fi acolo ca să serbeze cu ele ziua lor de naştere. Mai ales acum, când nu au tată, adăugă el în mod deliberat.

Şocheaz-o, îi spusese Xara, trebuie să o scuturi din groaznica ei apatie, să-i pui pe umeri răspunderea, să o faci să-şi dea seama de asta, Edouard. Trebuie, de dragul copiilor – şi al ei înseşi.

Amélie se dădu un pas înapoi. Ce tot vorbea el? Nu ştia că ea nu putea suporta să vorbească despre asta?

— Eu... eu tocmai stăteam culcată în camera mea, şopti ea, îndepărtându-se puţin pe coridor.

Edouard o apucă de mână.

— Vino jos, cu mine, spuse trăgând-o după el. Am adus ceva pentru tine.

— Edouard, eu... nu mă simt prea bine, cred că mă duc înapoi în camera mea, să mă culc. Ah, am uitat, le-am dat liber săptămână asta cameristelor, o să trebuiască să iei cina la *St. James*.

— Şi tu, ce-ţi propui să mănânci la cină?

Faţa ei tăcută răspunse întrebării lui Edouard.

— Vino cu mine, zise, luând-o cu el pe scară.

Cele două cartoane cu îngheţată se topeau deja pe masa din bucătărie, iar Edouard o aşeză pe Amélie pe un scaun şi puse într-un bol câte o lingură din fiecare sort.

— Uite, zise el cu un zâmbet ironic, favoritele tale.

Nu ştie oare, se întrebă Amélie că nimic nu mai contează acum? Nu înţelege oare asta? Ochii ei îndureraţi îi întâlniră pe ai lui Edouard pe deasupra mesei, în timp ce îngheţata stătea, neatinsă înaintea ei.

— Dacă nu mănânci, n-o să rezolvi nimic, Amélie. Asta n-o să-l aducă înapoi pe Roberto.

Ea lăsă ochii în jos, genele lungi, întoarse, făcând umbre pe obrajii ei palizi. Părul ei, cândva lucios, stătea moale, meşele aurii erau întunecate şi fără viaţă. Mâna lui Edouard tremură pe linguriţă; cât de mult ura că trebuia să o rănească în felul ăsta, dar trebuia să o facă, pentru binele ei.

— Lais şi Leonore sunt foarte bine, spuse el. Se învârtesc prin toate locurile, nu poţi să le opreşti. Îmi amintesc atât de mult de vremea când tu aveai vârsta lor, Amélie, e minunat să le vezi. Bineînţeles că seamănă şi cu tatăl lor; Roberto era la fel de blond ca şi tine. Lais are ochii lui, acel albastru deschis frumos...

— Opreşte-te! Furia pulsa în vocea lui Amélie îndurerată. De ce faci asta?... Încetează, Edouard. Te rog.

— Deci, crezi că e corect să nu mai vorbeşti niciodată de Roberto acum, după ce a murit? Trebuie să pretindem cu toţii că el n-a existat niciodată? Ce prostie mai e şi asta, Amélie? Roberto are dreptul să fie amintit... să se vorbească despre el... să fie iubit. Nu vezi, Amélie, că moartea lui trebuie să devină o parte a vieţii noastre ca toţi să putem trăi cu ideea asta?

Amélie se uită la el, cu faţa împietrită, iar Edouard ezită. Mersese oare prea departe? Dacă da, oricum nu mai putea da înapoi.

— Sunt doi copii la Miami care au nevoie de mama lor. Mai mult decât atât, Amélie, au dreptul la mama lor Tatăl lor a murit şi viitorul lor e în mâinile tale. Depind de tine, Amélie de Santos.

Amélie ridică bărbia, de parcă ar fi primit o lovitură. Edouard avea dreptate, copiii erau în răspunderea ei. Dar ea nu voia să se întoarcă la Miami, nu voia să se ducă nicăieri, voia doar să stea în siguranţa acelei camere de la etaj. Cum putea oare să se întoarcă, să râdă şi să se joace cu copiii, aşa cum s-ar aştepta ei să facă, aşa cum făcuse totdeauna? Acum era cu totul altfel. Viaţa devenise goală.

Edouard scoase cheile din buzunar şi le ţinu ridicate în faţa ei.

— Astea sunt cheile de la *Palaço d'Aureville*, spuse el calm. Sunt cheile pe care i le-aş fi dat lui Roberto, când ar fi preluat funcţia de director al hotelului, luna viitoare, o funcţie pentru care a muncit din greu şi pe care nu am ezitat să i-o ofer. A meritat-o.

El puse cheile pe masă, între ei, şi îşi împinse scaunul. Podeaua cu dale dădea ecou paşilor lui, în timp ce umbla prin bucătărie.

— Stricăciunile la hotel au fost reparate, iar terenul este refăcut în grădini. Sperăm să-l putem deschide la termen şi hotelul va fi cel puţin pe jumătate ocupat în primele două săptămâni, iar după asta, e deja aranjat complet pentru tot sezonul. Instalăm două piscine şi o sală de gimnastică, iar Michel, bucătarul şef, visează mereu feluri noi cu care să-i tenteze pe oaspeţii noştri. Personalul e pregătit şi aşteaptă. Acum avem nevoie doar de un director.

Amélie şedea băţoasă la masă, întrebându-se de ce trebuia ea să ştie toate astea, ce importanţă aveau?

Ochii lui Edouard îi sfredeleau pe ai ei.

— Am cheltuit o grămadă de timp pentru *Palaço d'Aureville* eu, Xara, bunica ta, Roberto –

şi o groază de bani. Funcţia de director e a ta, Amélie.

Capul ei se înălţă şi ochii ei şocaţi priviră într-ai lui.

— Roberto ar fi vrut să fie aşa, continuă Edouard. Tu ai condus hotelul din Rio, pentru bunica, şi l-ai ajutat pe Roberto la *Palaço*; nu există niciun motiv ca să nu poţi îndeplini această sarcină.

El ridică mâna când ea începu să protesteze.

— Nu primesc un nu drept răspuns, Amélie, nu va exista un alt director. Dacă tu nu accepţi slujba, atunci *Palaço d'Aureville* se va închide, înainte de a se redeschide.

Edouard se duse la masă şi împinse cheile spre ea.

— Uite cheile. *Palaço d'Aureville* te aşteaptă. E o provocare, Amélie, dar ştiu că poţi face lucrul ăsta.

O porni spre uşă, întorcându-se să o privească, iar ea rămase acolo tăcută, cu spatele spre el.

— Ai face mai bine să mănânci îngheţata, strigă el. Se topeşte.

Un semi-zâmbet se ivi pe faţa lui Amélie. Lui îi trebuise mult curaj ca să joace atât de tare, şi îl admira pentru asta. Şi nu doar atât; ea ştia că dacă spusese toate astea, se va ţine de cuvânt: dacă ea va refuza slujba, el va închide *Palaço*. Nu-i lăsase posibilitatea de a alege. Ea luă grămada grea de chei, cântărindu-le greutatea în palmă, aşa cum făcuse probabil Roberto de multe ori. Scaunul scârţâi pe dale, când ea îl împinse şi se duse spre uşă, să-l caute pe Edouard.

„O provocare", spusese el; va fi mai mult decât o simplă provocare, va fi o luptă de urcuş, de muncă grea, dar ca idee îi surâdea, Doamne, cât de mult îi surâdea!

Capitolul 35

În iunie 1914, Léonie negase pericolul unui război în Europa, aşa ceva fiind ridicol. Cine îşi putea închipui războiul, când soarele strălucea, Mediterana părea mai albastră ca oricând şi brize slabe răcoreau minunatele seri de vară? Cine ar dori să tulbure o asemenea perfecţiune? se întreba ea. Şi cum putea să fie război, când, în iulie, străzile Parisului erau vii, cu tineri bucuroşi, îmbrăcaţi după ultima modă şic a oraşului, părând întotdeauna că se duc sau că se întorc de la o petrecere aiurită, extravagantă? Muzica plana ca o ceaţă deasupra teraselor şi a trotuarelor Parisului, iar deliciosul miros al cafelei şi al pâinii proaspăt coapte provoca plimbăreţii matinali. Dar francezii îşi citeau ziarele în cafenele într-o îngrijorare tăcută, iar bârfa trecea de la femei la război, de la vacanţele petrecute la Deauville la problemele din Balcani...

— Trebuie să vină, Léonie! Îi spuse Jim, punând ziarul cu titluri negre pe masă, între ei.

Léonie îşi sorbea cafeaua, uitându-se la terasa aglomerată de la *Coupole*, evitându-i privirea. Ea nu voia să-şi strice acea dimineaţă perfectă cu discuţii despre război.

— N-are niciun rost să evităm subiectul sau să sperăm în miracole, Léonie. Situaţia e gravă.

— Dar, toată lumea zice că ziarele exagerează, că totul se va rezolva.

— E prea târziu, draga mea, maşinăria este deja în mişcare. Trebuie să luăm hotărârea.

— Hotărârea?

— Te duc în America? Sau rămânem aici, să-i facem faţă?

Să părăsească Franţa când avea să fie un război? Să părăsească hanul? La naiba, se luptase şi

suferise să-şi realizeze căminul, iar acum el sugera, pur şi simplu, să plece şi să-l lase duşmanului!

— Niciodată! exclamă ea cu pasiune. N-am să părăsesc Franţa niciodată. Am să omor pe oricine încearcă să-mi ia hanul.

Jim zâmbi; el ştiuse ce avea ea să spună.

— În regulă. Problema asta am rezolvat-o. Rămânem. A doua întrebare este: ce vor spune dacă vor avea un american în armata franceză?

***

Cu egoism, Léonie spera pe jumătate că armata nu-l va accepta. Gândul de a fi fără Jim şi, mai rău, probabilitatea ca el să fie în luptă, o îngrozeau. Jim deveni membru al serviciului de contrainformaţii şi, brusc, Léonie văzu o altă latură a bărbatului deschis şi fără griji, care a urmărit-o şi a cucerit-o. Zâmbetul lui mereu vesel nu-i mai putea ascunde preocuparea din ochi. Planurile lui încrezătoare pentru viitorul lor se acoperiră de un sentiment tot mai puternic de inutilitate, pe măsură ce evenimentele internaţionale se îndreptau cu rapiditate spre singura concluzie posibilă, iar dragostea lui pentru ea căpătă pasiunea unui bărbat nesigur de câte zile vor mai petrece împreună.

Deşi fusese anticipat, războiul păru că izbucnise brusc. Armatele mărşăluiau prin Europa, trupele se masau la frontiere şi tinerii bărbaţi ai Parisului intrară rapid în uniforme şi plecară pe front.

Léonie era singură la han. Jim plecase în dimineaţa aceea spre Paris, îşi luaseră rămas bun cu calm şi fără lacrimi, deşi, de data asta, pe Jim îl părăsise aproape complet optimismul.

— Nu ştiu cât o să dureze, Léonie, îi şopti el, ţinând-o strâns. Şi nu ştiu când am să te văd din nou, dar ţine minte că te iubesc... ai să ştii vreodată cât de mult te iubesc?

— Nimic rău n-o să ţi se întâmple, spuse Léonie cu încredere. Sunt sigură de asta. Niciun război nu ne poate distruge!

Mica pisicuţă, simţind că se petrece ceva rău, sărise în braţele ei şi stătea tremurând, mieunatul ei pe ton înalt devenind un geamăt răguşit, când maşina lui Jim dispăru în depărtare.

Era aproape de necrezut când el o sună de la Paris, în ziua următoare, şi apoi în fiecare seară, timp de o lună. După aceea, nimic timp de săptămâni. Apoi, brusc, veni acasă – doar pentru câteva zile – şi li se păru că viaţa era din nou normală, până sosi momentul groaznic – el trebuind să plece din nou.

După câteva luni, Léonie nu mai putu suporta aşteptarea şi inactivitatea. Războiul se ducea în Nord, pe dealuri şi în tranşee, departe de frumoasa ei Provence, albastră şi aurie, dar efectele lui se vedeau pe feţele întunecate ale femeilor din piaţă, îngrijorate pentru fiii şi soţii lor; la jocul de boole, din piaţă, jucau doar bărbaţi bătrâni, obosiţi; se simţea lipsa oamenilor tineri pe străzi.

Îi trebuiseră două zile ca s-o poată suna la telefon pe Caro, la Paris, dar reuşi exact ceea ce dorise. După o oră, hainele erau împachetate, Chocolat era aşezată în coşuleţul ei, în spatele maşinii, benzina fu căpătată, cu rugăminţi, de la un prieten vechi de la un garaj şi ea era în drum spre Paris – şi apoi spre front.

— Nu ne lasă să luptăm, spuse Caro cu ochii strălucind de emoţie, dar sunt şi alte feluri în care putem ajuta.

— Eu vreau să fiu acolo, insistă Léonie, pe front, nu să mă ascund aici, în spate, să rulez bandaje. Nu-i putem ajuta măcar pe răniţi? Au nevoie de ambulanţe, nu-i aşa? Atunci, hai să le dăm ambulanţe, Caro!

Împreună, adunară fonduri pentru un grup de douăsprezece ambulanţe, ducându-le pe front cu trupa lor de doamne, cândva frumoase pariziene,

îmbrăcate în uniforme elegante dar practice, gri cu roşu, create de croitorul favorit al lui Caro. Nimic nu le-ar fi putut pregăti pentru ororile ce rămân după o bătălie, pe câmpul de luptă, dar ele îşi duceau încărcătura de bărbaţi, forţându-se să nu dea atenţie ţipetelor de durere şi gemetelor, sunetelor şi mirosurilor războiului. Mergând tot mai aproape de front, mânate de ura faţă de un duşman atât de implacabil de brutal, ele salvau rămăşiţele sfărâmate, însângerate, a ceea ce fusese cândva tineretul Franţei şi Angliei.

„Victoriile cu aripi" le-au poreclit bărbaţii, pentru felul cum conduceau ambulanţele – ca nişte lilieci din iad – ignorând schijele şi focul, zburând peste câmpuri aspre noroioase, de parcă vehiculele lor ar fi avut aripi. Iar pentru Léonie, ironia era că ambulanţele pe care le conduceau erau vehicule *De Courmont*, puştile soldaţilor erau fabricate în vastele uzine de armament De *Courmont* de la Valenciennes, iar tunurile grele, ale căror tiruri neîncetate le asurzeau zile întregi, erau produse din oţel De *Courmont*.

Din când în când, atunci când totul depăşea măsura, când Léonie simţea că nu mai suportă să vadă răni căscate, sângerânde, ochi speriaţi agonizând, sau să mai aprindă ţigări pe care să le pună tremurând între buze aflate pe moarte, ea şi Caro luau în vehiculele lor o duzină de bărbaţi tineri cu ochi pierduţi în gol, nerăniţi dar şocaţi, ce păreau că privesc mereu într-un iad prea particular pentru a fi descris şi care nu putea fi uitat niciodată. Îi conduceau cu maşinile spre Sud, la veşnic primitorul han şi la îngrijirea blândă a domnului şi doamnei Frenard, cu speranţa că liniştea de acolo ar putea să-i facă să se simtă din nou oameni. Iar uneori, când reuşeau, simţeau din nou că există speranţa.

Uneori, în aceste vizite, Jim apărea din senin şi aveau câteva zile de extaz împreună, dar care deveneau grele din cauza plecării lui iminente. Nu

vorbeau niciodată despre ce anume făcea şi, aparent era acelaşi bărbat vesel, ironic, dar ea simţea noua lui amărăciune la fel de adâncă precum era şi a ei.

Alphonse, a cărui mândrie suferise o lovitură amară când îi spuseseră că era prea bătrân pentru serviciul militar, rămăsese la Paris, adânc implicat în negocieri pentru împrumuturi internaţionale în vederea susţinerii efortului de război. Activitatea lui pentru Franţa era foarte valoroasă, dar nu compensa separarea lui fizică de locul unde simţea că trebuia să se afle: pe linia frontului, luptând pentru ţara sa.

Jim a fost acela care a adus vestea morţii lui. Caro, revenită dintr-un lung schimb de serviciu pe ambulanţă, îşi ţinu bărbia sus când el îi spuse ceea ce presimţise deja că avea să-i comunice. Alphonse căzuse victimă nu gloanţelor duşmane ci gripei care bântuia ţara.

— Nu m-am căsătorit cu el, spuse Caro încet, în timp ce lacrimi de şoc îi curgeau pe obraji, şi n-am să-mi iert niciodată asta – şi pentru că nu am fost acolo, cu el. El nu a căpătat niciodată uniforma, dar a murit pentru ţara lui. Ştiu că el s-ar aştepta să mă comport ca soţia unui ofiţer şi a unui bărbat viteaz. Sper că ştia, Léonie, sper că ştia că-l iubeam.

Plecase a doua zi dimineaţă pe front, cu ochii uscaţi şi hotărâtă că, dacă nu putea ucide duşmanul, măcar să salveze cât mai mulţi francezi cu putinţă.

Uneori, o scrisoare ajungea la Léonie de la Amélie din Florida, de parcă era dintr-o altă planetă, unde lumea era încă plină de culori în loc ca totul să fie cenuşiu. Léonie era încântată de veştile despre nepoatele ei gemene. Ele o umpleau cu o speranţă de viitor, ale cărui probleme deveniseră brusc mai mari decât fuseseră vreodată ameninţările personale din partea lui Monsieur. Dar tristeţea morţii lui Roberto, la fel de sălbatică

şi nemeritată ca şi oricare moarte de pe câmpul de luptă, despre care aflase după câteva luni de la eveniment, dintr-o notiţă mâzgălită venită de la Amélie, se adăugă la amărăciunea depărtării de fiica ei, la ale cărei bucurii în viaţă nu putuse să participe şi la ale cărei nefericiri nu se afla acolo ca să-i ofere alinare.

La fel de brusc cum începuseră, lucrurile luară altă întorsătură. În vara lui 1918, odată cu înaintarea forţelor aliate spre victorie, cerul Franţei se lumină şi el şi speranţa reveni în inimile tuturor. În noiembrie, în acelaşi an, Parisul şi Londra sărbătoreau armistiţiul cu muzică şi vin, cu dans pe străzi şi focuri de artificii. Pentru Jim şi Léonie era suficient că erau din nou împreună, uitându-se afară spre marea întunecată, din patul acela mare, alb, din camera simplă a vechiului han.

Mai era un post scriptum la război, care pentru Léonie sublinia „*Sfârşitul*”. Informaţia era cuprinsă doar în câteva paragrafe din ziare, datorită importanţei familiei bărbatului respectiv – în special prin asocierea prin căsătorie cu una dintre cele mai mari producătoare de oţel şi armament, familia Krummer. Se întâmplase în ziua de după declararea armistiţiului, iar Rupert von Hollensmark era în drum spre fabrica Krummer din Essen, când maşina lui a sărit de pe şosea din cauza ceţii dese. A murit pe loc.

Plimbându-se singură de-a lungul plajei, Léonie încercă să-şi amintească timpul petrecut împreună cu el, ce tineri fuseseră, atât de înspăimântător de tineri, şi cât de mult îl iubise. Toate evenimentele importante ale vieţii ei se desfăşuraseră aici la han, unde o adusese el. Toate legăturile ei încâlcite şi iubirile ei; Monsieur care cumpărase hanul pentru ea; Charles care i-o dăduse pe Amélie; şi acum, viaţa ei aici cu Jim. Dragostea pierdută lasă regrete dulci-amare şi ea se întrista cu gândul la Rupert şi la Puschi.

Capitolul 36

Amélie se îndreptă înapoi prin grădinile de la *Palaço d'Aureville* spre micuţa casă albă cu grădina ei înconjurată de ziduri, care era căminul ei şi al micii ei familii. Îşi controlă ceasul mare de la mână, căci timpul era acum un element important în viaţa ei. Era ora şase. Avea exact o oră ca să facă baie şi să se joace cu fetiţele, înainte de ora lor de culcare şi apoi se va întoarce la hotel să controleze reţinerile de camere. Nu mai putea admite o suprasolicitare aşa cum se întâmplase luna trecută, iar ea nu descoperise încă de ce se întâmplase greşeala aceea. Era de nescuzat, iar faptul că aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci în cei trei ani de când era în funcţie, nu conta. N-ar fi trebuit să se repete şi ea era cea care avea obligaţia să se asigure că nu se va mai întâmpla. Dar întotdeauna apărea câte ceva, se gândi ea cu un zâmbet, când împinse poarta şi merse pe cărare spre uşa principală, mereu deschisă.

— Mamă, mamă!

Vocile fetiţelor ţipau la unison când acestea se năpustiră pe uşa din faţă – două capete blonde, cu bucle, plinuţe, cu picioare bronzate, alergând, împingându-se cu braţele. Lais era cea care se împingea înainte, desigur, în timp ce Leonore zâmbea doar şi o lăsa în pace.

— Eu prima! gâfâi Lais, aruncându-şi braţele în jurul genunchilor mamei. Sebastião e aici, anunţă ea, când Amélie se aplecă să o sărute.

— Aici sunt, mama! Leonore îşi ridică faţa ei mică pentru un sărut. Sebastião e aici.

— Ce bine!

Amélie le luă de mână şi merse pe cărare cu ele.

— Pun pariu că v-a adus cadouri.

Lais o privi cu ochii albaştri ai lui Roberto.

— Cea mai mare – cea mai mare păpuşă pe care ai văzut-o vreodată.

Mâinile ei descriseră mărimea şi Amélie râse; cunoştea puterea de a exagera a fiicei ei.

— Nu, e atât de mare!

Mâinile lui Leonore conturară o mărime mai modestă.

— Mie tot mi se pare foarte mare, zise Amélie cu veselie. Hai să ne uităm la păpuşile alea.

— Ce face femeia muncitoare?

Frumuseţea lui Sebastião îi amintea totdeauna de Roberto.

— Încântătoare şi frumoasă, ca întotdeauna, după cum văd, spuse el, sărutând-o.

Amélie se aruncă într-un fotoliu.

— Eu nu mă simt atât de încântătoare, zâmbi ea. Dar e drăguţ din partea ta că o spui. Şi mă simt cu mult mai bine pentru că te văd pe tine.

— Vorbele astea sună ca o muzică pentru urechile mele, spuse el, dându-i un pachet. Nu puteam să te uit tocmai pe tine, nu-i aşa?

— Un cadou? Ah, Sebastião, nu trebuia să te preocupe... eşti prea bun, ne aduci întotdeauna daruri.

Ce s-ar face fără el? se întrebă ea. El fusese stânca de care se sprijinise ea în aceşti ultimi ani. El asculta toate problemele ei, discuta toate îngrijorările ei, trăia toate îndoielile ei în forţele proprii. El o alina, o încuraja şi, când era necesar, o certa, iar ea îl iubea pentru toate astea.

Cutia albă era legată cu o panglică argintie şi purta numele unui mic magazin din New York. În ea era cea mai frumoasă bluză de dantelă.

— Mi-au spus că este ultima modă, zise el cu îngrijorare, aşteptând să vadă dacă îi plăcea.

Amélie ţinu lângă ea dantela fragilă şi îi zâmbi larg.

— Este cel mai frumos lucru din garderoba mea, spuse ea. Ce inteligent din partea ta să o alegi,

Sebastião. Râse la ideea că el intrase într-un magazin pentru femei. Ai avut curaj! adăugă ea.

Amélie aruncă o privire la rochia pe care o purta. Trecuseră ani de când nu-şi mai cumpărase nimic nou; pur şi simplu, nu avusese destul timp liber pentru cumpărături. Nu avea timp pentru nimic – doar hotelul şi copii – şi se mişca între cele două ca limbile unui pendul, fiecare minut fiind socotit. Nu-i mai rămânea timp pentru ea.

— De fapt, te-am mituit, ca să fiu sigur că iei cina cu mine.

— Vai, Sebastião, dar trebuie să mă întorc la hotel. Trebuie să controlez reţinerile de camere pe luna viitoare şi mai am cina de aniversare a căsătoriei domnului şi doamnei Freeland, iar diseară dans în camera de bal. Trebuie neapărat să fiu acolo, să văd să nu fie vreun dezastru.

— Amélie, nu ţi-a spus nimeni niciodată că secretul succesului este să ştii să delegi? Deleagă pe cineva, draga mea, pune o parte a poverii pe umerii angajaţilor tăi, că pentru asta sunt ei acolo.

Amélie zâmbi.

— Ştiu, ştiu. Doar că... păi... ştiu, Sebastião, în final răspunderea e a mea şi nu vreau să meargă ceva prost. Edouard are încredere în mine.

— Te cred că are încredere în tine, după treaba pe care ai făcut-o. În trei ani, localul a devenit hotelul cu cel mai mare succes din Florida. De ce nu ar avea încredere în tine? Şi de ce să nu ai tu încredere în angajaţii tăi? În fond, tu i-ai ales.

— Ai dreptate, bănuiesc că ar trebui să-şi vadă de treabă. Problema este că eu sunt atât de al naibii de interesată de treabă, încât nu suport să nu fiu implicată; îmi place fiecare amănunt al muncii.

Amélie râse, ridicând-o pe Leonore pe genunchiul ei.

— Dar ăsta e timpul vostru, nu-i aşa, draga mea? spuse sărutând-o. Ce-i cu baia aia?

Ochii lui Leonore erau chihlimbarii maronii, ca ai lui Amélie şi ai lui Léonie.

— E rândul meu să stau în capătul fără dop, al căzii, spuse ea trăgând-o pe Amélie de braţ. Spune-i, spune-i lui Lais acum, mamă. Nu ai voie să te aşezi în capătul meu, o atenţionă ea pe sora sa.

Lais sări în picioare şi alergă prin cameră la uşă.

— Dacă ajung prima, am să mă aşez unde vreau, strigă ea, aruncându-şi îmbrăcămintea în drum.

Amélie şi Sebastião râseră.

— Nu te îngrijora, Leonore. Voi avea grijă să capeţi tu locul fără dop.

Sebastião luă fetiţa şi o aruncă pe umerii lui.

— Haide, spuse el, să vedem cum ştii să înoţi

El se uită la Amélie, când urcară scara împreună.

— Cum rămâne cu cina aia – sau am venit tocmai de la New York să te văd şi apoi să cinez singur?

— Ah, cât patos! Amélie zâmbi spre el. Îi face cu adevărat plăcere să-l vadă. Ora zece e prea târziu?

— Ora zece, s-a făcut!

Amélie purta bluza de dantelă cu o fustă albă, largă. Părul îi era ridicat în sus, cu piepteni cu perle, în urechi îi atârnau perle-lacrimă, iar un cordon de argint îi strângea talia. Se simţea drăguţă. Era ceva la care nu se gândise prea mult în ultima vreme, dar era momentul să înceapă s-o facă. Se întreba ce va gândi oare Sebastião de această idee a ei.

Sebastião o aştepta la masa ei specială din restaurantul de la *Palaço*. Era zece şi zece minute şi sala era aglomerată cu oaspeţi care se bucurau de mâncărurile superbe ale lui Michael şi de ambianţa elegantă. Gustul lui Amélie se simţea peste tot, în feţele de mese de cel mai pal verde şi în tacâmurile grele, simple, de argint, în farfuriile de *Limoges* şi în florile preferate. Gustul ei fusese format şi îndrumat de Isabelle şi era fără greşeală. La fel era şi ea, se gândi Sebastião, împingându-şi

înapoi scaunul când Amélie veni spre el. El se întreba ce va spune ea când o va cere de soţie. Momentul era potrivit acum, aşa simţea el. Erau deja atât de apropiaţi.

— Sebastião, am o idee şi vreau să-mi spui ce crezi despre ea.

Arăta atât de sinceră, încât Sebastião se întreba ce putea fi. Plănuia oare o extindere de cincizeci de camere? Sau să mai adauge alte terenuri de tenis sau un teren de polo? El nu considera că ar fi ceva care ar putea depăşi imaginaţia sau flerul ei; părea să aibă un simţ special pentru lucrurile de succes.

— Foarte bine, spune-mi, despre ce-i vorba, zise el, gândindu-se ce drăguţă era în bluza albă de dantelă.

— Războiul în Franţa s-a terminat, în sfârşit. Aş vrea să duc copiii s-o vadă pe bunica lor.

Singurul lucru care l-ar fi surprins mai mult ar fi fost dacă i-ar fi spus că se retrăgea şi lăsa hotelul în seama altcuiva care să-l conducă. El ştia că Amélie îi scria lui Léonie, deşi rareori vorbea despre ea, dar era clar că ideea asta i se copsese de mult în minte.

— Mi se pare o idee bună, spuse el cu grijă, dacă Léonie e de acord.

El îşi aminti fuga lor din Franţa, ultima oară, când Léonie fusese convinsă că Amélie era încă în pericol.

— Nu am de gând să-i spun, zise ea. Am să mă duc, pur şi simplu, acolo şi am s-o găsesc.

— Ca ultima dată, Sebastião ridică din sprâncene.

— Nu ca ultima oară. De data asta n-am să mai fug. Orice problemă o fi fost când eram copil, trebuie să se fi terminat până acum. Am douăzeci şi patru de ani acum – şi sunt văduvă cu doi copii. Amélie ridică din umeri. Nu există niciun pericol, decât în capul lui Léonie, iar eu cred că au dreptul şi copiii mei să-şi cunoască bunica.

Sebastião îi luă mâna.

— Ai dreptate, e o idee bună, bună atât pentru tine cât şi pentru Lais şi Leonore. Şi pentru Léonie.

Amélie zâmbi uşurată; Sebastião avea capul pe umeri; dacă ar fi încercat să o abată de la idee, ar fi trebuit să-şi reconsidere hotărârea – sau măcar să asculte argumentele lui împotrivă.

— Ah, atunci e bine! răsuflă uşurată. Sunt bucuroasă că eşti de acord. O să-mi fie mai uşor când am să-i spun lui Edouard.

Vechea însufleţire îi lumină chipul şi, pentru o clipă, avu imaginea fetei tinere, vioaie, care fusese cândva.

— Ah, Sebastião, sunt atât de emoţionată!

Ochii lui Sebastião îi întâlniră pe ai ei.

— Amélie, de ce să te duci singură? Nu pot merge şi eu cu tine?

— Doar nu vrei să fii târât prin Europa de o văduvă şi de copiii ei! Tu ai biroul de arhitectură la New York, de care trebuie să ai grijă – şi ai fără îndoială, o duzină de prietene frumoase şi înnebunitor de elegante!

Amélie respinse ideea cu haz, aşa cum putea face cu un vechi prieten, dar Sebastião nu se lăsă respins.

— Amélie, nu mă gândeam aşa, pur şi simplu... aş vrea să fii soţia mea.

Genele ei lungi, mai închise la vârfuri, se încruntară.

— Te-am iubit dintotdeauna, continuă el; am putea fi fericiţi împreună, aşa ca acum. Cele mai frumoase zile din viaţa mea sunt acelea când mă aflu aici, cu tine şi cu copiii.

El era cel mai drag prieten al ei din lume şi totdeauna fusese la fel – şi era adevărat că erau fericiţi când erau împreună. O căsătorie cu Sebastião ar fi calmă şi raţională şi totdeauna confortabil de iubitoare. Amintirile despre Roberto îi năvăliră prin minte; fusese o căsătorie plină de

tinereţe şi blândă şi minunată. Dar acum, ea era diferită. Era femeie şi voia să se simtă ca o femeie. Poate undeva, cândva, va fi cineva care va trezi în ea pasiunea pe care simţea că o posedă.

— Sebastião. Ochii rugători chihlimbarii ai lui Amélie îi întâlniră pe ai lui. Nu pot – oricum, nu acum. Nu sunt pregătită pentru căsătorie, dar şi eu te iubesc, cu adevărat. Îi strânse mâinile cu îngrijorare. Doar că în Franţa trebuie să mă duc singură. Îmi trebuie mai mult timp să-mi clarific sentimentele.

Poate că a acţionat prea în grabă; au trecut doar trei ani, în fond.

— Atunci, am să fiu aici când ai să te întorci, zise el cu un zâmbet, dacă ai nevoie de mine.

Amélie oftă uşurată.

— Am să am întotdeauna nevoie de tine, de fapt am nevoie chiar şi acum. Vreau să duc copiii la Paris pentru câteva zile, înainte de a coborî pe Coasta de Azur. Nu ai prieteni acolo? Mi-ar plăcea să ştiu că există cineva căruia să mă pot adresa dacă se întâmplă ceva rău.

Sebastião se gândi la Gérard de Courmont – era o şansă pentru el s-o cunoască, în sfârşit, pe Amélie.

— Desigur, am un prieten foarte bun. Am să-i scriu imediat şi am să-l informez că vii. Va fi mai mult decât fericit să-ţi arate Parisul.

— Minunat, zise Amélie când veni chelnerul să le aducă mâncarea. Aştept cu nerăbdare să-l cunosc.

Capitolul 37

Gérard conducea prin noapte maşina lui de un albastru închis; fiecare kilometru înregistrat pe kilometrajul de la bordul din faţa lui mărea distanţa între el şi tatăl lui aflat la Monte Carlo. Niciodată nu-i era uşor să-şi petreacă timpul alături de el, deşi acum, când Gilles putea vorbi din nou, sentimentul groaznic de izolare din jurul tatălui său pe care îl simţise Gérard, mai slăbise. Trebuie să recunosc, se gândi Gérard, în timp ce se iveau zorile şi ajunsese în împrejurimile Parisului, că bătrânul e un luptător, că are curaj. Avusese nevoie de aşa ceva, pentru a trece prin ce a trecut el. Cea mai dură lovitură era incapacitatea lui de a umbla. Gilles de Courmont nu a acceptat uşor viaţa de infirm, ura scaunul său cu rotile şi picioarele sale nefolositoare. Pentru a doua oară în viaţa lui, se lupta să facă exerciţii zilnice care ar fi înfrânt chiar şi un bărbat ce ar fi avut jumătate din vârsta lui; ultimul lui triumf din anii trecuţi fusese ziua în care stătuse în picioare fără ajutor, alături de scaunul său – stătuse drept, pe picioarele lui, pentru prima dată după cinci ani. La şaizeci şi patru de ani, era încă un bărbat frumos, se gândi Gérard. În mod normal, un bărbat cu fizicul şi cu poziţia lui, s-ar fi bucurat de viaţă cu vreo femeie drăguţă la braţ, dar nu era cazul cu tatăl său; el probabil că se agăţa tot de trecut şi de unica dragoste a vieţii lui: Léonie. Nimic nu se vorbea vreodată despre ea – nu existau conversaţii între tată şi fiu – dar el bănuia că ea mai era încă acolo, în mintea întortocheată a tatălui său.

Trecu cu maşina peste pod şi opri pe Quai d'Orléans, spre casa cea mare. Întrucât tatăl lui începuse să trăiască permanent la Monte Carlo, Marie-France preluase casa din oraş a familiei,

deschizând ferestrele spre aerul proaspăt şi înveselindu-i suprafeţele întunecate cu vopsea nouă, cu lemnărie nouă şi frumoase draperii noi. Pentru prima oară în ani de zile, în ciuda mărimii şi grandorii ei, casa devenise un cămin.

Era exact ora şase şi treizeci, când Gérard intră în hol. Era timpul pentru micul dejun şi o stacană mare de cafea, înainte de a pleca la birou. Planurile pentru extinderea galeriei de artă prezentau nişte probleme fascinante în privinţa iluminatului.

O grămadă de scrisori aşteptau pe masa lui de lucru şi el le răsfoi repede. Una era de la Sebastião – bine, trecuse mult timp. Ce o mai fi făcând? Bravo, deci micuţa Amélie d'Aureville venea la Paris. Îşi aminti de scrisorile pe care i le arăta Sebastião, cu micile desene caraghioase. Amélie, cea cu faţa rotundă şi păr ondulat, cu zâmbetul mare, cu colţurile gurii în sus când era fericită, şi cu ele în jos când nu era.

Gérard puse scrisoarea pe masă. Se întrebă cât de fericită putea fi acum, o tânără văduvă cu doi copii mici. Ei, el va fi ocupat, dar îşi va face timp s-o vadă, de dragul lui Sebastião.

***

Parisul se deschidea în faţa lor ca o floare, se gândi Amélie, când navigau pe Sena, trecând liniştit pe sub poduri vechi şi plutind prin oraş, minunându-se că fuseseră aşezate pe malul râului asemenea clădiri splendide pentru a fi admirate de vizitatori la fel ca şi ea. Lais şi Leonore se aplecau pe marginea vaporaşului iar guvernanta lor le ţinea bine ca nu cumva să se aplece prea mult.

Amélie se relaxă pe spătarul scaunului de lemn. Era plăcut să aluneci astfel, să asculţi explicaţiile monotone ale ghidului, în timp ce pronunţa nume şi amintea date; era plăcut să se afle din nou la Paris. Paris! De data asta, dorea într-adevăr să-l cunoască, ultima ei vizită fusese atât de scurtă! Era

într-adevăr curios lucru, se gândi ea, că acum, odată ajunsă aici în Franţa, nu i se mai părea atât de urgent să alerge în Sud; se simţea bine doar să fie cu fetiţele, iar lor le plăcea că o aveau doar pentru ele. De fapt, înfloreau sub ochii ei şi poate că deveneau puţin răsfăţate! Şi de ce nu? se gândi ea cu indulgenţă, deşi, într-adevăr, ar trebui să doarmă în după-amiaza asta, altfel, nu vor rezista până la masa de seară.

Vaporul frumos îşi croi drum înapoi la debarcader iar copilele săriră jos, alergând apoi în sus pe treptele cenuşii de piatră, cu guvernanta după ele. Da, era timpul pentru o masă de prânz liniştită şi apoi la culcare cu fetele astea!

***

Apartamentul de la hotelul *Crillon* era luminat de soare şi liniştit, când Amélie citi biletul de la Gérard de Courmont. Acesta era prietenul despre care îi vorbise Sebastião – prietenul „foarte bun”, spusese el. Ea se bucurase de singurătate şi de fiicele ei atât de mult, încât, pentru un moment, aproape că regretă că Gérard o invitase la masa de prânz în ziua următoare; totuşi, presupunea că îi va face bine să se despartă de copile o oră sau două. Şi, în fond, s-ar putea să fie distractiv să ia masa cu un francez, la Paris!

Amélie se duse la dulap şi se uită la şirul de rochii care atârnau acolo. De ce oare Parisul o făcea să se simtă fără gust şi demodată? Nu avea nimic de îmbrăcat pentru o masă de prânz cu un bărbat. Trebuia să facă nişte cumpărături. Şi poate ar trebui să-şi aranjeze şi părul, să încerce o pieptănătură nouă, ceva mai elegantă?

***

Gérard se uită la femeia înaltă, blondă, într-o rochie de vară galbenă, ce venea spre el prin holul de la *Crillon*, cu o tresărire de recunoaştere.

Vorbele lui Sebastião, din urmă cu ani, îi fulgerară prin minte. Amélie semăna cu Léonie, spusese el, exact cu ea. Şi aşa era! Nu spusese oare Sebastião că o fi vreo rudă pierdută demult?

— Doamna Do Santos?

Amélie îi zâmbi, un zâmbet larg, care făcea să-i strălucească ochii maronii şi care îi păru lui Gérard că lumina hotelul *Crillon* mai bine decât numeroasele lui candelabre.

— Dumneata trebuie să fii Gérard de Courmont, îi spuse ea într-o franceză perfectă. Te-aş fi recunoscut oriunde, după descrierea lui Sebastião – şi era flatantă, domnule de Courmont. El mi-a spus că vei fi cel mai frumos bărbat pe care-l voi vedea.

Râsul lui Amélie răsună în holul tăcut de la *Crillon* şi Gérard îi luă mâna.

— Şi, desigur, dumneata nu poţi fi decât Amélie, zise el, un zâmbet luminându-i şi lui faţa. Te-aş fi recunoscut oriunde.

— Atunci, mă bucur că Sebastião nu ne-a dezamăgit pe niciunul. Ar fi fost foarte neplăcut dacă ar fi existat doi bărbaţi frumoşi în hol, care să fie deranjaţi de o femeie străină, curioasă.

Gérard simţi cum îi creşte buna dispoziţie, când se priviră unul pe altul cu o apreciere mută. Luând-o pe Amélie de braţ, merse cu ea spre uşă, schimbându-şi mental planurile pe care şi le făcuse pentru restaurantul elegant, oficial. Era cu o femeie frumoasă, care îl intriga, într-o zi minunată de vară şi era un singur loc unde putea să o ducă, la Bois.

Raze gălbui de soare se filtrau printre copaci, în timp ce mergeau cu maşina prin parc, pictând cu lumini verzui părul lui Amélie de culoarea şampaniei şi întunecându-i faţa limpede şi pielea ca piersica, de parcă erau mici norişori. Gura ei era curbată într-o expresie de încântare, când se uita în jurul ei, iar rochia ei galbenă îşi reflecta culoarea sub bărbia delicată ca petalele unei flori.

Ea era, se gândea Gérard, femeia cea mai frumoasă, mai demnă de dorit pe care o întâlnise vreodată. Sebastião spusese întotdeauna că era îndrăgostit de ea; acum ştia de ce.

Mesele restaurantului erau aşezate la umbra unui castan uriaş şi erau înconjurate de flori.

— Este într-adevăr locul cel mai perfect pentru a lua prânzul într-o zi frumoasă, remarcă Amélie, simţindu-se brusc puţin timidă acum, când şedeau unul în faţa celuilalt.

Într-adevăr, el era foarte frumos, înalt, cu umeri laţi, iar faţa lui, deşi îi zâmbea, era a unui bărbat serios. Ochii lui erau de un albastru indigo, adânci ca cea mai întunecată parte a oceanului, iar părul negru era dat spre spate, uşor ondulat, de pe o frunte lată, inteligentă. Avea un fel de forţă, dădea o senzaţie de putere reţinută, care o făcea puţin neliniştită, dar era foarte plăcut.

— Sebastião mi-a spus că eşti văduvă de curând, spuse el, vorbele căzând şocant în aerul blând al zilei. Voiam să-mi exprim compasiunea.

Amélie se sperie – nu se aşteptase să spună aşa ceva. De ce oare nu făcea o conversaţie obişnuită, de prânz?

— Mulţumesc, făcu ea rigidă. Au trecut deja ani.

— Amélie, dacă vrem să ne cunoaştem unul pe celălalt, acest lucru trebuie să fie spus. Altfel, am fi avut doar un prânz plăcut. Putem vorbi despre Paris şi despre călătoria ta şi cu asta basta, dar eu aş vrea să te cunosc mai bine.

Pentru prima oară în viaţa ei, Amélie nu găsi cuvinte şi se uită fix la el, la acest străin puternic care dorea să o cunoască mai bine; ochii ei se rotunjiră surprinşi.

— Deşi, continuă Gérard, am sentimentul că te cunosc deja. Sebastião obişnuia să-mi arate scrisorile tale – cele cu micile desene.

— Îmi amintesc, obişnuiam să fac hărţi cu locurile pe unde călăream sau desene cu pisicile

mele.

— Şi erau desene despre tine – o faţă mică, rotundă şi o masă de păr creţ – nu chiar atât de corecte, dacă e să judec după ceea ce văd acum.

Faţa lui se lumină, când Amélie râse.

— Bine, acum eşti relaxată, continuă el, putem sta de vorbă ca vechi prieteni şi nu ca nişte proaspete cunoştinţe.

El îi ţinu privirea un moment prelungit.

— Eşti foarte direct, Gérard de Courmont, spuse Amélie, coborându-şi privirea spre lista de bucate din faţa ei.

— Am simţit, pur şi simplu că am putea fi prieteni, tu şi cu mine. Parisul poate fi un oraş însingurat pentru un vizitator – mi-ar plăcea să ţi-l arăt, dacă îmi dai voie.

Ochii lor se întâlniră din nou, iar inima lui Amélie se opri o clipă, în timp ce o roşeaţă de bucurie îi coloră obrajii.

— Cred că mi-ar plăcea, murmură ea.

Pentru un bărbat pe care îl văzuse atât de serios când traversase holul de la *Crillon* ca să-l întâlnească, Gérard se dovedi foarte amuzant, povestindu-i întâmplări din vremea studenţiei cu Sebastião, încât ea îi văzu brusc pe amândoi în cu totul altă lumină, ca studenţi la arhitectură, fără griji, implicaţi în escapade prosteşti de tinereţe. Iar faţă de Gérard era atât de uşor să vorbeşti încât poveştile ieşeau pur şi simplu din ea, amintiri din copilărie de la Vila d'Aureville din Copacabana, cu Sebastião, Roberto, Edouard şi bunica. Se trezi amintindu-şi de lucruri pe care le făcuseră şi care trebuiau să fi fost îngropate în ascunzişurile minţii ei iar râsul ei răsuna, în timp ce le împărtăşea cu Gérard de Courmont.

— Ştii, e curios, spuse el în cele din urmă, dar eu am crezut cumva totdeauna că Sebastião voia să se însoare cu tine.

Amélie se uită în jos, la bolul de căpşuni din faţa ei. Zeama lor roşie, cu zahăr, pătase bolul de

argint şi aroma lor era vărătică. Bărbatul cu ochii de un albastru închis ştia aproape prea multe despre ea – ştia chiar şi de Sebastião. Era un avantaj incorect, când ea ştia atât de puţine despre el. Din anumite motive, ea nu dorea ca el să ştie că Sebastião o ceruse în căsătorie, oricum, nu încă.

— Nu, totdeauna a fost Roberto. Sebastião ştia asta.

Gérard luă o căpşună din bol şi i-o oferi, zâmbind când ea o luă în gura ei delicată, rozalie.

— Spune-mi, Amélie, pentru ce ai venit la Paris? Eşti singură?

— Nu sunt singură, am fetiţele cu mine.

Gérard voia să o sărute, era şi ea ca un copil în naivitatea ei, nu ştia să flirteze cu el.

— Plănuisem să petrec aici o săptămână, apoi plec spre sud, pe Coasta de Azur.

Numele îi suna exotic pe buze, plin de misterul necunoscutului minunat.

— Nici acolo, nu e locul unde să te duci singură.

Amélie roşi. Ce voia să spună oare?

— Nu sunt singură. Mă duc să vizitez pe cineva... o veche prietenă de acolo.

Nu-i putea spune despre Léonie. De abia îl cunoştea.

— Ştii, spuse brusc Gérard, este un teatru de marionete în Jardins de Luxembourg şi există un minunat magazin de jucării în Faubourg Saint Honoré şi ştiu exact locul care le-ar plăcea fetiţelor tale ca să ia masa de prânz acolo.

Amélie se lăsă pe spătarul scaunului; el era plin de surprize.

— Unde? Pentru masa de prânz, vreau să spun?

— Un picnic, chiar aici, în Bois. Apoi, mai este circul...

Amélie izbucni în râs, era şi deştept! Drumul cel mai sigur spre inima ei era prin intermediul copiilor.

— Mâine? Sprâncenele lui erau ridicate întrebător.

— Mâine, fu ea de acord, râzând încă. Aştept cu nerăbdare.

***

Era după-amiază târziu, când Gérard o aduse din nou la hotel.

— Dă-mi voie să te scot la cină, spuse el, când o conduse prin holul hotelului.

— Nu pot face asta – mă aşteaptă copiii.

— Atunci o să iau cina cu tine şi cu copiii tăi.

Amélie clătină din cap.

— Nu se poate, vor fi obosite şi vreau să mănânce în apartament, devreme.

Micul ascensor elegant aurit se opri şi uşile se deschiseră. Gérard întinse o mână.

— Nu spune nu, se rugă el. Desigur copiii trebuie să se culce la un moment dat! Dacă nu putem lua cina, poate mergem la teatru, sau poate la o plimbare – nu te-ar tenta să vezi Parisul noaptea?

Amélie cedă cu un zâmbet în faţa farmecului lui convingător.

— Foarte bine, de ce n-ai veni să-mi cunoşti fiicele în seara asta, înainte de a se culca? Şi apoi, mi-ar face plăcere o plimbare, n-am văzut nimic din Paris, noaptea.

— Atunci, am să ţi-l arăt eu! exclamă el, mulţumit de sine.

***

Îmi voi aminti întotdeauna de plimbarea asta, se gândi Amélie, mergând mână-n mână cu Gérard pe malul Senei. Parisul era acoperit cu luciul albastru al unui cer de vară şi lămpi galbene le punctau drumul, luminând perechi ca şi ei care se bucurau de aerul îmbălsămat de seară şi unul de celălalt. Doar că aceia erau probabil îndrăgostiţi, se gândi Amélie, dându-şi seama de braţele lor împletite şi privirile languroase, iar noi nu suntem. Noi suntem

doar prieteni. Oare aşa era? Oare nu simţea mâna ei fiecare milimetru al contactului cu mâna lui? Oare nu îşi dădea seama de felul în care degetele lui erau îmbinate cu ale lui? Şi de înălţimea lui şi de umerii lui puternici. Se uită la profilul lui, la silueta ce se profila pe fundalul cerului; era plăcut, provocator, de fapt, emana o forţă care o atrăgea. Arăta ca un bărbat care ştia ce voia.

Gérard o conduse prin oraş, văzându-l el însuşi cu alţi ochi. Totul arată diferit, când te îndrăgosteşti, se gândi el, iar acum ştiu că nu am mai fost îndrăgostit niciodată.

Mesele cafenelei se întindeau pe trotuar, pe sub copaci, iar ei se aşezară, la fel ca şi alte perechi, sorbind băuturi cu gust de lemn dulce, şi uitându-se unul în ochii celuilalt, vorbind puţin. Totul se petrece prea repede, se gândi Amélie, nu poate fi adevărat, asta e doar pentru că sunt singură la Paris şi acesta este primul bărbat pe care l-am întâlnit de multă vreme – şi e atât de atrăgător.

— Trebuie să mă întorc, spuse ea luându-şi poşeta. E târziu.

— Te rog, mai stai cu mine.

Ochii lui erau intenşi, păreau să-i citească gândurile cele mai secrete.

— Nu pot, copiii...

— Te rog, Amélie.

Ea îşi împinse scaunul cu hotărâre.

— Nu, trebuie să plec.

El şezu aproape de ea în taxi şi nu făcu încercarea de a o săruta. Ea rămase cu mâna în mâna lui, când traversară din nou holul hotelului.

— Pe mâine, atunci, spuse el, ridicându-i mâna la buze.

Ochii adânci albaştri ai lui Gérard au fost ultimul lucru pe care-l văzu, când ascensorul o luă de lângă el, iar Amélie se uită în jos la mâna ei, pe care buzele lui se opriseră atât de uşor, exact cu un moment mai înainte. Ca o elevă, ea nu vru să-şi spele mâna, pentru că ar fi spălat sărutul lui.

***

Leonore şi Lais mergeau mână în mână cu Gérard, în rochiţele lor înflorate, arătând ca nişte îngeraşi murdari. Şosetele le intrau în pantofii albi şi, la fiecare câţiva paşi, Leonore se oprea puţin, străduindu-se să le ridice. Lais însă nu; viaţa era prea plină pentru ea, ca să se preocupe de ciorapi, iar capul ei era prea plin de călărit fără şa pe ponei albi şi de trapeziste în costume cu paiete, atârnând cu capul în jos. Emoţia se revărsa din ea prin scurte izbucniri în râs şi mici ţipete, în timp ce ţopăia ţinându-l pe Gérard de mână.

— Nu mi-au plăcut clovnii, Gérard, spuse Leonore, strângându-i mâna mai tare. M-au speriat.

— Te-au speriat, Leonore? Am crezut c-au să te facă să râzi.

— Uneori, când cădeau, dar nu cel trist, cu faţa albă şi pălăria ţuguiată... el mă speria, cu adevărat.

— Ea se teme, spuse Lais în bătaie de joc. Bineînţeles că nu trebuie să te sperii, dar tu eşti o fricoasă!

Buza de jos a lui Leonore tremură, iar Gérard îi strânse mâna cu simpatie.

— Uneori, aşa e, o linişti el. Cred că din cauză că Pierrot e întotdeauna foarte trist. Dar în realitate, nu e aşa, e şi el un om oarecare – poate are şi el nişte fetiţe ca voi.

— Zău?

Faţa îngrijorată a lui Leonore se lumină uşurată. Era plăcut să fii cu Gérard, el înţelegea lucrurile. Ea începu să ţopăie, sărind peste crăpăturile de pe drum.

Amélie le făcu semne cu mâna, când apărură de după colţ. Judecând după aspectul lor, se părea că s-au distrat bine. Fusese drăguţ din partea lui Gérard că a vrut să le ducă el singur la circ, deşi ea avusese îndoieli în privinţa asta. Vreau să le

cunosc, îi spusese el, la fel cum încep să te cunosc pe tine. Roşind, ea îşi aminti privirea lui când spusese asta. Nu încăpea îndoială că începeau să se cunoască destul de bine unul pe celălalt; cele câteva zile la Paris se transformaseră în aproape două săptămâni. Gérard îşi petrecuse fiecare după-amiază cu ea, şi cu fetiţele, iar ele îl adorau deja. Era unchiul fermecător care le ducea la spectacolul de păpuşi, la călărit pe ponei, care vâslea pe lacul din parc şi aducea minunate coşuri de picnic cu bunătăţi care ştia că vor plăcea copiilor şi se părea că nu-l deranjau niciodată degetele lor lipicioase pe haina lui elegantă.

Amélie privea în timp ce ele se grăbeau spre ea, clătinându-se agăţate de mâinile lui, râzând de o glumă ce o savurau împreună. Lais şi Leonore îl adoptaseră pe Gérard în familie, de parcă l-ar fi cunoscut toată viaţa lor. Ea era cea care se reţinea. Ea era cea care păstrase prietenia lor tot mai intimă doar în aceste limite. Nici măcar nu-l sărutase încă. Dacă fac asta, se gândi Amélie zâmbind în ochii lui, s-ar putea să se schimbe totul, s-ar putea să nu fie ce speram eu.

Vocile emoţionate ale copilelor îi solicitau atenţia cu relatări de la circ.

— Ei, se pare că v-aţi distrat bine.

Amélie le netezi părul şi le sărută, legându-le fundele şi ridicându-le şosetele.

— Ei, acum e mai bine. Ce-aţi zice de un pahar cu lapte, iar cafeneaua asta are cea mai bună prăjitură din lume.

Ochii lor se rotunjiseră la vederea prăjiturii cu multe straturi de ciocolată, iar degetele lui Lais erau deja pe porţia ei.

— Să nu îndrăzneşti, Lais de Santos, făcu Amélie încruntându-se. Foloseşte furculiţa.

Gérard râse văzând faţa dezamăgită a lui Lais; prăjitura era foarte tentantă pentru degetele ei micuţe.

— Sunt un bărbat foarte norocos că m-am îndrăgostit de o femeie cu două fete atât de încântătoare. Ca şi mama lor, e uşor să te îndrăgosteşti de ele.

Amélie îşi ţinu răsuflarea.

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri, murmură în timp ce ochii fetiţelor se ridicară de la prăjiturile lor, spre faţa ei înroşită.

— Asta înseamnă că ne iubeşte pe toate, mamă? întrebă Leonore.

Ochii ei chihlimbarii erau serioşi, iar gura ei era murdară de ciocolată.

— Bineînţeles că da, răspunse emfatic Gérard. Acum, mâncaţi-vă prăjiturile şi eu am să vorbesc cu mama voastră. Vrei să iei cina cu mine diseară?

— Desigur.

Ea luase cina cu el în fiecare seară şi el părea să cunoască fiecare bistro intim din Paris, care avea lumânări pe mese şi era frecventat de îndrăgostiţi. Se ţineau de mână şi vorbeau, iar el îi săruta obrazul. Ea cunoştea mirosul coloniei lui, de parcă ar fi fost a ei, ştia cum se putea schimba faţa lui într-un zâmbet brusc, fermecător, cum i se mişca gura lui bine conturată, atunci când vorbea. Contactul cu mâna lui o bucura şi o înspăimânta, îi simţea fiecare os ba chiar şi striurile de pe unghii.

Leonore se sprijini de ea, somnoroasă.

— Trebuie să ne întoarcem, zise Amélie, ridicând-o de pe scaun pe fiica ei.

Gérard o luă pe Lais.

— Haideţi, atunci, spuse el blând către fetiţe, e timpul băii.

***

Doamna de la casa din mijlocul bistroului îi urmări cu o privire indulgentă. Fuseseră aici trei seri la rând şi erau o pereche atât de atrăgătoare şi păreau atât de îndrăgostiţi! Se agăţau fiecare de vorbele celuilalt, mâinile lor desprinzându-se doar

pentru a mânca bucăţelele puse în faţa lor. Cu un oftat de invidie, ea primi banii pe care i-i întindea un client care pleca. Trebuie să fie plăcut să fii tânăr, fără griji şi atât de îndrăgostit.

— Trebuie cu adevărat să părăsesc în curând Parisul, spuse Amélie, împingând deoparte farfuria.

Se simţea prea fără suflu ca să mănânce, prea încordată.

— Nu pleca, te rog. Ochii întunecaţi ai lui Gérard o implorau. Stai aici cu mine.

— Trebuie să mă duc, doar ăsta e motivul venirii mele aici.

— Te aşteaptă atât de curând prietenii tăi? Nu poţi să le spui că te vei duce mai târziu? Te rog, Amélie, nu vreau să te pierd, acum... abia am început.

Ea nu l-a întrebat ce voia să spună cu asta, căci ştia care va fi răspunsul şi nu era sigură dacă era pregătită pentru acest răspuns. Îl cunoştea doar de două săptămâni; era posibil oare să te îndrăgosteşti în doar două săptămâni? Cu Roberto fusese o viaţă. Da, dar asta e altceva – nu-i aşa?

— Dar trebuie să plec neapărat, acum.

Vocea ei nu era bucuroasă şi Gérard oftă uşurat. Era o victorie mică, dar măcar nu va dispărea mâine.

— Hai să mergem, spuse el ridicând-o. Vreau să te duc undeva unde să pot dansa cu tine.

Măcar în felul acesta, putea să o ţină în braţe.

Casiera oftă din nou, când primi plata, privirea ei urmărindu-i cum ies în noaptea caldă de vară. Da, viaţa e frumoasă când iubeşti aşa.

***

Gérard o sărută în Place de la Concorde, la ora trei dimineaţa, când mergeau împreună spre casă, după ce dansaseră, cu trupurile apropiate şi cu braţele înfăşurate, unul în jurul celuilalt, ore în şir.

Pasiunea se ridica în ea ca seva într-un copac tânăr, în timp ce se lipea de gura lui caldă. În cele din urmă, Gérard îi dădu drumul şi se uitară unul în ochii celuilalt, căutând răspunsuri la întrebările secrete pe care şi le pun îndrăgostiţii.

— Vreau să fac dragoste cu tine, murmură el la urechea ei. Vreau să te ţin, să te mângâi şi să te sărut. Nu vreau să te mai părăsesc, Amélie. Vreau să fiu lângă tine când mă trezesc dimineaţa. Rămâi cu mine, te rog, stai cu mine!

Amélie simţi că i se înmoaie genunchii, dacă nu ar fi fost braţele lui în jurul ei, ar fi căzut. Copiii ei dormeau la hotel, iar ea ar fi trebuit să fie acolo; ce făcea ea, sărutându-l pe Gérard în mijlocul pieţei Concorde? Ba mai rău, cum de se simţea astfel?

Abia de-l cunoştea.

— Trebuie să mă întorc la mine acasă.

Chiar şi ei, vorbele îi păreau prosteşti. Ce voia să spună de fapt, era că îl iubeşte, că şi ea îl doreşte.

Braţul lui Gérard îi încercui talia, în timp ce mergeau, iar ondularea uşoară a şoldurilor ei îi transmitea pulsaţii în cap.

— Mâine, şopti el, vreau să te duc într-un loc special.

— Bine, şopti ea.

Oriunde, se va duce oriunde cu el – mâine.

Gérard o sărută pe vârful nasului, când o lăsă la hotel.

— Vom lua ceaiul cu mama mea. Vreau s-o cunoască pe femeia pe care am s-o iau de nevastă.

Amélie se uită uimită la el, în timp ce se retrăgea. Ce spusese? Auzise oare bine? Intră în ascensor, sprijinindu-se de peretele capitonat. Un zâmbet îi lumină faţa, iar când ascensorul se opri, ea sări afară şi dansă pe coridor, râzând. Viaţa era minunată, minunată! Cunoscuse un bărbat doar de două săptămâni, era îndrăgostită nebuneşte şi aproape că o ceruse în căsătorie. Ce-i mai trebuia unei fete ca să fie fericită?

***

Casa era măreaţă şi Amélie se uită la tavanul înalt cu frescă, în timp ce valetul o conducea prin holul de marmură spre micul salon unde ducesa de Courmont îi aştepta.

— Nu ştiam că familia ta e chiar atât de importantă, îi şopti ea lui Gérard, auzind cum fac ecou paşii ei pe dale.

— Nu este, şopti el la rândul lui. Urâm cu toţii casa asta, dar e convenabilă când suntem la Paris.

Marie-France de Courmont era micuţă, zâmbitoare şi drăguţă, iar dacă zâmbetul ei părea că ezită puţin, Amélie nu-şi dădu seama de asta, în timp ce Gérard o prezentă mamei lui.

Marie-France avu senzaţia că o mai văzuse, când îi luă mâna în mâna ei. Fata care stătea înaintea ei arăta ca Léonie în urmă cu douăzeci de ani. Poate era puţin mai înaltă, ceva mai subţire, bărbia uşor mai îngustă, dar era Léonie întreagă. Se uită la fiul ei; oare el nu observase? Dar el, de fapt, nu o cunoscuse pe Léonie – din câte ştia ea, el nu o întâlnise niciodată, deşi o văzuse pe scenă.

Controlându-şi sentimentele, ea făcu o conversaţie politicoasă. Îi dădu fetei o ceaşcă de ceai.

— Gérard mi-a spus că locuieşti în Brazilia, doamnă de Santos!

— Da, doamnă, sau mai bine zis, locuiam. Acum stau în Florida.

Marie-France îşi amesteca ceaiul pentru a zecea oară. Numele fetei era Amélie – ca şi numele fiicei lui Léonie, copila pe care aceasta trebuise să o ascundă de Gilles. Şi cea despre care Gilles pretindea că e a lui. Ah, Doamne, ce se întâmplă? Nu poate fi adevărat, nu-i aşa?

— Familia mea e franceză, spuse Amélie.

Gérard se servi cu un sandvici subţire, uitându-se la amândouă cum stăteau de vorbă. Dacă mama

sa fusese surprinsă de anunţul lui brusc că voia să se însoare cu o fată pe care o cunoscuse doar de două săptămâni – nu mai puţin decât o văduvă cu două fetiţe mici – ea nu arătase asta. De fapt, ea îi spusese că saluta ideea – două nepoţele gata făcute aveau o calitate foarte atrăgătoare.

— Iartă-mă că te întreb, spuse brusc Marie-France, dar numele dumitale de familie este d'Aureville?

Ochii lui Amélie se lărgiră surprinşi.

— A, da. Dar de unde ştiaţi?

Ceaşca delicată sună în farfurioară, când Marie-France o puse pe masă.

— Am cunoscut-o pe mama dumitale – cu mulţi ani în urmă.

Ochii ei întâlniră ochii lui Gérard, plini de întrebări. El nu ştia – nu ştiuse niciodată – despre procesul pe care-l intentase Gilles pentru custodia copilului lui Léonie. El nu ştia că Gilles pretinsese că Amélie era fiica lui, doar Léonie ştia adevărul. Marie-France o crezuse, cu atâţia ani în urmă, dar acum...?

— Aţi cunoscut-o pe Léonie?

Nimic din ce i-ar fi putut spune ducesa de Courmont, nu o putea uimi mai mult pe Amélie.

— A fost demult, eu... ne-am întâlnit la o petrecere, cred.

Marie-France făcu un efort mare.

— Era o femeie remarcabilă încă de pe atunci, continuă ea.

Privirea lui Gérard era fixată asupra mamei lui. Spunea ea oare ceea ce gândea el că spunea? Că Amélie era fiica lui Léonie? El se lăsă uluit pe spătarul fotoliului său. Desigur că era adevărat, vorbele veniseră din partea lui Amélie. Toate elementele se aşezară în mintea lui, ca gloanţele în încărcătorul unui revolver. Léonie – femeia care stătuse ca o umbră asupra copilăriei lui şi a tinereţii, obiectul obsesiei nebune a tatălui său...

Doamne, era suprema ironie. Călcase pe urmele tatălui său, se îndrăgostise de fiica lui Léonie.

Marie-France făcea conversaţie politicoasă despre punctele turistice ale Parisului şi despre cele două fetiţe ale lui Amélie, dar Gérard abia auzea despre ce vorbeau. Tatăl lui le stricase destul vieţile, dar de data asta se va opri. Nimic nu-l va face să renunţe la Amélie. Se ducea în Sud, desigur, să o vadă pe mama ei – asta era! El ştia acum ce avea de făcut. Va rezolva lucrurile cu tatăl lui, odată pentru totdeauna!

Ceaiul i se păruse interminabil, se gândi nefericită Amélie, când îşi luă rămas bun de la Marie-France. Ce se întâmpla cu Gérard? El nu spusese nimic în ultima jumătate de oră. Poate că regreta că o adusese aici, poate că ea nu era potrivită pentru această casă măreaţă, cu servitori şi valeţi. Ah, Dumnezeule, ce nu mergea? Umerii ei se lăsară în jos, obosiţi, în timp ce traversau holul.

Gérard o luă de cot şi o grăbi.

— Vreau să-ţi faci bagajul, îi spuse el agitat, şi mâine să fii gata de plecare.

Amélie se uită la el uluită. Îi cerea el oare să plece de acolo?

— Mergem în Sud, îi spuse el, conducând-o pe scară în jos şi apoi prin curte. O să mergem împreună cu maşina.

— Dar de ce?

— Pentru că trebuie să o cunosc pe mama ta, draga mea Amélie.

Gérard se uită în ochii ei frumoşi. Cum putea să-i spună unei fiice că mama ei a fost amanta tatălui său ani de zile?

— Şi vreau să-l cunoşti pe Monsieur, continuă el.

Memoria lui Amélie se declanşă ca un resort, la auzul acestui nume; faţa lui Diego îi rânji din trecut. „Nu eşti o d’Aureville, tatăl tău e Monsieur!” spusese el.

— Monsieur este tatăl meu, spuse Gérard, sărutându-i faţa îngrijorată; i se spunea totdeauna doar Monsieur.

Ea avea faţa atât de albă şi de tensionată, în timp ce şedea lângă el în maşină, încât el crezu că era bolnavă.

— Te-a supărat mama mea? întrebă el, dând colţul spre podul Sully. Trebuia să-mi dau seama că Léonie e mama ta – semeni cu ea.

Amélie nu putea vorbi, se simţea leşinată. Trebuia să plece de lângă el, să scape de toată situaţia asta. Mintea ei înspăimântată nu putea admite teribilul adevăr, dacă Diego avusese dreptate, atunci ea şi Gérard erau amândoi copiii aceluiaşi tată.

***

Amélie se agita în apartamentul de hotel, aruncând înnebunită lucrurile în valizele mari, grăbind guvernanta şi liniştind copilele ameţite.

— Mergem la mare, le spuse ea. Bunica aşteaptă să vă vadă.

Stătuse trează, plângând în pernă, blestemându-l pe Diego; o durea capul, iar mintea ei refuza să mai analizeze încă o dată posibilităţile. Nu avea niciun rost, se gândi ea cu disperare, doar o singură persoană ştia adevărul. Trebuia să se ducă la han, să o întrebe pe mama ei.

Trenul hurducăia pe şine, vagonul era înfierbântat şi înăbuşitor. Când deschidea fereastra, intra zgură şi fum peste ele, iar când o închideau se sufocau. Copilele se plictiseau şi erau nervoase, iar pe Amélie o durea capul. Credea că nu se va mai termina niciodată călătoria asta. În cele din urmă, trenul încetini, mergând de-a lungul coastei, pe lângă Mediterana cea albastră trecând de livezi de măslini şi portocali, lămâi. Îşi reveni puţin la această frumuseţe paşnică, curând, o va vedea pe

Léonie. Va afla; mama ei va trebui să-i spună adevărul.

Capitolul 38

Soarele ardea pe un cer fără nori, când Léonie mergea pe cărarea ca de cretă, în jurul lui Point Saint-Hospice, cu Chocolat pe urmele ei. Era ora cinci; curând, soarele va începe să-şi piardă puterea şi seara va fi blândă şi parfumată; era momentul băuturii pe terasă, cu Jim. Viaţa era aproape perfectă, chiar şi plecările lui Jim în America nu făceau decât să le sporească fericirea când se întorcea şi erau din nou împreună. Toate celelalte vieţi ale ei păreau atât de departe, iar ce rămăsese era solid şi real: munca ei cu orfanii de la castelul d'Aureville, bunii ei prieteni, căminul şi pământul ei – şi, mai mult decât toate dragostea pentru Jim. El era bucuria vieţii ei, cel cu care împărţea plăcerile, fie că era o farfurie de languste proaspete din golf, o călătorie în străinătate, sau o noapte înstelată pe terasa hanului, ascultând zgomotul mării. Chiar şi Monsieur dispăruse în fundal, deşi iahtul era adesea în golf. Şi, odată cu slăbirea ameninţării, Sekhmet îşi slăbise influenţa asupra imaginaţiei lui Léonie. Léonie o ridică pe mica Chocolat, purtând-o pe umăr şi auzind torsul ei recunoscător.

Oare era imaginaţia ei? Oare se convinsese în toţi aceşti ani, că Sekhmet îi conducea destinul? Ridicând din umeri, grăbi pasul; nu avea să se mai gândească la asta acum. Era ceva îndepărtat, foarte departe – un trecut mort demult; adevărul era aici sub ochii ei, în soarele ce strălucea pe vârfurile micilor valuri în golful albastru, în livezile de măslini şi în parfumul florilor şi al ierburilor sălbatice. Urcă uşor treptele late care duceau de la plajă spre casă, oprindu-se la jumătatea drumului, să asculte. Ce era asta? i se păru că aude râsete de copii. Da, se auzeau din nou. Două fetiţe identice

se uitau la ea peste balustrada terasei, Lais şi Leonore făcându-i semne cu mâna şi ţinându-se de balustradă.

— Bună, bună, bunico, strigă Leonore. Am venit să te vizităm.

Un moment, Léonie nu înţelese nimic, apoi, cu un „bun venit” vesel alergă pe scară, spre nepoatele ei.

Feţele lor ridicate, zâmbitoare, aşteptau sărutările ei, iar braţele lor erau dornice să o strângă. Copiii ăştia nu aveau inhibiţii, se gândi ea, reţinându-şi lacrimile de bucurie, în timp ce le ţinea lângă ea.

— Lăsaţi-mă să vă văd, spuse ea cu un râs tremurat, ţinându-le la oarecare depărtare. Tu eşti Leonore, fiindcă ai ochii chihlimbarii ai mamei tale, iar tu eşti Lais, cu ochii albaştri ai tatălui tău.

— Iar tu arăţi exact ca mama, spuse Lais.

— Doar că e mai drăguţă, adăugă Leonore, agăţându-se de mâna lui Léonie. Mama a spus că erai foarte frumoasă şi ai aşteptat mult timp ca să ne vezi.

— De când v-aţi născut, confirmă Léonie, ţinând mânuţele lor calde în mâinile ei.

— Nu ne-ai văzut, atunci când ne-am născut? întrebă Lais.

— Nu. Acum e prima dată... şi sunt atât de bucuroasă că v-am găsit aici, pe terasa mea. Dar unde-i mama?

— E înăuntru, vorbeşte cu Jim. Mă duc după ea, zise Lais alergând în casă.

Leonore mângâie blana moale maronie, a lui Chocolat şi pisica se frecă de picioarele ei, apoi se rostogoli, ţinându-şi capul într-o parte, aşteptând să fie mângâiată.

— Ah, ce drăguţă el

Mâna Leonorei era blândă când îi mângâie blana moale de pe burtă.

— Mamă!

Ochii lui Léonie îi întâlniseră pe ai fiicei ei şi anii de despărţire se sfârşiră deodată ca şi foile închise ale unei cărţi deja terminate.

— Mamă, a trebuit să te văd.

Amélie îşi aruncă braţele în jurul lui Léonie şi lacrimile îi alunecară pe obraz.

— Am nevoie de tine, şopti ea.

— Desigur, desigur, draga mea. Mâna lui Léonie trecu liniştitoare peste părul moale al lui Amélie. Acum eşti aici, totul va fi cum trebuie.

Luând-o pe Amélie de mână, o conduse în răcoarea salonului. Crezuse că viaţa era aproape perfectă, abia în urmă cu o oră – iar acum într-adevăr era. Fiica ei era cu ea, în cele din urmă. Avea nevoie de ea. Şi îi spusese „mamă”.

Jim le aştepta, când se întoarseră în salon, cu cele două copile venind după ele. Faţa lui Léonie era blândă, cu o mulţumire zâmbitoare, când o aşeză pe Amélie pe canapea, lângă ea, dar fata plângea. Jim simţise încordarea lui Amélie, în timp ce aşteptaseră împreună întoarcerea lui Léonie. I se păruse obosită şi distrată deşi copilele fuseseră destul de vioaie după călătorie. Ele stăteau acum în uşă, Leonore cu un deget în gură şi Lais sărind de pe un picior pe altul.

Slavă Domnului că Léonie trecuse uşor peste momentul acesta; ar trebui să fie una dintre cele mai fericite zile ale vieţii ei, iar cât îl priveşte pe el, chiar aşa va fi. Le va lăsa singure, să-şi spună una alteia ce aveau de spus.

— Veniţi voi două, strigă el, luând fetele de mână, hai să vedem ce are pentru voi la bucătărie doamna Frenard – face nişte prăjituri grozave – şi apoi, v-ar plăcea să mergeţi jos la plajă?

Amélie îşi şterse lacrimile de pe gene cu dosul mâinii.

— E un om atât de drăguţ, soţul tău, spuse ea. E atât de înţelegător.

Léonie se întrebă ce anume provocase lacrimile; era mai mult decât doar reîntâlnirea, era sigură de

asta. Amélie nu părea să fie o persoană care plânge uşor.

— Nici nu pot să-ţi spun cât sunt de fericită că eşti aici, Amélie – şi cu fetiţele. Sunt atât de drăguţe şi atât de uluitor de asemănătoare. Sper că ai venit să stai câtva timp.

Se temu brusc că le putea pierde tot atât de repede pe cât le găsise.

Amélie inspiră adânc.

— Am fost la Paris. Eram în drum să te văd, dar... Am întâlnit pe cineva acolo. Ah, totul e atât de complicat, mamă. Îi apărură din nou lacrimi în ochi şi ea se enervă. Îmi pare rău, n-am vrut să plâng. Trebuia să fie o vizită fericită – aduceam fetele să le cunoşti – ah, dar vezi, mamă, am cunoscut pe cineva la Paris şi m-am îndrăgostit.

Lacrimile îi curgeau în voie pe obraji. Şi Léonie îi dădu o batistă.

— Bine, draga mea, dar asta sună foarte natural şi e un lucru foarte plăcut. Dar de ce atâtea lacrimi?

Amélie îşi şterse ochii.

— Nu vreau să te rănesc întrebându-te... Nu vreau să mă amestec în viaţa ta, mamă. Inspiră adânc. Numele bărbatului de care m-am îndrăgostit este Gérard de Courmont.

Léonie se luptă să nu izbucnească într-un râs isteric. Doar cu puţin timp în urmă se felicitase că trecutul era în sfârşit uitat şi că Monsieur dispăruse din viaţa ei. *Gérard de Courmont*! Fiul mai mare, bărbatul din cafenea, cu atâţia ani în urmă; semăna cu Monsieur, îşi aminti ea, păr negru, acelaşi profil arogant. Se sprijini obosită de pernele canapelei. Amélie se îndrăgostise de fiul lui Monsieur.

Amélie se uita la mama ei, să-i vadă reacţia. În ochii lui Léonie era oboseală şi tristeţe, dar nu groaza la care s-ar fi aşteptat, dacă...

— Mamă – întinse mâna şi o prinse pe a lui Léonie – eu ştiu doar unele părţi ale poveştii, doar faptele de la suprafaţă, şi nu mă amestec în viaţa ta

şi nu critic, dar înţelegi, *trebuie să ştiu adevărul*. Mai inspiră o dată adânc. Sunt cu adevărat o d'Aureville... sau... sau sunt şi eu o De Courmont?

Ochii mamei ei o priviră surprinşi; nu era nicio ezitare, nici nu ascundea vreun secret.

— De ce? Bineînţeles că eşti fiica lui Charles d'Aureville. De ce te-aş fi dat altfel familiei lui să te crească? Implicaţia întrebării lui Amélie o lovi brusc. Ah, sărmana mea fată, sărmana mea dragă, să-ţi spun ce s-a întâmplat, tu trebuie să ştii.

— Nu.

Uşurarea lui Amélie era atât de mare, încât nu mai avea nevoie de alte explicaţii.

— Nu, n-are importanţă, continuă ea. Asta-i tot ce aveam nevoie să ştiu. Ochii ei străluceau de lacrimi de fericire. Ar fi fost prea groaznic; mamă, Gérard vrea să mă căsătoresc cu el, m-a dus acasă la el să o cunosc pe mama lui... Aşa am descoperit.

Léonie fu cuprinsă brusc de suspiciuni. Fiul lui Monsieur pretindea că e îndrăgostit de Amélie, dar era oare? Poate juca doar un joc, poate era în combinaţie cu tatăl lui, poate că Monsieur o are în mână în cele din urmă, pe Amélie. Ah, Doamne, dar ea nu putea s-o lase pe Amélie să aibă asemenea suspiciuni, fata trecuse deja prin destule. Ce trebuia oare să facă?

— Gérard vrea să te căsătoreşti cu el?

— Da, ah, e atât de minunat, mamă, nici nu pot să-ţi spun... nu m-am simţit niciodată aşa. L-am iubit pe Roberto toată viaţa, dar nu era aşa. Ştiu că tu şi tatăl lui Gérard... că vă urâţi unul pe celălalt, dar nu s-a terminat acum? Au trecut atâţia ani, mai contează acum cu adevărat?

Sărmana Amélie, sărmana, sărmana fată. Ea nu ştie că Monsieur poartă răspunderea morţii propriului ei tată, pentru *uciderea* lui! Şi Gérard – era oare ca şi Gilles, era oare nemilos şi căuta răzbunarea pe care o dorise Monsieur? Ochii lui Amélie aşteptau cu încredere răspunsul ei; cum ar putea să-i spună adevărurile astea îngrozitoare? Şi

dacă i le-ar spune – de data asta pentru totdeauna? Era un risc pe care nu era pregătită să şi-l asume. Léonie inspiră adânc, va trebui să se ocupe de asta ea însăşi, deşi nu prea ştia cum anume.

— Tocmai mă gândeam, când mă plimbam mai înainte, că totul mi se părea atât de îndepărtat, pierdut în trecut. Acum, prezentul contează, Amélie, ai dreptate. Ei, când am să-l cunosc pe Gérard de Courmont?

Amélie arăta tristă.

— Nu ştiu. Ştii, am fugit, pur şi simplu, adică, n-am putut să mai stau la Paris, nu puteam să fiu cu el – până nu ştiam adevărul. Ah, mamă dragă, el trebuie să creadă că-l urăsc, ce să mă fac? Poate ar trebui să-i telefonez şi să-i explic.

Léonie reuşi să zâmbească slab.

— Dacă Gérard seamănă cât de cât cu tatăl lui, ştie exact unde eşti şi e deja pe drum.

***

Ceva nu era în regulă. Jim o urmări pe Léonie cum îi zâmbea familiei ei la masa de seară, aflându-se împreună pentru prima dată. Exuberanţa ei naturală era umbrită; o uşoară îngrijorare se ascundea în ochii ei. Cu siguranţă că nu mai putea fi preocupată de Gilles de Courmont, bărbatul era un infirm, fără putere şi, probabil, încă trăia cu frică de asasinul acela care îl şantajase spunându-i că se va întoarce să-l ameninţe din nou.

— Ei bine, asta este o adevărată sărbătoare.

Jim bătu uşor pe mâna fetiţei de lângă el.

— Tu eşti Lais sau Leonore? întrebă el, cu un zâmbet maliţios.

Fetiţa chicoti.

— Lais.

— Foarte bine, Lais, uite nişte limonadă pentru tine – şi pentru Leonore.

Jim le umplu paharele turnând limonadă din cana mare de cristal, cu felii strălucitoare de

lămâie.

— Şi o să bem cu toţii pentru un toast. Pentru mama şi pentru bunica voastră, care sunt în sfârşit împreună.

El ciocni paharele cu fetiţele, râzând când picături de limonadă stropiră masa.

— Asta trebuie să fie cea mai fericită zi din viaţa mamei tale, îi spuse el lui Amélie. A aşteptat ani de zile ca acest lucru să se întâmple.

Amélie se relaxă de parcă i-ar fi cunoscut dintotdeauna; se simţea atât de în largul ei, atât de bine cu ei!

— Acum o să ne vedeţi probabil mai mult, dacă o să mă căsătoresc cu un francez. Cel puţin aşa cred, că o să mă căsătoresc... dacă mă mai vrea.

— Un francez?

Amélie semăna atât de mult cu Léonie când zâmbea! Zâmbetul îi lumina toată faţa.

— Gérard de Courmont. Nu ţi-a spus mama?

Ochii lui Jim îi întâlniră pe ai lui Léonie. Deci, asta era. Doamne, fata se gândeşte să se mărite cu fiul lui Monsieur!

— Mă bucur, Amélie, spuse el, servind-o cu pui fript.

Cum o să se descurce Léonie cu treaba asta? El se uită la ea; îşi sorbea vinul, ţinând paharul puţin prea strâns. Ei bine, la aşa ceva nu se gândiseră. Şi, ce va mai urma?

***

Povestea pe care mama sa i-o spusese în cele din urmă, i se tot învârtea în minte lui Gérard, în timp ce conducea maşina sa mare, albastră, De *Courmont*, în noapte. Nu e de mirare că Amélie fugise şi nu era decât o singură persoană la care s-ar fi putut refugia, Léonie. El nu ştiuse de teribila teamă care era în mintea ei, până când Marie-France nu-i spusese totul, dar se jurase că Léonie îi spusese adevărul – ştia asta. Monsieur fusese

amantul lui Léonie, dar nu era tatăl copilului ei. Gérard apăsă piciorul pe accelerator, cu furie. Nimic nu va sta în calea lui, nici tatăl său, nici Léonie. El şi Amélie erau viitorul şi aveau dreptul la fericirea lor. Maşina încetini, când o coti la marginea Nisei şi o luă spre şoseaua de coastă; era aproape, câţiva kilometri încă şi va fi cu Amélie.

Soarele încălzea dealul, când el opri maşina în cele din urmă. La ceasul de la bord era şapte, foarte devreme pentru o asemenea vizită. Dar dacă Amélie nu era acolo? Înlătură ideea, când sări din maşină, trântind uşa în urma lui. Bineînţeles că era acolo, unde să se ducă în altă parte? Uşa din faţă era deschisă şi el putea auzi plescăitul uşor al unei cârpe pe o podea udă, când ezită cu mâna pe clopoţel.

— Alo, strigă el încet.

O faţă apăru de după uşă, în capătul îndepărtat al holului.

— Bună, făcu Gérard. Îmi pare rău că vă deranjez atât de devreme, dar vin cu maşina tocmai de la Paris. S-a trezit cineva?

Doamna Frenard dădu din cap.

— Dumneata trebuie să fii Gérard de Courmont. Doamna Léonie te aşteaptă, am să-i spun că eşti aici.

Gérard se uită după ea cu surprindere. Îl aştepta?

Doamna Frenard se întoarse.

— Doamna vă roagă să aşteptaţi în salon, domnule. O să vă aduc nişte cafea şi doamna o să vină în câteva minute.

Ea îl conduse în salon şi dispăru din nou. Gérard se aşeză pe canapea, apoi se ridică din nou, învârtindu-se cu nervozitate în camera încântătoare. Va fi straniu să o întâlnească pentru prima oară pe femeia a cărei prezenţă a dominat, ca o umbră, întreaga lui viaţă.

Léonie stătea în uşă, cu Jim în spatele ei. El refuzase să o lase să facă faţă singură situaţiei. Nu

mai eşti singură, argumentase el. Treaba asta mă afectează şi pe mine, la fel ca şi pe tine, oricum. Ea acceptase cu recunoştinţă. Nu era deloc sigură ce anume avea să se întâmple. Părerea lui Jim în legătură cu onestitatea lui Gérard va fi un factor decisiv.

— Bună dimineaţa!

Vocea lui Léonie era joasă, iar el se întoarse surprins.

— Doamnă!

El porni înainte, cu mâna întinsă. Arăta ca Monsieur când îl întâlnise ea prima oară, se gândi Léonie şi simţi aceeaşi natură plină de forţă, aceeaşi voinţă puternică, ce-l făcuseră pe Monsieur atât de bun în afaceri. Dar avea o privire mai blândă şi cu riduri vesele în colţurile ochilor. Îi zâmbea ei acum, un zâmbet deschis, care înlătura îngrijorarea şi oboseala de pe faţa lui.

— Soţul meu.

— Ei, acum, spuse Jim, turnând cafeaua, să auzim ce ai de spus, domnule *De Courmont*. Amélie e aici, cu mama ei, dar cred că mai e nevoie de câteva explicaţii, înainte de a o vedea pe ea.

El se uita întrebător la Gérard, în timp ce îşi turna cafeaua, ca un tată care analizează bărbatul care va cere mâna fiicei sale, se gândi Léonie recunoscătoare.

Gérard ezită.

— Nu e uşor...

— Poţi vorbi liber, Gérard, spuse Léonie liniştit. În casa asta nu există secrete.

— Foarte bine, doamnă, deşi eu am foarte puţine de spus. O iubesc pe Amélie. Ne-am întâlnit la Paris în urmă cu câteva săptămâni, deşi, s-ar putea spune că am ştiut despre ea de ani de zile, prin prietenia mea cu vărul ei, Sebastião de Santos. N-am ştiut că este fiica dumneavoastră, până când mama mea n-a cunoscut-o pe Amélie; atunci bineînţeles, ea şi-a dat seama. Mi-a vorbit despre

procesul pe care tata vi l-a intentat şi cum aţi ascuns-o pe fiica dumneavoastră de el. Fiica *dumneavoastră*, doamnă, nu a *lui*.

Gérard se opri, pentru a-şi sublinia ideea.

Léonie aprobă din cap, încet.

— Continuă.

— Am venit aici să-i cer lui Amélie să se mărite cu mine – şi să vă rog să nu permiteţi ca trecutul să ne strice viitorul nostru împreună. A fost trecutul dumneavoastră, doamnă, şi al tatălui meu. Vă implor să nu lăsaţi ca greşelile lui – păcatele lui – să vă influenţeze judecata. Mă aflu aici doar pentru că o iubesc pe Amélie; poate tot aşa de mult cum v-a iubit tatăl meu cândva.

— Tatăl dumitale nu m-a iubit niciodată.

Vorbele îi săriră de pe buze, de parcă stătuseră acolo tremurând, aşteptând să fie rostite de ani de zile.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar cred că greşiţi. Tragedia tatălui meu a fost că îi păsa prea mult de asta şi, din cauza unui defect în caracterul lui, nu putea să arate lucrul ăsta.

Léonie evită ochii lui Jim. De ce oare îi bătea inima atât de tare?

— Şi cum crezi că va reacţiona tatăl dumitale la faptul că vrei să te căsătoreşti cu fiica mea – fata despre care pretinsese cândva că este a lui?

Gérard ridică din umeri foarte expresiv.

— N-am ştiut niciodată ce simte tatăl meu, dar oricum, asta nu va afecta în niciun fel intenţiile mele de a mă căsători cu Amélie. Viaţa mea îmi aparţine.

Léonie îl crezu, faţa lui era cinstită şi îngrijorată. Era un tânăr îndrăgostit la disperare. Nu voia să spună lucrul ăsta, dar trebuia.

— Mai e ceva ce trebuie să ştii despre tatăl dumitale şi atunci vei înţelege de ce sunt îngrijorată pentru siguranţa lui Amélie şi am nevoie de asigurări din partea dumitale. Îmi vine greu să-ţi spun asta, Gérard, dar tatăl dumitale a

fost... amestecat în moartea lui Charles d'Aureville.

Privirea lui Gérard se ascuţi.

— Moartea lui?

— A fost un accident, nu s-a dovedit niciodată nimic, dar am motive să cred că el a fost... amestecat.

Toate astea nu mai aveau un sfârşit? Gérard îşi lăsă capul în mâini. O putea auzi pe Léonie vorbind, ca din depărtare.

— Tatăl tău m-a făcut să mă tem pentru siguranţa lui Amélie. Din cauza lui am fost nevoită să o ascund în Brazilia, cu familia d'Aureville... din cauza lui, n-am putut avea copilul alături de mine.

Gérard se uita nefericit la podea. Era mai rău decât şi-ar fi închipuit vreodată. Îl cunoştea pe tatăl lui destul de bine, ca să ştie cum trebuie să o fi torturat, dar să fie oare amestecat în moartea lui Charles d'Aureville?

— L-a ucis tatăl meu? întrebă el răguşit.

— Nu... nu, nu l-a ucis. A fost implicat.

Léonie nu-l putea răni mai mult, nu era vina lui. Cum putea să-i spună că tatăl lui era un criminal?

— Doamnă Léonie, tatăl meu e un bărbat bătrân – mai bătrân chiar decât vârsta lui. E şi infirm. Ani de zile nici n-a putut vorbi, dar cu strădaniile cele mai teribile, a reuşit să-şi învingă cât de cât boala. Orice s-a întâmplat în trecut, acum vă pot asigura că nu e în stare să se îngrijească singur, are nevoie de îngrijire permanentă. Nu pot spune că a uitat trecutul, pentru că nu ştiu. N-am fost niciodată apropiat de el. Nimeni nu a fost vreodată, poate doar dumneavoastră. Dar vă pot promite atât: lui Amélie nu i se va întâmpla niciodată nimic rău. E în siguranţă acum, doamnă, sunt sigur de asta. Nu vă pot cere să-i iertaţi păcatele tatălui meu, dar vă implor să nu le lăsaţi să ne afecteze pe noi. Nu lăsaţi ca lupta asta să continue, doamnă, iar Amélie şi cu mine să devenim unicele victime!

Jim se duse la Léonie şi îşi puse braţul în jurul umerilor ei.

— Gérard are dreptate, trecutul, este trecut. Dacă el şi Amélie se iubesc, asta-i tot ce contează.

Privirea lui Gérard i-o întâlnise pe a lui, cu recunoştinţă; dacă avusese vreodată nevoie de un aliat, acesta era momentul.

Léonie prinse mâna lui Jim; voia să-l creadă, voia cu adevărat să-l creadă.

— Gérard!

Amélie stătea în uşă, iar fetiţele se uitau pe la spatele fustei lungi a capotului ei. Somnul le dispăru din ochi, când îl recunoscură.

— Gérard, e Gérard! strigară ele, alergând spre braţele lui deschise.

Léonie văzu dragostea pe faţa radioasă a fiicei ei. Ea se uită la Gérard, cu nepoatele ei cocoţate pe genunchii lui, în timp ce el îi zâmbea lui Amélie peste capetele lor. Bineînţeles că o iubea. Ei îşi aparţineau unul altuia şi ea nu avea dreptul să-i despartă. Trecutul era trecut – al ei şi al lui Monsieur. Gérard se jurase că acum el era neputincios. Ea se uită în sus, la Jim, şi el îi întâlni privirea, încurajator.

— Ei, făcu el cu veselie, e cam devreme pentru şampanie, dar propun să sărbătorim cu un mic dejun. Haide, Léonie, să-i lăsăm singuri pe cei doi. Lais, Leonore, haideţi să vedem ce ni se pregăteşte pentru micul dejun.

Gérard şi Amélie se priviră în ochi de la distanţă.

— Ai auzit povestea, nu-i aşa?

El aprobă din cap.

— E povestea lor, nu a noastră.

Gérard traversă camera şi o luă în braţe, acolo unde îi era locul.

— Te iubesc, Amélie, şopti el. Să nu mai fugi de mine, niciodată.

— Niciodată.

Faţa ei era îngropată în umărul lui şi părul ei mirosea dulce.

— Amélie, tatăl meu este bărbatul de care mama ta s-a temut toţi anii ăştia, cel despre care simţea că vrea să-ţi facă rău.

Ea se mişcă în braţele lui şi se uită la el uluită.

— Pentru noi e greu să înţelegem asemenea emoţii, continuă el dar nu mă îndoiesc că erau reale – atunci. Dar totul aparţine trecutului, Amélie. El e un om bătrân, e infirm şi neajutorat. Vreau să scăpăm de această povară, odată pentru totdeauna. Vrei să vii cu mine după prânz să-l cunoşti – ca viitoarea lui noră? Te rog, Amélie, fă-o de dragul meu!

— Bineînţeles.

Amélie nu ezită. Dacă Gérard spunea că aşa era bine, atunci aşa va fi.

Gérard scoase un oftat de uşurare. Trecutul va fi înmormântat şi vor scăpa de el, chiar azi.

***

Apartamentul lui Gilles de Courmont de la Hotel de Paris, ocupa o jumătate de etaj.

Ferestrele mari, cu balcoane, care dădeau spre grădinile tropicale şi spre golf, erau acoperite împotriva soarelui puternic de după-amiază, lăsând camera într-un întuneric aproape prea răcoros. Gérard o conduse pe Amélie la un fotoliu, lângă fereastră, şi deschise oblonul ca soarele să pătrundă înăuntru, în timp ce servitorul se duse să-l informeze pe domnul duce că au sosit.

— E-n regulă, îi şopti Gérard. Când l-am văzut azi dimineaţă, era în bună dispoziţie. A spus că e vestea cea mai bună pe care a auzit-o de ani de zile şi că ar fi fericit să te cunoască. El speră că infirmitatea lui să nu te deranjeze – şi nici necazurile din trecut.

Deşi îi zâmbea, el vedea că era foarte nervoasă, nu încăpea îndoială. În fond, tatăl lui era motivul

pentru care ea nu putuse să fie împreună cu mama ei, nu putuse să se întoarcă în Franţa.

— Domnul duce o să vă primească acum, domnule, doamnă.

Gilles şedea în spatele unui birou uriaş, cu tăblia îmbrăcată în piele. Suprafaţa lui era acoperită de cărţi şi hârtii, iar o pereche de ochelari de citit serveau drept semn la un volum deschis în faţa lui. Un oblon fusese deschis şi lumina pătrundea din spatele lui, astfel încât era greu, la început, să-i vezi faţa, iar Amélie rămase nesigură în faţa biroului.

— Iartă-mă că nu te pot saluta cum se cuvine, dar eşti foarte bine venită, draga mea. Am aşteptat mult timp acest moment.

Vocea lui era joasă şi uşor răguşită, iar frazele erau întrerupte, când respira. Efortul pe care trebuia să-l facă era imens, iar simpatia lui Amélie se îndrepta spre el.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc, Monsieur.

Inconştient, îi spusese cu vechiul nume folosit de Léonie, iar Gilles tresări. Semăna atât de mult cu mama ei, încât era dureros, părul ei era la fel de blond – culoarea şampaniei bune; îşi aminti că aşa fusese ea cu ani în urmă, pe iaht, când o văzuse prima oară. Îşi obligă gândurile să se întoarcă din nou spre prezent, la glasul lui Gérard.

— O să-ţi placă fetiţele, tată, două nepoate gata crescute. Ce-ar mai putea dori un bărbat?

Nepoatele lui Léonie? Desigur! Gilles se lăsă pe spate cu un zâmbet, contemplându-şi norocul. Aici era fata pe care o căutase de peste douăzeci de ani şi acum era a lui, în sfârşit, căsătoria ei cu Gérard va asigura treaba asta. Şi nu doar atât, copiii ei vor fi tot ai lui, în puterea lui, vor fi ai lui, îi va modela după voia sa. Un zâmbet de satisfacţie îi apăru în jurul gurii şi, observându-l, Gérard fu bucuros. Bătrânul bărbat arăta fericit, pentru prima dată în ani de zile. Acesta e cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

Un chelner apăru cu ceai rece şi Gérard îi întinse un pahar tatălui lui, observând tremurul involuntar al mâinii lui. Spera că nu-l emoţionează excesiv; în fond, pentru el, era cam mult de acceptat într-o singură zi.

— O să plecăm curând, tată, zise el, sorbind ceaiul, nu vreau să te obosim.

— Prostii! Tonul lui Gilles era ferm. Nu sunt obosit. Aş vrea să-mi cunosc nepoatele cât de curând. Aduce-ţi-le pe iaht mâine, pentru toată ziua, cred că le va face plăcere.

— Sunt sigură de asta.

Amélie îşi mişcă puţin scaunul mai aproape ca să-l vadă mai bine. Iubitul mamei ei îi întâlni privirea cu răceală. Ochii lui erau ca ai lui Gérard, dar erau mai închişi, şi cu o privire mai intensă, dar asta putea fi din cauza vederii slabe. Era încă un bărbat bine, dar cu un aer de fragilitate, care se observă la invalizii permanenţi. Totuşi, avea umerii laţi şi ea putea vedea ce bărbat puternic fusese cândva. „Puternic şi nemilos”, îl descrisese Léonie şi poate că aşa fusese cu ea. Dar acum, era doar un bărbat care îmbătrânea singur, victima unei paralizii care îl făcea infirm.

— Te lăsăm acum, tată, a fost destul pentru o singură zi. O să ne întoarcem mâine, cu fetiţele.

— Devreme, spuse Gilles, să veniţi devreme.

— O să fim la micul dejun, spuse Amélie râzând. Copiii o să aştepte cu nerăbdare.

Ea înconjură biroul de data asta, ca să dea mâna cu el, evitând să se uite la scaunul cu rotile pe care, era clar, el nu voise ca ea să-l vadă.

Mâna lui Amélie era răcoroasă în mâna lui; Monsieur se uită în ochii ei şi fu transportat din nou într-o lume a amintirilor – de privirea ei – aceeaşi privire a lui Léonie.

— Atunci, pe mâine! spuse ea, aplecându-se impulsiv să depună un sărut pe obrazul lui.

Gilles se uită după amândoi, mergând mână-n mână prin birou, întorcându-se să-i facă semne din

uşă. Deci fiul său câştigase acolo unde el pierduse! Degetele lui se mişcară încet pe locul unde îl sărutase Amélie. Dar el nici măcar nu era sfârşit. Ah, nu! Încă nu pierduse; de fapt, jocul abia începea.

***

Hoskins predă biletul personal; condusese maşina de la Monte Carlo la han şi acum aştepta răspunsul. Léonie era singură. Îl putea vedea de pe terasă pe Jim, într-o mică barcă lângă Point, pescuind, iar Gérard şi Amélie luaseră copiii la Nisa, pentru restul după-amiezii.

Maşina mare, albastră, cu blazonul pe portieră, era parcată pe alee, iar Hoskins aştepta nerăbdător răspunsul.

Ea se uită din nou la cartea de vizită grea, simplă, albă gravată doar cu „*De Courmont*". Scrisul lui era ceva mai puţin ferm dar totuşi familiar şi încă mai simţi în inimă o tresărire de teamă.

„Léonie, scria el, cred că trebuie să ne întâlnim şi să discutăm situaţia. Sunt sigur că vei fi de acord că sunt multe de spus. Îmi vei face onoarea să bei un pahar cu mine pe iaht în seara asta, pe la 6:30? Gilles".

Ea măsura agitată terasa. Era o fascinaţie teribilă în ideea de a-l întâlni din nou. Îşi atinse cu mâna părul – oare o va mai găsi frumoasă? Dar ea ce anume gândea? Nu putea să-l întâlnească. N-ar trebui! Totuşi, el avea dreptate. Desigur că trebuiau să se întâlnească şi să discute situaţia – oare nu plănuiau copiii lor să se căsătorească? Se uită din nou la cuvintele scrise. Erau destul de nevinovate, dar ea nu avea încredere în ele. Gilles era deştept; nu fusese niciun moment în care el să nu comploteze ceva. Iar ea era sigură că el nu renunţase încă la ea.

Se duse de pe terasă în dormitorul ei. O rază de soare se reflecta de pe statuia lui Sekhmet şi Léonie se opri o clipă în faţa ei, privind în ochii ei fără vedere. Întinse cu ezitare o mână şi atinse figura familiară; piatra era caldă, de la soare, caldă ca şi carnea vie.

Chocolat se rostogoli pe spate pe pat, unde aţipise, dar de data asta Léonie o ignoră. Scoţând un top de hârtie, scrise repede.

„*Am să* fiu acolo – *Léonie*". Şi înainte de a se putea răzgândi, se grăbi pe cărare fi i-o dădu lui Hoskins.

El îşi atinse şapca în semn de salut şi îi mulţumi.

— Domnul a spus că trebuie să mă întorc la ora şase să vă iau, doamnă! spuse el, când se urcă în maşină. Am să fiu aici exact la ora indicată.

Léonie se uită după maşină, când aceasta plecă pe alee, urmată de un nor de praf. Monsieur ştiuse că ea va veni.

Capitolul 39

Léonie îşi înfăşură cordonul moale în jurul taliei şi îşi netezi fusta rochiei simple de in, de culoarea caisei. Imaginea ei din oglindă arăta o femeie slăbuţă, de un şic necăutat, cu păr blond bine periat şi cu o faţă cu oase mari, vioaie, aurie din cauza soarelui. Tot în această cameră se pregătise, ca tânără fată, să-l întâlnească pe Monsieur. Se dusese să-l întâlnească pe Monsieur pe iaht, exact cum făcea şi acum. Doar că atunci făcuse dragoste cu ea. Ea luă geanta mică, albă, de piele, şi se uită înăuntru. Revolverul arăta delicat, cuibărit în căptuşeala albă a genţii şi doar culoarea lui neagră avea ceva lugubru. Ea închise geanta şi o puse sub braţ. Era gata.

***

Iahtul era la capătul micului debarcader, izolat de alte ambarcaţiuni mai mici, ancorat la apa mai adâncă. Era exact şase şi treizeci, când Léonie păşi pe scară şi merse de-a lungul punţii familiare. Amintirile o inundară şi ea stătu un moment, privind în jur. Acolo sus fusese locul unde, în acea primăvară petrecută împreună, făcuseră plajă, goi, şi ea îl hrănise cu fructe la masa de prânz; apoi săriseră, de pe platformă, în cea mai albastră mare. Umblaseră pe aceste punţi multe nopţi înstelate, după o cină prelungită, languroasă, însoţită de şampanie, înainte de a o duce în acel dormitor spartan unde se devoraseră unul pe celălalt, într-un exces de pasiune.

Teama îi rodea stomacul, simţea un gol enervant care la început o obligase să-şi apese mijlocul cu mâna, ca să încerce să-l înlăture, dar apoi îi cuprinse tot corpul, încât trebui să se sprijine de balustrada punţii, tremurând. Nimeni nu era în jur

şi ea ştia că era singură pe iaht cu Monsieur. El o aştepta în salonul bar. Ce avea să-i spună oare? Ce avea să facă?

Léonie se concentră. Poate că ea greşea şi el nu complota absolut nimic, poate că el era doar un bărbat bolnav, obosit. Dar dacă nu era aşa? Îşi aşeză mai bine mica poşetă albă sub braţ şi îşi îndreptă umerii. Dându-şi capul pe spate şi ridicând bărbia, o porni spre birou.

Monsieur stătea în picioare, lângă masă, iar pe perete, în spatele lui, atârna portretul ei, pictat de Alain Valmont. Trebuia să fi ştiut, se gândi ea cu amărăciune. El se sprijinea cu greu cu mâna dreaptă de bastonul cu mâner de argint, iar un scaun cu rotile aştepta – ameninţător – alături. În afară de baston şi de slăbiciunea neobişnuită, ceasul putea să fi fost dat înapoi cu aproape treizeci de ani şi, stând în uşă, Léonie îşi ţinu respiraţia. Nu simţea teamă, ci vechea magie. În timp ce ochii ei se obişnuiau cu odaia întunecată, ea văzu noile semne ale bolii şi durerii de pe faţa lui, tremurul slab al mâinii lui care ţinea bastonul. Dar ochii lui erau aceiaşi, de un albastru adânc, închis, de nedescifrat, privind-o cu vechea intensitate. Neputinţa fizică a lui Monsieur nu-i afectase mintea şi nici emoţiile.

— Léonie! Vocea lui era rece şi curtenitoare, dar mai răguşită decât odinioară. Mă bucur că ai venit.

Ea aşteptă ca el să-şi tragă respiraţia, înainte de a continua.

— Arăţi la fel de frumoasă, desigur. Culoarea asta mi-a plăcut întotdeauna la tine.

Léonie mai stătea încă la uşă, pe jumătate înăuntru şi pe jumătate afară.

— Nu vrei să intri? După cum vezi, şampania aşteaptă.

Sticla de *Roederer Cristal* era într-o frapieră de argint, acoperită de broboane reci. Ţigara lui de foi mocnea într-o scrumieră iar un fir bogat de fum

albastru străbătea aerul. Sprijinindu-se cu greu de baston, Monsieur întinse o mână spre ea.

— Te rog, Léonie. Ai venit până aici...

Ezitând, Léonie se mişcă în cameră, mergând cu atenţie, ca pe sârmă. Ea putu vedea încordarea de pe faţa lui când o aştepta şi îşi dădu seama că trebuie să fi făcut un efort suprem ca să stea în picioare, la sosirea ei. Evitându-i mâna, ea se aşeză în faţa lui, urmărind fără niciun simţământ de triumf neajutorarea lui, când se lăsă în fotoliul mare de piele verde – acelaşi pe care îl alesese ea pentru biroul lui din casa din Piaţa Saint-Georges.

— Aşa! zise Monsieur, turnând şampanie în paharele de cristal care aşteptau, acum s-a întors roata, de la prima ta vizită pe iahtul ăsta, Léonie. Îţi aminteşti de ziua aceea? Erai o fată tânără, săracă şi disperată, abandonată de iubitul ei. Tu erai neajutorată şi eu eram cel puternic. Ei, uită-te la mine, acum. Unii ar spune că e răzbunarea lui Dumnezeu, bănuiesc – pentru cine crede în Dumnezeu.

— N-am venit aici să discut despre trecut, Monsieur, sau despre noi.

Gilles ridică un pahar şi îl întinse spre ea.

— Îmi pare rău, nu mă mai pot ridica din nou să ţi-l aduc.

Mâna ei i-o atinse pe a lui când luă paharul şi micul contact iscă o reacţie în fiecare dintre ei.

Léonie se aşeză repede. Ea sorbea şampania delicată şi îl urmărea pe deasupra paharului.

— Léonie, dacă ai veni înapoi la mine, totul ar fi din nou cum trebuie, ştii asta. Tu ai destulă forţă pentru doi – cu tine aş fi din nou cum am fost.

Privirea lui era aproape fanatică în intensitatea ei şi el se aplecă înainte, în dorinţa lui, apucând capul bastonului cu o mână uşor tremurătoare.

— Nu vezi, Léonie, acum am eu nevoie de tine, iar tu, ai şi tu nevoie de mine – deşi pretinzi că nu. Ştiu că şi tu simţi ceea ce simt şi eu, totdeauna a fost uşor.

Vocea lui Léonie era fermă şi clară ca gheaţa.

— Vorbeşti prostii, Monsieur. Şi, după cum am zis mai înainte, nu am venit aici să discut vieţile noastre, am venit să discutăm despre copiii noştri.

— Léonie, uită trecutul, uită totul în afară de tine şi de mine. Îţi cer să vii înapoi la mine… o să fim din nou împreună, ai să trăieşti ca o regină. Am să-ţi dau tot ce vrei. Spune-mi doar că vei reveni înapoi la mine. Am nevoie de tine, Léonie.

Acum avea nevoie de ea. Acum ar face orice să o determine să rămână. Furia crescu în ea, explodându-i într-un frison care o zguduia fizic.

— Nu înţelegi, Monsieur, că te urăsc pentru ceea ce mi-ai făcut? N-am să mă întorc niciodată la tine. Sunt o femeie fericită, am un soţ care mă iubeşte – mă iubeşte cu adevărat, Monsieur, nu e cineva care mă doreşte cu o nebunie obsesivă. Şi eu îl iubesc. Viaţa mea e plină, iar acum, când o am pe fiica mea şi pe nepoatele mele, nu-mi mai pot dori nimic altceva.

Vocea lui Léonie era joasă, furia ei era controlată, iar Monsieur se strânse auzind vorbele ei, de parcă l-ar fi lovit.

— Am venit aici cu un singur scop, ca să discutăm despre fiica mea şi fiul tău.

— Fiica ta? Vorbele îi ieşiseră din gură cu venin. Doar fiica ta, Léonie? Oare nu uiţi ceva? Oare el credea cu adevărat că Amélie era fiica lui sau pur şi simplu o chinuia pe ea? Nu putea să ştie deoarece, ca de obicei, faţa lui nu arătă nimic.

— Amélie este fiica lui Charles d'Aureville... şi să nu-l uităm pe acest Charles d'Aureville.

Monsieur nu ţinu seama de ameninţarea vagă.

— Asta s-a întâmplat de mult, totul s-a pierdut, e uitat în trecut. Amélie este prezentul apropiat. Doar tu ştii al cui copil este, dar prin tot ce este logic, ea e a mea.

— Logica nu a jucat niciodată un rol în vieţile noastre, Monsieur, şi e prea târziu să o foloseşti acum. Trebuie oare să înţeleg că nu o să permiţi

căsătoria lui Gérard cu Amélie din cauza asta – din cauza pretenţiei acesteia absurde?

Şampania se prelinse pe fusta ei, când puse paharul pe masă cu o mână tremurătoare.

— Deloc, Léonie. Sunt încântat că se vor căsători. Gândeşte-te, Amélie va fi o membră a familiei mele... în cele din urmă. Îndrăznesc să spun că ne vom vedea des unii cu alţii, dacă se căsătoreşte cu Gérard. Gândeşte-te, după toţi aceşti ani de aşteptare, va fi a mea.

Léonie se încordă. Expresia lui era atât de triumfătoare, încât ea înţelese că el complota ceva; avea aerul pe care-l avusese totdeauna, când câştiga.

— Desigur, ar fi cu atât mai plăcut, continuă el, dacă ai fi şi tu cu mine. Am putea fi o singură mare familie fericită. Mai sunt şi copilele alea drăguţe – acum au să fie şi nepoatele mele. Da, am învăţat mult, de la Charles d'Aureville încoace. Atunci eram mai tânăr şi mai impetuos... Sunt şi alte căi de a-ţi atinge scopurile, în afară de crimă. Eu am învăţat – cu greu – să aştept momentul potrivit. Sunt căi infinite de a tortura oamenii... o vorbă aici, o suspiciune colo... Va fi uşor să îndrum asemenea minţi tinere împotriva mamei lor – sărmane fiinţe, neglijate de ea. Şi sărmanul Gérard! Soţia lui e totdeauna atât de ocupată, când el e plecat pentru afaceri, încât lumea o vede ba ici, ba colo, peste tot, poate cu un anume bărbat. Totul e atât de uşor, Léonie. Eu pot aranja totul. Dacă nu vii înapoi la mine, bineînţeles.

El îi urmărea faţa, aşteptând o reacţie, dar expresia ei era îndepărtată, ochii ei priveau fără să vadă, dincolo de el, de parcă zărea viitorul pe care îl prezenta el.

— Sărmanele fetiţe, murmură el, sărmanele micuţe nepoţele!

Zâmbetul lui îi spunea că el era sigur că va câştiga.

Micul revolver părea foarte negru în mâna ei – şi Monsieur se uită la el cu surprindere. Nu putea fi serioasă, nu ea, Léonie a lui. Îl folosea ca să-l sperie.

Râsul lui Monsieur răsună în cameră, cu o expresie de dispreţ, fără bucurie.

— N-o să scapi niciodată făcând aşa ceva, spuse el în bătaie de joc, şi oricum, n-o vei face niciodată. Gândeşte-te doar la titluri: „*Léonie îşi ucide amantul – fiica ei se căsătoreşte cu fiul lui*."

Totul era atât de caraghios, atât de teribil de caraghios! Cum putea ea să îndrepte revolverul spre el? Acum era atât de aproape de el!

— Nu-mi mai poţi manipula viaţa, şopti ea cu faţa aproape de a lui. E destul, nu mai suport.

Râsul lui Monsieur încetă brusc. Faţa ei era calmă şi hotărâtă când ridică revolverul şi îl puse la tâmpla lui. Era rece la atingerea cu pielea lui şi îl străbătu teama.

Doamne, chiar avea de gând s-o facă, o să mă omoare! Întinzând braţul, el o apucă de încheietura mâinii. Léonie îşi trase mâna, iar el se aplecă apoi înainte. Aproape că era să-l apuce, aproape. El strânse mai tare, chiar şi infirm, era mai puternic decât ea. Inima lui tresări şi el gâfâi, iar mâna îi căzu moale în poală. Inima îi vibra, se zbătea agonizant în pieptul lui. Ah, Doamne, nu mai vreau, nu mai vreau. Tot pieptul parcă îi era încins cu un fier roşu. De ce nu-l ajuta ea, de ce? Buzele lui încercau să formuleze cuvintele, dar nu putea, nu putea spune acum, nu va auzi niciodată. Léonie, Léonie, nu ştii că te iubesc? Ajută-mă!

Revolverul căzu din mâna ei neputincioasă şi zăcea, strălucitor şi uitat, pe covorul moale. Trupul lui era contorsionat în agonie, faţa îi era transpirată şi el căscă gura, să respire. Ea se aplecă mai aproape, să audă vorbele care nu mai veneau. Vai, Doamne, ce se întâmplă? N-or fi nişte pilule pe undeva? Léonie se uită în jos la revolver. Doar cu câteva momente mai înainte, fusese pregătită să

apese pe trăgaci. Se uită din nou la el. Ochii lui albaştri aşteptau orice avea să facă.

Vântul bătea mai puternic acum, fumul de la ţigara de foi îi înţepă ochii şi Léonie ridică mâna să şteargă lacrimile produse de fumul acru. Trebuia să găsească pilulele, trebuia, el era în agonie, nu putea suporta durerea lui.

— Pilulele, şopti ea, strângându-i mâinile în ale ei, pilulele, ah, dragul meu, spune-mi unde sunt. Unde?

Ochii lui întunecaţi, aproape negri de durere, se uitau în ochii ei. Îi spusese „dragul" ei – Doamne, îl făcea atât de fericit! Monsieur gâfâi, când durerea îl lovi din nou; trebuia să facă ceva ce voia el, trebuia, trebuia; nu ştia ea oare, nu-i putea citi oare în suflet? Niciun fel de pilule nu-l puteau salva acum, dar nu putea muri fără s-o ţină în braţele lui, fără buzele ei pe ale lui... sărutul ei... dragostea ei.

— Spune-mi, se rugă Léonie, te rog, te rog, Monsieur!

Ea nu putea suporta să-l vadă suferind, nu-l putea lăsa să moară, nu pe Monsieur, cel atât de puternic, de neînfrânt. Toate lucrurile împotriva cărora se luptase erau aceleaşi calităţi pe care le iubea. Îi luă mâinile într-ale ei, depunând sărutări pe ele.

— Trebuie să mă duc după ajutor, Monsieur, şopti ea. Mă duc după un doctor.

El nu putea suporta plecarea ei şi să rămână din nou singur, cu durerea. Ea îi ţinea mâinile, dar el nu simţea, nu putea simţi pielea ei ca de catifea, dar simţea parfumul proaspăt de vară al părului ei şi iasomia. Sărută-mă Léonie, doar sărută-mă; dă-mi puterea ta, pentru că tu eşti mai puternică decât noi toţi.

Léonie puse mâinile pe ceafa lui, aşezând perna la locul ei, încercând cu disperare să-l facă să stea mai comod, ca să poată respira mai uşor. Ochii lui se uitară în sus, în ochii ei, atât de albaştri, de

întunecaţi, de întrebători. Aplecându-şi capul, ea îşi puse buzele pe ale lui, ţinându-i faţa în mâinile ei.

Retrăgându-se de lângă el, se duse din nou spre uşă.

— Mă duc, Monsieur, mă duc să caut ajutor pentru tine. Mă întorc cât pot mai repede. Aşteaptă-mă!

Ea se răsuci şi dispăru pe uşă. El îi auzi paşii pe puntea lustruită din lemn de tec – fugea de el. El rămase nemişcat, cu ochii fixaţi la uşă, rugându-se ca ea să reapară, să vină înapoi, să nu mai poată să-l părăsească. Închise ochii, amintindu-şi ce simţise când ea îl sărutase. Buzele ei pe ale lui, mâinile ei pe faţa lui, respiraţia ei pe obrazul lui. Aşteaptă, spusese, aşteaptă-mă. Oare ea nu ştia că-şi petrecuse toată viaţa aşteptând-o? Chiar şi atunci când trăiau împreună şi el pleca la birou, aştepta doar, aştepta până putea să fie din nou cu ea. El nu-şi mai amintea acum plăcerea pe care o avusese în durerea de a pleca şi a o părăsi, obligându-se să fie fără ea, ca să simtă mai din plin plăcerea reîntoarcerii şi a reuniunii lor. Léonie, Léonie, vino înapoi, vino înapoi la mine!

O briză bruscă suflă în cabină, fluturând perdelele, mângâindu-i obrazul cum făcuse şi respiraţia ei caldă. Putea simţi fumul ţigării lui de foi, bogat şi puternic. Cu un efort, deschise ochii, uitându-se lateral la masa de sub fereastră. Frapiera de argint în care fusese sticla cu şampania lor specială strălucea de umezeală – iar cele două pahare, încă pline, erau lângă ea. Ţigara de foi stătea mocnind pe suprafaţa de lemn lustruită a mesei. În timp ce se uita, văzu că se produceau umflături sub luciul neted. Perdeaua subţire, azurie, flutura în bătaia brizei, în timp ce ţigara se rostogolea spre ea şi se opri sub faldurile acesteia. El privea uluit cum frumoasa perdea se mişcă uşor, acoperindu-i secretul – dar pentru cât timp, pentru cât timp? Apoi, prima flăcăruie luase pânza

albastră, transformând-o în cenuşă gri. Şi apoi, văzu o săgeată mare de flacără portocalie. Era frumos cum aluneca pe masă, spre el.

Scaunul cu rotile aştepta, doar la doi paşi de unde şedea el. La fel de brusc putea să fie la sute de metri. El fusese prea mândru să o lase să-l vadă în scaunul acela cu rotile, nu voise ca ea să ştie că era un infirm. Şi acum, nu o să o mai vadă niciodată. Durerea din piept îl strânse şi mai tare, închise ochii împotriva acesteia şi văzu chipul ei. Léonie, ah, Léonie, te iubesc! Se lupta ca să poată respira, în timp ce flăcările se târau mai aproape iar fumul era înţepător, înecându-l; inima lui îl părăsea, aruncându-l în întuneric.

***

În camera lui Léonie era întuneric, obloanele erau trase împotriva serii calde, încă luminate de soare. Chocolat era culcată lângă ea, comod, pe patul mare, în timp ce ea retrăia, pentru a mia oară, imaginea frumosului iaht alb devenit o masă de flăcări ce dansau, sunetul sticlei care se spărgea, scrâşnetul metalului care se răsucea, pârâitul şi fâşâitul lemnelor uriaşe care se prăbuşeau în mare – şi apoi nimic. Doar o carcasă cenuşie arsă. Îşi forţă gândurile să se îndepărteze de imaginea lui Monsieur, prins singur în flăcări.

— Am încercat, şopti ea, am încercat să-l salvez. N-am vrut să moară, nu aşa. Dar de ce? De ce, când eu m-am dus acolo ca să-l omor? A fost oare milă?

Sau poate că încă îl mai iubea? Când îl sărutase, pentru un moment, a fost de parcă nici nu se despărţiseră, toţi anii aceia îngrozitori dispăruseră. Ce o fi simţit el oare când ea îl săruta? Fusese oare plăcerea la gândul că a câştigat? Sau o iubise cu adevărat? Nu va şti niciodată.

Se uită la statuia lui Sekhmet, luminată de becul care nu se stingea niciodată. Faţa de leoaică era

senină, arogantă, rece. Era doar o statuie. Sculptată în piatră. Nu avea nevoie să citească inscripţia – o ştia pe dinafară. *„Sekhmet... adorată de zei... îi apără pe cei ce-i iubeşte... cu focul îi arde, pierzându-i, pe cei ce-i urăşte.”*

Ridicându-se, se duse spre statuie şi o atinse. O simţi rece, sub mâna ei, îndepărtată. Impersonală. Se terminase. Nu vor mai exista colţuri întunecate în viaţa ei, nu se va mai ascunde, nu vor mai exista secrete.

Alergând la fereastră, deschise larg obloanele, lăsând să pătrundă ultimele raze ale soarelui, devorând cu alţi ochi priveliştea frumoasă, terasele albe, grădina de jad şi smarald, albastrul infinit al golfului şi al cerului. Era liberă!

SFÂRŞIT

Table of Contents

Cartea întâi 1902 – 1909 4
Cartea a doua 1910 - 1919 306